

Constantin Chiriță

Cireșarii II

Castelul fetei în alb

CAPITOLUL I

1

În orașel se aciuase liniștea zilelor de vară. Tinerii plecau dis-de-dimineață la scădat, lăsând curțile, străzile și mahalalele pustii, moleșite și tăcute. Spre seară se pornea un oarecare freamăt care se risipea însă la primele adieri ale nopții, când orașelul își așternea docil străzile la picioarele perechilor visătoare. Era vară și cald, era vacanță, era un oraș mic, era monotonie, lene, amorțeală, adică tot ceea ce nu se potrivește tinereții. Pentru că tinerii erau acei care suferau cel mai mult în orașel. Și era cald și era moleșeală și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Un timp, toți tinerii, și nu numai ei, își obosiseră gura tot povestind și lăudând isprava Cireșarilor în Peștera Neagră. Dar gloria, cu cât crește mai repede, cu atât dispare mai repede. Mai ales într-un orașel unde zgomotul unei ferestre sparte în centru se aude în același timp în toate mahalalele. S-au spus vrute și nevrute pe socoteala Cireșarilor, dar se știe că orice melodie cîntată prea des începe, după un timp, să obosească. Singurul care nu prea părea încîntat de cele spuse cîndva de un mare spirit al omenirii despre glorie era, bineînțeles, Tic. Pentru el gloria nu se asemăna cu acele cercuri pe care le stîrnește căderea unei pietre în apă, cercuri din ce în ce mai mari, tot mai mari, pînă ce dispar pe nesimțite în luciul apei. El continua să creadă în ea și de aceea, mai în fiecare zi, spre seară, alerga la frizeria "Higiена" în căutare de admiratori, dar cum frizeria nu prea era vizitată de clienți, strădania lui Tic era cam în van. Îndurerat în adîncul lui, prichindelul cel cîrn și ciufulit asculta întotdeauna înainte de plecare replica necruțătoare, mereu aceeași, pe care o rostea tatăl lui Dan:

— Domnule, oamenii din orașul nostru au două mari păcate: nu se rad și nu-și iubesc copiii. Și Tic pleca puțintel mai înviorat spre casă.

Cireșarii suferau cumplit din cauza căldurii, a moleșelii, a inactivității și mai ales din cauza unor despărțiri neprevăzute. Victor plecase pentru cîteva săptămîni undeva în străinătate, într-o tabără tinerească, iar Ionel își petrecea o parte din vacanță, departe, împreună cu familia. Ursu lua parte la tot felul de concursuri sportive, se pregătea mai ales pentru un meci amical de box cu campionul național de juniori, iar ceilalți, Maria, Dan, Lucia își petreceau timpul citind, scriind, visînd.

Și nimic neobișnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Dacă Tic nu s-ar fi dus în ziua aceea la școală, să-l caute pe moș Timofte, poate că prietenii noștri Cireșarii ar mai fi lincezit vreo cîteva zile. Și se mai poate, cine știe? ca vizita aceasta întîmplătoare a lui Tic să însemne chiar mai mult decît un strigăt menit să zgîndăre și să ațîțe pe candidații la lene și plictiseală.

Tic n-a văzut la început în curtea școlii decît un bărbat străin plimbîndu-se cu un moș Timofte foarte bucuros, ceea ce, bineînțeles, nu i-a stîrnit nici o exclamație, nici măcar o întrebare, cu toate că nu mai zărise personajul acela niciodată pînă atunci în oraș. Dar puțintel mai tirziu, Tic a văzut altceva. Ceva care i-a furat toate privirile, emoțiile și preocupările. Toți cei care au copilărit în orașe mici de provincie vor înțelege atît de bine reacția prichindelului!

Lîngă cișmeaua din curtea școlii... era o fată! O fată brunetă, cu părul scurt, ondulat, îmbrăcată într-o rochie foarte albă. Tic n-avea încă vîrsta aceluia care în fața unei asemenea arătări își duce mîinile la buze și-și șoptește: "Doamne, ce frumoasă!" Băiatul cîrn și ciufulit, incarnație perfectă a tot ce e practic și concret, și-a pus o singură întrebare: "Cine e?"

Pentru a nu fi descoperit și a nu fi silit să roșească, Cireșarul a calculat că nu are altceva mai bun de făcut în calitatea sa de iscodă, — calitate pe care și-o asumase ad-hoc și fără consimțămîntul nimănui —, decît să se furișeze în curtea școlii și să-și aleagă cel mai sigur post de observație. Și pentru că nimeni nu cunoștea mai bine decît el labirintul vizibil și invizibil al școlii, precum și căile de intrare și de ieșire din labirint, în mai puțin de un minut, după ce sărise gardul la adăpostul unui trunchi de copac și se strecurase ca un șarpe printre tufe și tarlale de flori, își fixă postul sub scara mare de piatră într-o firdă triumfiulară. De acolo, din întuneric,

urmări cu privirile, cu tresăririle și cu auzul uimitoarea apariție albă.

Fata cu păr negru, ondulat rămăsese nemișcată, incremenită, tot acolo lângă cișmea, cu privirile furate de zarea albastră. Atitudinea ei i-a inspirat puștiului prima remarcă: "Asta seamănă cu soră-mea: pesemne că spune în gând poezii". Iar când fata în alb a început să-și scuture capul și să taie cu un gest iute aerul, Tic a făcut o remarcă mai puțin amabilă, pe care însă a atenuat-o imediat: "Asta pare și puținel zănate... sau poate că o fi atacat-o vreo viespe". Numai atunci când, trecind pe lângă scara de piatră, fata în alb a rostit cu voce rea și sigur înțepătoare: "Ce proști sint spionii în orașul ăsta!", lui Tic i-au înghețat toate gândurile, ba chiar și buzele puținel deschise, nemaifiind în stare, pentru un moment, să facă altă remarcă. Și-a revenit însă după câteva clipe și, ca să nu se dea bătut cu una cu două, a scos o limbă strașnică în direcția fetei, după care a adăugat amenințător: "Las-c-o să vezi tu, deșteapto!"

Nu se poate ști foarte precis ce planuri i-au trecut atunci prin cap lui Tic. Prichindelul avea însă în miinile lui o tobă de vești cu care trebuia să scoale și morții din morminte. Ceea ce însemna, la urma urmei, o victorie.

Iată cum întâmplarea l-a adus pe băiatul cîrn și cu părul de aur în situația de a semnala, primul, faptul neobișnuit care apăruse în orașel sub înfățișarea unei fete negricioase, visătoare, istețe, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

2

Tic avea nevoie de un prim confident și în două clipe îl și alese. Dan. Era o alegere... obligatorie, pentru că avusese grijă dis-de-dimineată să se certe cu soră-sa din pricina unei flori; adică, fără încuviințarea Mariei, rupsese cele mai frumoase flori din grădină ca să-și întocmească un ierbar, nemaipomenit, și la muștrările ei, o confundase mai întâi cu o soră invidioasă, apoi, pe măsură ce ea ridica glasul, el se cufunda în tăcere, pentru ca fața și limba lui colaborau de minune la nașterea unor strîmbături și măști atît de caraghioase că orice caricaturist și actor ar fi crăpat de invidie. Cu Ursu nu se certase, dar nu știa de unde să-l ia pentru că în fiecare dimineată se antrena în secret, undeva, departe, pe malul riului.

Dan citea de zor la umbra unui nuc bătrîn în spatele casei.

Tic îl găsi, își băgă miinile în buzunare și tușind boierește trecu de câteva ori prin fața lui. Dan era atît de cucerit de lectură, încît își uită obligațiile de gazdă. Prichindelul dădu însă altă interpretare purtării sale și se gîndi imediat la răzbunare. Cu cel mai senin aer din lume, rosti ca pentru sine:

— Zău că era foarte simpatic, păcat de el.

Zadarnic. Dan întoarse liniștit fila.

— Poate că n-o să-i taie piciorul. Sau poate c-o să i-l taie numai de la genunchi. Tot ar fi ceva.

Imperturbabil, lectorul se întoarse pe partea cealaltă.

— Și totuși e cel mai bun frizer din oraș...

De astă dată, Dan sări în sus ca un resort:

— Cine, mă? Ce s-a întîmplat? și azvîrli cartea aiurea.

— A, aici erai? Nu te văzusem... Știi...

— Ce-i cu piciorul, mă? Care frizer? Ce s-a întîmplat?

— Care picior de frizer? întrebă Tic cu o uimire provocatoare.

— Păi n-ai spus că o să-i taie piciorul celui mai bun frizer din oraș. Îți bați joc de mine, mă cîrnule?

— Eu? Am spus asta? Poate-ai visat, mă necîrnule. Eu mă gîndeam la cățelușul lui Ifrim. Și-a rupt săracul piciorul, și știi era atît de simpatic, cățelușul...

— Și cu frizerul? N-ai spus tu că frizerul...? Cînd ți-oi trage un picior...

— Mai întâi — îl întrerupse Tic — încă nu s-a născut derbedeul care să-mi poată trage mie un picior. Și apoi, cînd am văzut că nici nu-ți pasă de sărmanul cățeluș, m-am întrebat: cum se poate ca un asemenea băiat nemilos să fie fiul celui mai bun frizer din oraș?... Eu cred că tu ai ceva cu mine dacă mereu îmi iei pe dos spusele și te răstești la mine de parcă... Și te-aș ruga să nu mă mai faci cîrn. Eu, dacă aș fi în locul tău și aș vrea să insult un cîrn, aș găsi ceva mai deștept. Mopsule... sau măgarule!...

— Dar ce, măgarul e cîrn?

— Dar ce, tu ești cîrn?

Dan intrase bine în cursa lui Tic. Fusese întrerupt din lectură, fusese îndepărtat pe nesimțite și cu artă de la istoria cu tăierea piciorului și cu frizerul cel mai bun din oraș, ba mai primise, la urmă, și o insultă strașnică. Să continue conflictul, era fără speranță. De aceea își schimbă atitudinea:

– N-ai venit tu degeaba aici, cîrnule. Trebuie să ai ceva în cap.
De astă dată Tic înțelese porecla ca o manifestare de simpatie, așa cum era în realitate, și socoti încheiată răzburarea împotriva lui Dan. Era cazul și momentul să înceapă atacul adevărat:

– Care-i femininul de la Harap Alb?
Dan îl privi zăpăcit. Va să zică musafirul continua să-l batjocorească.
– Dacă-i vorba pe-așa, zise el supărat, eu țin să te-anunț că n-am terminat cartea.
– Pe cinstea mea că nu glumesc. Mă interesează femininul de la Harap alb.
Vocea lui Tic, intonația, aerul feței exprimau atîta seninătate, încît Dan se lăsă convins.
– Dar ce, tu nu știi?
– Nu știu cum să zic: hărăpiță sau hărăpoaică?
– Cred că-i mai bine hărăpoaică...
– Nu se poate! Sună urît. Nu-i așa?
– Atunci zi hărăpiță!
– Nu cred că merge. Sună cam alintat. Alt feminin nu există?
– Dar ce ai tu la urma urmei cu acest feminin? îl întrebă Dan la capătul răbdării. Altul, eu, în capul meu, nu găsesc.
– Hărăpoaică nu merge că nu-i urîtă. Hărăpiță, la fel, nu merge că-i antipatică... Oare să-i zic Hărăpina albă?
– Zi cum vrei. Poți să zici și hărăpina și hărăpelă și hărăpoaie, ce mă-ntrebi pe mine? Dar stai, stai... despre cine-i vorba? Ce hărăpina?
– Aha! te-ai trezit. Am întilnit-o în curtea școlii. Adică n-am întilnit-o. Cum să-ți spun?... Ne-am observat reciproc pe furiș. Dar am crezut că numai eu stau la pîndă.
– Spune o dată! Despre cine e vorba?
– Dac-aș ști... și Tic se apucă să-i istorisească întilnirea neașteptată din curtea școlii.
Dan îl ascultă cu ochii mari, fără să-l întrerupă, deși curiozitatea îi era ațîțată la culme.
– Ești sigur că nu-i din orașul nostru? Sigur, sigur?
– La fel de sigur cum știu că soră-mea e din orașul nostru și că e o scirboasă... Ca și celelalte. De altfel și seamănă, continuă Tic amintindu-și povestea cu florile, sînt amîndouă niște hărăpoaice și-s amîndouă împotriva mea. Mai bine să-i zic hărăpoaică albă...
– De ce să-i zici și albă?
– Dac-ai vedea ce rochie albă are... Ca zăpada...
– Ți s-a părut ție, pesemne că ea e negricioasă.
– Ei și! Eu tot Hărăpina albă o să-i zic.
– De cît timp e în oraș?
– Nu știu sigur, dar bănuiesc că de cîteva zile...
– Ce te face să crezi asta?
– După felul cum calcă prin curtea școlii și pe stradă. Se vede că nu merge pentru prima oară.
– Aha! Va să zică, e de cîteva zile aici și nici nu s-a gîndit să ne cunoască, descoperi Dan imediat. Trebuie să aibă ea ceva fumuri în cap.
– Ba a și încercat să-și bată joc de noi cînd a spus că în orașul nostru spionii sînt proști.
– Ceea ce înseamnă că te-a observat, că a auzit despre noi și într-adevăr a vrut să-și bată joc de tine, făcîndu-te iscoadă nătingă. Vorbește cu două înțelesuri. Ceea ce înseamnă că nu e proastă.
– Ba e proastă și-i arăt eu! se înfurie Tic.
– Ce să-i arăți? Trebuie să procedăm diplomatic, s-o punem ușurel la punct și dacă-i fată de treabă...
– E-o îngîmfată fără pereche, am văzut eu, se înfurie prichindelul, dar imediat se domoli. Și cum am putea oare să ne batem puțintel joc de dînsa?
– Hai să-i facem o scrisoare, propuse Dan. Dar cine i-o dă? Cine face pe factorul nevăzut?
– Cine altul? Eu! Mă deghizez în oficiu P.T.T dacă vrei.
– Știi unde stă?
– Aflu eu înainte ca tu să termini scrisoarea.
Dan primi fără mofturi invitația subînțeleasă de a compune scrisoarea, iar Tic își asumă imediat sarcina de detectiv.

Așa se face că, în faptul serii, o arătare ciudată, un băiat îmbrăcat în niște haine rupte, cu un bandaj alb peste un ochi, cu un basc țuguat pe cap și cu un băț gros în mînă, mergea șchiopătînd pe străzile din preajma liceului, cercetînd cu ochiul liber fiecare curte, fiecare cerdac,

fiecare grădină. Rănitul se așeză, în sfârșit, obosit pe bordura unui trotuar și începu să mănince semințe iscodind cu amândoi ochii, bineînțeles după ce-și ridicase o idee bandajul, ceea ce se petrecea pe cerdacul casei din fața lui.

Acolo, pe cerdac, o fată negricioasă, îmbrăcată într-o rochie foarte albă, vorbea cu o bătrână înaltă și uscată. Rănitul care mînca de zor semințe înțelese destul de repede, mai ales din gesturile fetei, că discuția de pe cerdac nu era amicală. Dar pentru că nu auzea nici o vorbă și murea de curiozitate să audă totul, își trase din nou bandajul peste ochi și șchiopătind cumplit traversă strada. Se așeză fără zgomot pe bordura trotuarului din fața. Apoi își reluă la iuțea ocupăția de mîncător de semințe, ciulindu-și teribil urechile. Și înregistra totul ca pe bandă de magnetofon.

— Ți-am mai spus, Laura! amenința cu voce aspră bătrîna. N-ai ce căuta printre haimanalele de aici... Înțelege o dată pentru totdeauna!

"Ce bătrînă scîrboasă", reflecta rănitul în sinea lui.

— Bunicuțo, dar te rog, te rog foarte mult... răsună o voce făcută parcă din clinchete de clopoței.

— Poți să te plimbi unde vrei, continuă bătrîna cu o voce obișnuită dar pe care rănitul o califică imediat uricioasă și scîrțîită, dar nu-ți dau voie să faci cunoștințe. Taică-tău te-a lăsat în seama mea... Eu hotărâsc, Laura. Eu nu rog și nu sfătuiesc.

— Dar tătîcul spunea...

— Lasă-l în pace pe tătîcul. Știu eu mai bine cum se cresc copiii. Eu l-am făcut și pe dînsul om... Deși ar putea să-i fie rușine... N-a mai dat pe la mine de cînd erai atîtica...

Rănitul nu văzu gestul bătrînei, dar auzi în schimb vocea fetei în alb: aceeași voce de clopoței.

— Zău, bunicuțo, gîndește-te, singură, atîta timp. Asta e o tortură. Mai bine mă duceam cu tătîcul...

— Dar eu cum stau de atîta timp singură și nu mă vaiet. Și să nu-mi mai spui că era mai bine să te duci cu tătîcul, că mă supăr rău... Știi foarte bine unde e el.

— Bunicuțo, iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, zău, bunicuțo... Ți-am spus, fiindcă tătîcul m-a învățat să fiu sinceră...

"Asta, bunicuță! reflectă din nou rănitul. Buniloaie sau mai bine babă împielîțată..."

Băiatul cel atît de nenorocit de soartă, lovit la ochi și la picior, nu mai auzi o bucată de vreme nimic. Dar nici nu întoarse capul, așa că nu văzu privirea iscoditoare a fetei în alb cercetîndu-l. Oare ce-o fi acolo? se întrebă dînsul, dar nu mai avu timp să-și dea răspunsul pentru că o javră cîmă și crudă ieși din curte, se postă în fața lui și începu să-l latre și să-l amenințe cu colții fără să-i pese cîtuși de puțin de starea lui jalnică. Schilodul se blestemă groaznic, în gînd, că din anumite motive nu poate să-i altoiască javrei vreo cîteva ciomege bune pe spinare.

Vocea fetei în alb îl scoase din gîndurile lui războinice.

— Bunicuțo, n-ai o bucată de pîine, că văd un pui de cerșetor în fața casei. Săracul e orb și olog, și cred că e și idiot...

Rănitul era pe drept cuvînt nenorocit. Javra îl lătra fără întrerupere, fata în alb îi remarcase prezența... Așa că procedă cum ar fi procedat orice alt băiat foarte deștept aflat în situația lui. Se sculă încet, făcu doi pași șchiopătînd pe trotuar, apoi atinse cu o lovitură fulgerătoare javra cîmă și antipatică. Îi mai arse una cu piciorul și abia după ce javra începu să schelălăie amarnic se azvîrli într-o goană atît de năpraznică, încît nici sănătoasă și cu curajul întreg jigodia urlătoare nu l-ar fi putut ajunge.

Singura lui părere de rău era că nu mai putea să înceapă discuția cu Dan amintind despre un cîine simpatic căruia, cine știe, va trebui să i se taie piciorul de la genunchi. Mai întîi pentru că javra nu era simpatică. Apoi pentru că nici Dan n-ar mai fi crezut povestea spusă a doua oară și, în sfârșit, pentru că nu pocnise cîinele la picior, ci undeva mai sus, într-un loc mai puțin fragil, dar în schimb foarte dureros.

4

Tic se pomeni atît de repede în fața casei lui Dan încît n-avu vreme, sau poate uită să-și scoată bandajul de pe ochi și să-și reia înfățișarea de toate zilele.

— Ce cauți aici, haimana? îl întîmpină în poartă vocea mamei lui Dan. Vrei să asmut cîinii după tine...?

— Lasă, mamă, știi... interveni Dan cam cu întîrziere, descoperind abia după cîteva clipe de uimire identitatea vagabondului care pătrundea atît de nestingherit pe poartă.

— Ce să las! Te-ai inhăitat cu derbedeii! Leși afară, golane! Grivei? Azor? Ia luați-l!

Tic n-avea ce face. Se retrase, deși știa că dulăii chemați sînt imaginari, dar după cîteva clipe era din nou în curtea pe care o părăsise, pe undeva prin spatele casei, fără bandaj, în schimb cu gaura de la pantaloni mărită din pricina unui ciot pe care nu-l observase cînd sārise gardul. Dan îi ascultă pāțania cu baba și javra, îl consolă pentru ghinionul care se ținea scai de capul lui cînd își asuma rolul de detectiv, apoi îi citi cu voce înflăcărātă, deși se făcuse destul de întunerice, scrisoarea la care lucrase toată după-amiaza:

— *Stimată necunoscută. Dacă aș fi poet, scrisoarea aceasta ar fi compusă toată în versuri. Iartă-mă, deci, pentru faptul că natura nu m-a înzestrat cu acest dar. Îți ofer, în schimb, toate celelalte daruri cu care poate fi înzestrat un tînăr. Chipul tău nu mă părăsește nici o clipă...*

— Doamne, dar mare mincinos mai ești, îl intrerupse Tic. N-ai văzut-o niciodată...

— Nu înțelegi că-i vorba de o scrisoare. Ascultă mai departe... În visuri îmi aparî ca o zînbă albă.

— Nu ți-am spus că-i negricioasă?...

— Ssst... *plutînd în lumi ireale și adunînd în jurul tău feți frumoși neînfricați cu care mă lupt pînă la istovire pentru a avea eu singur fericirea să te văd, fericirea să mîngîi urmele pașilor tăi, să sārut florile care ți-au alintat obrazii și părul de aur...*

— Ce păr de aur? Nu ți-am spus că are un păr ca smoala...

— Da, ai dreptate, trebuie schimbat, admise Dan. Păr ca smoala însă nu merge. Nu-i poetic. Să găsim altceva.

— Negru, negru, negru - se gîndi Tic. Cioară!... Nu! E jignitor... Ce mai este negru?... Coadă lui Țombi... Cerneala! Tușul lui tāticu! Negru ca tușul... Ce zici?

— Nu, nu sună, spuse Dan. Ca taciunile...

— Zău că nu-mi place!... Cum dracu' de nu găsim noi ceva negru?

— Știi ce? Facem ca poeții. Cînd nu găsim cuvîntul care trebuie punem ceva care merge ca un șperaclu oriunde și oricînd, un șperaclu poetic. De pildă: *minunat...* sau *fantastic*. "*Părul tău fantastic*." Merge fantastic! Mai departe... *Dar sosirea dimineții care pe alții îi ferecește, pe mine mă duce într-o lume tristă, adică în lumea adevărată, care-mi ascunde chipul tău, care-mi oprește îndrăzneala și-mi amplifică tristețile.*

— Stai oleacă. Nu ți se pare că "*amplifică*" sună puțin a megafon... zău, Dan, nu te supăra...

— Ssst... *Cred că ești o ființă generoasă, nobilă, cu sufletul încărcat de sentimente înălțătoare și calde. Gata oricînd să alini marile suferințe... Aruncă deci o privire încîntătoare tînărului enigmatic care tresare cînd îți aude pașii... asta e inspirat din Eminescu, știi?*

— Nu! luă Tic întrebarea în serios. Dar chestia cu enigmatic...

— Ssst! *redă-i veselia care înainte nu-l părăsea nici o clipă, insuflă-i mai ales nădejdea că poate zbura spre cuibul inimii tale. Iar dacă dorințele mele ți se par prea îndrăznețe, oferă-i măcar puțința să-ți atingă o dată mîna, să te audă șoptîndu-ți numele cu clopoței din glasul tău...*

— De unde știi tu că-i sună vocea cum sună clopoței? Zău, că-i adevărat...

— Suflet de poet, ce vrei...

— Daaaa... se îndoi Tic. Cînd a fost vorba de păr n-ai mai avut suflet de poet...

— Lasă și tu critica și mai bine ascultă... și să se *despartă cu icoana fînței tale pentru totdeauna păstrată în inima sa mare și bună. Iar atunci cînd vei voi, peste un an, peste zece, sau mai tîrziu să vii din nou în fața mea...*

— Mi-e teamă că atunci o să se semene cu bunică-sa, spuse Tic în sinea lui.

— *...mă vei găsi în acea veșnică așteptare pe care un singur sentiment e în stare s-o păstreze. Încîntătoare necunoscută, acceptă, te rog, propunerea de întîlnire pe care cu atîta teamă și speranță ți-o fac și vino mîine la orele 6 după-amiază, în grădina publică, pe banca din fața statuii aceleia care a cîntat ca nimeni altul dragostea, marele Eminescu. Ce zici, Tic? Cu scrisoarea asta atrag la întîlnire și... arborii...*

— Asta nu mai cred.

— De ce, cîrnule?

— Pentru că arborele e de genul masculin. Poate sălciiile, că sînt feminine și plîng. Cunosc însă o fată pe care scrisoarea ar lasa-o, sigur, indiferentă și rece.

— O fată?! se miră Dan. Crezi că există o fată care ar rezista la scrisoarea asta?

— Lucia. Aia ți-ar face o demonstrație că inima n-are cuib, că în gură nu pot să existe clopoței, decît poate la bilci, că nu se pot sāruta toate florile, pentru că unele-s amare, ca să nu mai vorbim de urzici și altele. O cunosc eu bine.

— Hărăpina ta vine la sigur, Ticușor. Gîndește-te și tu, singură aici și-i sosește o scrisoare, dar ce scrisoare!... Vine sigur! Cum i-o trimitem?

— Asta-i treaba mea. Cînd mi-o dai?

— Dacă mă aștepți, și-acum. Dacă nu, mîine dimineață. Dar vezi să nu afle de la cine e. Să i-o dai în mare secret.

– Și dacă vine, cum scoatem cămașa? Adică înțelegi tu...
 – Dacă vine? Știi ce facem? Ne ascundem în stejarul ăla gros din spatele statuii. Și-i pregătim un bilețel. După ce-o lăsăm să aștepte vreo jumătate de oră îi aruncăm băiețelul drept în poală.
 – Și ce vrei să-i scriem în bilețel?
 – Ceva cam așa: *...Urțioasă și îngîmfată necunoscută. Am vrut să ne batem joc de tine ca să-ți mai scadă puțin nasul și să-ți mai iasă ceva fumuri din cap. Dacă vrei, însă, te primim în cercul nostru. Doi Cireșari. Ce zici?*
 – Grozav!... Să-ți spun ceva, Dan. Odată mi-a trecut prin cap că ești, știi tu, așa cum zice profesorul de chimie despre timpii ăia... cam neajutorat, dar acum îmi dau seama că în fond ești un băiat deștept. Miine dimineață sînt la tine.
 Dan ascultă cu gura căscată spusele lui Tic. N-o fi vrut cumva puștiul să-ți bată joc de el? Dar vorbise cu atîta naivitate...

5

Tic avu grijă să nu intre în casă decît după ce-și lepădă zdrențele, așa că ținuta lui nu atrase nici o atenție deosebită și mai ales nici un reproș din partea părinților. Răspunse în doi peri maică-si la întrebarea pe unde hoinărise, iar atunci cînd taică-său îi spuse că Maria are oaspeți, puștiul se îndreptă cu un tremur în inimă spre camera albastră, cu ferestre mari și pian. Dar pentru că nu văzu înăuntru nici o fată cu rochia foarte albă, așa cum îi fulgerase un gînd de o clipă, dădu un "bună seara" morocănos, și strîmbă plictisit din nas, gest care lăsă indiferente pe Maria și Lucia, dar care neliniști oarecum pe Ursu.

– Ce-i cu tine, Ticușor? îl întrebă vlăjganul. Ați luat bătaie la fotbal?
 Întrebarea lui Ursu îl desmetici pe Tic și-i readuse într-o secundă vioiciunea.
 – Ce?! Aoleu! I-am bătut de i-am rupt. Am băgat trei goluri în cinci minute. Șapte la doi, și-ncă s-a-ntreupt meciul din cauza întunericii.
 – Te pomenești c-ai băgat două goluri dintr-un șut! îl înțepă Lucia.
 – Nu, că mi-a fost milă de tine. În poartă apăra pirlitul ăla de văru-tău, știi tu care: ăla cu ventuză sub barbă.
 – Pirlitul de văru-meu a plecat de ieri la băi. L-ai confundat poate cu vărul tău care e plecat la munte.
 – Ia spune drept, Tic, pe unde-ai fost? îl luă din scurt Maria.
 – După plante, pentru ierbar... Cioboțica pupezii, ferigi, ciuperci, urzici de baltă...
 – Și unde-s plantele? Măcar urzicile, o ferigă...
 – Unde-s? Tic se gîndi la numele unui coleg dar, amintindu-și ce i se întâmplase cu vărul Luciei, găsi un alt răspuns: M-am întilnit pe drum cu un miel și cum era flămînd, săracul, i le-am dat să le mănînce. Să-l fi văzut mititetul... De-abia se născuse...
 – Grozavă oaie trebuie să fie maică-sa dacă l-a făcut acum în iulie - interveni Lucia. Tu nu știi că miei zburdă cam pe la începutul primăverii.
 – La urma urmei, ce tot îmi cereți scoateală. Le-am mîncat eu și erau bune, mai ales urzicile, și n-am nimic, ca să terminați o dată cu întrebările.
 Ceilalți, într-adevăr, nu-l mai întrebară pe Tic, dar cam toți pricepură că prichindelul le ascunde ceva. Cîrnul cu ochii sărăciți de argint înțelese că făcuse o greșeală la început și căuta să schimbe vorba.

– Dar voi de ce v-ați adunat aici? E ziua lui Țombi?
 – Am primit o scrisoare de la Victor, din Salzburg, îi răspunse Ursu. Adică Maria a primit-o. Îți trimite și ție salutări și spune că ți-a cumpărat o lanternă grozavă.

Tic smulse scrisoarea din mîna Mariei, o citi pe nerăsuflăte și cînd ajunse la lanternă îi veni să sară în sus:

– Psst! O să vedeți voi. Cu lanternă asta îți fac și ție fața albă. .. i se adresă Mariei și atunci își aminti o altă fată negricioasă îmbrăcată în alb. Și chiar... Dar vocea i se rupse la timp.

Nu mai era o simplă impresie; purtarea lui Tic devenea de-a dreptul ciudată. Ursu se repezi să-l scoată din încurcătură.

– Vii miine după-amiază, la șase, la ultimul antrenament? Poimiine am meci, Ticușor, cred că știi...

– Și de ce-ți mai trebuie antrenament? primi Tic ajutorul. Parcă ai tu cu cine să te bați?

Într-adevăr, așa cum era îmbrăcat în maiou, cu umerii goi, cu pielea bronzată, Ursu părea întruchiparea forței și supleței. La cea mai mică mișcare mușchii i se zvîrcoleau ca o îngrămădire de șerpi.

– Nu fi chiar atît de optimist, răspunse Ursu prichindelului. Individul ăla e și mai înalt și

mai greu decât mine. De doi ani e campion la juniori.

– L-ai văzut?

– L-am văzut anul trecut. În repriza a doua și-a făcut adversarul knock-out. Are un pumn cumplit. Pocnește ca un ciocan și se mișcă foarte iute, Ticușor.

– Chiar ești obligat să-l înfrunți? se interesă Lucia. Știam că sînt niște categorii după greutate...

– Nu-ți fie frică, încercă Tic s-o consoleze. Îi vine Ursu de hac. Croșeul lui de dreapta! Cred că nu-i om pe lume să-i reziste. Te-am văzut eu la sacul de nisip. Brrrr! Știi, Ursule... simulezi lovitura cu stînga, te deplasezi un pas spre stînga, te rotești cu tot corpul și-ți trimiți dreapta. Exact cum te învăța antrenorul. Eu pun rămășag...

– Antrenorul lui crede că-i viitorul campion național la grea... spuse Ursu cu un glas cam nesigur.

– Dacă te vedea pe tine spunea că e fostul viitor campion național. Tu să-l atingi cu dreapta și-și schimbă el cariera și cițiva dinți.

– Atunci, vii mîine!

Tic se frămîntă un moment, apoi avu impresia că spune prima minciună din viața lui:

–Vin! Și minți cu atît mai mult cu cît spuse un "vin" categoric.

Puștiul ieși din camera Mariei o dată cu Lucia și cu Ursu, dar nu mai avu putere să-și conducă oaspeții, lăsîndu-i în

grija soră-si. Se duse direct în camera lui, se trînti în pat și începu să mediteze asupra tuturor faptelor rele și minciunilor pe care le făcuse și le scornise în ziua aceea. Cînd maică-sa îl chemă la masă, se grăbi să răspundă că mîncase niște prăjituri la Dan, cu un ceas înainte, ceea ce îi aduse cîteva reproșuri de ordin medical, cum că nu e bine să mînci dulciuri înainte de masă, pentru că piere pofta de mîncare și se deranjează stomacul, și...

– Lasă, mămico, tu și acasă vorbești ca un medic, dar știi, copiii...

În fața acestui răspuns ea nu găsi altceva de făcut decât să zîmbească și să dea îngăduitor din cap. Gest care-i stîrni mare plăcere prichindelului, îi readuse liniștea, sau, dacă e să vorbim drept, neliniștea unor gînduri și apoi a unor visuri foarte agitate cu boxeri, emoții, spectatori urlînd, cu niște babe uricioase și cu o față în alb.

CAPITOLUL II

1

Ursu se sculă iarăși o dată cu zorii, răsufală adînc de cîteva ori și se dădu jos de pe prispă. Dormise, ca întotdeauna în timpul verii, afară. Patul făcut din scînduri solide, cu cîteva pături deasupra, un pat tare, cazon, îi asigura trupului o odihnă desăvîrșită în timpul somnului. Nu departe, în spatele casei, Ursu își instalase un duș original. Doi pari puternici prindeau ca un clește un butoi, sau mai bine zis o puțină, la gura căreia aplicase un acoperiș de tablă perforat în sute de locuri. După ce turna trei căldări de apă în puțină, printr-o simplă smucitură de sfoară, Ursu o prăvălea cu gura în jos. Cîteva minute se încingea în locul acela o adevărată ploaie artificială. Întotdeauna înainte de a se culca și imediat ce se scula, Ursu se băga sub duș.

Apa rece, apă de fîntină adîncă, îl trezi de-a binelea pe Ursu. Se agită sub duș ca un drac iar cînd puțină își goli conținutul se scutură de apă, făcu de cîteva ori înconjurul casei, apoi se opri sub bara fixă. Cîteva ridicări gigantice în față și pe spate, alte ridicări, flexiuni, apoi din nou de cîteva ori înconjurul casei și Ursu era gata pentru datoriile și întîmplările neprevăzute ale zilei. Se îmbracă sumar: pantaloni scurți, maiou, teniși, își luă de pe o grindă pachetul cu mîncare agățat încă seara de maică-sa, apoi porni cu pași mari și sprinteni pe străzile încă pustii ale orașelului. De cîteva săptămîni, Ursu făcea cu regularitate acest drum. Antrenamentele pe cîmp i se păreau cele mai pline și mai frumoase. Acolo nu-l tulbura nimeni, nu-l urmărea nimeni, se simțea liber, nestingherit.

Cînd ajunse pe cîmp, soarele se ridicase cu cîteva palme deasupra orizontului. Își prinse pachetul de mîncare de creanga unui copac, tot de o creangă își agăță pantalonii și maioul și își începu goana obișnuită. Oricine l-ar fi văzut alergînd așa, în neștire, l-ar fi luat poate drept un zănatec. El însă simțise și apoi înțelesese că această goană, care uneori ținea două și trei ore, era cel mai bun antrenament pentru un atlet și pentru un boxer. Mai ales pentru un boxer. Fuga tenace, dură și dezordonată pe o cîmpie plină de gropi și povîrnișuri, cerea corpului forță și rezistență, mișcări spontane, neregulate, îl obliga la reflexe, la eforturi subite, îl trecea printr-o adevărată scară a eforturilor, adică obișnuia corpul cu cele mai variate și mai nefirești mișcări.

Suflul se adapta astfel efortului brusc și Ursu știa că nimic nu e mai necesar unui boxer decât menținerea respirației, a suflului în acel haos de mișcări violente și neregulate care este un meci de box.

Ursu își cunoștea adversarul, îi cunoștea calitățile: forța, rezistența, iuțeala și știa că nu poate să-l învingă, așteptându-l cu o lovitură puternică, pentru că tot atât de bine putea el să primească lovitura pe care voia s-o dea, ci opunându-i aceleași calități la un nivel superior.

Goana neregulată îi plăcea lui Ursu și pentru că-i încerca reflexele, pentru că, așa avea el senzația, îi obliga corpul să gândească. Sărea peste o groapă și i se ivea în față o tufă de scaieți. Sărea peste ea și după câțiva metri de teren neted se înălța o movilă. O urca și o cobora în goană apoi se îndrepta spre o adunătură de copaci, trecînd fulgerător printre ei, în cele mai ciudate figuri geometrice, ca liliicii, noaptea, fără să-și atingă, fără să-și lovească brațele sau corpul. Uneori se agăța cu mâinile de creanga vreunui copac și se arunca la câțiva metri mai departe. Acesta era secretul forței lui Ursu, secretul supleței sale, a fenomenalei sale rezistențe.

După două ore de goană, Ursu se așeză undeva la umbră, își deschise pachetul cu mîncare, sorbi aproape dintr-o înghițitură ceaiul din termos și începu să înfulece de zor. Imaginea adversarului nu-l părăsea nici o clipă. Era înalt, puternic, foarte mobil și mai ales avea rutină și aceasta îi dădea siguranță și încredere în sine. Nu era genul bătăușului orb, pe care l-ar fi liniștit foarte repede. Ca să-l învingă, se gîndea Ursu, trebuia să atace în permanentă, să nu-i dea posibilitatea să-și pună în aplicare nici un plan de atac, să-l forțeze să fie mereu în apărare și în repriza a doua sau a treia să încerce lovitura lui secretă, cea pe care o amintise Tic: simularea atacului de stînga cu acea întoarcere și înaintare laterală care făcea din croșeul său, după spusele antrenorului, "cea mai formidabilă lovitură pe care o văzuse în viața lui!" Ursu exersase îndelung mișcarea și lovitura, antrenorul le perfecționase și se convinsese de eficacitatea croșeului pe pielea lui, la un antrenament, cînd îndemnîndu-și elevul să-l pună în practică și pregătindu-se să-l eschiveze îl primise, din cauza fulgerătoarei aplicări, în plină figură, ceea ce avu ca rezultat un knock-out discret și mai îndelungat.

Dar dacă și adversarul va folosi aceeași tactică? Dacă va ataca și el mereu? Atunci va hotărî numai rezistența. De aceea Ursu se sculă din nou, își dezmoți membrele, apoi își reluă goana sa fără țintă.

2

Tic se înființă dis-de-dimineată la Dan, recitiră scrisoarea, compuseră bilețelul de răspuns, exact așa cum îl "sugerase" Dan cu o seară mai înainte, și porniră amîndoi, în recunoaștere, spre grădina publică. În spatele statuii lui Eminescu, la vreo douăzeci de metri, se afla un stejar mare, stufos, care putea deveni la nevoie un post ideal de observație. Lui Dan nu prea-i convenea să cucerească arborele apelînd numai la mijloacele riscante ale omului primitiv: mâinile și picioarele, dar negăsind altă soluție problemei numărul unu a zilei: a observa fără să fii observat, se strădui să-și caute însușiri ancestrale. Urmări atent încercările pline de reușită ale lui Tic și se hotărî, după mari confruntări cu sine însuși, să treacă și el la atac. Tic deveni stat major și Dan se mulțumi doar să-i urmeze ordinele: adică se prinse mai întîi de o cracă, apoi băgă piciorul într-o scobitură, apoi se agăță de altă cracă, apoi își sprijini genunchiul într-un ciot și în sfîrșit ajunse în mijlocul coroanei. E drept, puțin cam julit, răsufliînd greu, dar oricum era sus în postură de cuceritor.

— Să știi că mă fac acrobat. Tii, dar bine se mai vede!

Într-adevăr, la adăpostul coroanei stufoase, puteau să vadă ca-n palmă aproape tot parcul, adică jumătatea din fața lor. Mai ales banca de lingă statuie, care căpătase rol de complice, li se părea, de-acolo din înălțimi, la doi pași de ei.

— Grozav! se bucură Tic. O lăsăm jumătate de oră s-aștepte și pe urmă îi trimit cu parașuta, bilețelul. Dacă vrei i-l plasez chiar în poală. Zău, Dan, în tirul ăsta cu praștia nu mă întrec nimeni.

Dan încuviință vesel și după ce puseră la punct ultimele amănunte cei doi strategii coborîră din stejar și se despărțiră, fiecare cu gîndul la treburile lui. Adică Dan urma să-și continue lectura, ceea ce era un lucru plăcut, iar Tic trebuia să facă pe dracul în patru pentru ca o anumită scrisoare să ajungă la o anumită destinație. .. În alb, ceea ce era, discret vorbind, și mai plăcut.

Puștiul se duse mai întîi la "Alimentara" de pe strada Babei împelițate, cu gîndul de a culege noutăți despre evenimentele din cartier, cel mai de seamă fiind, fără îndoială, apariția fetei în alb. Cu o mișcare șmecherească din ochi, îl scoase afară pe vînzătorul lui preferat, sau mai bine zis pe vînzătorul al cărui client preferat era el, și cum nu se prea îmbulzeau cumpărătorii în dimineața aceea, avu vreme să sporovăiască mai pe îndelete cu dinsul. Bineînțeles că prichindelul își începu

noul asalt prin câteva manevre ocolite; întrebă mai întâi ce mărfuri noi sînt pe cale să sosească, vorbește apoi despre ingratitudea și moșicia unor clienți, mai ales a unor babe uscate și scîrțuite, apoi despre obrăznicia unor fete "care mai au și tupeul să se îmbrace în alb", dar crezînd că spusese prea mult și că, într-un fel, își trădase intențiile, făcînd greșeala să amintească în trecut și despre gala de box de a doua zi. Își închipuise că o să poată reveni imediat la subiectul în alb. Cînd auzi însă de box, vînzătorul, un băiat de vreo șaisprezece ani, își transformă gura într-o asemenea moară de pronosticuri, aprecieri, subtilități tehnice și previziuni tactice încît ai fi crezut că el o să boxeze în locul lui Ursu. Tic îi întrerupse elanul de specialist sportiv propunîndu-i un rămășag: o ciocolată contra cinci sticle de bere că Ursu ciștigă prin knock-out în repriza I-a. Vînzătorul susținea că în cel mai bun caz Ursu poate să bată la puncte, dar de fapt era absolut sigur că va fi invins. Spre a nu-și periclita pariul, Tic propuse un al doilea rămășag: două ciocolate contra zece sticle de bere că Ursu învinge. Celălalt primi cu plăcere gîndindu-se că-l va aduce la ruină pe Tic, dar fără să-i treacă prin cap că și prichindelul are aceleași șanse.

– Va să zică două ciocolate contra zece sticle de bere. Să-mi sară ochii că țîn! se bucură vînzătorul.

– Să-ți spun drept, căută Tic un pretext, nici nu știu ce-o să fac cu atîta ciocolată. Dacă-știi cunoaște vreo sgrîptoroaică uscată și înaltă i-aș da-o ei, că babelor le cam place să morfolească dulciuri. Dar parcă fetelor îmbrăcate în alb nu le place și mai mult ciocolata... Ce zici?

– Stai, stai puțin, se rugă vînzătorul căruia Tic îi desconsidera, și nu chiar pe nedrept, inteligența. Avem noi aici pe stradă o sgrîptoroaică înaltă și uscată la care stă de câteva zile o fată îmbrăcată în alb. Să-mi sară ochii.

– Zău?

– Zău! Cică baba are niște băieți, oameni mari. Din ăia care fac chestii cu cărți și cu un fel de icoane. Da-i tare a dracului bătrîna. Am auzit-o spunîndu-i fetei că n-are voie să-și facă prieteni aici, în oraș la noi. Fata-i din București, o cheamă Laura, mi se pare că mai are doi sau trei ani pînă termină liceul. Chiar pe la ora asta vine bătrîna după tîrguiești la noi. Să-mi sară ochii. Vrei să le dai lor ciocolata?

– Care ciocolată?

– Păi n-ai spus că...

– Dar tu cînd spui "să-mi sară ochii" chiar te gîndești să-ți sară?

Vînzătorul nu mai avu timp să răspundă, pentru că îl chemă șeful înăuntru. Tocmai în acel moment, Tic zări venind spre "Alimentara" o bătrîna înaltă și uscată cu un paner în mînă. Fără să se intimideze, puștiul o lăsă să intre în magazin, și în timp ce ea își făcea cumpărăturile, care prevesteau vreme lungă pentru că era mereu nemulțumită, se gîndi cum să se prefacă în poștă clandestină. Să trimită pe cineva cu scrisoarea? Tic n-avea încredere în necunoscuți, iar prichindeilor din ceata lui nu avea voie să le încredințeze un secret. "Aia-s mult mai curioși decît fetele, n-aș mai scăpa de ei în vecii vecilor". Să strecoare scrisoarea în panerul bătrînei ar fi însemnat o imprudență de neiertat, deoarece bătrîna își va controla măcar de câteva ori, în drumul spre casă, mărfurile și va da peste ea, ceea ce va declanșa o catastrofă generală. Atunci! Abia își reținu un strigăt de bucurie. Băiatul cu păr blond și ciufulit simțea că zboară. Găsise în sfîrșit dezlegarea. Intră glonț în magazin, trecu înaintea celorlalți clienți și ceru de un leu ace cu gămălie.

Bineînțeles că obrăznicia și necuviința lui atraseră imediat curiozitatea, nemulțumirea, uimirea și mînia cumpărătorilor și vînzătorilor.

– Dar ce, ne-am mutat în junglă, ne-am reîntors în codru? răsună vocea scîrțuită a bătrînei. Auzi, domnule! Am avut și eu copii, slavă Domnului, îmi mai trăiesc și astăzi, sînt oameni mari, dar...

Tic încercă s-o îmbuneze rostind cu multă înțelegere:

– Parcă nu știți cum sînt copiii... Dar să știți că ajung toți oameni mari...

– Asta-i culmea! E nemaipomenit! Auzi, tupeu, madam!?

– Ieși afară! Că nu-i prăvălia lui tac-tu! Ieși, derbedeule!

– Dacă ar fi asta prăvălia lui taticu, nu m-ați mai certa acum pe mine. Știu eu...

– N-avem bolduri! La ferometal. În centru, sub cinematograf.

– Dar pentru ce-ți trebuiesc bolduri, nătărăule?

– Mi-au intrat niște ghimpi în picior și n-am cu ce să-i scot. De cînd mă chinuiesc...

– Sărmanul băiețaș. Și noi îl ocărîm.

– Săracul! Ia căutați un bold. Sau chiar un ac de siguranță...

– Na, ține un ac, băiețașule... E mai bun ca boldul la așchii...

– Săru-mîna, mătușico – mulțumi Tic. Să vă trăiască nepoții... și oamenii mari...

– Să te audă Dumnezeu! Da-n care picior ți-a intrat?

Tic însă o zbughise pe ușă. Și abia atunci bătrînele își dădură seama că era ferecat la

picioare.

- Ne-o fi amăgit pușlamaua... Ai văzut, madam!?
- Am mai întâlnit eu derbedei din ăștia... Știi eu ce le trebuie!
- Ferească Dumnezeu, unii îți bagă miinile în buzunare... Și nu ca să și le încălzească...
- Aoleu, unde mi-i punga cu bani? Săriți, mi-a furat-o hoțul. Mînca-l-ar focul! Ală micul cu boldul...

– Auzi, prefăcutul! Chemați sergentul!
– Da' a cui e punga asta? Asta de lîngă tejehea?
– Mulțumescu-ți Doamne, e-a mea. Și l-am blestemat, săracul, degeaba. Ptiu, ptiu... Iartă-mă, Doamne...

– Te pomenești că chiar i-or fi intrat niște ghimpi în picior. Și băiatul meu, mai acu' vreo treizeci de ani...

- Și de ce să nu-i între? S-o fi încălțat pe urmă și l-au apucat durerile...
- Săracul băiețaș, n-ați văzut ce respectuos era...

Tic nu auzea însă nimic din sporovăială nestatornică... El se ascunsese după un colț de stradă, nu departe de casa în care locuiau bătrîna și fata în alb. Pîndi la colț și o zări pe sgrîptoroaică apropiindu-se. O lăsă să treacă și, cînd o văzu oprindu-se în apropierea porții, fugi repede spre ea, o înghionti parcă fără să vrea, își ceru iertare, dar totul se întîmplă fără să-și potolească o clipă goana.

– Bestemeticule! îl afurisi bătrîna. Ce, n-ai alt loc de fugă decît pe trotuar? Dumnezeule! Parcă-ar fi tot derbedeul ăla. Te pomenești că mi-a furat ceva!

Se convinsese însă repede că nu-i lipsește nimic. Dar nici nu-i trecu prin cap gîndul că ar putea să aibă ceva în plus. Cine știe? atunci poate că ar fi descoperit agățat de fusta ei un plic pe care se putea citi: "Prizonierei în alb". Plicul nu rămase însă multă vreme agățat de fustă, pentru că o mînă subțire, delicată, îl desprinsese fără zgomot și-l purtă către sîn. Prizoniera în alb primise mesajul.

3

Exact la ora 5, Ursu sosi în sala de antrenament. Știa că maestrul său ține foarte mult la punctualitate. Antrenorul, un bărbat trecut de 50 de ani, cu o statură impunătoare, cu umeri largi și ceafă puternică, își primi ca întotdeauna zîmbind elevul său preferat. Deși se putea lăuda cu o carieră îndelungată în ring, figura lui nu prea aducea a boxer. Părea mai degrabă a unui om obișnuit, a unui intelectual deprins cu mișcarea și sportul, decît a unui fost as al categoriei grele. De altminteri, întreaga sa concepție despre box era foarte mult diferită de a altor maeștri ai sportului cu mînuși, mai ales de cei care susțineau că boxul este prin definiție și exclusiv un sport al forței și rezistenței. Antrenorul lui Ursu nu nega valoarea calităților fizice, dar predica fără încetare elevilor lui ideea că în lupta cu pumnii contează, cel puțin în aceeași măsură, inteligența și psihologia. Adversarul trebuie cîntărit, judecat, susținea el, stilul său trebuie studiat cu atenție, de asemenea și loviturile sale specifice și, în raport cu rezultatul acestui studiu, boxerul angajat trebuie să-și organizeze lupta. El nu propovăduia o singură tactică de luptă dusă pînă la desăvîrșire de un boxer, ci o multitudine de tactici, fiecare prilejuită de adversarul dat, de specificul boxului său. Uneori își îndemna elevii să-și schimbe nu la fiecare repriză, ci la fiecare minut tactica în ring: atac sau dans în jurul adversarului, corp la corp sau lovituri de la distanță, apărare simulată cu contre dure și oportune, retragere directă care să faciliteze plasarea unei lovituri decisive. Luptătorul trebuie să judece tot timpul, să simtă momentele adversarului, să-l enerveze sau să-l calmeze, să-l înghesuie sau să-i dea satisfacția unor succese ușoare. Clipele decisive, fie pentru acumulare de puncte, fie pentru plasarea unor lovituri puternice, trebuiau alese fără greșală. Provocarea unui asemenea moment și fructificarea lui era, la urma urmei, o problemă de psihologie și de inteligență.

Antrenorul îi aminti lui Ursu toate aceste idei însoțindu-le cu exemple multiple din cariera lui și din cariera altor boxeri care făcuseră faimă sportului cu mînuși.

– Ce știm despre adversarul tău? îl întrebă antrenorul pe Ursu. Că e puternic, mai puternic decît tine, că e tot atît de agil ca tine, că are mai multă experiență decît tine. Două plusuri și un egal în fișa lui, două minusuri și un egal în fișa ta. Rațional și psihologic, aceasta duce la o anumită concluzie: siguranța. Adversarul e sigur de el. Adversarul e sigur de victorie. Nu se îndoiește nici o clipă că va obține victoria. Ei, eu cred că aici trebuie să căutăm ceva, aici trebuie să acționăm noi. Adică, în raport cu această încredere în el, cu această siguranță a victoriei să ne făurim tactica de luptă, toată concepția noastră de luptă. Înțelegi, Ursule?

Ursu prinsese tîlcul celor spuse dar i se părea că ideea antrenorului nu se potrivea cu ideea pe care și-o făcuse el despre meciul de a doua zi. De aceea se mulțumi să clatine din cap, dar

gestul lui aducea mai degrabă a nedumerire.

— Adversarul e sigur pe el. Întărește-i siguranța. Acordă-i câteva succese ușoare. Fă-l să se autolinștească, să te desconsidere, atrage-l în atac, apără-te mereu cu șovăieli, și în repriza a doua când va încerca, sigur, să pună capăt luptei plasează-i croșeul de dreapta. Te asigur că-l faci knock-out! Fără discuție!

Ursu își privi gânditor profesorul. Tactica pe care acesta i-o predica era într-un fel opusă celei la care reflectase el. Logica profesorului i se părea însă cu neputință de atacat. Maestrul nu-l lăsă prea multă vreme să mediteze; era vremea să înceapă antrenamentul. Frământările și întrebările lui Ursu nu dispăruseră, nici măcar nu se atenuaseră. Simțea nevoia să se destăinuie cuiva. De aceea îl și chemase pe Tic la antrenament. Voia să-i vorbească puștiului ca unui prieten, să se ușureze măcar, pentru că la alt sprijin nu se putea aștepta de la el. Și nu înțelegea ce se petrece cu Tic de întârzie atât de mult.

Mai era însă cineva căruia Ursu putea să i se destăinuie, dar la care nu îndrăznea să se gândească: Lucia. După întâmplările din Peștera Neagră, prietenia dintre cei doi se răcise. Dacă acolo, pe munte, în mijlocul primejdiilor, firile lor deosebite se întâlniseră și se atinseseră plăcut, dacă în noianul de spaime și emoții își trimiseră unul altuia unde calde, duioase, necesare, uneori aproape imperceptibile, reîntorși în liniștea și monotonia orașelului, simțiseră amândoi un fel de teamă și apoi niște valuri de gheață peste ceva ce fusese blînd și cald. Ursu își amintea cu un tremur care-i zguduia tot trupul clipele când o purtase, leșinată, în brațe, când își lipise obrazul de părul ei, când îi atinsese cu fruntea fața și buzele. Sentimentul că făptuise un sacrilegiu nu-l părăsea nici un moment. Timiditatea lui față de Lucia se accentuase, se amestecase cu un sentiment de teamă și rușine. Din cauza aceasta, uneori se purta prea băiețește cu dînsa. Atitudinea lui Ursu, atât de diferită de cea pe care o avusese pe munte, o readusesse pe Lucia în starea veche de superluciditate, de răceală și indiferență, fără să-și dea seama că ascunde în carapacea ei voluntară durerea unei adolescente care ar dori să privească altfel florile și culorile. Nu-l înțelegea pe Ursu sau poate fiorii aceia necunoscuți care reinviau o dată cu amintirile o obligau să nu încerce să-l înțeleagă.

Ursu se simți trăznit când o văzu pe Lucia pătrunzînd pe ușa sălii de antrenament. Nici nu-i trecea prin cap că apariția neașteptată fusese determinată de zvicnetul unui al șaselea simț feminin care-o făcuse pe Lucia să intuiască, să descopere că Ursu are nevoie de un confident înaintea întîlnirii de mîine. Fata simțise că prezența ei în preajma lui Ursu îl va liniști, îi va spori încrederea în propriile forțe. Simțise totul?... Nu, judecase totul și ajunsese la această concluzie, sesizase cu nevinovăție, fata.

Apariția Luciei declanșa însă în Ursu un noian de gânduri și întrebări și emoții... Muntele, peștera, prăpastia... Și dintr-o dată nu mai văzu în fața ochilor decît chipul acela blond, cu ochii puțin oblici, cu buze subțiri, cu obraji pudrați de o ușoară paloare. Alergă spre Lucia, o prinse de umeri cu mîinile sale deformate groaznic din cauza mănușilor și aproape o sfărîmă la pieptul său. Lucia deveni lividă... Se uită în ochii agresorului cu priviri speriate... Ursu își retrase mîinile. Se îngrozi. Se dădu un pas înapoi și Lucia, speriată și ea, și cu convulsii în piept, fugi pe străzi fără să mai vrea să se gândească la ceva.

4

Tot cam pe la ora aceea, alți doi cireșari, cocoțați în stejarul din spatele statuii lui Eminescu, trăiau clipe grele și ncepeau să simtă gustul amar al înfrîngerii. Se urcaseră în stejar pe la cinci și un sfert. Așteptaseră în liniște jumătate de oră, dar minutele care urmară erau pline de emoții. Unul din ei întrebă cu frică:

— E șase?

— Fix. Să știi că nu vine. Eu în locul ei eram aici înainte de șase. Hărăpina dracului.

— Ssst! Vine cineva din dreapta.

Se lăsă din nou liniște în stejar. De pe o alee din dreapta veneau doi îndrăgostiți. O pereche din familia celor care fac senzație pe la baluri. Mergeau dansînd și frecîndu-și obraji, dar deodată se opriră și se așezară pe banca din fața statuii. Cîteva clipe de ritm din umeri și călcîie apoi începură să ciripească.

— Ce le-a venit ăstora să se așeze tocmai pe banca noastră? întrebă înfuriat Dan.

— Tu ești de vină, răspunse Tic. Trebuia să lipești un bilețel "ocupat" pe bancă. La asta de ce nu te-ai mai gîndit?

— Dar ce, crezi că sîntem la teatru?

— Eu îi scol de pe bancă, se înfurie brusc prichindelul.

— Cum? Vrei să țipi la ei și să trădezi ascunzișul?

— Aiurea!... cu praștia! în mai puțin de un minut.

Tic scoase praștia, puse în aruncătoarea de piele o ghindă, întinse elasticul și ținti spre bancă. Nu slobozi însă imediat proiectilul. Așteptă. Pe bancă, tînărul cu plete feminine savura tacticos o țigară. Cu un gest larg își sprijini mîna cu țigara de speteaza băncii. Dar numai după o clipă sări ca ars. Țigara îi fusese pur și simplu smulsă din mîna.

— Ce s-a întîmplat, greierașule? îl întrebă speriată fata cu buze foarte roșii și cu sprîncene de catran.

— Nu, nimic, se încuraja greierașul, mă uitam, știi, niște fluturi formidabili.

Tic pregăti o a doua aruncătură. "Greierașul" își căuta o poziție cît mai comodă. Stătea picior peste picior însă cu spatele atît de lăsat, că parcă stătea cu picioarele în sus. Cireșarului țintaș i se păru prea indecentă poziția, așa că a doua lovitură i-o trimise în talpa pantofului. Pocnitura se auzi bine în jur. "Greierașul" sări de pe bancă atît de iute și o luă atît de cavalereste din loc, că însoțitoarea cu buze roșii se văzu nevoită să alerge după el pentru a-l ajunge.

După cîteva minute de la retragerea greierașilor își făcu apariția, de astă dată din stînga, un nou cuplu: o bătrinică grasă și scundă și un băiețaș molliu cu ochelari. Tic își pregăti din nou praștia:

— Dacă se așază pe bancă, îl transform pe molliul ăla cu patru ochi în campion de fugă cu obstacole. Ia uite, tîmpitul!

Într-adevăr, molliul se împiedicase chiar în fața băncii și era cît pe aci să-și întindă oasele pe jos. Noroc că se prinsese de bancă.

— Aoleu, maică! Ți s-a întîmplat ceva? auziră cei doi vocea bătrinei.

— Dă, Doamne, să se așeze! se ruga Tic, cu praștia pregătită. Zău că-l preface în popindău.

Cireșarul cel blond era infuriat. Simțea nevoia să se descarce, să tabere asupra cuiva. Dar pentru că bătrinică se cărăbăni trăgîndu-și molliul de mînă, își amină explozia. Mai trecură pe alee doi oameni serioși, apoi un ofițer, apoi două țărănci, un popă, un lungan cu niște mîini pînă la genunchi și cu un nas de Pinocchio, căruia Tic îi pusese gînd rău, mai ales vîrfului roz, o fetișcană înaltă cît o prăjină, ținînd de mînă două fetițe care urlau după maică-sa, același ofițer, doi colegi de-ai lui Tic, dintre care unul fu gratulat cu un proiectil, într-un loc cărnos și usturător, o bătrînă cu părul alb ca zăpada, aplecată deasupra unui cărucior, și șoptind fără încetare: "Țuguloi, țuguloi, țuguloi", o servitoare oacheșă cu un borcan în mînă, din nou ofițerul...

— E șase și jumătate, spuse Dan. Ce facem? Mi se pare că n-a ajuns scrisoarea la destinație. Sau o fi pus bătrîna mîna pe ea.

— Dac-o fi enervat-o scrisoarea și-o fi citit-o numai pînă la jumătate?

— Imposibil! N-a citit ceva asemănător în viața ei.

— Poate că ai și tu dreptate... spuse rar și cu subînțeles Tic.

— Adică ce vrei să zici? Că n-oi fi scris așa la înălțime?

— Mai stăm? îl întrerupse mînios țintașul.

— Eu unul nu mai stau. Dacă tu vrei...

— Nici eu! M-am săturat. Gata! Las' că...

Tic sări repede jos, iar Dan și mai repede... pentru că-și pierduse echilibrul. Arătau amîndoi ca niște învinși. O oră și mai bine stătuseră cocoțați în stejar, de pomană.

— Hărăpina ta e-o fricoasă fără pereche, încercă Dan să se consoleze. Și n-are nici un pic de romantism în ea. Dacă nu acceptă dînsa riscul și surpriza unei întîlniri...

— Numai zgriptoroaica e de vină. Știu eu. Cred că o ține legată în lanțuri. La mîini și la picioare.

Cei doi învinși se apropiară de bancă. Lui Dan îi veni ideea să se așeze. Dar nici n-apucă să atingă speteaza de lemn, că se azvîrli în sus de parcă îi intrase un cui în spate:

— Ia uită-te, Tic! Ce-i asta? Cine-a adus-o? Cînd?

Tic se uită spre mîna lui Dan. Pe speteaza băncii, la mijloc, era lipit un bilet. Îl smulse într-o clipită și-l citi cu voce tare:

— *...Stimați copilași! Am primit mesajul vostru care mi-a declanșat într-adevăr un sentiment... de milă față de voi. V-am făcut și cîntea de a vă arunca o privire încîntătoare, plină de admirație cînd am văzut cu cîtă ușurință v-ați cățarat în copac. Îmi pare totuși rău că nu veți putea mîngîia urmele pașilor mei și mi-e teamă că din această cauză veți crede că sînt o zîină, ceea ce pentru vîrsta pe care presupun c-o aveți n-ar fi deloc de mirare. Sfatul meu este să vă gâsiți preocupări mai apropiate de vîrsta și posibilitățile voastre. Ce-ați zice să participați la un concurs de trotinete sau triciclete? Dacă nu-l veți cîștiga, fînța mea generoasă se va strădui să aline marile voastre suferințe. Acesta este răspunsul "Prizonierei în alb". P.S. Pariez că veți sta în copac cel puțin pînă la șase și jumătate și că veți face niște mutre cînd veți citi aceste rînduri..."*

Fata în alb nu greșise cu nimic în ultimele presupuneri. Mutrele celor doi erau jalnice. Niciodată un cireșar nu primise o insultă asemănătoare. Se uitau unul la altul și nu știau cu ce să înceapă. Dan era infuriat că ideea lui cu scrisoarea fusese falimentară și că îl luase în deridere

o ființă pe care nici n-o cunoștea și care, după spusele lui Tic, nu depășea vârsta Mariei și Luciei. Pe Tic îl scoteau din sărite întrebări mult mai concrete. "Cine și când lipise biletul pe bancă?" Îi venea să plîngă de ciudă că fusese dus de nas ca un țînc. Ca să nu mai vorbim de chestia cu trotinetele și tricicletele.

– Numai băboanca e de vină! scrișni puștiul. Dacă-aș putea să aranjez să i se plimbe un șoarece pe spate... Las-că tot i-o fac eu!

Dan nu înțelese care putea fi rolul babei în lovitura pe care o primiseră. Și, dacă e să vorbim drept, nici Tic nu știa ce rol jucase bunica în piesa care-i ridiculizase, ci vorbise, așa, ca să-și reverse mînia asupra cuiva. Istețimea fetei, deși îl enerva la culme, îi stîrnea parcă un anumit sentiment de respect și de admirație, pe care bineînțeles îl ascundea cît putea mai bine. Astfel se explică de ce paratrăsnetul descărcărilor lui îl constituia bătrîna.

– Și totuși cum a ajuns biletul aici? întrebă Tic. Cine și cînd l-a adus? E nemaipomenit!

– În orice caz nu înainte de venirea noastră în parc, pentru că l-am fi găsit atunci. Ticușor! Sînt sigur că bilețelul a fost scris după ora cinci și jumătate. Adică în loc s-o observăm noi pe ea, ne-a observat ea pe noi. Și să-și bată joc în așa hal de scrisoarea mea! N-o iert toată viața!

– Ia să ne gîndim cine a trecut pe alee și cine a stat pe bancă, reveni la concret fostul țîntaș.

– "Greierașul"! imposibil!

– Baba cu moliiu ăla cu ochelari și mai imposibil.

– Păi alții nici nu s-au mai așezat pe bancă.

– Atunci cine dracu' a lipit biletul? Cu praștia n-a fost asvîrlit.

Dacă Tic ar fi avut inspirația să iscodească în acel moment casa în care locuia fata în alb, ar fi dezlegat repede enigma. Bătrîna înaltă și uscată își căuta de zor ochelarii pe cerdac în timp ce, într-o cameră în fund, o fată negricioasă și obosită își aranja în fața oglinzii rochia cea albă. Pe un scaun, alături, zăceau aruncate: o pereche de pantaloni scurți de excursie, o bluză groasă băiețească și un basc decolorat, caraghios. Costumată în vestmintele de pe scaun și mascată cu ochelarii pe care-i căuta bunica, luase înfățișarea unui băiat moliiu și prostuț, într-atît de moliiu încît reușise să convingă o babă fără ocupație să-i arate ieșirea din grădina publică și chiar s-o conducă pînă la poartă. Dar pentru că Tic nu avu această inspirație, rămase mai departe cu întrebarea pe buze și mai ales cu sentimentul unei înfrîngeri cum nu se poate mai rușinoase.

Cei doi ciresari descoperiseră totuși ceva foarte important și anume că au avut de-a face cu un adversar greu de bătut, înfrîngerea le aduse mintea la cap și astfel într-un moment de luciditate căzură de acord să discute despre fata în alb și cu ceilalți ciresari. Chiar în cursul serii. De aceea plecară amîndoi în căutarea prietenilor: Tic spre Ursu, mai ales că trebuia să-și ceară scuze pentru întîrziere, iar Dan spre Lucia și Maria. O bună bucată de drum merseră împreună, tăcuți, numai cînd ajunseră pe strada pe care locuia fata în alb, amîndoi parcă se treziră. Aceasta cu atît mai mult cu cît chiar în apropierea locuinței inamicului, cam pe la centrul străzii, acolo unde Tic prinsese mesajul pentru prizonieră de fusta bătrînei, se afla chiar ființa pe care în acea clipă cei doi ciresari doreau cel mai puțin s-o întîlnească.

Hărăpina lui Tic discuta veselă, mișcîndu-și brațele ca o balerină, cu un tînăr impunător, foarte înalt și solid. Și Dan și Tic fură năpădiți de emoție, dar imediat îi trăzni uimirea pe amîndoi, pentru că descoperiseră în însoțitorul fetei un alt redutabil inamic: adversarul lui Ursu, cel care de doi ani deținea titlul de campion de juniori.

– Mă, da frumoasă-! se minună totuși Dan.

Tic nu dădu nici o atenție vorbelor scăpate de prietenul lui. Pe el îl chinuiau amarnic, ca întotdeauna, întrebările concrete: De unde cunoaște vlăjganul pe fata în alb? De ce dacă voia și putea să aibă prieteni, fata în alb în loc să-i caute pe ciresari se împrietenise cu "individul ăsta urît" care nici măcar nu era din orașul lor? Și cum de i-a dat voie babornîța să se întîlnească seara cu el?

– Zău, Dan, dacă mai înțeleg ceva! se plînsu Tic.

– Nici eu. Doar atît: că are o gardă personală cumplită.

Amîndoi se opriseră în mijlocul străzii. Fără să se destăinuie unul altuia, amîndoi încercară aceeași manevră: să se întorcă din drum pentru a nu da cu ochii de inamicii lor. Tocmai cînd să-și pună în aplicare gîndul, fata în alb își întoarse fără voie capul și-i zări. Tic avu fericita inspirație să se aplece și să-și deslege șiretul pentru ca să aibă motiv să-l lege la loc. Fără această inspirație, își imagină el, s-ar fi făcut de rîs! Dan nu înțelese imediat și-l întrebă:

– Ce-ai pățit? Cînd te-ai lovit?

– Vrei să-și inchipuie că sintem lași? întrebă la rîndul său Tic. Scapă ceva jos și apleacă-te să-l iei.

Dan scăpă o batistă scoasă în fugă din buzunar și abia pe urmă se simți caraghios.

– Nu cumva ai de gînd?... Ne-am făcut de rîs!

– Ne-a zărit! Sînt sigur că acum își bate joc de noi.

– Bineînțeles! mormăi Dan. Dacă facem mătăanii în mijlocul străzii ca doi caraghioși.

– Hai să mergem chiar pe partea lor! se îmbătoșă subit prichindelul.

Înțelegeși parcă, amîndoi luară un aer cît se poate de senin și de nepăsător și se îndreptară cu pași foarte obișnuiți spre cei doi inamici. Dan își aținti privirile asupra fetei în alb și observă că e puțintel cîrnă și are ochi verzi, foarte mari, iar Tic îl privi pe vlăjgan cu fulgere în ochi. Fata rîdea cu toată fața. Îi povestea ceva vesel însoțitorului ei. Cu toate strădaniile sale, Tic nu prinse decît o frază:

– ...niște copilași! le place să joace roluri de cerșetori, de spioni, de prostănaci..." care-l înfurie atît de cumplit, mai ales cînd auzi hohotele de rîs ale lunganului și remarca lui idoată: "ce tîmpiți", încît aproape că răcni la Dan:

– Ah, dacă i-ar muta Ursul nasul, măcar cu cîțiva centimetri mai sus...

– Mă hahaleră! auzi Tic o voce groasă și rea în spatele său.

Spre surprinderea lui Dan, Tic se deslipi de lîngă el și se îndreptă spre vlăjgan. Își înfipse mîinile în buzunare cînd ajunse în dreptul acestuia și-l măsură din cap pînă-n picioare:

– Ce doriți, mă rog?

Întrebarea și aerul lui Tic îl uluiră pe vlăjgan. Chiar și fata în alb rămase descumpănită. Cireșarul profită de aceste clipe de uluire și porni atacul:

– Spuneți-i, vă rog, domnișoarei că atunci cînd vom avea nevoie de roluri de măgari, ne vom adresa dumneavoastră...

După care se întoarse, merse liniștit cîțiva pași, apoi se lansă într-o goană nebună. Cireșarul calculase exact. Abia în clipa cînd Tic își începu goana, vlăjganul înțelese că insulta îi fusese adresată și vru să se ia pe urmele lui, dar fata în alb îl opri reținîndu-și o furtună de hohote de rîs. Vlăjganul agită pumnul și răcni după Tic:

– Golan!

Puștiul se opri undeva în mijlocul străzii, făcu și el un semn cu mîna, apoi rosti cu voce tare:

– Iar eu mă numesc Tic! încîntat de cunoștință.

De astă dată fata în alb nu mai izbuti să-și stăpînească rîsul. O adevărată cascadă. Tic, în schimb, căuta să-l convingă pe Dan că se așteptase dinainte la insulta adversarului său și-și pregătise replica.

– Zău, Ticușor? Dar dacă accentua, dacă spunea: golanule?! întrebă Dan.

– Atunci îl puneam în conflict cu un cetățean de pe stradă. De pildă cu bătrînul ăsta. Îi spuneam: Domnule, auziți, derbedeul ăla vă face golan... Era și mai grav.

Istețului îi scăpase însă ceva. Nu se gîndise că vlăjganul nu va primi cu aceeași indiferență și cea de a doua insultă, și nici nu-și închipuise că fata în alb va rîde cu atîta poftă încît nu va mai avea timp să-și domolească prietenul. De aceea nu se mai uită în spate și nu-l văzu pe vlăjgan pornind în goană spre el. Cînd întoarse capul era prea tîrziu. Vlăjganul se afla la doi metri de el. E drept că startul lui Tic putea fi invidiat de orice campion de 100 metri plat. Și numai acest start de săgeată îl scăpă de-o chelfăneală cruntă. Totuși piciorul vlăjganului întins pînă la limită atinse cu vîrfului bombeului fundul cireșarului grăbit.

După vreo sută de metri de goană inutilă, pentru că vlăjganul satisfăcut se întorsese de mult la locul de unde plecase, Tic se opri, îl așteptă pe Dan, și cînd acesta ajunse lîngă el îi spuse cu un calm năucitor:

– Ai văzut cum m-a atins?

Dan, cu toată mila pe care o simțea față de prietenul lui, nu reuși să-și rețină rîsul:

– Parcă spuneai că încă nu s-a născut omul care să-ți dea ție un picior în spate.

Tic îl privi oarecum disprețuitor pe Dan:

– Mai întii că abia, abia m-a atins cu vîrfului piciorului, ca să știi. Și în al doilea rînd îți jur că pentru această "încercare", îl fac knock-out, chiar dacă-ar trebui să mă antrenez zece ani la sacul cu nisip și să-mi schimb cariera de băiat deștept în cea de boxer. Puștiul vorbea cu atîta calm și cu atîta siguranță, că Dan îl ascultă cu gura căscată. Și culmea e că nu avu nevoie să se antreneze zece ani și nici să-și schimbe cariera pentru a-și duce la capăt teribila răzbunare.

5

În sala de antrenament, Tic îl găsi pe Ursu singur și foarte abătut și parcă ascuns într-un colț. Purtat de elicea răzbunării, ciufuliciul se miră enorm de starea în care era Ursu. De unde să știe el că Lucia fusese pe-acolo cu aproape o oră înainte și că se petrecuse o scenă care ar fi avut altă desfășurare și alt desnodămînt dacă el n-ar fi întîrziat? Ursu se simțea distrus. Aproape un ceas rămase nemișcat în colțul în care-l găsi Tic, sub povara unor gînduri și sentimente sfișietoare.

– Ce-i cu tine, Ursule? îl întrebă Tic. Nu cumva ție-e frică? Sau te-a pocnit și pe tine cineva

cu piciorul în spate?

Cel întrebat nici măcar nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Tic. Ciufuliciul deveni dintr-o dată înflăcărat:

— Ursule, zău să-l bați! Dar știi... așa... să nu-i mai ardă toată viața de box. Dacă ai ști ce mi-a făcut...!

Și se apucă să-i povestească ceea ce i se întâmplase pe strada fetei în alb. Ursu însă nu auzea și nu înțelegea nimic. Se gîndea mereu la ceea ce se petrecuse între el și Lucia, îl scăpărau emoțiile cu duiumul, iar pe spate parcă i se urcau reptile. Ce mai, era nenorocit! Tic își isprăvi istorisirea cu un oft greu și amenințător apoi, aducîndu-și aminte că întirziase, îi ceru iertare lui Ursu. Abia atunci își auzi prietenul rostind primele cuvinte:

— Ah, Ticușor, dacă n-ai fi întirziat! Uf! Doamne! De ce-ai întirziat?

— Zău, iartă-mă, te rog din tot sufletul să mă ierți... Te rog să mă ierți și pentru altceva... Ceva mult mai grav... Ți-am ascuns un lucru...

— Ticușor dragă... am... am jignit-o groaznic pe Lucia, se destăinui pe neașteptate și fără să vrea Ursu.

— Și de-aceea ești trist? Nu cred...

— Da... nici nu poți... Nici nu poate să-ți treacă prin cap! Mai bine să tac.

Tic se porni pe un rîs nebun.

— Ha, ha, ha! Lucia jignită! Ești un prost! N-o cunoști. Pe Lucia poți s-o bați cu varga la spate o zi întreagă și nu se simte jignită. O face pe nebuna.

— Nu, Tic, nu poți să înțelegi... e altceva.

Tocmai atunci pătrunse pe ușă antrenorul:

— Ei, cum a mers? Bagă de seamă, Ursule! Tactica e clară. Întărește-i adversarului siguranța. Acordă-i cîteva succese ușoare. Fă-l să te desconsidere, să se autoliniștească, atrage-l în atac, apără-te mereu, fă-l să creadă că ți-e frică și în repriza a doua, cînd va căuta să-ți plaseze lovitura decisivă, azvîrle croșeul. N-are nici un rost să fii abătut. Dacă nu-l faci knock-out, îmi dau cuvîntul de onoare că mă retrag din box. Înseamnă că habar n-am ce-i boxul. Haide, nu mai fi abătut! Niciodată în viața mea n-am fost mai sigur de o victorie. Ai tot ce-ți trebuie pentru victorie și în primul rînd tactica!

— Da, da, rosti Ursu cu o voce foarte puțin convingătoare.

— Îmbracă-te repede că trebuie să lăsăm sala liberă pentru adversarul tău.

Ursu urmă sfatul antrenorului, se îmbracă și ieși din sală împreună cu Tic. După cîteva pași se opri rușinat:

— Tic, nu te supăra, dar...

— Aaaa! descoperi puștiul. Vrei să fii singur. Tocmai mă gîndeam cum să fac ca să nu te superi... Știi, vreau să mai rămîn puțin, să-ți văd adversarul. Aoleu! Era să uit. Am hotărît să ne-ntîlnim la opt, la mine, să discutăm ceva... extraordinar. Toți cireșarii...

Ursu dădu din cap, afirmativ, iar Tic se întoarse cu pași tăcuți, spre sală. Pătrunse cu băgare de seamă înăuntru, se ascunde lîngă ușă, după niște bănci, și rămase în așteptare.

Cînd găliganul păși pragul ușii, Tic simți un fior de spaimă în ceafă. În costumul său sumar de sportiv vlăgănuț era și mai fioros. Înalt, cu umeri lați, cu mîini lungi, musculoase, cu gît puternic, cu figură specifică de boxer, părea că-și petrecuse toată viața în ring. Antrenorul îi indica mișcările, îl îndruma ca pe un copil:

— Va să zică, mîna stîngă în sus cu pumnul strîns înseamnă să te bagi în corp la corp. Mîna dreaptă în sus cu pumnul strîns înseamnă retragere. Palma stîngă deschisă înseamnă atac furios. Palma dreaptă deschisă înseamnă contrare. Amîndouă mîinile în sus cu pumnii strînși înseamnă eschivă. Amîndouă mîinile în sus cu palmele deschise înseamnă plasarea loviturii decisive. Ia să încercăm.

Și astfel, Tic avu prilejul să asiste la cea mai perfectă dirijare a unei lupte pe care ar fi putut s-o vadă vreodată în viața lui. Elevul realiza aproape instantaneu semnalele maestrului său. Uneori aplica două indicații în mai puțin de-o secundă: eschivă-contrare sau atac furios-retragere. Era o plăcere să vezi cum un simplu semn cu mîna declanșa o imagine de corp la corp cu zeci de lovituri în cîteva secunde, sau cum un alt semn transforma dreapta găliganului într-un piston formidabil.

— Perfect! spuse antrenorul. Sînt mai sigur de victoria ta decît de faptul că exist. Aici greșesc, dragul meu, o mulțime de antrenori. Ei își inchipuie că în toiul luptei un boxer mai poate să-și păstreze luciditatea și judecata. Ei uită că nimeni nu e în stare să aprecieze mai bine lupta decît cel din afara ringului. Numai cel din afară vede ceea ce nu văd boxerii și simte ceea ce ei nu simt. Totul este să știi să-ți conduci luptătorul! Ei, și-acum treci la sacul de nisip! Adversarul tău e puternic. Trebuie lovit tare ca să cadă.

Antrenorul părăsi sala cu chipul scîldat într-un zîmbet de mulțumire, iar elevul său începu

atacul sacului de nisip. Lui Tic i se încrîncenă carnea cînd văzu cu cîtă forță izbește în sac. Unei asemenea lovituri nu-i poate rezista nimeni, gîndi ciufuliciul. La fiecare lovitură sacul de nisip făcea un arc de aproape 90 de grade. Se mișca sacul de nisip ca un pendul besmetic, parc-ar fi fost umplut cu puf, "Doamne, zău că mi-e frică de Ursu!" Găliganul lovea din ce în ce mai cu sete, mai virtos. Oscilația sacului creștea. Scoase încet capul de după bancă, se apropie cu pași neauziți de ușă, așteptă cîteva clipe...

Vlăjganul trimise un pumn ucigător în sacul cu nisip. În aceeași clipă acționă și Tic. Scoase un țipăt, scurt: "Aaaa!" Surprins, boxerul întoarse capul în direcția sunetului. Dar nu mai apucă să vadă cine strigase. Pentru că, revenind din oscilație sacul îl pocni năpraznic în falcă. Găliganul se prăbuși ca o șubă grea în primul knock-out din viața lui. Cireșarul își respectase întocmai cuvîntul.

6

În camera albastră, cu ferestre mari și pian, Maria îl iscodea pe Dan:

– Nesuferitule, spune odată! Nu-ți dai seama că m-ai făcut curioasă?

– Numai cînd o să vină Tic și Ursu. Ai puțintică răbdare...

– Dac-ai ști cît de uricioși îmi sînt băieții care se prefac discreți. Vor să-și dea și ei aere de bărbați. Să-ți spun un secret, Dănel. Cu fetele nu-i bine să fii discret. Între băieți mai merge...

– Și de ce nu e bine să fii discret cu fetele?

– Pentru că, pînă la urmă, tot nu poți rezista insistențelor lor și devii cu atît mai mult un caraghios... și pentru că... fetele știu aproape întotdeauna care e obiectul "mării discreții".

– Eu sînt sigur, de pildă, că nici nu poate să-ți treacă prin cap despre ce e vorba!

– Vrei să încercăm? Eu îți pun întrebări și tu răspunzi prin da sau nu. Atît: da sau nu.

Nimic altceva.

Dan se codi o clipă, apoi i se păru nostim jocul.

– Hai! M-ai făcut și tu pe mine curios.

– Bine! 'ncep... E vorba de o fată...

– Asta-i culmea! De unde știi? Aha! Cam înțeleg eu: ți-a spus Tic?

Maria pusese întrebarea numai pentru încercare. Dacă i s-ar fi răspuns simplu, cum era jocul, prin da sau nu, ar fi fost în mai mare încurcătură. Răspunsul întrebător al lui Dan îi dădu însă certitudinea. Și încercă să-l imite pe Victor: "E deci vorba de o altă fată decît Lucia. E deci vorba de o fată cu care nu pot veni în contact. Altfel nu s-ar putea explica uimirea lui Dan. Și nu pot veni în contact decît cu o fată pe care n-o cunosc... Acesta trebuie să fie al doilea salt."

– Tic? nu mi-a spus nici un cuvînt. Dar să continuăm.

Și Maria continuă cu un ton în care plutea oarecare siguranță și încredere, chiar puțină zeflemea:

– Nu-i așa că n-o cunosc?

Dan o privi cu ochii mari:

– Să nu mă minți! Ți-a spus Tic. Fir-ar să fie de guraliv! Las-că-i arăt eu!

Maria, cu o mască zîmbitoare, își continuă raționamentul: "Nu-i deci vorba de o prietenă, nu-i vorba de o colegă, dar trebuie să fie o fată de vîrsta mea, altfel n-am discuta despre dînsa. Și eu n-o cunosc!... Dar pe care fată din oraș n-o cunosc eu? Deci nu e o fată din orașul nostru! Sigur!"

– Ți-am mai spus o dată că n-am aflat nimic de la Tic... Îi răspunse Maria cu un ton ciudat în voce, pentru a-i strecura îndoiala că ar fi putut afla anumite amănunte de la altcineva: Nu-i așa că nu-i din orașul nostru?

– Tu îți bați joc de mine, Maria. Cine ți-a spus? Ea?

"Va să zică nu-i din orașul nostru, gîndi Maria, fără să ia în seamă întrebarea lui Dan: Atunci cum de n-am aflat despre dînsa? Înseamnă că e de puțin timp în oraș. Precis!

– Nu-i așa că a sosit numai de cîteva zile în oraș?

Dan răspunse de astă dată sec:

– Da!

Maria își ascunse nemulțumirea față de răspunsul zgîrcit al lui Dan sub masca unui zîmbet atotștiutor. "Dacă a sosit totuși de cîteva zile și eu n-am aflat de ea, înseamnă: a) că stă în altă parte a orașului; b) că stă toată ziua în casă; c) că nu are nici un prieten; d) că familia unde stă nu e numeroasă, dacă n-a putut răzbate în rîndul fetelor din oraș vestea sosirii unei străine". Îl privi scrutător pe Dan și spuse cu voce sigură:

– Să-mi răspunzi prin da sau nu cum ne-am înțeles: Dar repede, fără ezitări: Stă în cealaltă parte a orașului?

– Da!

- Stă toată ziua în casă?
- Da! răspunse Dan din ce în ce mai uluit.
- Nu-i așa că n-are nici un prieten în oraș?
- N-are!
- Fiindcă o ține de scurt, acasă, nu?
- Da.

Maria puse atunci întrebarea cea mai primejdioasă, întrebarea de care atirna tot succesul "jocului" ei.

– Crezi că e cazul să mai continuăm întrebările? Și după o pauză cu subînțeles: imi închipui că te-ai convins...

– Da de unde dracu' știi? se prinse Dan. Cine a putut să-ți vorbească despre fata în alb? Cine altul decât Tic?

– Tu!

– Eu? Ți bați joc de mine? N-am obiceiul să vorbesc în vis și chiar în cazul ăsta nu prea văd cum ai putea tu să-mi supraveghezi visele.

– Tu mi-ai spus!

– Când?

– Acum!

– Știi ceva, Maria... dar cuprins de o bănuială, nu-și mai duse la capăt insinuarea. Zici că eu ți-am spus? Chiar acum? Adică...

– Da! Și te-am avertizat că n-o să poți ține secretul. N-am procedat ca alte fete cu lingușiri, cu promisiuni, cu dezmierdări sau cu amenințări. Am jucat corect. Și tu te-ai lăsat prins în joc. Tot nu înțelegeți?

– Explică-mi mai clar. Știi tu că m-am născut cu o anumită debilitate în chestia asta care-mi stă pe umeri.

Maria îi explică lui Dan tot raționamentul. Autoindiscretul se cam înfurie la început, apoi se lăsă prins de frumusețea jocului, deveni chiar cavaler și o feliicită pe Maria. Bineînțeles în felul lui:

– Ești o drăcoaică și jumătate și... vorba lui Tic, am impresia că te-am subestimat pînă acum. Dacă-ai fi știut... ai fi avut șanse mari să mă îndrăgostesc turtă de tine. Păcat...

Astfel se face că, atunci cînd Tic pătrunse bosumflat în cameră, Maria cunoștea în toate amănuntele misterul fetei în alb. După ce se înșenină puțin istorisind povestea knock-out-ului, Tic le mărturisii celor doi că Ursu nu vine la sfat și că-l lăsase la despărțire cam abătut, "probabil din cauza meciului, deși el a vrut să mă convingă că ar fi altă cauză la mijloc".

– Am trecut pe la el pe acasă, să-l iau, după ce l-am făcut pe ăla knock-out, dar nu vrea în ruptul capului, spuse Tic nu fără părere de rău.

– Nici Lucia nu vrea să vină, anunță Dan. Și, știți voi, ea cînd spune ceva...

– Nici Lucia! se miră Tic. Ce dracu i-o fi apucat pe amîndoi? Să vezi că din cauza lor rămîne hărăpina albă nepedepsită. Dar eu tot nu mă las.

– Ați putea să-mi spuneți și mie de ce vreți s-o pedepsiți? întrebă Maria.

– Uricioasa! Scirboasa! Spioana! Parcă nu știi ce ne-a făcut? sări ca fript prichindelul. Și-a bătut joc de noi!...

– Și pentru asta vreți s-o pedepsiți? continuă Maria. Voi de ce n-ați reușit să vă bateți joc de ea? Sau poate că nici nu v-a trecut prin cap s-o ridiculizați?

– Nu cumva îi iei apărarea? se miră Dan. Maria! Mi se pare că pînă la urmă tot ai făcut cunoștință cu ea...

– N-o cunosc deloc! O cunosc numai din spusele voastre și oricît ați căuta voi s-o innegriți nu reușiți decît s-o faceți și mai albă. Știți cum vă purtați voi? Ca un coleg de-al nostru, Pompilică sau Sergiu care vorbește cam așa despre Ionel sau despre Victor: "Mă ce timpit e, mă; știe toate rîurile la geografie parcă s-ar găsi pe moșia lui. Și la istorie, mă, să-l vezi, tocilarul, știe toate datele și toți domnii, mă, auzi ce bou, dacă pînă și la botanică, unde toți îl copiază pe profesor, învață pentru teză de-i ies ochii din cap. Spune și tu, mă, nu-i un timpit?" Ei, acu, spuneți și voi care-i de fapt timpitul?

– Adică vrei să insinuezi că noi sîntem timpiti? se ofensă frățiorul cu cîrlionții zburliți.

– Nu fi chiar atît de categoric. Dar niște prostuți... ați cam fost... Niște neajutorați...

Tic se uită la soră-sa, apoi la Dan. N-avea nici un rost să se mai ascundă. Simțea și el că ar fi momentul să înceteze jocul:

– Dan poate c-a fost un prostuț. Dar eu am fost timpit mare. Auzi! Să mă ducă de nas o fată!... Dar eu tot îi fac babornitei ceva! O prind eu pe stradă o dată, o opresc și-i spun: Sărut mîna. Nu vă supărați, vă rog, dar am impresia că sînteți surdă... Sau tot îi fac eu rost de un șoarece frumușel care știe să umble pe spate.

Și Dan și Maria riseră cu poftă la gluma serioasă a lui Tic. Cam mirat, prichindelul îi lăsă să-și termine risul, apoi întrebă nevinovat:

– Și cu fata în alb cum rămîne? Chiar să n-o pedepsim deloc?

– Eu zic că după faptele ei merită s-o atragem în cercul nostru... Își spuse Maria părerea. Cred că și Ursu ar fi de acord. Și Lucia...

– Lucia?! oftă Tic. Aia pînă nu-i pipăie toate încheieturile, pînă nu-i află toate notele, la toate obiectele, în toți anii de școală prin care a trecut, nici n-o să vrea să audă de ea. Las-c-o știu eu... Exact ca babornîța o să arate și Lucia cînd o să fie bătrînă.

Tic era într-unul din momentele sale de exagerare. Era înfuriat pe Lucia pentru că o bănuia vinovată de tristețea și nepăsarea lui Ursu chiar înaintea meciului. Nu că se gîndea la pariu "cîțiva lei acolo", dar înfrîngerea lui Ursu ar fi dărîmat toată autoritatea lui în materie de sport și de pronosticuri sportive. Și de cînd, vrînd să-și bată joc de un terchea-berchea care-i ceruse părerea la întocmirea unui buletin pronosport indicîndu-i cele mai aiurite pronosticuri, buletinul respectiv obținuse singur 12 rezultate exacte, Tic devenise un adevărat rege al pronosticurilor în oraș. O să întrebați: dar ce s-a întîmplat cu buletinul acela? Dacă vreți să aflați, duceți-vă în piața orașelului, lîngă biserica Sf. Ilie, e acolo o dugheană cu mărunțișuri, cereți de un leu nasturi, unui individ scurt, gros, cu niște urechi mari, blegi, care-i atîrnă ca urechile unui elefant, și o să-l auziți spunînd: Să vă dau de doi lei... Cine știe, poate mai pierdeți unul... Să vă dau și de un leu agrafe? Cine știe, poate vă cade nasturele pe stradă și n-aveți cu ce să vă prindeți imediat pantalonii... Decît să-i țineți cu mina... Să vă dau și niște șireturi? Cine știe, poate sînteți c-o fată, vi se rupe șiretul... V-aș sfătui să luați și-un stilou. Un stilou modest dar garantat... Costă nouăsprezece lei... Nu!!!? Păcat! Eu din cauza unui stilou am ajuns nenorocit, vînzător de mărunțișuri. Nu rideți, un stilou m-a nenorocit. Ah, Doamne... dac-aș fi întilnit în ziua aceea un vînzător, așa cum ați întilnit dumneavoastră azi, care să-mi ofere un stilou!... Ooof... Știți! Jucam la "Pronosport"... Am făcut un buletin... Uitați-! 1-1-X-2-1-X-2-2-2-X-X-2... Concursul 27, uitați-vă bine... Asta s-a întîmplat duminică dimineața. M-am dus la agenție... Știți, pe strada principală, unde-a fost înainte bodegă... Era o lume, mai ceva ca la circ... Și nici un loc liber... Ce să fac? Mă uit la buletin. Zic: dă-l dracului. E prea aiurit. Un copil mi-l dictase: Tic, băiatul inginerului Florescu. Un pezevenghi fără pereche... Am băgat buletinul în buzunar. Mai jucasem zece. Am zis: Unul în plus sau în minus ce contează? Of, Doamne... Dacă aș fi avut un stilou la mine, l-aș fi completat repede și l-aș fi dat. Doi lei? Ce contează! Seara am auzit la radio: 1-1-X-2-1-X-2-2-2-X-X-2. Pofțiți și ziarul. Vedeti? Concursul douăzeci și șapte. Nici un buletin cu douăsprezece rezultate... Mi-am luat la bătaie nevasta. Și i-am dat pîn-a-nceput să zică fără-ncetare: unu, unu, ies, doi, unu, ies, doi, doi... M-am dus la Iacob, vînzătorul de stilouri, criminalul!, i-am spart vitrina, i-am rupt coastele și nu l-am lăsat pînă ce n-a spus: unu, unu, ies, doi, unu, ies, doi, doi, ies, ies, doi... tot buletinul, off... M-am dus la Pronosport... am spart toate călimările și-am urlat la neghiobii ăia că dacă nu aduc pînă într-o oră o sută de tocure și de călimări îi omor pe toți... M-am dus acasă și m-am băgat sub pat cu gîndul să mor acolo... Ca să vezi! Nici un buletin cu douăsprezece rezultate. Of, Doamne! Cel puțin două sute de mii de lei... Ce să mai fac?... M-am apucat să vînd mărunțișuri... stilouri... stilouri... zău luați un stilou. Optsprezece lei... Pofțim! Nu doriți și-o pereche de papuci de casă?... Ieftini, buni... ca la comandă"...

Și cum nu era om în orașel și în împrejurimi căruia vînzătorul cu urechile de elefant să nu-i fi istorisit pățania, e lesne de închipuit ce popularitate și autoritate avea Tic în domeniul pronosticurilor sportive. Tocmai această autoritate nu voia să și-o piardă prichindelul. În afară, bineînțeles, de faptul că înfrîngerea lui Ursu ar fi însemnat pentru dînsul o durere căreia nu i-ar fi putut găsi niciodată leacul.

– Atunci, încercă Maria să clarifice situația, chiar dacă Lucia ar fi împotrivă, tot am avea majoritatea. În cel mai rău caz, trei voturi pentru și două contra, deși nu-mi închipui că Ursu ar fi contra.

– Și cum crezi c-am putea s-o atragem spre noi? se interesă Dan. Cam ce metodă ar prinde?

– Cea mai simplă, răspunse Maria. Discutînd cu ea totul pe față.

– Cine să discute? se sperie Tic.

– În nici un caz voi. Voi v-ați compromis în ochii ei. Va trebui să încerc eu!

– Cum?

– Mîine dimineață îi voi face o vizită...

CAPITOLUL III

A doua zi dimineța, Maria se duse într-adevăr la locuința fetei în alb. Era o zi frumoasă de vară, bîntuită de o adiere răcoroasă. Maria bătu de cîteva ori în poartă, îmblînzi cu un "cuțu", "cuțu" javra care nu descoperise în ea pe sora celui care-i ciomăgise spatele, și așteptă cu o undă de emoție apariția necunoscutei. După cîteva momente de liniște, ieși pe cerdac o bătrînă înaltă și uscată. Apariția nedorită o cam puse în încurcătură pe Maria.

— Pe cine cauți dumneata? întrebă bătrîna cu voce supărată și mai ales indignată că fata din fața ei nu rostise nici un cuvînt de salut.

Maria descoperi însă repede greșeala comisă și căută s-o îndrepte:

— Sărut mîna, nu vă supărați că vă deranjez... Aș vrea să împrumut o carte...

Bătrîna își puse ochelarii pe nas, o măsură cu atenție și-i spuse cu voce posacă:

— Nu cred că te pot interesa pe dumneata cărțile mele. Cunoști alfabetul chirilic?

Neprevăzutul răspunsului și al întrebării o fistici din nou pe Maria. În sinea ei încerca să-i dea dreptate lui Tic sau mai bine zis începea să înțeleagă pornirea lui împotriva bătrînei. Deodată Maria văzu la una din ferestre cum se mișcă o perdea și, o clipă mai tîrziu, zări chipul unei fete negricioase și ochii ei mari, uimiți, privind-o. Încurajată parcă, răspunse fără ezitare bătrînei:

— Poate că are Laura cartea de care am nevoie...

— Dar de unde o cunoști dumneata pe Laura?

În clipa aceea, ușa casei bătrînești se deschise și cerdacul umbrit se lumină la erupția fetei îmbrăcată într-o rochie albă ca zăpada. Apariția albă o privi pe Maria fără să clipească, dar în afară de curiozitate și o urmă de uimire, fața ei nu exprima nimic altceva.

— Ne cunoaștem de la București... mi se pare de la un concurs... minți înroșindu-se Maria.

Bătrîna se uită cercetătoare la Laura. Fata în alb se uită iarăși uimită la Maria:

— La ce concurs ne-am întîlnit?

Maria își învinse cu ultimul dram de rezistență emoția pe care o simțea în gît, și astfel răspunsul născocit se auzi:

— La concursul de literatură... anul trecut.

Fata în alb tresări și se uită iarăși fix la Maria. Pe fața ei apărură mai întîi un val de roșeață, apoi o paloare dureroasă. Parcă își amintea ceva, vag... O masă mare îmbrăcată în roșu... În sală elevi și eleve, și teamă și emoții și speranțe... Auzea parcă vocea aceea groasă anunțînd: "...Premiul întîi pentru compoziție"... Și parcă vedea înaintînd lin prin sală o fată negricioasă, cu cozi, cu sîngele în obraji...

— Dumneata ești Maria Florescu? întrebă de-a dreptul tulburată fata în alb.

— Da! răspunse Maria tulburată și ea.

Fata în alb se lăsă din nou năpădită de amintiri. Abia ieșise de cîteva zile din spital: meningita o ținuse în pat aproape două luni. Era slăbită... capul o mai durea uneori... Venise totuși la concurs... Îl aștepta de un an de zile... O sală mare... Băncile pline cu fete și băieți... Într-o bancă stătea ea... Scria... scria... Despre păduri și castele... despre săli mari, întunecoase... despre o fată îmbrăcată în alb care se plimba maiestuosă pe lespezi de marmoră... Auzea parcă zbirniitul unei sonerii... Auzea foșnetele caietelor care se închid... O profesoară bătrînă, cu părul alb, lipită de banca ei... Dar ea continua să scrie... Profesoara îi cerea caietul... I-l întindea cu mîna tremurîndă... Apoi din nou amfiteatrul acela... O voce groasă: "...Premiul doi, pentru o lucrare excepțională, din nefericire neterminată..." Dar în sală nici o mișcare... Din nou vocea aceea groasă, strigînd un nume... Dar nimeni nu răspundea... Ea plîngea undeva într-un colț, plîngea adînc, fără zgomot... Era prima înfrîngere din viața ei...

— Dumneata ești Maria Florescu? Dar nu ne-am cunoscut niciodată...

Speriată, Maria își duse mîna la piept. Bătrîna părăsi imediat starea de muțenie și așteptare la care o condamnase convorbirea nesigură:

— Atunci ce cauți dumneata aici?... Și cum poți să minți în asemenea hal?... Te rog să pleci imediat!

Vorbele grele ale bătrînei trecură pe lingă Maria fără s-o atingă. Toate gîndurile, toate simțurile ei învrăjbite ținteau numai apariția albă uimită, speriată și palidă. Se uită drept în ochii Laurei și-i spuse tăios:

— Ești rea! Ești fricoasă! Cită lașitate!

Maria nu mai privi în urmă. Plecă iute, aproape fugind, aproape plîngînd.

Fata în alb veni totuși la meci. Se așeză într-un rînd de scaune care i se păru mai liber, nu departe de ring, și își roti ochii prin sală, căutînd parcă o anumită persoană. O descoperi undeva

pe Maria și-și aținti privirile asupra ei, ba simți și impulsul de a fugi spre ea. Dar privirile Mariei erau prea disprețuitoare. Își reteză mișcarea. O clipă căzu pe gânduri, dar deodată își scutură capul și alungă ceva cu mîna, parcă ar fi alungat o viespe.

Tic și Dan aflaseră ce se întîmplase, dimineța, pe cerdacul baborniței, dar erau amîndoi atît de frămîntați de starea lui Ursu, încît se mulțumiseră doar să ridice din umeri neputincioși și să amîne pentru a doua zi discutarea "cazului fetei în alb". Tic, mai ales, era foarte neliniștit, și simțise prichindelul că și antrenorul lui Ursu se scaldă în ape străine. Îl auzise de prea multe ori dăscălindu-și elevul:

"Nu-ți fie teamă, Ursule! Gîndește-te la ce ți-am spus. Victoria e în mîna ta, în tactica ta și în croșeul tău".

Iar Ursu răspundea prea stereotip, înclinîndu-și capul și refuzînd să scoată o singură vorbă. Mișcarea lui din cap și mutismul care o însoțea, numai convingere nu însemna.

Antrenorul repeta întruna aceleași vorbe. Ursu răspundea cu același gest... Nu prea-i convenea lui Tic ce se petrecea în cabină.

Prichindelul se convinse că lui Ursu i se întîmplase ceva neobișnuit. Îl cunoștea bine, știa cu cîtă răbdare așteptase întîlnirea, știa cît de minuțios se pregătise pentru ea, și iată că numai cu un ceas înaintea meciului înfățișa tuturor o mutră de înmormântare, nu emoția și nerăbdarea omului care se pregătește să urce o mare treaptă în viața lui.

O clipă lui Tic îi flutură în minte ideea de a-i destăinui lui Ursu ceea ce aflase la antrenament: semnalele cu care antrenorul celălalt își va dirija elevul. Ursu ar fi cunoscut astfel în orice clipă intențiile adversarului, pentru că prichindelul reținuse absolut totul, poate chiar mai bine decît găliganul cel antipatic. Dar era un gînd de o clipă, un gînd speriat. Cu toate năzbitiile și șotiile sale, Tic era un spirit loial, un adevărat spirit de sportiv. Ar fi fost o faptă josnică, pentru că ar fi strecurat unuia din luptători o armă în plus, o armă mișească. Ce deosebire între a-i destăinui lui Ursu semnalele de luptă ale adversarului sau a-i ascunde o bucată de plumb în mînușă?... Dar totul nu s-ar fi oprit numai aici. Ursu l-ar fi refuzat fără nici o ezitare și l-ar fi privit apoi toată viața cu dispreț.

Tic se mai duse o dată în cabină. Antrenorul își masa elevul fără să-i vadă fața, dar Tic o vedea și fața lui Ursu exprima aceeași stare jalnică, ba parcă mai agravată. Încercă să facă o glumă; spuse, clipind din ochi, că găliganul se laudă în toate părțile că-l va face knock-out înainte de începerea meciului, dar Ursu nu schiță nici un zîmbet, nici măcar o strîmbătură de dezgust. Abia după ce antrenorul părăsi cabina pentru a pune la punct cîteva detalii tehnice, Ursu scăpă, în sfîrșit, primele vorbe:

– Lucia a venit?...

Tic răspunse bineînțeles cu o glumă, închipuindu-și că e cel mai bun moment pentru a-și înveseli prietenul:

– Aia să vină?!... Eu pun pariu că în momentul ăsta Lucia calculează în ce ritm se schimbă conformația oaselor feței la un boxer care are douăzeci de întîlniri pe an și patru înfrîngeri prin abandon... Parcă n-o știi!

– Chiar n-a venit?...

– Ce tot te gîndești la ea?! se enervă prichindelul. Dacă ți-a făcut ceva, uite, mă jur că o oblig să învețe boxul sau luptele pentru a se apăra de răzbunarea mea...

– Zău, Ticușor... E ceva foarte serios...

– Zău, Ursule, că tu nu ești serios dacă îți închipui că poate fi ceva serios...

– Nu, Ticușor... Nu poți să înțelegi... Am jignit-o...

– Ei, na! Dă-o dracului! Las-c-o știu eu...

Din păcate, Tic nu mai avu timp să-și liniștească prietenul. Antrenorul se înapoie în cabină pentru a anunța că în cîteva minute va începe meciul:

– Ursule, ne-am înțeles! Întărește-i încrederea! Fă-l să-și piardă orice teamă... Lasă-i cîteva succese ușoare, atrage-l... Și cînd l-ai plasat în zonă deschisă, azvirle croșeul...

Altceva prichindelul nu auzi. Pentru că se grăbi să părăsească mica încăpere, spre a-și ocupa locul din spatele fetei în alb. Avusese el grijă să lase pe scaun un bilețel pe care scrisese cu litere mari un nume scurt: TIC. Înainte de a se așeza pe scaun, avu grijă să-i facă un semn energetic de încurajare lui Ursu. Cireșarul din ring parcă se mai trezise puțin. Îl auzea pe antrenor vorbind și se străduia să priceapă tîlcul spuselor lui. Vorbea de raționament, de logică, de tactică, de psihologie... Ursu, într-o clipă de încordare, își dădu răspunsul: "Tactica asta e foarte logică, dar nu poate duce decît la înfrîngere. Mă voi supune..." Cu această concluzie îngrozitoare se urcă Ursu pe ring.

Apariția celor doi boxeri stîrni o larmă de nedescris în sala tixită de tineri, mai ales elevi și studenți. Chiar în jurul lui Tic, vreo douăzeci, treizeci de puști alcătuiau o galerie formidabilă, condusă cu o energie neobosită de cireșarul cîrn și ciufulit.

"Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!... răsuna ca niște bubuituri vocile adunate ale puștilor.

Tic, bineînțeles, striga mai tare decât toți, și de câte ori se simțea în formă supremă, își apropia, ca din greșeală, buzele de urechile fetei în alb. Dar Laura parcă era de marmură. Nu scăpă nici un gest, nici o mișcare. Avea în mână o pungă cu bomboane de care nici nu se atinsese. Calmul și nemișcarea ei îl cam enervau pe prichindel. Într-o clipă de mare curaj, atinse ușor cu mâna umărul fetei și când ea se întoarse îi spuse cu o voce care provoca și amenința în același timp:

– Ați câștigat un pariu... Știți, cel cu copacul... De fapt din pricina unui prieten de-al meu cam neajutorat... Nu vreți să-mi acordați posibilitatea unei revanșe, chiar acum...

– Nu pariez decât la concursuri de trotinete, răspunse ea prompt.

– Păcat că nu pariați și la concursuri de înfrumusețare, nu se lăsă Tic mai prejos. Sint sigur că prietenul dumneavoastră va arăta mult mai frumos după meci...

Dar fata în alb se prefăcu că nu mai aude vorbele care-i zbîrniiau la ureche. Și Tic se răzbună trimițând o nouă salvă spre timpanele rezistente:

– Ur-su Ur-su! Ur-su!

Galeria puștilor, confundînd gestul lui de răzbunare cu semnalul convenit, declanșa canonada:

– Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!

De pe ring, Ursu făcu un semn cu mâna spre galeria înfierbîntată, ba chiar își schimonosi fața într-un zîmbet. Fericiți că fuseseră descoperiți, barbăcoții se umflară în pene și începură să se sfădească între ei, fiecare considerîndu-se destinatarul salutului și zîmbetului viitorului învingător.

Ursu îi uită repede. Își roti ochii prin toată sala căutînd cu disperare ceva. Dar nu găsi ceea ce căuta. Pentru că privirile care se opriră o clipă asupra lui Tic erau triste și abătute. Prichindelul se simți învăluit de neliniște și neliniștea lui aduse liniște în întreaga sală. Puștii cu blazonul lui Ursu pe revere, un blazon simplu: desenul unui urs cu mânuși de box în labe, aveau un consemn foarte strict: să nu facă galerie decât la semnalele dirijorului cu părul încilcit. Și cum ei erau cei care dădeau tonul și iscau tumult în sală...

Liniștea continuă... Și deodată o voce amplificată anunță numele boxerilor, categoria, greutatea, durata meciului, numele antrenorilor, poziția în ring...

Iar liniște... Apoi gongul!

Găliganul porni fulgerător la atac. Ursu se retrase, eschivă cu măiestrie primele lovituri, ceea ce îl făcu pe Tic să se învioneze și să dea semnalul convenit. Vocea galeriei însuflețite sparse pereții sălii. Conducătorul nucleului gălăgios privi spre antrenorul găliganului și-l văzu ridicînd mâna stîngă în sus, cu pumnul strîns. "Corp la corp", șopti el. Schimbarea tacticei, cu totul neașteptată, îl surprinse pe Ursu. Pumnii găliganului nu mai loveau umbrele și aerul. Ursu se strădui să iasă din înghesuială cu o retragere mascată, urmată de un atac fulgerător. Dar antrenorul găliganului parcă-i ghicise gîndurile. Ridică mâna dreaptă cu pumnul strîns: elevul său se retrase imediat, anihilînd intenția dură de atac a lui Ursu. Apoi ridică mâna dreaptă cu palma deschisă. Ca un automat, găliganul împinse o contră de stîngă care-l nimeri pe Ursu în plină bărbie.

Tic închise ochii și scrișni din dinți. Parcă în falca lui se oprise cumplita lovitură. Când deschise ochii văzu mâna stîngă a antrenorului cu palma deschisă: atac furibund! Și nu se mai putu stăpîni:

– Ferește-te, Ursule! țipă el din toate puterile.

Dar cine-l putea auzi în vacarmul de nedescris al sălii? Mai ales că, înainte de a-și termina fraza, găliganul deslănțuise atacul comandat. Ursu se retrăgea mereu, eschiva, para, bloca, făcea adevărate minuni, se lăsa foarte greu nimerit de o lovitură mai puternică, dar adversarul era mereu peste el, ca o mașină care nu poate obosi niciodată.

În colțul albastru, antrenorul lui Ursu nu părea deloc speriat sau neliniștit. Elevul îi urma întocmai indicațiile. Îi întărea adversarului siguranța victoriei și încrederea în sine, îi oferea succese ușoare, îl ducea spre autoliniștire, spre calm, spre momentul când își va pregăti o lovitură îngrozitoare. Dar pînă atunci, pînă la lovitură aceea de final, va țîșni surprinzătoare și cumplită reacția lui Ursu...

În retragerea sa, în rolul său de luptător care se apără, Ursu simțea din ce în ce mai sigur că tactica pe care i-o indicase antrenorul îl va duce la înfrîngere. Dar nimic din el, nici un gînd, nici un simțămînt, nici un reflex nu se împotriva presimțirii rele și colțuroase. Bloca, para, eschiva, se apăra cu îndrîjire... Înceerca uneori să simuleze lovituri cu stînga sau cu dreapta, dar întotdeauna adversarul lui era pregătit pentru eschivă.

Sus, în lumea galeriei, în mijlocul ei, Tic urmărea cu sufletul la gură nenorocirea din ring, pentru că îl înțepa mereu gîndul unei nenorociri. Și deodată observă semnalul antrenorului

dirijor și groaza îi strangula vocea. Văzuse două brațe ridicate cu palmele deschise. În aceeași clipă, găliganul îl fulgeră pe Ursu la bărbie. O lovitură cumplită, o lovitură în plin, o lovitură sonoră care amuți sala. Ursu se clătină, se îndoi, se sprijini în genunchi... Arbitrul începu să numere. Antrenorul găliganului ținea mereu amândouă mâinile ridicate cu palmele deschise. Elevul lui aștepta în colț, cu mâna dreaptă încordată, ca de oțel, plasarea celei de a doua lovituri de ciocan. Descifrase întocmai semnalele maestrului său: lovitură după lovitură, fiecare cu toate puterile. La "opt", Ursu se ridică. Găliganul porni ca o săgeată spre el și-și azvîrli dreapta. Ursu, încă buimăcit, mai avu totuși puterea să eschiveze scurt. Pumnul de oțel aproape că-i șterse fața. Forța loviturii, dar mai ales eschiva de miracol îl răsuciră pe găligan, îi transmiseră chiar o spaimă de câteva clipe. Antrenorul nu-și coborise însă brațele și nici nu-și închisese palmele. Ursu resimțea încă lovitura. Nu-și revenise pe de-a întregul. Directa adversarului fusese îngrozitoare, ca un ciocan de fier încins la roșu. Și fața îi ardea. Pe un altul l-ar fi aruncat dincolo de corzi. Împins de disperare încercă un corp la corp salvator, un paleativ de moment care ar fi întârziat poate deznodământul. Antrenorul dirijor îi ghici iarăși gândul și ridicase mâna dreaptă cu pumnul strîns, adică îi ordona elevului retragere grabnică, în plină retragere mai primi o indicație: palma stîngă deschisă, și aproape în aceeași clipă alta: își deschisese și palma dreaptă: atac furios încheiat cu lovitura decisivă!

Ursu primi un upercut de stînga care-l trimise în corzi. Antrenorul găliganului răsufală ușurat și-și desfăcu brațele într-un gest de triumf: era sfîrșitul! Nu exista om care să poată rezista la o asemenea lovitură. Dar mai era și gongul... Răsună puternic în liniștea sălii, în clipa cînd Ursu se sprijini pentru a doua oară în genunchi. Dar auzind vibrațiile gongului, mai avu putere să se ridice și să pășească năucit, amețit spre scaunul lui. Căzu pe scaun și închise ochii.

În colțul ringului, alături de el, antrenorul îl masa, îl înviora, sau încerca să-l învioraze, dar parcă în neștire. Era și el neliniștit. Simțea că-i scăpase ceva, dar nu descoperea ce anume. În timpul primei reprize își revăzuse întreaga tactică dar parcă nu-i găsea nici o fisură. Și cu toate acestea undeva se strecurase ceva șubred.

După câteva secunde, sub efectul unei salve de apă rece ca gheața, Ursu se trezi. Răsufală adînc, clipi de câteva ori din ochi, apoi roti privirile prin sală. Nu întîlni decît figuri triste, îl zări pe Tic și-i făcu un semn moale din ochi. Cele două lovituri fuseseră cumplite... Nu-și inchipuisese că un om poate lovi cu atîta forță. Își mai aruncă o dată privirile în sală, și iarăși toată jalea lumii se adună în ochii lui.

Minunea se petrecu în galerie, în mijlocul ei, acolo unde se găsea conducătorul. Tic se uită la ceas. Mai erau treizeci de secunde pînă la începerea reprizei. Cel de al doilea ocol pe care îl făcuseră privirile lui Ursu îl lămuriseră definitiv. Scoase iute carnetul, creionul, scrise câteva cuvinte pe o foaie ruptă cu violență, dar pe care o împături cu grijă. Mai rămăseseră 20 de secunde. Nu mai avea timp să ajungă în colțul lui Ursu. Avea prea multe obstacole în față și trebuia să mai înconjoare și ringul. Scoase praștia din buzunar. Mai rămăseseră 15 secunde. O întrebare rea îi opri răsufalarea: Cu ce?... În fața lui, fata în alb, cu punga de bomboane neatinsă, privea absentă ringul. Tic tresări. Găsise. Se aplecă spre Laura și își băgă mîna în pungă, spunînd cu voce grăbită:

— Nu vă supărați... Am nevoie de o bomboană...

— Cu plăcere... i se răspunse foarte prompt. Sînt cu lapte...

Tic lăsă ofensa fără replică. N-avea timp. Înfașură bomboana în hîrtia pe care scrisese cele câteva cuvinte misterioase, pregăti praștia, puse ghemotocul în aruncător și întinse. Mai erau șapte secunde. Multe, multe ținte extraordinare ochise prichindelul în cariera lui de campion al praștiei începînd cu vrăbii și terminînd cu țigările de pe buzele unor tinerei care făceau pe emancipații. Odată, încheiase un pariu fabulos cu zece colegi: va sparge un bec într-o cameră fără să spargă geamul! Pentru că geamul în cauză avea o crăpătură lată cît unghia. Fusesse cea mai mare victorie din cariera lui, prin ea își cîștigase titlul de zeu al praștiei... și pariul: o minge de fotbal, o minge adevărată. Dar niciodată nu dorise mai fierbinte ca în acea clipă să nu greșească ținta. Întindea elasticul rugîndu-se. Mai erau 6 secunde. Tic ținti. Își opri răsufalarea și slobozi proiectilul neobișnuit.

Ghemotocul îl lovi pe Ursu drept în piept. Prichindelul întinsese elasticul pînă la limită. Ursu tresări de usturime. Ghemotocul căzu la picioarele lui. Se uită în sală, aiurit, și văzu semneleperate ale lui Tic, și mai ales îi văzu praștia în mînă. Înțelese. Mai erau 3 secunde. Desfăcu hîrtia, o netezi și citi: "Trebuie să învingi! Lucia". Mai era o secundă...

Exact în acea clipă antrenorul lui Ursu se repezi asupra elevului, voind parcă să-l rețină, să-i spună că întreg raționamentul lui se baza pe o eroare profundă, că trebuie totul schimbat, dar gongul îi azvîrli elevul de pe scaun. Ursu hotărîse să înceapă și să termine noua repriză cu altă tactică, cea la care se gîndise de mult timp.

Și porni la atac o dată cu sunetul, o dată cu ultimele lui vibrații, întocmai ca adversarul său

care-l credea încă buimăcit, înfruntarea trează și dură iscă momente de o frumusețe fără egal. Lovituri, eschive, contre, blocaje, simulări, reveniri, dans, forță, suplețe, eleganță. Un timp antrenorul găliganului mai avu puțința să-și dirijeze elevul. Luțea luptei, dar mai ales surprizele în lanț pe care le născocea Ursu îl lăsau în întârziere. Mai mult asuda el, acolo, afară, decît elevul din ring.

Atacul lui Ursu îl surprinse pe campion. Îl crezuse sfărîmat și deodată... Ursu dansa mereu în jurul lui. Și trimitea la momentul oportun lovituri seci la corp și la figură, eschiva orice contră, lansa upercuturi dure și refuza prin fente uluitoare orice încercare de corp la corp. Era un dans de o eleganță și într-un ritm cum nu se mai văzuseră pe un ring de box. Sala se trezise. Galeria puștilor parcă fusese improșcată cu apă vie. Strigătele și exclamațiile nu mai conteneau. Nu le mai dirija nimeni, pentru că nici Tic nu mai știa ce se întîmplă cu el. Aproape că-și smulgea părul de bucurie. La un moment dat îl văzu pe Ursu pregătindu-se să atace cu stînga. Văzu rotirea corpului, deplasarea laterală spre dreapta, înainte, îi simți brațul drept încordat și de oțel, și stîngul ridicîndu-se amenințător. Găliganul își duse ambele mînuși pentru a para o lovitură pe care o simțea cumplită în partea dreaptă a feței. Dar nu acolo urma să fie lovit. Celebra simulare a lui Ursu... Și cînd văzu brațul drept smucîndu-se scurt, înapoi, apoi plecînd ca un fulger, prichindelul închise ochii. Zgomotul loviturii se auzi pînă la el. Cînd deschise ochii, Tic nu mai văzu în picioare decît un singur luptător. Celălalt zăcea, pe podea, nemișcat.

Arbitrul numără rar și inutil, apoi ridică brațul lui Ursu. Învîgătorul coborî treptele ringului în urale care nu mai conteneau. Adversarul începea să se miște, dar cine se mai putea uita la el! Toate privirile și toate vorbele și toate respirațiile erau ale lui Ursu. Antrenorul își felicita elevul cu un aer de vinovăție pe față:

– Ursule, cum de m-ai înțeles?... N-am mai avut vreme să-ți spun că trebuie să schimbi tactica. Chiar cînd am vrut...

Ursu îi răspunse cu capul plecat:

– Mi-ați spus, mi-ați spus altădată... M-ați învățat că psihologia contează enorm la un boxer. De la asta am plecat.

Raționamentul dumneavoastră pornea de la certitudinea adversarului în victorie. Și al meu pleca tot de aici. Dar dumneavoastră spuneți să-i acord cîteva succese ușoare ca să-i întăresc siguranța și să-l duc la autoliniștire. Dar dacă în loc să-l ducă la autoliniștire această tactică l-ar fi dus la hotărîrea de a termina cît mai repede cu mine? Mai ales cînd va vedea că totul îi merge ușor... De ce să nu evite de la început orice surpriză, orice pumn norocos? Eu am simțit tot timpul că raționamentul dumneavoastră și aplicarea lui va obliga adversarul la această reacție, nu la autoliniștire.

– Și raționamentul tău? întrebă uimit antrenorul.

– Pleca tot de la certitudinea adversarului în victorie. Numai că-l continuam altfel. Mi-am spus că dacă aș ataca de la început, i-aș zdruncina certitudinea, i-aș inspira teama că ar putea să piardă meciul. Și cred că asta ar fi dus la un anumit dezechilibru, cred că adversarul, cu teama și nesiguranța în el, ar fi rămas la discreția mea. Așa cum s-a întîmplat în repriza a doua. Vă mulțumesc pentru că m-ați învățat să gîndesc... dar să știți că a mai fost un factor care a contribuit la victoria mea...

Celălalt factor intră tocmai atunci în cabina lui Ursu sub înfățișarea unui băiat blond, cîrn, cu părul de aur răvășit, care se prinse dintr-un singur salt de gîtul învîgătorului. Aproape plîngea de bucurie:

– Iartă-mă, Ursule, dar nu știu cum ai cîștigat. Cînd am văzut cum îți pleacă dreapta am închis ochii. Mi-era milă să-l văd a doua oară knock-out.

– Unde-i Lucia? întrebă imediat Ursu.

– Care Lucia? se miră Tic cu un aer foarte sincer.

– Păi biletul... biletul pe care l-ai...?

– Aaaaa! Biletul! L-am scris eu! Crezi că eram nebun să te las să pierzi meciul din cauza ei? Dar ce-i cu tine?

Ursu se lăsă moale pe canapea. Ar fi dorit din tot sufletul să mai primească o lovitură cruntă de la găligan, cea de a treia, iar Lucia să fie de față.

Fata în alb incremenise în cadrul ferestrei. Pe strada slab luminată trecătorii erau rari. În casă se lăsase de multă vreme liniștea. Gîndurile ei puteau să zboare libere. Se simțea singură, prea singură, revoltător de singură. Cînd tatăl ei îi spusese că-și va petrece vacanța la bunica, sărise în sus de bucurie. Orașelul pierdut undeva pe harta țării o atrăgea ca un magnet. Amintirile unei copilării vesele, cam nebuloase ele și foarte îndepărtate, chipul bunicii, casa mare, cu

cerdac, ograda fără sfârșit cu iarba aceea mătăsoasă care-i alintă picioarele, când bunica o lăsa să umble desculță, toată vraja unor zile însorite, de demult, îi suna în urechi ca o melodie luminoasă, albastră. Dar în afară de toate amintirile, orașelul o chema și o ispita și prin cireșarii lui. Ascultase multe istorisiri despre cireșari, dar cea mai bogată și cea mai adevărată o auzise chiar din gura unuia dintre ei.

...Nici nu-i trecuse prin minte, la început, că băiatul acela slăbuț și stingaci, pe care-l întâlnise cu câteva săptămîni înainte în biroul tatălui ei, era unul dintre cireșari. Îl găsise cam stingherit, plimbîndu-și ochii peste cărțile care se înșiruiau cu miile în rafturile bibliotecii, în timp ce tatăl ei discuta aprins cu un bărbat înalt și blond, un fost coleg de liceu. Când, în sfârșit, se făcuseră prezentările, tînărul roșise pînă în vîrfurile urechilor, ceea ce adusesese un zîmbet superior pe fața ei.

Mai mult din politețe, și fără îndoială sub influența cărților din rafturi, tînărul o întrebă, timid, dacă-i plac călătoriile. Ea afirmase cu o mișcare a capului și-i aruncase, repezit și indiferent, aceeași întrebare. El răspunse la fel: clătîndu-și capul, pentru a se retrage apoi în mușenia în care îl găsise. Rămăseseră singuri în bibliotecă. Părinții lor ieșiseră în grădină. Îl întrebă brusc:

– Ți-e frică de mine?

Întrebarea, prin cruzimea ei, îl scosese pe tînărul musafir din carapacea în care prefera să stea. O privise în ochi, încruntase din sprîncene a dojana, dar dintr-o dată lovise fără ocol:

– Îți place să faci pe emancipata?! Să știi că nu-ți stă bine. Caută-ți alte roluri care nu se bizuie pe ifose și pe dorinți, ci pe inteligență, pe sinceritate...

– Nici ție nu-ți stă bine ca psiholog. Vrei să-ți spun cine ești?... Ești un timid, înțepat de spaime. Eu, să fi fost în locul tău, de multă vreme aș fi știut cu cine stau de vorbă...

– Aaaaa, sigur... Dacă în locul tău ar fi fost o fată mai... În sfârșit...

Negăsind cuvîntul potrivit, sau prefăcîndu-se că-l caută, se mulțumise să țuguiască buzele.

– Eu sint Laura...

– Eu aș fi Ionel...

– Mie-mi place să călătoresc, să fiu singură și regină, îmi plac munții, castelele, pădurile, îmi place să beau apă din izvoare și să fiu mai deșteaptă decît toți!... Și să scriu... Îmi place să scriu, să scriu, să scriu despre orice... despre păduri, despre castele...

– Teribilă mai ești! se mirase Ionel, propunîndu-și s-o scoată pe Laura din reverie. Dar peșterile de ce nu-ți plac?

– Nu-mi plac peșterile? Cine ți-a spus? Ba îmi plac!

– Dacă erai simpatică aș fi putut să-ți povestesc o întîmplare adevărată petrecută într-o peșteră fantastică...

– Aaaaa! Despre cireșari! Am auzit-o! Nu mai țin minte de cîte ori am auzit-o și de la cine am auzit-o. Știu totul! Victor, Ursu, Maria, Lucia, Tic, Ionel, Dan... De ce ai roșit?

– Nu!... N-am roșit... Adică... Ei bine! Nu știi nimic! În primul rînd nu știi cine sînt eu. Eu sînt Ionel! De ce ai roșit?

– Tu?! Ionel?... Ești cireșar?... De ce nu mi-ai spus de la început?... Să nu te lauzi, că...

Ionel îi răspunsesese cu un zîmbet. Apoi își duse mîna dreaptă undeva la ceafă și o chemase lîngă el.

– Dacă vrei să te convingi, pune mîna aici. Aici m-a pocnit Petrăchescu cu tocul pistolului. Aoleu! Cît m-a mai durut! Dacă nu era Maria...

– Știi ceva?... Haidem în grădină, într-un colț cu iarbă și povestește-mi totul. Dar dacă uiți ceva, îți las și eu un semn...

Și fugiseră amîndoi în grădină, și acolo, la umbra gutuiului, Ionel îi povestise de-a fir-a-păr extraordinara expediție a cireșarilor din Peștera Neagră. Îi făcuse portretul fiecăruia, îi vorbise despre curajul și forța neasemuită a lui Ursu, despre energia și clarviziunea lui Victor. Mai ales despre Victor, față de care încă se simțea vinovat, îi vorbise în culorile cele mai frumoase.

Uimirea și admirația pătrunseseră pe nesimțite în sufletul ei. Seara, se despărțiseră amîndoi ca niște prieteni vechi și foarte buni. Își făgăduiseră să-și scrie, să se viziteze, să-și cunoască prietenii. Și se simțise dintr-o dată atît de apropiată de cireșari, încît făcuse o groază de încercări pe lîngă tatăl ei, să-și petreacă o parte din vacanță la bunica ei, în orașelul cireșarilor. La început, tatăl ei nici nu voise să audă: va veni cu el, ca și în alte vacanțe. Dar pînă la urmă, rugămintele și rugăciunile ei învinseseră...

Încremenită în cadrul ferestrei, Laura își aduna amintirile. Venise în orașel cu gîndul să-și caute prietenii pe care îi visa de atîta vreme, dar bunica o ferea din calea oricui, o obliga să stea mereu în casă sau să se plimbe numai cu dînsa... Și Laura se simțea și era singură, prea singură, revoltător de singură.

Un zgomot de pași apăsați pe caldarîm o trezi din gînduri. Pe strada pustie zări o siluetă

înaltă. Parcă venea spre dînsa. Cînd ajunse în dreptul felinarului, silueta căpătă o identitate care o bucură pe Laura. Era Ursu. Și parcă o cuprinse un vîrtej. Zeci de gînduri și simțăminte o încolțeau și mai ales unul: să vorbească imediat cu Ursu, să-și ceară iertare pentru întîlnirea cu Maria, care-i aprinsese o amintire foarte dureroasă, să-i spună fără ocol că vrea să se împrietenească și să se alăture cireșarilor, să le propună o mare, o extraordinară aventură...

Într-o clipă de înflăcărare, Laura sări geamul chiar cînd Ursu ajunse în dreptul casei.

Vlăjganul rămase nemișcat ca un stîlp în fața arătării albe. Nu putea să înțeleagă ce se întîmplă. Chiar făcu un pas înapoi. Și auzi o voce șoptită:

– Ești Ursu, nu? Eu sînt Laura...

Ursu mai făcu un pas înapoi, dar arătarea albă se apropie și mai mult de el:

– Nu te supăra și nu-ți fie teamă... vorbi ea cu șoapte tremurînde. Vreau să-ți spun ceva foarte important...

Dar chiar în aceeași clipă becul de pe cerdac se aprinse împrăștiind o lumină orbitoare, se auzi zgomotul unei chei care se învîrtește în broască, și în deschizătura ușii apăru chipul îngrozit al bătrînei. Cînd îi zări pe cei doi tineri față în față, aproape atingîndu-se, bătrîna din cadrul ușii abia mai avu putere să se rezeme de pervaz și să îngîne un singur cuvînt:

– Intră...

Laura se supuse ca hipnotizată.

Ursu mai auzi ușa închizîndu-se, cheia răsucindu-se furioasă în broască și, încă uimit, își îndreptă pașii spre casă.

Bătrînei îi trecuse uimirea. O cuprinsese spaima și furia. Ochii ei scăpărau fulgere.

– Cum se poate asta? La vîrsta ta? Să sari geamul?

Laura nu izbuti să-i explice nimic. De cîte ori deschidea gura, bătrîna o oprea după primele cuvinte, pentru a tăbări asupra ei:

– E nemaipomenit! O rușine! O oroare! De mîine nu mai ai voie să ieși din casă. Gata!

– O să fug!... se încapățîină Laura și o podidi un plîns amarnic, care lăsa să se audă printre sughîțuri aceleași cuvinte: o să fug!... o să fug!...

– De mîine nu mai ai voie să ieși din casă. Te voi încuia cu cheia!

– Bunico! sări Laura. De ce nu vrei să mă ascuți? Măcar ascultă-mă dacă nu vrei să mă înțelegi!

Bătrîna părăsi însă încaperea fără să se mai uite la nepoata ei. Laura se aruncă pe pat și în timpul plînsului liniștitor își făcu un plan temerar.

CAPITOLUL IV

1

Nu există elev, și poate că nu există om în tot orașelul, căruia un costum să-i poată schimba atît de mult înfățișarea, cum se întîmpla cu Tic atunci cînd își îmbrăca hainele de sărbătoare. Cămașa albă ca zăpada, cravata maron cu dungi negre, hainele călcate cu migală, pantofii lustruiți ca oglinda, un vîrf timid și alb de batistă în buzunarul de deasupra inimii, îi dădeau celui mai nebunatic băiețaș de pe acele meleaguri o înfățișare îngerească. Prichindelul știa bine acest lucru; de aceea își păstra costumele de sărbătoare numai pentru cazuri excepționale. De fapt nici nu prea îl îmbrăca sărbătoarea.

Întotdeauna cînd comitea vreo șotie cu răsunset și trebuia să apară în fața unui judecător sever din afara familiei, prima apărare a lui Tic era costumele de sărbătoare.

Într-o zi, la ora de geografie, venise un suplinitor care, după ce se bilbiuse amarnic și absolut inutil încercînd să predea lecția viitoare, chemase cîțiva elevi pentru examinare. Printre ei și pe Tic... pentru că-l zărise făcînd niște scamatorii în bancă. Prichindelul răspunsese corect la început, dar cînd suplinitorul întrebă: "Unde se află vulcanul Popocatepetl?" nu mai putu să rabde. Și pînă atunci suferise. Suplinitorul mutase Aconcagua în Peru, dar pentru că era o epocă de revoluție în America Latină, tăcuse. Cine știe? Poate că se modificaseră granițele. Apoi schimbă cursul lui Mississippi, făcîndu-l să treacă prin Colorado. Iarăși nu zise nimic. Poate că se săpase în ultimul timp vreun canal de care el nu aflase. Îl auzise apoi pe suplinitor plîsînd Huronul înaintea Michiganului. Își duse repede mîna la gură. Poate că avea el un sistem original de a parcurge apele de la vărsare spre izvor. Dar cînd îl auzi mutilînd numele unuia din cei mai mari vulcani de pe glob, nu mai putu să rabde:

– Vreți să spuneți Popocatepetl...

Suplinitorul îl privi cam cu minie:

– Ei! Răspunde unde se afla Popocatepetul!
 – Vreți să spuneți Popocatepetul...
 – Să ieși imediat afară, obraznicule! se înfurie de-a binelea pedagogul.
 Tic se supuse ordinului categoric, dar în ușa se opri și spuse cu un ton naiv și rugător:
 – Dacă ar fi fost un pîrlit de vulcan, aș fi tăcut ca un melc. Dar gîndiți-vă și dumneavoastră... Unul din cei mai mari vulcani de pe glob...
 – Nota doi! decretă suplinitorul.
 Nedreptatea era prea din cale afară. Și asta îl făcu pe Tic să-și piardă cumpătul:
 – Vreau să vă spun, adică să le spun lor, că Aconcagua se află în Chile, că Mississippi nu trece prin Colorado, că Michiganul n-are nici o vină că e înaintea Huronului și că în America nu există lei decît la circ sau la grădinile zoologice... Și că Parisul e capitala Franței nu a Japoniei... Asta v-o spun dumneavoastră...
 Ultima remarcă era bineînțeles opera lui Tic. Prichindelul se auzi chemat la cancelarie imediat. Dar întârzie un ceas, atît cît îi trebuise ca să ajungă acasă, să-și îmbrace costumul de sărbătoare, și să se inapoieze la școală. Directorul, suplinitorul, dirigintele și încă vreo cîțiva profesori îl așteptau în cancelarie. Mai întîi își băgase capul pe ușa și simțise dintr-o privire cît de ostilă era atmosfera. Suplinitorul fierbea, iar dirigintele și directorul așteptau încruntați, unul plimbîndu-se cu mîinile la spate, altul sprijinindu-și capul în pumni. I se făcu semn să intre. O secundă în care-și insuflă curaj și-și mai potrivi o dată cutele pantalonilor, apoi pătrunse în încăperea de judecată.
 Apariția lui cu înfățișarea aceea îngerească îi puse în mare încurcătură pe judecători. Mai mult ca să spună ceva, dirigintele îl privi încruntat de sus:
 – De ce ai întîrziat atîta?
 – Nu puteam să mă prezint în fața dumneavoastră...
 – Bine, bine... interveni directorul. Nu despre întîrziere e vorba. Cred că-ți amintești.
 Făcu un semn către suplinitor, ca și cum ar fi invitat procurorul să-și înceapă rechizitoriul. Dar și procurorul se simțea puținel cam încurcat:
 – Știi foarte bine... Începu el. Știi că nu e frumos ca un elev care... care nu e un elev rău...
 – Nu vă supărați... spuse Tic cu voce mieroasă. Numai din cauza Popocatepetului... Dacă n-ar fi unul din cei mai mari vulcani de pe glob...
 – Cum vine asta? se interesă directorul.
 Tic își spuse încă o dată păsul și directorul pricepu imediat totul. Îi administra însă o muștrare foarte severă prichindelului sub formă de înger.
 – Dacă n-ar fi fost Popocatepetul... se apăra el.
 – Dar chestia cu Parisul? sări din altă boxă și foarte aspru dirigintele.
 – E vina mea... dar știți... tot din cauza Popocatepetului. Dacă n-ar fi unul dintre cei mai mari vulcani de pe glob...
 Directorul îl invită pe Tic, cu un gest oarecare, să părăsească încăperea. Dar prichindelul trase o clipă cu urechea la ușa, așa că izbuti să-l mai audă pe director spunîndu-i suplinitorului:
 – Bine, domnule, tocmai Popocatepetul să-l mutilezi? N-ai găsit și dumneata în toată America alt vulcan, mai mic...

2

Tic era îmbrăcat în costumul de sărbătoare, ceea ce însemna că se întîmplase ceva deosebit. De fapt, fata în alb era cauza neașteptatei lui transformări.

Imediat după victoria lui Ursu, Maria se dezmeticise, într-o singură clipă înțelese că se purtase urît cu Laura. Vorbele care o înfuriaseră pe ea: "dar nu ne-am cunoscut niciodată" conțineau mai degrabă o undă de uimire. Nu sunau nici pe departe a reproș sau a fugă... Maria se frămîntase toată noaptea, mai ales după ce-și descoperise greșeala, și îl sculă pe Tic o dată cu zorii spre a i se destăinui. Tic o înțelese, dar nu uită s-o facă uricioasă, apoi primi fără șovăire rugămîntea ei de a se duce la locuința fetei în alb, de a o scoate afară din casă cu un pretext oarecare, pentru a-i oferi scuzele Mariei și propunerea unei întîlniri. Pentru a nu da greș și de astă dată, frățiorul își îmbracă hainele de sărbătoare.

Pină să ajungă la casa fetei în alb, Tic mai făcu vreo cîteva escale în oraș. Trecu prin parc pentru a-și felicita galeria, poposi apoi în fața "Alimentarei" pentru a-și primi și a-și consuma rapid pariul, se opri și pe la ghereta lui moș Timofte dar i se spuse că bătrînul e plecat undeva la țară. Așa se face că ajunse la locuința fetei în alb către prînz.

Înfățișarea lui Tic era atît de distinsă că nici javra nu mai recunosc în el pe ciomăgarul de mai ieri. Dar nici Tic nu-și pierdu cumpătul vîzînd bătrîna pe cerdac. Porni la atac cu o voce suavă, foarte potrivită înfățișării sale:

– Sărut mîna... Aș vrea să vă dau o veste...

Prichindelul își opri vorbele în gîtlej. Bătrîna plîngea. Încercă să se retragă, dar apariția lui făcuse, pesemne, o asemenea impresie că auzi o voce slabă, aproape rugîndu-l:

– Intră, intră! Pe cine cauți?

Tic se supuse chemării, urcă în cerdac, sărută politicos mîna bătrînei și după aceea răspunse:

– Pe fata... adică pe Laura...

La auzul numelui, bătrîna își duse din nou batista la ochi. Plîngea cu lacrimi adevărate.

– Am pierdut-o și pe ea... A plecat... a fugit... Am rămas iarăși singură... N-am înțeles-o și nu m-a înțeles.

Lui Tic i se opri inima în piept. Dar nu îndrăzni să dea crezare vorbelor pe care le auzea.

– Soră-mea ar fi vrut... îngîină el.

– A plecat, oftă bătrîna. A fugit... Mi-a lăsat o scrisoare...

Niște firicele de spaimă atingeau inima prichindelului.

Dacă tot ce auzea era adevărat?

– Parcă e blestemată familia asta... Nu-și găsește sălaș și odihnă decît prin munți, printre ruine și sălbăticiuni. Doamne Dumnezeu!... La vîrsta ei să plece singură... Și voiam atît de tare să am și eu un suflet lîngă mine... De aceea o țineam în casă, mereu, în preajma mea...

Bătrîna era prea nenorocită pentru a-și da seama cui i se jeluiește. Înfațișarea îngerească a micului oaspete îi muiase și-i deschisese inima. Despături o foaie de hîrtie și începu să citească încet, șușotit, ca pentru ea:

– "...Iartă-mă, bunicuțo... ai încredere în mine..., nu vreau să ne chinuim amîndouă... mă duc la munții mei, mă duc în castelele mele... printre coloanele mele înalte... Mă cheamă, bunicuțo, toate, totul mă cheamă... Și plec pentru că te iubesc..."

Plînsul cutremură din nou trupul uscat al bunicii părăsite, iar Tic se retrase încet, fără zgomot, cu sufletul sfișiat de spaime și întrebări.

3

Printr-un defileu îngust, sălbatic, născut din încăpățănarea unei ape firave, urca un trenuleț forestier. Pe platformele neacoperite oamenii își întinseseră trupurile obosite. Erau bătrîni rezemați de desagi încărcăți, erau femei cu prunci de-o șchioapă în brațe, erau bărbați cu toporiștile lîngă ei, erau tineri cu poftă de chiuituri în glas, erau copilandri cu priviri mereu iscoditoare, era și o fată negricioasă, puțintel cîrnă, îmbrăcată într-o rochie care cu o zi înainte fusese foarte albă. Un rucsac, înnegrit și el de funinginea locomotivei, purta toată averea fetei. Fata tăcea. Nimic nu-i întorcea privirile de la cerul care i le furase și căruia nici un nor nu îndrăznea să-i amețească albastrul. Fata în alb își căuta cetățile și castelele și numai cerul fără nori, fără culori și relief, i le putea dărui.

În jurul ei, oamenii vorbeau. Erau oameni de munte, atît de obișnuiți cu ciudățeniile că nu dădeau nici o atenție străinilor. Oamenii vorbeau vrute și nevrute.

– Tot la Brazi mergi?

– Tot!

– La pădure sau treci dincolo la uzină?

– Apoi oi vedea și eu. Cine dă plată mai bună și cum se poartă omul. Altă lege mai bună nu-i.

– Da' ai auzit? Cică iar iese aur... Amu vreo trei, patru luni, la dezgheț, cic-o prins unul niște bani de aur cu plasa.

– Ei na! Povești pentru copchii... Am mai auzit eu...

– Dacă-ți spun... Aici e aur mult, măi băiete, aur greu... E pe undeva o comoară... Cic-așa scrie în cărțile vechi...

– Da` cîți ani ai, moșule?

– Apoi dumneata cît mi-i da? Ia-n s-te vād?

– Șaptezeci! aș zice eu, da' cu curaj.

– Mai! Că nu mi-s muiere.

– Și cinci, dacă nu m-oi fi grăbit.

– Mai!

– Ei na! Optzeci?

– Și-ncă patru.

– Ei na! Da' te ții ca un flăcău. De-aceea-ți dau fetele ocol.

– Apăi la noi e unul în sat, îi zice Costache Titirează. Să-l vezi pe ăla cum aleargă după orătăni. Și-are opt peste-o sută.

– Ei na! Da' din ce sat ești dumneata?

– De dincolo, din Tărtăcuța. Apoi să-ți spună Titirează câte-o pătimit el din cauza aurului de pe-aici. Că el viața și-a petrecut-o prin locurile aistea. A fost pîndar. Nu era noapte să nu vină oamenii, acolo sus, la cetățuie. Răsuna toată noaptea pădurea de bocăniturile lor. Dar el ce putea face? L-ar fi tăiat în bucăți.

– Și-au găsit ceva?

– Titirează zicea că taina comorii n-o poate afla nimeni. Numai cînd vrea Dumnezeu sloboade cite ceva din comoară în apele primăverii. Da' oamenii... ți-ai găsit. Ei au spart zidurile, au sfărîmat bunătate de podoabe... Unii au dibuit cite ceva. Acum vreo cinci-șase ani, unul a dus la tîrg, în București, acolo la muzău niște bazaconii de metal. Nu știu cite mii de lei i-au dat pentru ele... Și de-atunci iar mișună hoții pe-aici.

– Ia uită-te, domnule, ca să vezi!

– Da, mișună ca iepurii, toamna. Mai anul trecut au prins o bandă, vreo patru tîlhari care atacau prin sate și mai ațineau și calea oamenilor. Cică i-a pedepsit tare rău. Da eu zic că trebuie să-i spinzure în fața oamenilor. C-așa le trebuie la toți tîlharii. Ce, ei dacă te prind, crezi că te iartă?

– Tare mi se pare mie toate aestate niște scorniri, moșule...

– Apoi dacă te-ndoiești de spusele unui moșneag... Înțeleg dac-aș vorbi de muieri sau de alte bazaconii... Poți să-ntrebi pe orice copilandru și-o să-ți spună la fel.

Oamenii continuau să vorbească. Dar fata în alb nu se despărțise nici o clipă de castelele și cetățile ei, de visurile ei, de cerul ei cel albastru. Nu auzise nimic din înfricoșătoarele vorbe care se rostiseră în jurul ei. Își urma senină visurile, cu certitudinea că vor deveni repede, repede tot atît de reale ca norii aceia îndrăzneți care începuseră să ia cu asalt albastrul cerului.

4

În aer se simțea apropierea înserării. În spatele casei lui Dan, sub același nuc stufos, deși nimeni nu mai avea nevoie de umbra lui, în pragul serii, stăteau muți, nemișcați trei dintre cireșari: Tic, Dan și Maria. Asediați de atîtea evenimente neprevăzute, tustrei se simțeau incapabili să ia o măsură mai acătării. Fără să spună nimănui nimic, Ursu își luase cortul în spinare și se aciuase undeva pe cîmp; Lucia nu voia să iasă din casă, și nici nu-i trecea prin cap să dea explicații. Fata în alb fugise, dispăruse fără să știe nimeni unde.

Cel mai trist dintre toți era Tic. Dispariția fetei în alb devenise o sursă nesfîrșită de emoții pentru el. Dar mai era ceva: prichindelului îi părea teribil de rău că îndrăznise cîndva să se gîndească necuviincios la bătrîna înaltă cu ochelari, pe care o găsisse și o lăsase plîngînd pe cerdac. Și mai era ceva: plecarea lui Ursu, fără să-i spună un cuvînt, absolut de necrezut și groaznic de dureros. Tic își dădea seama și mai ales simțea că asistă la cîteva evenimente neobișnuite, care nu se vor lămuri prea repede. Și pentru că nu-i plăcea să stea ca un monument, se lăsă ispitit de o idee: Să pornească în căutarea fetei în alb. Dar cine l-ar fi luat în serios? Maria? Maria simțea doar regretul că nu se împrietenise cu o fată deșteaptă, demnă de grupul cireșarilor. Nu știa cine e fata, n-o cunoștea și în adîncul ei nu dădea crezare scrisorii pe care Tic o înregistrase literă cu literă în memorie... Dan? Dan declarase imediat că e vorba de o nouă farsă a fetei în alb.

– Precis că e o cursă! spuse el. Și-a închipuit că o să ne ducem din nou la ea și a ticluit scrisoarea.

– Bine, dar bătrîna? îl înfruntă Tic.

– Bătrîna?! Ha! O șmecheră ca Laura ar fi în stare să scoată orice babă din groapă și să o pună să joace rol de capră sau de moșneag viu, darămite s-o învețe pe bunică-sa să plîngă. Nu uita cum ne-a dus!

– Ești nebun? se aprinse Tic. Dacă mergi așa, n-o să mă mir cînd o să-mi spui că l-oi fi îndemnat și pe vlăjgan să ia bătaie de la Ursu.

– Ei și, crezi că nu se poate?

Tic se infurie de-a binelea. I-ar fi ars una în coaste lui Dan, dar știa sigur că nu va primi nici o ripostă și că nu va ieși motiv de bătaie mai rea.

– Am impresia că te-ai prostit, căută Tic alt mijloc de răzbunare.

– De cînd umblu cu tine, replică celălalt.

– Da, pentru că înainte erai idiot... poate chiar bou!

– Tic! interveni Maria. N-ai voie să vorbești astfel!

– Nici tu să-mi poruncești! De ce nu mă aperi pe mine?

– Pentru că ești un nesuferit. Cînd o să-ți iasă neroziile din cap?

– Cînd o să fac bucățele și ultimele trei flori care-au mai rămas în grădină...

Era rîndul lui Dan să intervină cu intenții de împăcare:

– Ho! Potoliți-vă! Ce v-a apucat?

– N-o vezi? După ce că din cauza ei a fugit fata din oraș, mai are și curajul...

– Aaa! Asta te doare?! Înțelese Maria. Nu cumva, domnișorul...

Tic simți cuvîntul roșu pe care voia să-l arunce Maria și i-o luă înainte:

– Vă potriviți ca două picături de apă. La fel de rele și de uricioase. Și la ce să-mi bat eu capul cu voi? De-ai pleca și tu în vreun castel... De ce nu pleci?

– Ai dori dumneata, și să nu crezi că nu te-am ghicit... Află, Ticușorul...

– Mie să-mi zici măgăruș!

– De ce? întrebă surprinsă Maria.

– Pentru că-mi ești soră mai mare.

– Obraznicule! O să-ți rup urechile!Îți arăt eu!

– Ai mai încercat tu o dată... și ți-ai potrivit atît de bine urechile tale urîte în mîinile mele...

– Hil! strigă Dan. Luați-vă oriunde la bătaie, dar nu aici. Stați! Am găsit! Numărați pînă la trei. Unu... doi...

În loc de trei se auzi vocea lui Tic:

– Prostule! Adică ești mai rău decît un prost. Ești un...

Tic ar fi vrut să spună: "laș" dar îi era frică să nu se trădeze. De aceea, înlocui cuvîntul cu un gest care ascundea ceva foarte disprețuitor. După care plecă, trist, bosumflat și mai ales dezamăgit.

Hotărît lucru, cireșarii erau în zodie proastă. Nimic nu le izbutea. Totul le ieșea pe dos. Începuseră și certurile. Nici nu le trecea prin cap că undeva, departe în munți, se întîmpla ceva care va influența enorm viața lor.

5

Oamenii numiseră muntele acela "Găleata". Și nu greșiseră cu nimic botezîndu-l astfel. Un lanț muntos, circular, cu pereți abrupti întinzîndu-se pe zeci de kilometri, care închidea în interiorul lui o văgăună uriașă cu neputință de explorat. În mijlocul văgăunii se mai înălțau cîteva stînci semețe, dar nimeni nu reușise să ajungă pînă la ele. Singura cale de acces spre Găleata era cea numită a Cetățuiei. O coamă stîncoasă îndrăznise să-și suie capătul spre Găleata, oferind oamenilor un drum de trecere. În locul unde spinarea se întîlnia cu Găleata, la Cetățuie, se găseau ruinele unei cetăți foarte vechi. Istoricii dovediseră la început că se află acolo ruinele unei cetăți romane din secolul al III-lea al erei noastre. Mai tîrziu însă descoperiseră, sub ruinele romane, altele mai vechi care atestau fără dram de indoială că în locul acela se înălțase prin secolul I o cetate dacică. Zidurile fără mortar și alte dovezi de metal și ceramică sprijineau afirmațiile arheologilor.

Regiunea era sălbatică, greu de străbătut, drumurile erau presărate la tot pasul de primejdii. Viperele mai ales ofereau acolo exemplare rare. Există o specie cu corn a cărei mușcătură ucidea un adult în mai puțin de două ore. Oamenii de prin partea locului, dar mai cu seamă păstorii care uneori îndrăzneau să urce pînă la Cetățuie, vorbeau și despre alte primejdii. Urșii nu se sfiau să atace omul, lupii pîndeau în haite, rișii se azvîrleau asupra oricărei vietăți. Și mai spuneau păstorii că legenda unor comori ascunse în ruine atrăgea deseori prin văgăunile de la Cetățuie tot felul de oameni și nu arareori cete de hoți. Cel mai apropiat sat, Strîmba, era la vreo doisprezece kilometri, la capătul dinspre nord la coamei muntoase. Alt sat, Șoimenii, se găsea tocmai în partea cealaltă a masivului Găleata, la poalele lui.

Liniștea era atît de adîncă în părțile acelea, de parcă nici un picior de om sau de fiară nu-și mai făcuse sălaş. Totuși, nu departe de Cetățuie, la o aruncătură de piatră de înălțimile jalnice ale unor ruine, stăteau de vorbă cîteva oameni. Locul pe care și-l aleseseră pentru sfat le dădea posibilitatea să observe pînă departe singurul drum care urca spre Cetățuie. Erau patru inși, cu toții, acolo. Trei din ei păreau orășeni, îmbrăcați aproape la fel, în haine rezistente de bumbac, cu cizme în picioare, cu șepci de doc pe cap. Fiecare purta la brîu o toporișca ascuțită, lucitoare, cu coada foarte lungă. Unul din ei, mai în vîrstă, mai înalt, puțin adus din spate, cu umeri largi și brațe puternice părea a fi un fel de șef. Figura lui tăiată de cute părea veșnic încrunțată. Era greu să-ți închipui că pe fața aceea apăruse vreodată un zîmbet. O cicatrice adîncă pornea de sub ochiul stîng și aproape se întîlnia cu colțul buzei înăsprindu-i și mai mult chipul. În stînga omului cu cicatrice, rezemat de un copac, își bălăbănea mîinile un personaj scund și slab, foarte palid la față, ras pe cap și atît de supt că întîlnindu-l noaptea în vreun loc pustiu te apuca spaimă de cimitir. Mîinile, neobișnuit de lungi, aproape că-i atingeau genunchii și trădau o forță neobișnuită. Cel de-al treilea personaj, îmbrăcat în straie de oraș, era mai mult gras decît voinic, tot tînăr, cu niște ochi de viezure ascunși în fundul capului, cu buze mari, cărnoase, ieșite mult

în afară, cu un aer de om lacom și hrăpăreț.

Cam așa îi vedea și-i judeca pe cei trei orășeni aciuți la Cetățuie, cel de-al patrulea personaj, un cioban în floarea vârstei, sprijinit în fața lor într-o ghioagă uriașă. Statura lui mai că o întrecea pe cea a omului cu cicatrice. Un nas foarte lung și ascuțit strica însă armonia conturilor sale. Ciobanul părea că posedă în el puterea și curajul omului în stare să se ia la trîntă cu ursul. Era unul din puținii oameni din regiune care în fiecare an făcea de câteva ori drumul spre Cetățuie. Cunoștea, poate ca nimeni altul, tainele locurilor de la Găleata și putea astfel să ocolească și să preîntîmpine primejdiile care pe alții îi îndepărtau.

Omul cu cicatrice îi arătă ciobanului o creastă stîncoasă, pleșuvă de pe Găleata și-l întrebă c-o voce groasă pătrunzătoare:

– Pe-acolo ai fost?

– Ehe! Acolo numai caprele negre ajung. Au încercat odată unii, niște flăcăi, că se spune că acolo ar fi îngropate comorile, dar nici n-au ajuns la jumătatea drumului, că pe unul l-au mușcat viperele și dus a fost, iară altul s-a rostogolit într-un hău, că l-au scos de-acolo cu picioarele zdrelite.

Omul cu cicatrice clătină din cap și-și continuă întrebările. Părea cineva sigur pe el, obișnuit să întrebe scurt și să i se răspundă prompt:

– În timpul verii mai urcă cineva pe-aici?

– Apoi, pînă pe-aici mai vin oameni. Așa în cete. Ș-o dată pe lună mai vin și ostași... Tot cite trei, patru, că de unul singur, nu prea vine nimeni.

Individul cu ochii de viezure îl acostă cu vocea sa pițigăiată pe cioban:

– Cînd au fost ultima dată ostașii?

– Apoi că n-au trecut nici zece zile. Ba chiar două duminici și două zile.

– Da, bun... spuse ca pentru el individul cel foarte slab și cu mîinile lungi.

Tot el scoase dintr-un buzunar de la pantaloni un pachet de țigări "Carpați" și după ce luă una îl îndemnă și pe cioban să se servească:

– Ia, ia te rog, că uneori prinde bine o țigară... Și de ce vin ostașii pe-aici? întrebă el așa într-o doară.

– Apoi cică așa au poruncă de sus. Cică să păzească pe-aici locurile de hoți... Că mulți tîlhari au atras comorile de-aici... Că se și spune prin lume: cuib mai bun pentru hoți ca la Cetățuie nu se află în toată țara.

Omul cu ochii de viezure se apropie de cioban. Pășea încet, sprijinit în toporișca. Se uită drept în ochii ciobanului:

– Dumneata cobori acum spre sat? Sau urci dinspre sat?

– Da' pentru ce mă-ntrebați?

– Am avea nevoie să ne aduci ceva din sat, interveni omul cu cicatrice.

– Apoi cu părere de rău n-o să vă pot sluji, că o iau tocmai pe drumul dimpotrivă...

– Te-ntorci tot pe-aici?

– Altă cale nici sălbăticiunile nu știu... Sau dacă știu sălbăticiunile nu poate omul...

– Și cam pe cînd ești înapoi? întrebă slăbănogul.

– Apoi după vreo trei amurguri... Da-mi pare mie că m-am luat cu vorba... Și oricît ai cunoaște drumul nu-i bine să te prindă noaptea pe-aici...

Ciobanul își îndreptă trupul, apoi își ridică ghioaga pe umăr. Omul cu cicatrice îi urmări mișcările și apropiindu-se de el spuse cu glas de laudă:

– Bună bită. Cu asta te-ncumeți la drum și noaptea.

– Pînă-acum opt luni am ucis cu dînsa și-o ursoaică și-un urs... Și șerpi nu mai țin minte. Ia-n vedeți și dumneavoastră...

Ciobanul întinse ciomagul omului pe care și-l inchipuia șef. Și spre marea lui mirare văzu cum îl ridică deasupra capului și cum îl rotește de câteva ori.

– Apoi nu mi te credeam atît de voinic! spuse ciobanul foarte a laudă. Ghioaga asta n-o mînuie ușor orișicine. Dumneata trebuie să fi fost odată cioban... Aș pune rămășag.

Omul cu cicatrice îi înapoie mocanului ghioaga fără să ia în seamă încercarea de rămășag:

– Să nu uiți, omule, să dai pe la noi cînd te-ntorci. Sau poate ți-om aține noi calea... Drum bun.

După un "rămas bun" cuviincios, ciobanul se îndreptă cu pași mari spre o potecă ce părea că inconjoară muntele.

– Oare nu se duce spre sat? întrebă omul cu ochii de viezure.

– Nu cred! răsună vocea groasă și autoritară a omului cu cicatrice. Sculele-s pregătite?

La răspunsul afirmativ al omului cu ochii de viezure, își îndreptă privirile spre celălalt:

– Bagă de seamă la provizia de baterii! Să nu ne pomenim că rămînem fără lumină...

– Nici o grijă, răspunse cel întrebat. Sint la loc sigur.

Omul cu cicatrice își aruncă privirile în vale. Tresări.

– Dați-mi binoclul!

Cel cu ochii de viezure se repezi să i-l aducă de undeva de după o stincă. Șeful duse binoclul la ochi, fixându-l într-o anumită direcție. Ceilalți doi îi urmăriră mișcările cu oarecare teamă. Simțeau că șeful descoperise ceva. Într-adevăr în cîmpul binoclului apăruse ceva mișcător... Acum se putea distinge bine... Pe poteca de piatră venea... o fată îmbrăcată într-o rochie albă, cu un rucsac în spate. Fața omului cu cicatrice deveni brusc teribil de încruntată. Înmină ocheanul celor de lângă el și le spuse poruncitor:

– Pregătiți pentru noapte! Avem un musafir nedorit și neașteptat.

După care se afundă în pădure, dar nu pe potecă ci paralel cu ea, prin desișuri, printre brazi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot.

6

Oprit pe o movilă ascunsă de o îngrămădire de puieți, ciobanul scrută cu ochi ageri drumul spre Cetățuie. Îl zări pe omul cu cicatrice mergînd prin pădure, paralel cu poteca, și mai zări o siluetă albă, parcă o fetișcană îmbrăcată în rochie albă, urcînd spre ruine. Cercetașul nevăzut înțelese că undeva, în pădure, cele două ființe care mergeau una către alta vor trebui să se întâlnească. Spre mirarea lui, omul cu cicatrice făcu însă un ocol mare, evitînd întâlnirea. După citeva clipe, silueta albă dispăru într-un desiș. Un minut mai tîrziu, fetișcana ieși din nou la vedere, în schimb dispăru omul cu cicatrice, parcă înghițit de pămînt. Reapăru și el, mai tîrziu, însă în spatele fetei în alb. Omul cu cicatrice făcuse ocolul pentru a ajunge în spatele siluetei albe fără să fie zărit.

Ciobanul îl văzu apoi urmărind fata, cu pași de lup. Cînd silueta albă ajunse în luminișul Cetățuiei, omul cu cicatrice grăbi pasul, o ajunse, o prinse de umeri, și-o răsuci spre el. Ciobanul auzi țipătul fetei, o văzu clătînîndu-se și apoi agățîndu-se cu mîinile de cel care-o ajunsese din urmă. Printr-o mișcare rapidă, omul cu cicatrice o ridică pe umeri, apoi se îndreptă cu povara vie spre ruine. Cîteva clipe mai tîrziu pieri după stînci.

Sprîjinit în ghioaga sa uriașă, ciobanul chibzuia asupra hotărîrii pe care urma s-o ia. Și parcă se hotări împotriva inimii, își continuă agale drumul. În luminișul Cetățuiei apăruse omul cu ochii de viezure... Ciobanul își continuă liniștit drumul spre crestele pustii din depărtări. Undeva însă coti pe nevăzute la dreapta. Cu pași mari, parcă l-ar fi gonit cineva, înainta prin pădure, pe un drum știut numai de el, un drum primejdios, care îl ducea însă într-un timp foarte scurt înapoi în sat.

7

Omul cu cicatrice lumina cu o lanternă puternică spațiile întunecoase dintre ruine. La doi pași în fața lui mergea fata în alb. Vocea lui era poruncitoare și nu admitea replică:

– Să nu te abați nici un pas din raza lanternei!

Fata în alb încercă să îngîne ceva:

– Nici un cuvînt! șuieră însoțitorul ei.

Drumul ducea către peretele muntelui. Acolo se opreau ruinele cetății vechi. După cîteva ocolșuri strîmte și întortocheate printre stînci, drumul părea că se termină. Dar într-un anumit loc se zărea o gaură în munte, o deschizătură făcută parcă de mînă omenească și după toate urmele și semnele din jur de foarte puțină vreme descoperită. Fata în alb își întoarse privirile speriate spre omul din spatele ei.

– Apleacă-te și intră înăuntru! comandă el.

Fata se supuse și se pomeni într-un coridor lung căptușit cu plăci de marmură. Uimirea îi aduse pe buzele palide o exclamație șoptită. Ațîțată de lumina lanternei marmura arunca sclipiri ciudate. Vocea groasă porunci din nou:

– Drept înainte!

Fata în alb se desmeticise. Mergea nu printre ruinele unei cetăți ci prin încăperile unui castel prin care, cine știe de cîtă vreme, nu mai pătrunsese nimeni. Emoția neașteptatei întâlniri era mai tare decît orice alte sentimente care încercau s-o domine. Din loc în loc, coloane vechi, solide, de granit, îmbrăcate în marmură, susțineau tavanul lucios.

– La dreapta!

Ajunsese la o răscruce, la o adevărată răscruce; alte trei brațe de marmură se întâlneau acolo. O apucă în direcția indicată. La dreapta și la stînga coridorului, față în față, se zăreau două uși mari de metal. Fata în alb înregistra în memorie fiecare amănunt al drumului, fiecare coloană, fiecare treaptă pe care o urca sau o cobora, fiecare ușă pe care o întâlnea.

– Am ajuns!

Se oprise în fața ușii de fier din dreapta. Ușa uriașă era acoperită de rugină. Omul cu cicatrice își încorda forțele, împinse cu umărul. Ușa se deschise. Fata în alb observase că ușa de fier avea un dispozitiv simplu cu care putea fi încuiată pe dinafară. Același dispozitiv se afla și înăuntru. Încăperea în care intrase părea imensă. Ultimele zvîrcoliri ale amurgului pătrundeau pe undeva pe sus împroșcînd cu voaluri colorate pereții camerei. Își ridică încet privirile. Tavanul boltit era departe, sus. Parcă se afla sub cupola unei catedrale înalte. O coloană groasă își urca trupul lucitor spre tavan. Camera era goală și avea ziduri reci, drepte. Podeaua de marmură își păstrase întocmai netezimea de odinioară. Cîteva firide spărgeau pe-alocuri zidurile. Într-una se afla o lanternă. Într-alta un ulcior și un cuțit. Omul cu cicatrice observă privirea fetei... Ea continua să-și rotească ochii prin încăpere. Într-un colț se afla un pat. Un pat simplu, de campanie. Era singura mobilă din spațiul înconjurat de marmură. În lumina amurgului, în răceala zidurilor, lovit de umbra trufașă a coloanei, patul părea o încercare și un început de profanare. Cînd își întoarse privirile spre firdă, fata nu mai văzu luciul cuțitului.

Omul cu cicatrice se îndreptă spre ușă. Trezindu-se parcă din vis, fata în alb înțelese gîndul lui. Se repezi la el, spre ușa care se deschidea, dar vocea poruncitoare o țintui locului:

– Nu-mi plac bocetele și țipetele. Scurt! Vei rămîne deocamdată aici!...

Ușa se închise în urma lui. Fata în alb auzi zgomotul rîngii de fier care transforma încăperea de marmură în închisoare, într-un gest de disperare alergă spre ușă și lovi cu pumnii mici și bolnavi în metalul rece. Durerea loviturilor o dezmetici. Se afla prizonieră într-un castel necunoscut! Aproape fără voia ei așeză drugul de fier de-a lungul ușii. Nu putea să iasă... Dar nici nu putea să pătrundă nimeni în încăperea ei. Obosită, copleșită de emoții, fata în alb își întinse trupul pe patul de campanie... Deodată o trecu un fior rece ... Ceva se mișca în spatele ei... Groaza o paraliza. Auzi și un zgomot... Văzu o formă mică, întunecată... Apoi închise liniștită ochii... Nu mai era singură în închisoarea albă de marmură... Ființa aceea mică și întunecată se lipi de dînsa, alunecă spre capătul patului, apoi își frecă urechile de umărul ei. Fata în alb începu să mîngîie motanul acela prietenos, uitat parcă acolo de sute de ani, apoi rosti primul nume care-i veni în minte:

– Philippe! Dragul meu. Sintem prizonieri, știi? Nu te speria! Dar încă avem noroc, Philippe. Să fim cuminți, să așteptăm și... să pregătim în taină un plan de evadare...

Apariția felinei blînde și alintătoare parcă o umplea de speranțe. Iar Philippe, înțelegînd-o, simțindu-i tresăririle, începu să-i toarcă lin și monoton o poveste veche care o adormi repede pentru a i se înfățișa apoi în chipuri și culori fantastice.

CAPITOLUL V

1

Dintre toți cireșarii, Dan era cel mai puțin irascibil și își înmormînta cel mai repede supărările. Ba, așa cum spunea Ionel, purta veșnic cu dînsul pipa păcii. Dacă se ivea undeva vreo neînțelegere, el era gata să înceapă manevrele de împăcare ajungînd deseori, așa cum descoperise cu uimire nevinovată Lucia, să devină paratrăznetul descărcărilor, mai mult sau mai puțin electrice, ale celor în cauză. Dar nu-și blestema nici o clipă acest rol. Dimpotrivă, îi plăcea foarte mult, ba cu timpul chiar uita să-i mai placă, atît de firesc i se potrivea. Victor îi spusese cîndva, într-o perioadă mai moartă, că fără el grupul cireșarilor ar fi de neconceput. Dar nu luase prea în serios remarca lui Victor, o considerase un fel de vorbă bună. Și fără el cireșarii puteau foarte bine să constituie un grup. Pe cînd fără Victor, sau fără Lucia, sau fără Ursu, sau fără oricare altul, ca să nu mai vorbim de Tic, nu se putea gîndi la cireșari. Dan era foarte sincer cînd reflecta astfel. Era convins că nu aduce grupului nici prea mare pricepere, nici cine știe ce energie, nici prea multă îndrăzneală, în cele mai optimiste momente se închipuise ca un fel de greutate infimă necesară unei balanțe pentru realizarea și păstrarea echilibrului. Aceasta era menirea lui în grupul cireșarilor: o piesă de echilibru.

De aceea, cînd simți primii nori ai furtunii care amenința cireșarii: certurile, izolările, hotărîrile de unul singur, supărările, Dan crezu că e momentul să asalteze balanța. Îi trebuia un aliat. Dar aliatul necesar îi stătea oricînd la dispoziție: Tic. Astfel porniră amîndoi în misiunea de recunoaștere și reconciliere pe la ceilalți cireșari. Se gîndeau amîndoi numai la unitate și armonie.

Tic își începu îndată misiunea cu soră-sa. Prin mijloace greu de destăinuit reuși să facă rost de niște răsaduri extraordinare, se sculă dis-de-dimineată, cam o dată cu cocoșii, îl chemă pe

Țombi și-i ordonă discret s-o trezească și pe Maria. Cățelul primi cu bucurie porunca, iar prichindelul, cu ochii la geam, aștepta numai apariția unui chip negricios, cu ochii încă legați de somn, cu cozi despletite, pentru a începe să planteze rădăcini și să îmbuneze inimi.

Țombi sări cu multă atenție geamul în camera Mariei, se cocoță pe un scaun dar îl fermeca atât de tare gingășia fetei care visa încît uită să execute ordinul. Tic, închipuindu-și că Maria îl privește din dosul perdelelor, pentru că avea încredere oarbă în sftnicul și supusul său, începu foarte energic să împlinte răsaturile în pămînt. Convins că i se urmărește fiecare gest, puștiul transformă mica îndeletnicire horticolă într-o adevărată conspirație, într-un ritual tainic; după ce termină răsaturile se uită în toate direcțiile și numai după ce se convinse că nu fusese văzut de nimeni, răsufală ușurat și plecă în altă parte a grădinii. .. dar cu coada ochiului la geam.

Abia mai tîrziu, cînd Maria își mișcă întîmplător brațul în somn, Țombi își aduse aminte despre misiunea sa. Sub teroarea unor presimțiri negre, cățelul făcu un asemenea tărăboi încît Maria nu numai că se trezi, dar mai și trimise doi papuci pe urmele lui și vreo cîteva epitete dintre care cel de "jigodie scirboasă" îl jigni cel mai mult.

Bănuind însă cine a pus la cale manevra acelei treziri prea brutale și prea matinale, Maria se îmbracă repede și porni furioasă în căutarea lui Tic. Frățiorul o întîmpină cu cea mai senină și mai nevinovată mutră din ultimele săptămîni, ceea ce mări furia Mariei.

– Nesuferitul! Să-ți fie rușine! Dacă-ți mai prind o dată jigodia, îi tai coada și ți-o lipesc ție la spate...

Provocarea Mariei era prea puternică și prea plină de "posibilități" ca să-și mai respecte făgăduiala luată în fața lui Dan. Îi spuse lui Țombi cu calmul său de zile mari:

– Am avut odată o soră... Dar s-a dus repede la dracu!... Hai, Țombi!

– Mișelul!

– Ciumafaie!

– Ingratule!

– Coțofano!

– Stereotipule!

– Burbalabando!

– Ce-ai spus?

– Ce te interesează? Tu nu m-ai făcut stereotip? Am și eu dreptul să spun ce-mi trece prin gînd. Hai, Țombi!

Așa se face că numai la cîteva minute după ce se înapoie în cameră, Maria se pomeni cu o ploaie de răsaturi, pline de pămînt, în cap. Și auzi de afară vocea frățiorului furios:

– Dacă te-ai fi zburlit mai de dimineață le-ai fi primit tot în cap, dar fără pămînt. M-am chinuit să le scot din grădină...

Țombi zburda vesel că totul s-a terminat cu bine, în ceea ce-l privește. Era chiar prea vesel, ceea ce-l făcu pe Tic să-i ardă un picior energic în dos.

2

Nici "operațiunea Ursu" pe care o manevra Dan nu se efectua mai ușor. Mai întîi pentru că Dan nu-l găsi pe Ursu acasă. Și astfel se văzu nevoit să pornească solitar, pe cîmp, în căutarea bolnavului de solitudine. Se întîmplă uneori să ascunzi o hîrtie oarecare, poate chiar o scrisoare de dragoste, într-o carte și să uiți în ce carte ai ascuns-o. Ai nevoie de ea și începi să cauți. Iei carte după carte din raft, răsfoiești filă după filă și pînă la urmă găsești hirtia în primul volum dacă ai început cu ultimul, și în ultimul dacă ai început cu primul. Sau o găsești în buzunar. Cam așa se întîmplă și cu Dan. Îl căută pe Ursu prin toate coclaurile, înconjură orașul, trecu prin băltoace, enervă oamenii cu tot felul de întrebări și cînd se întoarse în sfîrșit acasă obosit, murdar, prăfuit, momeșit, îl găsi pe Ursu în grădină, sub nucul acela stufos. Lui Dan îi venea să-și ia lumea-n cap.

– De cînd m-aștepți? întrebă el cu ultimele puteri.

– De dimineață. La fiecare jumătate de oră mă gîndeam: în jumătate de oră vine, cu siguranță. Pînă la urmă tot ai venit. Dar după cite jumătăți de oră, Dumnezeu! Tu unde-ai fost?

– Te-am căutat!

– Unde m-ai căutat?

– Vrei să spui: unde nu te-am căutat? Numai aici nu te-am căutat. Încolo, în tot orașul, și de jur împrejurul orașului...

– Și pentru ce te-ai obosit atât? întrebă cu teamă Ursu.

– Dar tu pentru ce m-aștepți de-atîta timp?

Amîndoi tăcură... Ursu înțelese că tăcerea îl stingherește și mai rău:

– A mai scris Victor? Cînd se-ntoarce?

– Ai mai văzut-o pe Lucia?

Vlăjganul simți că se înroșește pînă în virful urechilor:

– De ce mă-ntrebi? Ce ți-a venit?

– Pentru că te caută...! minți Dan.

Ursu se trezi ca dintr-un somn rău. Îl prinse pe Dan de umăr și-l strînse cu atîta putere, că sărmanul mincinos se simți pedepsit de un iad întreg.

– M-a căutat? Zău? E-adevărat?

– Nu te-a căutat! își reveni Dan. Dar ce dracu' s-a-ntîmplat între voi? Ați înnebunit? Parcă nu mi-ar ajunge certurile dintre Tic și soră-sa! Azi, în loc să se împace, s-au luat și mai rău la harță. Dar de bine de rău, ei se ceartă ca oamenii. Nu ca voi... Voi o luați razna, nu vă mai uitați nici în dreapta, nici în stînga... Dacă nu te duci acum la Lucia...

Tocmai în clipa aceea se iviră de după colțul casei... Maria și... Lucia. Apariția neverosimilă a Luciei produse asupra lui Ursu un efect uluitor. Vlăjganul se desprinse de lîngă Dan și porni în goană către gard. Dan își duse palma la gură ca să-și oprească un răcnet cumplit. Ursu zbură însă peste gard fără să-l atingă și fără să se sprijine în ceva. Dan alergă după el pînă la gard și mai făcu o încercare de salvare:

– Gata, Ursule! Ai cîștigat pariul! L-ai sărit fără să-l atingi. Gardul era aproape cît Dan de înalt. Dar din Ursu nici urmă nu se mai vedea.

Cam la fel reacționa și Lucia care, trezindu-se față în față cu Ursu, se retrase și ea, în alt ritm, bineînțeles, primul obstacol întîlnindu-l la poartă, intruchipat de Ursu care ocolise în goană colțul străzii. Cei doi se opriră ca trăzniți. Lucia își învinse atunci toate emoțiile și îndreptîndu-se spre Ursu cu îndrăzneala disperatului îi spuse:

– Și la urma urmei ce-a fost? Poftim!

Și-l sărută pe Ursu chiar acolo în fața porții.

Din fericire, scena nu avu decît un singur spectator, pe Tic. Prichindelul întoarse rușinat capul și se uită undeva spre munți. Sosise tocmai atunci la Dan și fără să vrea fusese martorul primului sărut înfiorat al Luciei. Inima i se strînse și gîndurile îi zburau stol spre o fată negricioasă cu nasul puțintel cîrn, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

CAPITOLUL VI

1

Prin cupola largă, spartă în zeci de locuri de ferestruici adînci se strecura din ce în ce mai îndrăzneată lumina zilei. Repede, repede, întreaga încăpere se lăsă cucerită de lumină. Fata în alb deschise ochii și privirile sale încă amețite se loviră de cupola spartă de simetrii. Oare visa? Amintirile începeau să se adune, să se apropie, să-i lumineze realitatea. Era prizonieră!... Era închisă într-unui din castelele pe care nici prin vis nu le străbătuse... Își amintea cu limpezime toate clipele prin care trecuse, își amintea fiecare amănunt... Tresări și căută cu privirile cotoiul care-i ținuse tovărășie toată noaptea.

– Philippe! Philippe! chemă ea cu voce înceată.

Dintr-o firidă se desprinse într-un salt prelung motanul alb cu pete gri și începu să-și frece trupul moale, alunecos de gleznele ei. În firida pe care o părăsise motanul se afla o cutie mare de carton. Înainte de a se culca, își amintea ea foarte precis, firida fusese goală. Fata în alb se cutremură. Drugul de fier rămăsese nemișcat de-a latul ușii. Nimeni nu putuse să pătrundă pe-acolo în cameră...

Intrigată, prizoniera începu să cerceteze cu atenție încăperea. Era o cameră mare, perfect pătrată, cu latura de zece metri și cu înălțimea tot cam de zece metri. Se afla deci în interiorul unui cub a cărui suprafață de deasupra era însă boltită și presărată cu ferestruici. Coloana din mijloc era groasă, cît trunchiul unui stejar secular, și se lipea chiar de centrul cupolei. Bolta și coloana formau împreună o ciupercă uriașă. Zidurile și coloana erau acoperite peste tot cu plăci mari de marmură albă. Nicăieri însă nu se vedea altă ușă. Și totuși cineva pătrunsese în cameră în timp ce ea dormea. Cutia de carton nu era o simplă dovadă, ci de-a dreptul o provocare.

În cutie se găseau de-ale gurii. Mîncare rece, aspră. Piine, brînză, ouă. Prizoniera împărți totul cu Philippe și înfulecă partea ei cu poftă zdravănă. Sorbi cîteva înghițituri de apă din ulcior și abia atunci își dădu seama că și ulciorul fusese mutat din loc. Rucsacul îi era deschis... I se cotrobăise prin el. Nu i se luase nimic?... Nu! Ba da! I se smulseseră cîteva foi din caiet. Se vedeau chiar urmele foilor smulse de la jumătatea caietului. Enigma vizitei îi atrase toate preocupările. Se hotărî să cerceteze camera, metru cu metru, metodic și calculat. Începu cu

podeaua. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură: niște pătrate cu latura de un metru. Erau în total o sută de plăci. Lovi cu piciorul în fiecare placă în parte, dar nici una nu scoase sunetul acela prin care se recunoaște un gol dedesubt. Își scoase pantofii și ciocăni cu ei în coloana din mijloc, pînă unde putea să ajungă, dar îi răspunse același zgomot greu, înfundat. Se gîndi cîtva timp că ușa secretă ar putea fi ascunsă în firide, dar nici acolo nu descoperi nimic. Era vremea să treacă la cercetarea amănunțită a celor patru pereți. Fiecare părea a idoma podelei: construiți din același material, înveliți cu același număr de plăci. Încăperea era o veritabilă închisoare, cu neputință de părăsit.

În peretele din dreapta ușii nu descoperi nimic. Pipăi suprafețele de marmură, ciocăni în ele. Același răspuns fără speranță. Continuă cercetarea la peretele din fața ușii. Întîia, a doua, a treia placă... Nici o ușă secretă. Ciocăni mai departe și deodată tresări. Ciocăni din nou. Placa lovită răspundea altfel. Un zgomot desfundat. Ultima placă din cel de al doilea șir. Prizoniera reflectă o clipă. Apoi se hotără. Își continuă cercetările, pipăi cu degetele muchiile plăcii de marmură. N-ajunge pînă sus. Trase repede patul în colțul speranțelor și se urcă pe el. Își strecură apoi degetele prin șențulețele care despărțeau plăcile. Philippe, curios, o privea dintr-un ungher întunecat cu pupilele dilatate. Sus, chiar la întîlnirea cu cea de a treia placă, degetele fetei pătrunseră într-o crăpătură subțire care nu putea fi observată de jos, sub reflexele marmurii. Își afundă degetele, prinse marginea plăcii și trase. Placa începu să se miște. Se dezlipa de zid, se deschidea ca o ușă obișnuită. Prin spațiul albastru care se mărea fata vedea cerul, simțea libertatea.

Philippe sări înaintea ei afară. Ea îl urmă coborînd prudent fără zgomot. Închise încet ușa secretă, apoi se întoarse tot în vîrful picioarelor și-și plimbă privirile în lumea în care evadase. Bucuria i se transformă repede în furie. Lumea în care evadase era tot o închisoare!

Prizoniera se afla în mijlocul unei imense curți interioare înconjurată de ziduri înalte, abrupte, improșcate cu insulițe de mușchi. Zidurile erau săpate direct în munte, dar cu atîta grijă și iscusință fuseseră netezite și întărite încît chiar după secole rămîneau reci și inaccesibile. Fata zări în zidul din dreapta o ușă mare de metal. Parcă și-o amintea. Da, era sigură... O văzuse cu o zi înainte... Îi văzuse însă cealaltă față, pe coridor, în timp ce pășea înaintea celui care o făcuse prizonieră. Alergă imediat la ușă și înțelese dintr-o privire că era încuiată. Dar chiar dacă ar fi fost descuiată oare ar fi avut ea puteri pentru a o desprinde din sudura ruginei? N-avea ce face. Trebuia să accepte închisoarea cu cer. Dar mai întîi s-o cerceteze.

Se invirti fără grabă prin curtea de stîncă. Goliciunea și răceala ei o oboseau, o speriau, o alungau parcă înăuntru, în închisoarea fără cer. Dar trebuia să vadă totul... Cine știe?... Zidul din față avea niște deschizături în creastă care semănau perfect cu niște crenele. Dar cum se putea ajunge acolo, la o înălțime de aproape zece metri? în zidul din stînga descoperi cîteva scobituri afunde, ca niște cotlonașe, iar spre capătul lui un izvor tras parcă de mîna omului acolo. Apa rece, cristalină, o învioră, îi șterse încruntarea și teama. Prizoniera își aținti din nou privirile asupra zidului și crenelelor. O idee îi fulgeră mintea. Dacă scobiturile de pe creastă erau niște crenele, înseamnă că existase cîndva și o cale care ducea la ele. Ațîțată și nervoasă și nerăbdătoare se îndreptă spre zidul cu pricina și începu să-l cerceteze centimetru cu centimetru.

Într-adevăr, undeva, la baza zidului se afla o scobitură abia vizibilă. Scobitura foarte strîmtă era umplută cu mușchi. Fata își înfipse degetele în catifeaua verde, adînc, fără să întilnească vreun obstacol. Scoase mușchii afară și scobitura deveni o gaură ovală, șlefuită în care i-ar fi încăput ușor picioarele sau mîinile. Își continuă căutările cu febrilitate. Zidul era presărat cu insulițe de pluș verde, unele mai mari, altele mai mici, unele supte de stîncă, altele ca niște excrescențe. Dacă erau toate, asemenea primei insulițe, scobite de mîna omului? Le urmări cu atenție, le ordonă după un plan care i se ivise în minte și deodată totul căpătă altă semnificație. Insulițele de mușchi nu erau altceva decît o scară săpată în piatră, o scară dublă și pentru mîini și pentru picioare. Fără să mai șovăie, începu escaladarea zidului. Dorința de a ajunge cît mai repede pe creastă, la crenele, îi învinse teama și-i mări îndrăzneala. Se cațără cu o siguranță uimitoare. Pe măsură ce urca scobiturile pentru picioare deveneau mai largi, iar în cele pentru mîini descoperi inele de fier. Prinzindu-se cu mîinile de inele, urcușul deveni o jucărie. Încă o treaptă... Încă una... ultima.

Prizoniera ajunse teafără și veselă chiar în scobitura mare din mijlocul crestei. Era un veritabil crenel. Din interiorul lui se vedea o mare parte din regiunea Cetățuiei. Plecîndu-și însă privirile se simți atacată de un val rău care o ameți. O prăpastie hidoasă, înspăimîntătoare își căsca gura. Era imposibil ca o ființă să poată urca sau cobori pe acolo. Își învinse amețeala și privi mult, pînă simți că se satură, peisajul sălbatic al Cetățuiei. Cîteva clipe rămase cu ochii închiși, incredîndu-se unui vis, apoi, prudentă începu să coboare. Iar cînd ajunse jos luă motanul în brațe și mîngîindu-i blana moale îi spuse:

— Dragă Philippe, n-avem ce face! Trebuie să rămînem niște prizonieri cuminți. Ce frumos ar

fi totul dacă am fi liberi!

Philippe o privi cu atîta tristețe că fetei i se sfișie inima, încercă să-l liniștească:

– Nu dispera, prostuțule, de evadat tot evadăm noi pînă la urmă. Fii mulțumit că nu ni s-a întîmplat ceva și mai rău. Să vezi cît de repede ne recucerim libertatea...

Și tăcu. Numai mîinile i se lăsau topite și alintate de blana moale, plină de tresăriri. Un vîrtej de gînduri o cuprinse, dar vîrtejul se liniști. Era foarte trează. Își aduse caietul, stiloul, se așeză pe un bolovan și încercă să-și imagineze planul castelului, încă de la început o frapase simetria desăvîrșită a camerei de marmură. Arhitectul castelului fusese pesemne obsedat de legea simetriei. Fiecare perete era pătrat și era suma unor pătrate, iar ușile și coloana se încadrau perfect în simetria camerei. Fata în alb socoti latura pătratului de bază din care se compuneau celelalte pătrate cam de un metru. Și folosi această convenție în planul ei, deși știa că pe vremea construcției castelului nu exista sistemul metric. Dacă întreaga concepție arhitectonică pornea de la un pătrat de bază și continua spre pătrate mai mari, spre cuburi cum era camera ei, era foarte posibil ca tot castelul să aibă forma unui pătrat uriaș, format din patru mari încăperi despărțite de un coridor în formă de cruce. Și schiță pe hîrtie planul castelului, adăugind detaliile pe care le observase, în camera ei, și celorlalte trei camere. Cu schița în față planul castelului i se părea de o simplitate uimitoare. Cele patru camere, coridorul în formă de cruce... În formă de cruce..., în formă de cruce...

– Philippe! țipă fata ca ieșită din minți. Philippe! Prostule! Știi tu unde ne aflăm? Prostule! dac-ai știl... E castelul meu! Castelul meu, Philippe! De cînd îl visez!... Am fost în el o singură dată, în spital... dar atunci era un vis... Și-am mai fost o dată... la un concurs, am scris despre el... dar era altfel...

Fata în alb părea cuprinsă de febră. Ochii îi luceau ca sticla.

– E castelul meu, Philippe! șopti ea. Castelul din visele mele. Îmi voi pune cea mai frumoasă rochie albă pentru a-mi primi invitații...

Tăcu brusc și deschise caietul. Ametită de vis și de exaltare, nu observase chipul omului cu cicatrice și mai ales expresia feței lui în clipele cînd îi vorbise motanului. Omul cu cicatrice o privise prin deschizătura ușii de metal. Cînd prizoniera începu să scrie își retrase capul și închise fără zgomot ușa.

Fata în alb scria fără să se oprească. La picioarele ei, Philippe torcea monoton.

2

În altă încăpere a castelului care semăna în toate detaliile cu cea a prizonierei în alb, omul cu cicatrice, ajutat de individul foarte slab și cu mîini neobișnuit de lungi, se îndeletnicea cu o treabă foarte ciudată. Amîndoi erau cocoțați pe scări înalte de lemn și loveau metodic și atent în plăcile de marmură cu un ciocan înfășurat în cîrpe. După un număr fix de lovituri se opreau și schimbau păreri.

– Nimic... Nici un gol. Numai rezistență.

– Nici eu n-am izbutit...

– Înseamnă locul cu o cruciuliță roșie.

– Nici o grijă. Fiecare placă.

Și iar începură ciocănelile. Cercetau amîndoi același zid. Dar toată truda lor acrobatică părea zadarnică. Coborîră în același timp de pe scările subțiri și fragile și amîndoi erau osteniți și minioși.

– Nu se poate să nu mai găsim! spuse omul cu cicatrice. Să mai controlăm o dată firidele. Se opri în fața unei firide, își băgă degetele într-o scobitură, deschizînd prin simplă apăsare o ușiță secretă. În gaura strîmtă, căptușită cu marmură, se afla un vas mic de pămînt. Răsturnă conținutul vasului pe placa albă a firidei. Sunetul care se împrăștie în cameră, deși strident, metalic, ascuțit, părea că place mult auzului celor doi. Pe suprafața de marmură se împrăștiară o mulțime de monezi galbene-arămii. Razele care ajungeau pînă acolo și reușeau să atingă cu vîrfurile lor luminoase monezile precum și sunetul rostogolirii nu mai lăsau nici un dubiu nimănu.

– Aur, aur, aur pur! O avere... o bogăție, rosti slăbănogul. Omul cu cicatrice îl întrerupse:

– Le lăsăm tot acolo. E cel mai sigur ascunziș. Să cercetăm și cealaltă firidă... deși am mai căutat o dată... Oare unde s-au mai putut ascunde?

Pe fața lui mereu încruntată, apărură o lumină.

– Stai! S-ar putea...

Celălalt se întoarse și-l urmări mirat. Omul cu cicatrice se oprise în fața firidei părăsite, deschise din nou ușița secretă, apoi scoase vasul cu monezile de aur. Privea țintă interiorul gol. Cu mișcări lente scoase din buzunar un ciocănel și începu să lovească în pereții din interiorul

tainiței. Din fund se auzi un zgomot infundat, pereții laterali răspunseră la fel, cel de jos la fel.

— Acum e-acum! spuse dînsul.

Și lovi cu teamă, poate că nici nu lovea ci îi tremura ciocanul în mină. Lovi în peretele de sus. Slăbănogul se repezi spre el cu ochii mari, ieșiți din orbite:

—E gol! Oare?...

Degetele celuiilalt căutau marginea. Placa de sus se deschise ca un chepeng. Își băgă mina înăuntru pînă la cot și scoase cu degetele tremurînde un vas de lut. Mai băgă o dată mina și scoase al doilea vas. A treia oară nu mai găsi nimic. Deșertă conținutul vasului pe marmură parcă numai pentru a auzi zgomotul monezilor rostogolindu-se.

— Tot douăzeci?

— Tot.

— Adică în total șaizeci.

Amîndoi se aplecară asupra comorii împrăștiată. Fiecare luă în mină cîteva monezi; omul cu cicatrice le privi pe rînd cu ochi semideschiși, slăbănogul le încerca în dinți.

— Aceleași?! Exact aceleași!

— S-ar putea oare... dar slăbănogul nu mai avu vreme să-și termine fraza.

Ușa secretă din fundul camerei se deschise și omul cu ochi de viezure pătrunse înăuntru.

— Ați mai găsit ceva?... Îl văzui urcînd incoa' pe cioban...

Omul cu cicatrice se întoarse brusc:

— Vine dinspre sat?

— Da! Deși ieri ne-a spus că se duce în partea cealaltă...

— Rămii aici! porunci omul cu cicatrice celui care adusese vestea proastă. Am mai găsit două vase cu monezi...

Apoi îl invită pe slăbănog cu dînsul și părăsiră împreună încăperea de marmură.

Abia ieșiră cei doi, că omul cu ochi de viezure alergă spre firidă. Monezile erau răspindite în toată firida. Le numără una cîte una cu voce tare. "Șaizeci". Le împărți apoi în trei grupuri de cîte douăzeci și-și plimbă satisfăcut degetele pe bărbie. Se uită îndelung și la vasele de lut, le pipăi, le scutură, apoi le găsi un loc anume într-un colț al încăperii. Se întoarse la firida cu aur. Parcă nu-i venea să se despartă de monezi. Mai luă cîteva, le pipăi pe îndelete, le mîngîie. Ochii îi ardeau ca jarul. Apoi le puse la loc... Dar nu chiar pe toate. În mina lui mai rămăsese o monedă. O băgă în buzunar, tuși fără rost, poate a satisfacție. Apoi ieși din încăperea pe ușa de metal. Păși cu siguranță pe coridor, fără să mai aibă nevoie de lumina lanternei. Înainte de a ieși prin deschizătura mascată de lîngă ruine, își scoase prudent capul. Și iscodi cu atenție în toate părțile. Abia cînd se convinse că nu-l vede nici un ochi străin, ieși cu totul afară. Merse o bucată de vreme printr-un labirint de stînci și ocolișuri care-l scoase în plin luminiș. Prietenii lui stăteau de vorbă cu ciobanul pe o moviliță.

Ciobanul era gata de plecare. Își pusese ghioaga pe umăr și dăsaga în spate. Omul cu cicatrice îl amenință cu degetul:

— La înapoiere să dai musai pe-aici. Cred că ne-am înțeles? Nu? În toate privințele...

— Musai, da' o să cam treacă vreme, că eu numai peste vreo zece zile mă-ntorc... Rămîneți cu bine!

— Drum bun!

O dată cu ciobanul porniră și cei trei spre munte. Dar fără să se grăbească. Omul cu ochii de viezure se interesă:

— Ce spune mocanul?

— Cam neghiob... Îl caracteriza omul cu cicatrice. Deși cred că ne-am putea înțelege cu dînsul.

— Mie mi se pare isteț, se amestecă slăbănogul. M-aș mira să mai facă vreo boacăna...

— Mai sînt oare monezi? schimbă vorba viezurele. Trecem în cealaltă cameră? Sau...

— Să nu ne pripim, recomandă șeful. Pînă nu căutăm de zece ori prin fiecare loc, nu părăsim nimic.

Ceilalți încuviințară fără vorbe. Șeful părea să aibă mare autoritate asupra lor. Nu-l contraziceau niciodată. Omul cu ochii de viezure îi înțelese semnul tăcut, se întoarse și porni către movilă. După cîteva clipe de liniște slăbănogul întrebă:

— Ce facem cu fata?

— Deocamdată e în siguranță acolo. Are Boroș grijă de dînsa și cred că nu-i trece prin cap c-o supraveghează. Și-i foarte bine așa!

— Asta ziceam și eu, spuse slăbănogul. Cu Boroș în preajma ei nu-i nici o primejdie.

— Se mai vede ciobanul? întrebă șeful cînd se întoarse omul cu ochii de viezure.

Cercetașul mai aruncă o privire în vale apoi răspunse cu voce sigură:

— În orice caz nu ne poate vedea.

– Atunci să intrăm! se auzi ca o poruncă glasul omului cu cicatrice.
Și toți trei dispărură fără zgomot în interiorul muntelui.

3

În aceeași stare de exaltare, fata în alb recitea cu voce tare paginile pe care le umpluse cu un scris frumos, rotund. La picioarele ei, lungit pe burtă, cu capul întors ostentativ către dînsa, Philippe părea că ascultă scrisoarea, care-l obligase,
atîta amar de vreme, să stea cuminte într-un colț și să toarcă în neștire. Motanul nu pricepea o iotă din ce auzea dar interesul lui simulat părea că-i face plăcere autoarei.

"Dragi cireșari—începea scrisoarea - sînt atît de fericită încît aș vrea să uitați și voi toate neînțelegerile și supărările noastre. Nu vreau să mă mai gîndesc. Nu vă mai gîndiți nici voi. Am vrut să ne cunoaștem din prima zi, dar, iertați-mă, azi, acum, nu pot să vorbesc urît despre nimeni, nu vreau să jignesc pe nimeni.

Astăzi, cu cîteva clipe înainte de a începe scrisoarea, am descoperit castelul pe care-l visez și pe care-l caut de zece ani, castelul care mi-a îmbogățit și mi-a uimit copilăria. "Castelul celor două cruci"... Am vrut să vă vorbesc despre el, să vă chem alături de mine ca să-l descoperim împreună, să pătrundem împreună pe sălile lui îmbrăcate în marmură albă. Am vrut să-l colindăm împreună, să-i aflăm împreună tainele și bogățiile, să devenim pentru o vreme stăpînii săi veseli și mîndri.

Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că n-am crezut niciodată cu certitudine în existența lui. Chiar acum, cînd îmi port pașii pe lespezile sale de marmură, cînd îi pipăi cu mîinile mele pereții reci și strălucitori, cînd îi aflu intrările secrete și-i admir frumusețea severă, maiestoașă și simetrică, mă mai cuprinde încă teama că totul ar putea să fie un vis. Goliciunea și tăcerea lui așteaptă parcă de secole vocile și pașii voștri.

Voi n-ați auzit niciodată despre el? Castelul celor două cruci din Cetatea Vulturilor... Atîtea documente vorbesc despre el fără să-l numească! Amintiți-vă hrisoavele vechi în care se povestește despre locurile de refugiu ale familiilor domnești în timpul luptelor cu dușmanii, despre locurile unde se adăposteau bogățiile domnitorilor noștri în vremuri de bejenie. Dar în multe din ele nu se pomenește numele cetăților tainice. Într-unui singur, un cronicar bătrîn amintea despre Cetatea Vulturilor și despre Castelul celor două cruci, dar documentul acela s-a pierdut și-a rămas numai amintirea altor cronicari despre el. Oamenii au transformat acea amintire în legendă și legenda înfruntă de mult veacurile.

Am auzit și eu legenda, uneori m-am îndoit asupra adevărului ei, dar imaginea castelului n-a putut niciodată să-mi iasă din amintire. Poate că această îndărătnicie, această credință mi-a purtat pașii aici, m-a adus spre locurile acestea sălbatice și jalnice care ascund intrarea în castelul meu. Deși sînt prizonieră aici, deși am fost închisă fără puțință de scăpare într-o aripă a castelului, deși n-am alături de mine decît o singură ființă, o ființă tăcută și prea liniștită, un motan pe care l-am botezat Philippe, mă simt totuși fericită că am ajuns în împărăția visurilor mele. Singura tristețe mai mare mi-o pricinuieste lipsa voastră.

Vă invit pe toți în castelul meu pentru a ne bucura împreună de frumusețile și bogățiile lui, pentru a mă salva din tristețe și mai ales din singurătate, pentru a mă scoate din închisoarea care-mi îmbolnăvește toate bucuriile.

Voi face totul pentru ca această scrisoare să ajungă în orașul vostru, în mîinile voastre. Trăiesc cu speranța, cu încrederea, cu certitudinea că veți veni. De aceea vă spun un nerăbdător "la revedere".

Cu adevărat "Prizoniera în alb"

După ce termină de citit scrisoarea, fata în alb începu să-l mîngie pe Philippe și să-i șoptească rar cu voce blîndă:

– Nu fi trist Philippe, prostuțule! Vor sosi în curînd oaspeți... Și o să fim liberi... Și o să cîntăm, Philippe, prostuțule... Auzi? Acum avem alte treburi... Scrisoarea asta trebuie s-ajungă departe, la prietenii noștri...

Motanul se scutură brusc din toropeală. Mișcarea lui o trezi din gînduri și pe fata în alb. Simțea că trebuie să încerce ceva. Fără mișcarea bruscă, de semnal a motanului nu se știe unde s-ar fi încheiat povestea aceasta. Prizoniera își ridică privirile spre crenelele zidului. Acolo îi era toată speranța. Smulse două foi din caiet, culese de jos un colț de marmură albă căzută, cine știe de cîta vreme, din vreo lespede a castelului ei, înfășură cu scrisoarea bucata de marmură și totul se transformă într-un pachetel greu care fu învelit la rîndul lui în cele două foi albe, smulse din caiet. Pe suprafața netedă de hîrtie scrise cu litere mari orașul de destinație, apoi cu litere mai mici: "Frizeria Higiena — pentru Cireșari". Legă totul bine, cu o sfoară subțire. Mesajul era gata. Îl

ascunse în sîn. Apoi, cu mîinile libere, începu escaladarea zidului de piatră fixîndu-și aceeași țintă: crenelul din mijloc.

Prizoniera ajunse în crenel, exact în clipa cînd pe poteca de la marginea cealaltă a prăpastiei pășea cu mers sigur și rapid un cioban cu o ghioagă uriașă pe umăr. Norocul era alături de ea.

— Heil! strigă fata, cu mîinile aduse pîlnie la gură. Heil!

Ciobanul se opri mirat și începu să caute cu privirile ființa care strigase. Fata în alb agită brațele. Abia atunci ciobanul descoperi sus, pe creasta peretelui abrupt, o mogildeață în alb care nu-i părea întrutotul necunoscută. Îi făcu un semn prietenesc cu mîna. Încurajată de semnul ciobanului fata în alb luă hotărîrea la care se gîndise mai de mult. Duse mîna la gură în semn de tăcere. Îi era teamă să nu fie descoperită de cei care o făcuseră prizonieră. Scoase apoi din sîn pachetelul prețios și calculă distanța. O cuprinse teama că n-o să aibă putere să arunce greutatea dincolo de prăpastie. Trebuia să-și facă vînt, să arunce cu toate puterile.

Ciobanul nu prea înțelese la început ce vrea fata. Îi urmări însă atent toate mișcările și în sfîrșit pricepu că vrea să-i arunce ceva. Și de astă dată fata în alb avu noroc. Temîndu-se că obiectul care urma să fie aruncat s-ar putea strica în cădere, ciobanul se pregăti să-l prindă. Aruncă ghioaga jos și își întinse, în așteptare, mîinile sale mari, puternice, transformate în căuș.

Fata în alb își făcu vînt, aruncă și se opri din mișcare chiar la muchia prăpastiei. Dar nu întîlnirea crudă și subită cu hăurile fără fund o făcu să-i înghețe singele în vine. Văzu, înțelese, simți că pachetul n-o s-ajungă dincolo la cioban.

Dar și ciobanul simți primejdia. Dintr-un salt ajunse la marginea prăpastiei, întinse mîna dreaptă în gol... Totul se petrecu într-o clipită. Ciobanul ținea în mînă mesajul adresat de prizoniera în alb Cireșarilor! Cu un gest larg făcut cu amîndouă brațele ciobanul îi dădu a înțelege fetei că poate fi liniștită, că poate fi fără grijă. Era și un semn de despărțire, de rămas bun.

Fata coborî sprintenă și veselă scara săpată în piatră și se îndreptă spre cotoiul uimit, în rotiri de dans. I se destăinuî ca într-un cîntec:

— Sîntem salvați Philippe. Dar să nu cumva să scoți vreun cuvînt... Acuși o să ne pomenim cu Cireșarii aici...

Cotoiul o privea liniștit, părea că-i pricepe cuvintele. Dar mintea lui de cotoi nu mai înțelese nimic, mai ales atunci cînd văzu că stăpîna lui se îngălbenește și aleargă spre scara de piatră și o urcă nebunește, cu o iuțeală pe care și dînsul i-o putea invidia.

Dar cînd ajunse sus, prizoniera nu mai văzu nici urmă de cioban. Coborî jos încet, încet și se așeză învînsă lingă Philippe:

— Doamne, cum am uitat! oftă dînsa. Singurul lucru pe care n-aveam voie să-l uit, Philippe.

Din ochii fetei în alb curgeau lacrimi mari, fierbinți. Mesajul către cireșari conținea totul, totul. Lipsea un singur amănunt: nu spunea locul unde se afla castelul ei: Castelul celor două cruci. Și greșeala deveni ireparabilă, pentru că chiar în cursul acelei nopți fata în alb fu mutată în altă încăpere, aidoma cu a ei, cu aceeași curte interioară, cu aceleași ziduri reci, solide, care însă nu mai comunicau cu lumea din afară ci cu interiorul muntelui. Noile ziduri nu aveau creneluri, nu aveau scări de piatră care să urce spre creste.

Cei trei cercetau încăpere după încăpere, ciocăneau zi și noapte în ziduri.

Fata în alb cu tristețea și disperarea în suflet aștepta totuși o minune.

CAPITOLUL VII

1

Mesajul fetei în alb deveni un fel de ștafetă. Ciobanul întîlnindu-se cu un tăietor de lemne din Strîmba i-l înmînă cu rugămintea de a-l da cuiva care pleacă spre orășel.

— Găsești dumneata pe cineva care coboară cu trenul.

— Da' ce are înăuntru, bade?

— Dumnezeu știe, că eu n-am obiceiul să m-ating de lucruri străine. Numai muierele au ăst obicei urît, știi povestea cu inelul și broasca.

— Cine n-o știe! minți tăietorul care era, pare-se, grăbit.

— Păi de unde o știi că aia mi s-a întîmplat mie acum vreo două, trei zile?

Tăietorul înghiți în sec dar ciobanul îl iertă:

— Eu te-oi ruga numai să ai grijă să nu se piardă pachetul...

Tăietorul înmînă la rîndul lui pachetul unui bătrîn cu buza de sus despîcată, care mergea la o noră în Șoimeni. Bătrînul întîlni chiar la intrarea în sat un învățător cam cu chef care mergea trei sate mai la vale și-l rugă să dea pachetul mai departe, învățătorul care de fapt se ducea la un

botez întârziat, uită un timp de pachet. După mai multe pahare de vin descoperi, din fericire, un prieten pe care nu-l mai văzuse de vreo zece ani și aflînd că pleacă în orașel își aminti de mesaj.

— Păi dă-mi-l, că plec chiar acum! Dacă mai iau două pahare mai rămîn vreo trei zile pe-aici.

Nu bău decît un singur pahar ceea ce-l făcu să-și amintească pe drum că trebuie să ajungă în orașel tocmai luni. Întrebă un țăran care umbla în plină vară cu căciula pe cap, dacă e sîmbătă sau duminică. Cînd auzi că-i numai sîmbătă, se mai trezi puțin și se hotărî să se întorcă la botez ca să mai uite o dată în ce zi se află. Noroc că, înainte de a lua calea înapoi, țăranul îl întrebă, așa, într-o doară:

— Da-ncotro te duceai?

— Nu cumva mergi în oraș? Își aminti ceva cel cu paharele de vin.

— Ba! spuse sec țăranul cu căciula și înalt cît Ceahlăul.

— Da' dacă tot mergi undeva, poate găsești pe drum vreun călător să-i dai să ducă pachetul ăsta la oraș. Că eu mă-ntorc și dacă mai beau un pahar rămîn înc-o săptămînă.

Țăranul îl luă și peste cîțiva kilometri îl dădu unei moașe care fusese chemată în grabă la o naștere. După ce călători o vreme cu brișcă, ajunse în sinul unei precupețe care se ducea într-un sat vecin să vadă dacă n-au mai scăzut oamenii din prețul găinilor. Aici ajunse în mîna unui popă care trecea dealul la un priveghi, pe urmă în șareta unui factor care probabil nu cunoștea legea poștelor, pe urmă în mîna unui flăcău de țară care-și cumpăraseră de puțin timp bicicleta și în fiecare zi avea obiceiul să se ducă în celălalt sat spre a-i face în ciudă unui cunoscut cu care avea el ceva de la o fată; pe urmă ajunse în cabina unui șofer care-l duse pînă la cîțiva kilometri de oraș. Aici însă autocamionul suferi o pană grea de motor, infuriat de pacostea care-l pocnise la cîțiva kilometri de casă, șoferul dădu mesajul unui moșneag înalt și rebegit, singurul om pe care-l întîlni în drum la ora aceea, spunîndu-i cam așa:

— Du și dumneata pachetul ăsta, moșule... pămătuful mamii lui de radiator...

Moșneagul rămase cu gura căscată:

— Păi cui să i-l dau, omule?

— Și magnetoul! fir-ar să fie! Dă-l și dumneata acolo... Haramul, cristelnița și prescura... cui l-a făcut!

— Păi eu mă duc la Vulturești. Și cine știe cînd oi ajunge acolo...

— Și carburatorul!... Anafura și grijania și soarele...

— Eu îl duc la primărie.

Dar șoferul măi descoperi și alt defect la motor pentru că se uită la moșneag ca la o arătare de pe altă lume și începu s-o ia de la cap cu sudălmile...

Așa se face că pachetul, în loc să ajungă imediat în orașelul care se afla la cîțiva kilometri, poposi la primăria din Vulturești care era la vreo douăzeci de kilometri de oraș. De-acolo însă, ajunse fără alte preluări, prin intermediul unei singure persoane, luni la prînz, în localul frizeriei "Higiena". Tot drumul întortocheat durase... două zile!

O oră mai tîrziu, pachetul se afla în mîna lui Dan. Tatăl său nu reuși să-i dea altă explicație decît aceea că pachetul îi fusese predat de un țăran din Vulturești.

— Și chiar n-a zis nimic țăranul?

— Ba da, a spus că nici el nu știe de unde-i.

Răspunsul îl incurcă și mai mult pe Dan. Pachetul fiind adresat cireșarilor, fără să se indice vreun nume precis, și mai ales pentru că ajunsese la destinație într-un mod atît de ciudat și de misterios, Dan crezu de cuviință că e cazul să-și cheme prietenii.

2

Cireșarii se adunară și de astă dată sub nucul din spatele casei lui Dan. Nu lipsea nimeni în afară de Victor și Ionel. Chiar și Țombi își găsise un loc discret în adunare. (Pentru a-și răscumpăra greșeala nemărturisită pe care o comisese nu de mult față de stăpînul său, cățelul se ținea scai de el, lingușindu-l și incurcîndu-l.) Povestea pachetului îi surprinse pe toți. Deși ardea în ei nerăbdarea și curiozitatea, voiau să mai amîne puțintel dezlegarea tainei.

— Ce-ar putea să conțină? întrebă Ursu care continua să stea departe de Lucia și se ferea să-i întîlnească privirile.

— Dacă ar fi Victor aici, spuse Dan, am fi știut acum și ce este în pachet și cine ni l-a trimis și în ce scop, și în ce zi, și cum a ajuns la noi...

— ...Și ce marcă de pantofi poartă bunicul trimițătorului... continuă în zeflema Lucia.

Era însă printre cireșari unul care ar fi putut spune cu precizie cine e trimițătorul ciudatului pachet, dar simțea un asemenea vîrtej de emoții în pieptul lui cînd se gîndea la ființa care-l expediase, încît preferă să nu scoată nici un cuvînt. Cînd Dan începu, cu mișcări foarte încete, ritualul despachetării toți se strînseră în jurul lui.

– O bucată de marmură albă! șopti Tic.

– Și o scrisoare! completă Dan. O citesc eu.

Fără să se uite la semnătura celei care trimisese scrisoarea, nu atît pentru că recunoscuse imediat scrisul, cît pentru a păstra vie curiozitatea cireșarilor, Dan începu să citească mesajul fetei în alb... În tot timpul lecturii nimeni nu scoase un cuvînt, dar imediat ce citi semnătura: "Cu adevărat prizoniera în alb", se porni o adevărată furtună de comentarii.

– E o farsă! strigă Lucia.

– Pe mine mă uimesc o groază de amănunte și mai ales tonul scrisorii, căzu Maria în reverie.

– Mi se pare totuși ceva necurat la mijloc! spuse Dan. Tu, Ursule, ce crezi?

– Eu habar n-am cine-i fata. Am văzut-o doar două secunde într-o noapte și i-am auzit două vorbe. Nu pot să spun nimic.

– Dar marmura? îndrăzni Tic.

– E un calcar zaharoid! îi puse la punct Lucia. Într-adevăr foarte frumos, dar pînă miine pot face și eu rost de-o bucată...

– Dar dacă totuși ceva e adevărat? se înfiora Maria. Ia gîndiți-vă și voi...

– Nu vezi că vrea să-și bată joc de noi? se opuse Lucia. Castelul meu... Coloanele mele...

– Tocmai chestiile astea îmi dau mie de gîndit, o întrerupse Dan. Dar invers de cum presupui tu. Dacă voia să-și bată joc de noi, putea să creeze o atmosferă mai obscură, mai misterioasă, că fata, trebuie să recunoaștem, are stil...

– Iar tu cam ai dreptate! întări Maria.

– Știi, am pus mîna pe niște răsaduri foarte frumoase... Își apropie Tic buzele de urechea Mariei.

Lucia nu se lăsă bătută:

– Parc-ați fi niște copii! Judecați mai serios, ce dracu! Castelul celor două cruci... Cetatea vulturilor... S-a gîndit ea bine. Nume care ne vor atrage. Mai e și-o legendă... Nu e proastă deloc...

Maria se chinuia să-și amintească ceva... Deodată își duse mîna pe obraji și scoase o exclamație dureroasă:

– Aaaa! Lucia! Băieți! Știu cine-i fata... Cum de-am putut fi atît de idioată și atît de rea! Mi-amintesc totul, totul. Dar vă jur că n-am văzut-o niciodată... Castelul celor două cruci! Ea e! Ea! Laura! Ce idioată am fost, Doamne!

Toți o priveau pe Maria cu ochii mari. Nu înțelegeau nimic din spusele ei.

– N-am să mi-o iert niciodată. Dar cum de nu mi-am dat seama atunci cînd mi-a spus...? Săraca! Sigur că era speriată și surprinsă. Știți ce mi-a spus? "Dar nu ne-am cunoscut niciodată..." Exact cum am spus eu adineaori. Pentru că într-adevăr nu ne-am cunoscut!

– Dar spune o dată! Cine e? Ce e? țipă Lucia.

Maria își reveni. Răsufală adînc de cîteva ori înainte de a vorbi din nou.

– Ne-am întîlnit, adică nu ne-am întîlnit, am luat parte, amîndouă, anul trecut la București, la concursul de compoziții literare. Eram atît de emoționată! Mai ales în ziua cînd s-a dat rezultatul și s-au împărțit premiile. Nu mai azeam și nu mai vedeam nimic. Dacă nu s-ar fi întîmplat lucrul acela extraordinar, nici azi n-aș ști... Cînd s-a strigat numele celei care obținuse premiul al doilea, nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. Iată ce a trezit toată sala și pe mine m-a trezit și m-a intrigat. Probabil că s-a repetat anunțul, pentru că am memorat cuvînt cu cuvînt fraza asta, fără început... "...Laura, pentru excepționala compoziție literară "Castelul celor două cruci" care, prin originalitatea și stilul în care a fost scrisă, ar fi meritat cu prisosință premiul I, însă din păcate lucrarea a fost predată neterminată..." Acum îmi amintesc perfect. Nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. O voce, pesemne a unei colege, a răsunit în tăcerea sălii: "A fost bolnavă de meningită. Abia a ieșit din spital de cîteva zile. Poate i s-a făcut rău..." Dar cum am uitat totul? Eu sînt aceea care, cine știe?, i-am luat pe nedrept premiul. Ea e... Laura... Castelul celor două cruci...

Povestea Mariei îi impresiona pe toți. Pînă și Lucia își potoli într-un fel spiritul de contrazicere:

– Și tu crezi că tot ce ne-a scris e adevărat? întrebă ea cu un ton blînd. Nu știu de ce am impresia că seamănă puțin a compoziție. Poate că a transcris compoziția de anul trecut...

– Aici greșești rău, Lucia! interveni Dan. Nu e în scrisoare nici cel mai mic grăunte de compoziție gîndită sau transcrisă. Scrisoarea seamănă cu o destăinuire, cu o erupție.

– Zău, Lucia, se amestecă Tic emoționat, remarcînd marele obstacol, gîndește-te, dac-ai fi tu în situația ei, nu te-ar dura să știi că prietenii tăi discută în loc să pornească...

– Eu? se miră Lucia. Să fiu în situația ei? De ce? Nu-mi place să alerg pe cîmpuri, aiurea... Ce să caut acolo?

Ar fi vrut și Ursu să spună ceva, dar îi era teamă să nu supere fie pe Lucia, fie pe Tic și Maria, pentru că sentimental era alături de Tic, iar rațional îi dădea dreptate Luciei.

– Eu zic să nu ne pripim cu vreo hotărîre nesăbuită, spuse Dan și simți privirea rugătoare a lui Tic. Să mai reflectăm...

– Bine, dar e închisă acolo, se înduioșa prichindelul.

– Asta, Ticușorule, n-o mai cred. Poate c-a dat ea peste vreo ruină sau, cine știe, poate chiar peste vreun castel, dar chestia cu prizonierul și cu Philippe sună puțintel a... a... cum să-ți spun... a compoziție literară.

– Vezi să nu te contrazici! îl ajută Tic. De ce să nu fie adevărat! Noi n-am trecut prin niște istorii... parcă ai fi uitat...

– Totuși să nu ne pripim... Ce-ar fi...

Dan nu-și termină fraza plină de promisiuni, pentru că Lucia, care pînă atunci părea pe jumătate convinsă de adevărul scrisorii, rosti deodată cu o voce foarte hotărîtă:

– Imposibil! E o farsă! Cetatea Vulturilor... Castelul celor două cruci... Dacă ajuns acolo și e acolo, dacă e prizonieră și vrea s-o salvăm, să ne fi spus măcar... *unde putem s-o găsim!*

Descoperirea Luciei avu efectul unui trăznet în adunarea cireșarilor. Singurul care nu simți arsuri și teamă era Tic. Ceilalți însă începeau să dea înapoi: nu mai puteau opri valul de îndoieli.

– Când se-ntoarce Victor? întrebă prichindelul agățîndu-se de ultimul colac de salvare.

– Spre sfîrșitul săptămîinii, răspunse Lucia.

– De ce?... Adică... se bilbii prichindelul. Dar dacă fata a uitat?

– S-ar putea și asta, Ticușor, dar vezi tu, Lucia are și ea dreptate... Închipuie-ți că primești o telegramă: "Tic, vino! Salvează-mă. Pompilică". Ce-ai face dacă nu spune unde să vii?

– Mai întîi aș crede că era atît de îngrozit încît a uitat adresa... apoi m-aș uita foarte simplu să văd de unde e expediată telegrama! răspunse puștiul prompt.

Spusele mezinului aproape că stîrniră aceeași senzație ca descoperirea Luciei. Spre mirarea tuturor, Lucia îi adresă prima remarcă elogioasă:

– Foarte logic, Tic! Noi ne complicăm în tot felul de probleme și adevărul e lîngă noi. De unde vine mesajul?

– L-a adus cineva din Vulturești, răspunse Dan. Dar mai multe n-a putut scoate tata de la el.

– Să dibuim pe aducătorul mesajului! propuse Lucia.

Chiar dacă a mai trecut mesajul printr-o mîină n-o să fie greu să-l aflăm pe primul mesager. Și atunci toată enigma va fi ușor de rezolvat. Ticușor, meriți toate felicitările. Cine pornește în căutarea mesagerului? Unul sau doi, ajung...

Unul sau doi? Toți se repeziră, dar aleșii cei mai nimeriți erau Tic și Dan... și Ursu care nu voi să-și lase prietenii singuri.

– Să nu uitați esențialul! sublinie Lucia. Ne interesează mesagerul inițial, primul!

Tic o privi cu un zîmbet superior:

– Chiar dacă mesajul a trecut prin trei sau patru mîini într-o zi, cel mult două, dăm de prima mîină care l-a luat.

Cine-și închipuia că mesajul fusese purtat de o groază de oameni?! Trecuse din mîinile ciobanului într-ale tăietorului, de la tăietor la bătrînul cu buza despicată, de la acesta, la un învățător care mergea la un botez, de la învățător la un cetățean care nu știa dacă-i simbătă sau duminică, de la chefliu la un țaran cu căciulă, apoi la o moașă, apoi la o precupeată, apoi la un popă, apoi la un factor; mai trecuse prin mîinile unui flăcău cu bicicletă, ale unui șofer care injura ca un birjar, ale unui moșneag dărăpănat, ale secretarului primăriei din Vulturești și în sfîrșit poposise în mîinile țaranului care-l adusese la frizerie! Cine-și închipuia toate acestea!

Plecarea fu hotărîtă pentru a doua zi în zori. Cei trei băieți se înțelesesă să se întilnească după-amiază, la Ursu, pentru a face preparativele și a întocmi un plan de căutare.

3

Tic ajunsese înaintea lui Dan la Ursu. Vlăjganul, lungit pe iarbă citea un celebru roman de aventuri. Era tocmai la pasajul cînd eroul principal, un om cu o forță neobișnuită, cu brațe distrugătoare, lupta singur, numai cu cuțitul împotriva unui urs Grizzly. Tot abătut, puștiul se așeză pe iarbă lîngă cititor. Ursu, deși ținut cu sufletul la gură de paginile acelea trepidante, văzînd mutra jalnică a prichindelului, închise cartea și-l întrebă:

– Dar ce ți s-a mai întîmplat, Ticușor?

– Crezi tu, Ursule, c-o să dăm așa ușor de omul care-a pus, primul, mîna pe mesaj?

– Ți-e teamă că n-o să rezîști la drum?

– Nu-i vorba de asta. Dar dacă l-o fi găsit cineva aiurea și din întîmplare?

– Tot trebuie să-l fi găsit undeva. Și-atunci o să ne gîndim și noi cum a ajuns în locul acela. Poate că a fost aruncat de undeva și-atunci înseamnă că nu-i prea departe castelul. Dacă o fi vreun castel... Ca să-ți spun drept, Ticușorule, povestea cu castelul pare cam ticluită... Asta știi,

între noi.

— Zău, Ursule, voi prea încurcați lucrurile. Așa face și mama. Dacă-i spun c-am tras de urechi o pușlama fiindcă-și bătea surioara, ca să nu mai țipe, iar ea țipa din cauză că el îi trăsese o palmă peste bot, mama se uită pe sub sprâncene la mine și-mi dă a înțelege că nu mă crede. Dar dacă-i spun că l-am chelfănit fiindcă a dat cu o piatră după mine, atunci mă crede. I se pare mai simplu și abia a doua oară am mințit-o. Îți inchipui tu că îndrăznește vreo pușlama să arunce cu pietre după mine?

— Ge vrei să spui cu asta? întrebă Dan care se apropiase pe nesimțite de ei. Nu prea se potrivește...

— Parcă trebuie neapărat să se potrivească!... Voi credeți că "ea", dacă ar fi vrut să ne facă o farsă, ne trimitea o astfel de scrisoare? Ne chema într-un loc precis ca să-și bată joc de noi, să ridă în gura mare și noi s-o auzim!

— Păi asta-i și părerea Luciei, prostuțule, îl incuraja Dan. Am trecut pe la ea și am găsit-o foarte frământată. Ajunsesse la concluzia că lipsa adresei întărește cu cincizeci la sută presupunerea că istoriile din scrisoare sînt adevărate. Făcea ea o teorie a echilibrului...

— Atunci de ce m-ai făcut prostuț?

— Când?... Nici nu mi-am dat seama. Poate ca să te-alint... Lui Tic îi revenise culoarea de toate zilele în obraji:

— Și ce mai spunea Lucia? Mi-am dat eu seama de mult că are o minte foarte ageră, cum spune profesoara de franceză.

— Spunea că nu-nțelege de ce te preocupă atîta scrisoarea. Făcea ea o teorie că, într-un fel, nici tu nu ești prea îndepărtat de povestea scrisorii...

— ...Dar nu pot să pricep, continuă mezinul, ca și cum nu l-ar fi auzit pe Dan, de ce poate fi uneori atît de nesuferită... și de...

— Hai, nu te-nfură pe ea, c-am vrut să te-ncerc. N-a zis nimic despre tine, decît doar că ești un băiat deștept...

— Despre tine n-a zis nimic?

— Ce să zică? se miră Dan.

— N-a zis că ești un urîcios și un papă apă de ploaie... Las-că-ți arăt eu...

Amenințarea lui Tic era rostită într-o doară. Nici Dan n-o luă în serios. Ursu profitase de schimbul de cuvinte dintre cei doi și terminase pasajul captivant. Se reaprinse în el spiritul de aventură.

— Grozav! visa el. Nici eu nu m-aș da în lături. O mișcare fulgerătoare...

Ceilalți doi îl priveau fără să-l înțeleagă:

— Ce s-a întîmplat! se înfricoșă Dan care punea în legătură spusele lui Ursu cu amenințarea lui Tic. Ce mișcare fulgerătoare? Nu uita că ești de două ori mai greu decît mine... Sau îl înveți pe Tic cum să sară la bătaie?

— Ar fi o fală nemaipomenită să-și pună Ursu mintea cu tine, se răzbună totuși Tic. Numai să te amenințe, fără să-ți scape vreo labă, și-ai căpătat cel puțin o săptămînă un respect și o prețuire în oraș cum n-ai avut niciodată în viața ta...

Cel care făcu cel mai mare haz la gluma lui Tic era chiar Dan.

— Uite, mă jur că evit de azi încolo timp de o săptămînă orice conflict cu tine. Întotdeauna mă prinzi pe picior greșit!

— Și după o săptămînă?

— Am eu timp pînă atunci să-mi antrenez ambele picioare. Chiar de miine încep. Pînă la Vulturești sînt vreo douăzeci de kilometri. Când mă gîndesc...

— Cred c-ar fi mai bine să plecăm cu trenul, spuse Ursu. Ne lasă la Brînceni la vreo șapte kilometri. Mai ales că de la Brînceni, la Vulturești mergem numai prin pădure. Ce spuneți?

Și Dan și Tic acceptară fără rezerve propunerea lui Ursu.

— Cred că n-are rost să ne pregătim pentru un popas lung. Într-o zi, dăm de capătul firului. Putem merge cu miinile în buzunar, fluierînd...

Și această nouă propunere primi aprobarea celorlalți. Fără rucsacuri, fără bocanci, fără orice alte poveri, e mult mai frumos drumul. Dar din păcate trebură să renunțe repede la acest gînd frumos. În poarta apăruse Lucia gîfiind. Și Lucia nu era ființa care să se agite în van, și mai ales să alege fără un motiv foarte serios. Când o văzu în starea aceea, Tic simți că i se moaie picioarele.

— Ce-i cu tine? o întîmpină Dan.

— A fost cineva dintre voi la Vulturești?

— Am fost eu odată, răspunse Ursu. Adică am trecut pe la marginea satului, nu m-am oprit. Dar drumul îl cunosc bine, adică drumul de la Brînceni pînă la Vulturești.

— Atunci n-ai văzut ruinele?

Toți băieții se repezără spre Lucia.

— Ce ruine?

— Acum am aflat și eu, spuse Lucia. Vin chiar de la muzeu. Mi-am amintit ceva în legătură cu legenda Castelului celor două cruci și a Cetății Vulturilor. Și m-am dus la muzeu...

— Vulturești! descoperi Tic. Și nimeni dintre noi nu s-a gândit.

— Stai, Tic, nu te grăbi! La muzeu am aflat o mulțime de lucruri care ne interesează pe toți.

Lucia le povesti băieților că la muzeu există un fel de culegere de texte cu privire la istoria Vultureștilor. Cu sute de ani în urmă, la marginea dinspre nord a satului, se înălța o cetate din care n-au mai rămas decât niște ziduri în paragină. Unii istorici au încercat pe baza asemănărilor de nume să identifice în ruinele de la Vulturești misterioasa Cetate a Vulturilor sau Castelul celor două cruci, care, precum spune legenda, ar fi slujit ca loc de refugiu pentru familiile domnești și ca loc de adăpost pentru comorile țării. Dar în ciuda cercetărilor făcute, savanții n-au descoperit nimic pe acele meleaguri. Mai mult, ruinele, compoziția și conformația lor dovedeau că, la vremea ei, cetatea din Vulturești fusese mai degrabă o întăritură zidită cu dibăcie, un fel de cazarmă a ostașilor aflați sub porunca vornicului care stăpânea acel ținut. Ba nici nu era trecută pe hărțile vremii și nici consemnată prea des în documente ca o cetate de seamă. Pesemne că din cauza asta fusese lăsată cu timpul în paragină.

— Tocmai pagina asta, spuse în concluzie Lucia, îmi dă de gândit. Nu vi se pare și vouă cam misterioasă? Poate că în mod intenționat cetatea a fost lăsată uitării, și a fost "disprețuită" de documente. Ca să nu dea de bănuț cuiva. Ce spuneți?

— Că povestea începe să devină pasionantă! răspunse Dan.

— Dar în aceeași măsură crește posibilitatea ca scrisoarea să fie o farsă, aminti Lucia.

Pe Tic începea să-l enerveze instabilitatea Luciei. Își schimba părerea de la un minut la altul. O întrebă direct:

— Și ce te face să ajungi la părerea asta?

— Pentru că apare posibilitatea unei explicații în enigma adresei uitate. Fata putea să-și închipuie că, în clipa cînd vom primi mesajul ei, ne vom gândi imediat la Vulturești. Adresa ei era subînțeleasă. Și apoi cel care ne-a adus mesajul nu e și el din Vulturești? Iată dintr-o dată două indicații care ne pot duce exact în locul unde vrea ea... să-și bată joc de noi.

— Și nu s-ar putea oare să se găsească în preajma Vultureștilor Castelul celor două cruci? întrebă Dan. Undeva pe-acolo prin munți.

— Nu-s munți, îl temperă Ursu. Numai niște dealuri. Și păduri cît vezi cu ochii.

— Dac-o fi în pădure castelul? întrebă Tic cam arțăgos. Ce, nu se poate?

— Nimic nu e imposibil, spuse Lucia. Dar mă cam îndoiesc. Am căutat atîtea documente. Nici un cuvînt. Chiar să se înșele toți istoricii?... Și apoi un castel în pădure? Nu vād cum a putut rămîne nedescoperit atîtea sute de ani. Sub pămînt? Atunci nu mai e castel... e o vāgăună. Nu într-o vāgăună se ascundeau familiile domnești. Cum credeți și voi. În orice caz, ruinele trebuie văzute.

— Vii și tu cu noi? se repezi Tic pentru a o obliga pe Lucia la un răspuns și mai ales pentru a nu pierde momentul care i se părea foarte favorabil.

— N-are nici un rost să mergem atîția. Voi trei sînteți destui. Numai să nu vă pierdeți degeaba timpul pe-acolo. Dacă vedeți că nu-i nimic... n-o lăsați pe "prizoniera în alb" să-și bată prea multă vreme joc de voi. Întoarceți-vă. Dacă găsiți ceva, aveți mijloace de comunicație.

Deși lui Tic nu prea-i plăcea tonul poruncitor al Luciei, o lăsă nepedepsită de teamă să nu-i treacă prin cap altă teorie. Se mulțumi cu o simplă întrebare:

— Și cu mesagerul ce facem?

— Eu cred că o să fie foarte ușor. Sînt aproape sigură că nici nu va mai fi nevoie să-l căutați sau, în cel mai rău caz, o să-l găsiți acolo în sat. Aș fi gata să pariez.

— Deci tu continui să crezi că la mijloc e o...

Dan refuză să rostească ultimul cuvînt din pricina privirilor ucigătoare ale lui Tic. "Că e de datoria noastră să ne convingem care-i adevărul", sublinie Lucia.

— Foarte bine! zise Ursu care preferase să tacă pînă la concluzia finală. Mîine în zori plecăm. Cum aflăm ceva, vă comunicăm...

Tic răsufli ușurat. Acum era sigur. Pînă la plecare mai rămăsese puțin. Se codea dacă să-l ia sau nu pe Țombi. Deocamdată... Nu!... Dar...

— Nu mai putem merge cu mîinile în buzunar! descoperi prichindelul.

— De ce? întrebă Dan.

— Cum o să cercetăm ruinele? Cu palmele?

Ursu îl liniști:

— Prea multe nu ne trebuie. Două lopeți mici. Un tîrnăcop scurt. O secure. Frînghii. Cîțiva țăruiși... dar țăruișii îi facem acolo, la fața locului. Și dacă-i vorba să stăm la ruine, atunci trebuie

să luăm și cortul. Și niște provizii...

– Și o trusă! îi aminti Lucia.

– Și echipament de excursie! adăugă Ursu. Nu știi dacă ne trebuie neapărat bocanci, dar nici nu ne putem aventura numai cu pantofi de basket.

– Și lanterne! strigă vesel prichindelul, care începea să simtă freamătul și neprevăzutul unor extraordinare întâmplări.

CAPITOLUL VIII

1

Patru persoane coborâră din tren la halta Brînceni, în dimineața aceea. Cei trei cireșari și o fetișcană de vreo optsprezece ani cu niște cozi negre, ca pana corbului și lungi pină la coapse. De la haltă porneau două drumuri, unul ducea în sat, celălalt ocolea satul și intra în pădurea deasă care acoperea toate dealurile din jur. Fetișcana, după ce aruncă o privire curioasă și veselă cireșarilor, porni în pas sprinten pe drumul care ducea spre sat. Cireșarii apucară cealaltă cale. La intrarea în pădure întâlneau spre surprinderea lor aceeași fată care parcă se oprise să-i aștepte.

– Păi de ce n-ați spus că mergeți prin pădure. Că porneam împreună.

– Tot spre Vulturești? întrebă la rîndul său Dan.

– Tot. Văs-că și-mnevoastră. Dar nu v-am mai văzut pe-acolo. Parc-ați fi cam noți pe la noi...

Mergeau împreună pe drumul larg care tăia în două pădurea.

– Nici n-am mai fost! răspuse Ursu mirat de vorbăria fetei.

– Asta-i bună. Dar ce căutați la noi cu atîtea bagaje? Nu cumva mergeți la ruine? De vreo trei ani n-a mai fost nimeni pe-acolo.

– De ce să nu mergem? făcu Dan pe miratul. Nu e voie?

– Ba cum nu. Da' nu știi ce-ți mai putea vedea. Că tot ce au lăsat oamenii au sfărîmat învățații aceia. Nu-șe ce căutau că nu scoteau o vorbă. Oamenii ziceau că umblă după niște oase, da' parcă poți să crezi.

– S-au găsit oase pe-acolo?

– Așa zic oamenii. Dar asta de mult. Din vremea cînd luau de-acolo cărămizi și pietre ca să-și ridice case.

– Cum? întrebă Tic uimit. Au stricat ruinele?

– Apoi tot satu-i făcut din piatră de-acolo. Și la drept vorbind la ce mai puteau să folosească ruinele? Oamenii noștri-s gospodari și isteți. Mă miră că n-ați auzit de satul nostru. Gurile rele au scornit și-o zicătoare: "cică la Vulturești dacă-ți dă unul o prună se ține după tine pînă lepezi simburile ca să-l ia înapoi!"

Da-s numai vorbe de ocară. Odată chiar, cînd umblau prin preajmă hoții, că la noi în sat se fereau să intre, le era frică, oamenii au pus un fel de momeală, cic-au lăsat slobode niște vite într-o curte pustie fără ciini. Abia a treia zi s-au încumetat hoții. Și i-au prins oamenii, le-au descoperit sălașul, ș-au împărțit între ei toate bogățiile pe care le-au găsit în sălașul hoților. Și erau destule. Da' asta de mult, de pe vremea mamei.

– Văd c-aveți cu ce vă lăuda... Încercă Dan s-o ia peste picior.

– Parcă numa-atît?! continuă fetișcana. Tot pe vremea mamei, spun oamenii, se zvonise în sat că vin orășeni și cată lucruri vechi. Oale, țiglă încrustată, iatagane și tot felul de bazaconii... Numai vechi să fie. Se zicea c-ar da bani buni pe vechituri din acelea. Au început oamenii să scotocească prin casă, să-și ruginească lucrurile, să le scrijălească, ce mai, spunea mama că toate oalele din casă păreau de pe vremea lui Noe, iar răzbunicul tocise într-atît armele de la '77 că parcă le lepădase chiar Decebal. Unii au făcut și mai și. Au scos bucăți de țiglă de pe casă, le-au fiert în zamă de cărbune și-au încrustat pe ele semne, așa cum le venea lor în cap. A mers bine treaba... Cică s-a vîndut!... Mii de lucruri s-au vîndut, mai ales unor cocoane înalte și slabe. Da unu a vrut s-o facă și mai și, ș-o scris pe trei bucăți de țiglă învechite trei nume: Decebal, Traian și Măraru. La-nceput cocoanele au țipat de bucurie. S-au întrebat apoi între ele, așa spunea mama, că era și ea în preajma lor: "cine o fi oare Mararu". Ele schimonoseau cuvîntul. Da' cel care făcea țiglele n-a putut să tacă, prostu'. Le-a zis că trebuie să fie strămoșul popii Măraru, de sus, de la schit. Și-atunci ăia care cumpăraseră cică erau să leșine. Au început să țipe, să ne facă tîlhari... Da' oamenii noștri nu-s săraci la minte. Le-ați cumpărat o dată — gata! Ce, am spus noi că-s de pe vremea lui Noe? Voi ați venit în casă și mai că ni le-ați smuls din mină. Și să nu ne înlîhăriți că punem mina pe ciomege... Ș-au plecat cucoanele fără măcar să se

mai uite înapoi.

Tic, în ciuda emoției pe care i-o stîrnea drumul spre ruine, rise cu o poftă nebună la istorisirea fetei.

— Doamne! Ce șmecheri! Strămoșul popii Măraru!

— Și-au mai fost și altele, continuă fata cu cozi. Tot pe vremea mamei. Cic-a venit un panglicar din aceia care umblă prin iarmaroace cu "uite popa, nu e popa". Jăcmănise vreo opt sate pînă atunci. Venise cu vreo patru, cinci hăidăi, fiecare cu altă șmechereală. Oamenii au zis că ce să se bage ei la jocurile alea, că toți is niște pungași. Dar ei îi îmbiau mereu. Nene, ziceau, încearcă, nene, că nu costă. Dar nenea își vedea de treabă. Hai, moșule, că-i pe gratis. Moșul se uita, da' nu îndrăznea. Pe unul l-a pus dracu' să joace "Uite popa, nu e popa". Cu trei cărți. Ș-a deșărtat ăla tot chimirul. Da' pungașii nu se lăsau. Lei doi poli pe chimir? Omul, ce să facă, l-a dat cu doi poli. Da a-nceput să cîștige. Și-a scos banii. Pungașul zice: Ia mai încearcă, nene. Da' pe toți banii, i-a răspuns nenea. Pe toți. Ș-a cîștigat. Pungașii se înfuriaseră și ei. Îl îndemnau mereu să joace. Și el cîștiga mereu. Știți, cum is tîlharii, ei nu-și pierd nădejdea pînă-n ultima clipă. Mai? îl îndemnau. Hai, acum, după ce-ai cîștigat atîta!... Omul ce să facă, juca. Cîștiga. Pungașii tremurau de furie. Da' n-aveau ce face că era tot satul strîns în jurul lor. Și tot ei, ca să vezi, îl îndemnau să joace. "Uite popa, nu e popa, care și unde e popa". Am văzut și eu prin iarmaroace da' nu eram nebună să mă bag. Și tîlharii mereu: Da' mai joacă, ce te grăbești așa? Pin-au început să se roage de oameni: Dau haină nouă pe doi poli. Oamenii, de, chilipir, le-au cumpărat și hainele, pe urmă și încălțăminte și nu mai știu ce. Pe urmă s-au rugat de om să le dea un pol măcar să aibă cu ce bea cîte-va garafe cu vin. Omul le-a dat, dar l-au pierdut și pe ăla. Au ieșit pungașii din sat doar în izmene și-n cămăși, cu cîinii după ei. Iar ăla de-și pierduse la început chimirul se îmbogățise. Dar pe urmă oamenii au aflat că numai jumătate din ce luase era a lui. Fiin-că se înțelesese mai dinainte cu unul din pungași ca să-i însemne cartea. A-mpărțit cu el pe din două da' tot s-a ales cu o groază de bani. Nu-ș cîți boi și cai și-a cumpărat...

— Mi-e teamă ca nu cumva să ne-ntoarcem și noi ca pungașii ăia, se sperie Dan.

— Apoi una și mai și, se aprinse fata. Tot de pe vremea mamei. Cică venise un jandar nou în sat, unul tare al dracului. Schimbuse opt sate pînă atunci și-și făcuse opt rînduri de case în opt tîrguri unde-și avea fetele și nepoatele. Un pîrlit de jandar, majur din ăla... Cînd a ajuns în satul nostru a spus că mai are două nepoate... Și după ce le mărită și pe ele își cere pensia. Dădea a-nțelege adică... Oamenii dacă vor, pot să scape lesne de dînsul... Da' oamenii noștri is chivernisiți. Nu dau ei banu' pe te miri ce. Ș-a-nceput să se lege jandarul de oameni. Procese, amenzi, pe-atunci era ușor să-și facă unul ca el de cap. Oamenii s-au dus la mai marii lui, da' ei le-au spus că l-au mutat de opt ori pînă atunci, că n-au ce mai face cu dînsul. Oamenii cum să răspundă? Îndurau. Dar el mai cu foc pe capul lor. Ca s-o scurtez, că văd că s-apropie satul, într-o zi numai ce aleargă de la oficiu la el, factorul cu opt telegrame. Opt telegrame!... Jandarmului i s-a albit părul cînd le-a văzut. Da' cum le-a citit mai să-i treacă supărarea. În telegrame, nepoatele și fetele îl vesteau că sosesc la el.

Jandarmul s-a gîndit că poate or fi crezînd ele că-i ziua lui, ba pînă la urmă se zăpăcise într-atît încît chiar crezu că-i ziua lui. Ș-au venit fetele și nepoatele lui toate o dată, parcă s-ar fi înțeles. Tată-său cu trei căruțe la gară. Ele sar din tren și vin plîngînd spre dînsul: "Am venit, tătută, am venit". Jandarul să leșine nu alta. Da' de ce-ați venit? Păi nu ne-ai chemat tu? boceau ele. Ce se petrecuse? Fetele primiseră telegrame ca din partea tatălui lor să vîndă imediat casele, oricui, cu oricît și să vină la el că-i un lucru foarte grav. Fetele, care știau cum se făcuseră casele, le-au vîndut mai pe nimic. Le era frică, de, știți doar ce frică bagă telegrama-n om, ș-au venit. Jandarul parcă înnebunise. A fugit peste dealuri, a ajuns în sat ș-a-nceput să urle. M-ați calicit, tîlharilor. Vă-mpușc, vă-mpușc. Da' l-au luat cîinii la goană. Nici pînă astăzi nu se știe cine a trimis telegramele, da' trebuie să fi fost unul deștept. Nimeni n-a putut să afle. Că-n ziua cînd s-au dat telegramele, fusese zi de tîrg și tot satul era în oraș. Noaptea, jandarul cică iar a început s-alerge prin mijlocul satului și să spună că l-au calicit vulturenii. Na! na! urla jandarul și cică-și arunca boarfele de pe el prin curțile oamenilor. Și oamenii le luau, de, cum să dea cu piciorul chilipirului? Pe urmă s-a dus jandarul la post, era așa cum îl făcuse mă-sa, ș-a-nceput să dea telefoane prin toate orașele, pe la mai marii lui, cică și la București a dat, ș-așa zic oamenii că spunea la telefon: Să trăiți dom' colonel, eu, plutonierul majur Ion Sglimbea, vă raportează c-am ajuns în chelea goală..." Cică închidea telefonul, cerea alt oraș și mereu așa. Pin-au venit după el... Așa-i cu oamenii din satul nostru! Nu-i bine să te pui rău cu dînșii.

Fata se despărți de cei trei cireșari după ce le arătă drumul cel mai scurt spre ruine.

2

Ruinele erau într-adevăr într-o stare jalnică. Fosta cetate fusese așezată la poalele unui deal

abrupt. Cindva zidul din spatele ei făcuse joncțiune cu dealul. Dar zidul acela dispăruse aproape în întregime. Doar câteva rămășițe roase de vremuri și sparte de mîna omului mai apăreau pe ici, colo. Din pereții laterali rămăseseră bucăți mai mari care se înfundau în pămînt printre niște gropi și șanțuri. Din zidul din față, nimic. Oamenii îl dărimaseră pînă în temelie, îl căraseră în sat și-l transformaseră în fundații pentru locuințe. Locul în care fusese temelia zidului devenise un șanț adînc, care uneori se înfunda sub pămînt, alcătuiind niște pivnițe. Găurile de sub pămînt însă erau mocirloase, rău mirositoare, întunecoase.

Atîta mai rămăsese din Cetatea Vulturilor de odinioară.

Cei trei cireșari își instalaseră cortul deasupra zidului de reazem, sau mai bine zis deasupra locului unde fusese zidul din spatele cetății. Locul acela fiind mai înalt, puteau observa de-acolo toată regiunea pe care o ocupase întăritura, aveau vedere liberă în față, iar în spate erau apărați de dealul abrupt, pietros.

Prima explorare nu produse asupra cireșarilor decît o impresie de jale și de tristețe. La început Dan voise să schițeze pe un caiet planul fostei cetăți, dar pe parcurs își abandonă gîndul. Era cu neputință, își spuse el, ca în ruinele acelea jalnice, scotocite în toate ungherele, să mai fi rămas ceva care să merite cel mai mic interes. Darămite un castel de marmură albă făcut anume pentru refugii domnești. Scotociau cam fără convingere, dar nu și fără atenție. Și cel mai atent explorator era Tic. Dar și pe el îl cuprinsese teama. Oare vulturenii, gîndea el, oameni dați dracului, după cum îi descrisese fata aceea cu cozi, ar fi lăsat ei în stare atît de jalnică ruinele dacă n-ar fi fost siguri că nu mai pot folosi la nimic altceva decît la construirea propriilor locuințe? Nici nu încăpea îndoială că le cotrobăiseră și că trecuseră cu sapa, cu grebla sau cu mîna și dincolo de zidurile cetății. Totuși, cine știe... Citise despre atîtea ganguri și intrări secrete, despre atîtea locuințe subpămîntene... Ruinele mai aveau șanțuri înfundate, ziduri întregi, pivnițe și gropi care poate...

– Dan! strigă Ursu. Cred, totuși, că ar fi bine să întocmim un plan al cetății. Mai mult ca să vedem cum arăta cu trei sau patru secole în urmă. Ți se pare greu?

– Da de unde! Eu am impresia că avea forma unui trapez, cu baza mare lipită de deal. Ce zici, Ursule?

– Trapez spui? Eu cred că mai degrabă un triunghi cu baza în deal.

– Un triunghi? se miră Dan. Dar zidul mare din față?

– Zidul mare din față nu mi se pare că face parte din cetatea propriu-zisă. Seamănă mai degrabă cu un evantai, cu un semicerc lăsat în afara cetății, un meterez înaintat, cu menirea de a apăra.

– Crezi că merge pînă-n deal? Atunci înseamnă că spațiul ăsta pe care-l numim cetate, adică locul unde ne găsim, este un fel de donjon. Dar cine-a mai văzut donjon în formă de triunghi?

– În orice caz, sînt sigur că parapetul din față nu se leagă ceva zidit de ruinele pe care ne aflăm noi, spuse Ursu. Poate că aceste ruine nici nu sînt ale unei cetăți ci ale unui castel.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Tic.

– Deosebirea prea netă dintre zidul din față și zidurile pe care stăm noi. Am văzut cîteva pietre și cărămizi care-au mai rămas de la zidul din față, le-ați văzut și voi...

– Da, își aminti Dan, dar nu înțeleg.

– Sînt din alt material. Cred că asta și explică de ce zidul a fost exploatat ca o adevărată carieră de piatră, de ce n-a mai rămas nimic din el. Era făcut dintr-un material mai bun, mai rezistent.

– Și ce deduci din asta? întrebă Dan.

– Știu și eu?! Nu-s specialist în materie de construcție, deși cu vreo doi ani în urmă îl ajutam, vara, la lucru, pe un unchi, zidar. Cîte ceva mi-a mai rămas de la el... S-ar putea ca zidul din față să fi fost mai vechi.

– Eu credeam că-i tocmai pe dos! se miră Tic.

– S-ar putea și asta, deși dacă ne gîndim mai bine...

– Ba eu cred că ai dreptate! interveni Dan. Zidul din față, ca zid înaintat de apărare, înfrunta tot greul unui atac și trebuia să fie făcut în orice caz dintr-un material mai solid decît cel din care sînt făcute locuințele și turnurile din interior.

– La asta mă gîndeam și eu, zise Ursu. Vezi de ce, Ticușor, mi s-a năzărit ideea că avem aici, în fața noastră, ruinele unei cetăți-castel?

– Nu se poate! se opuse Tic cu vehemență. Cum putea să fie răpciugă asta un castel?! Și încă ce castel! Eu nu cred asta în ruptul capului.

– Stai, Tic, nu te pripiti! îl opri Dan. Crezi că e obligatoriu, absolut obligatoriu ca aici să se fi înălțat Castelul celor două cruci?... E adevărat că prea multe concordă... Și numele, s-ar părea că și arhitectura...

– Dar istoricii oare de ce n-au găsit nimic? întrebă Ursu. Ei au ajuns în mod sigur la o

concluzie. La ce concluzie?

– Asta o știe toată lumea, spuse Dan. Din moment ce nu se vorbește despre descoperirea Cetății Vulturilor și a Castelului celor două cruci, înseamnă că nu s-a găsit urmă din ele aici.

– Ar fi totuși bine, să ne băgăm puțintel prin subsolurile ruinelor, propuse Ursu. N-avem voie să lăsăm tocmai asemenea locuri necercetate. Ce zici, Ticule?

Tic era gata. Și Dan. Amândoi coborâră, cam cu silă, pe urmele lui Ursu, într-o văgăună care părea mai mare și mai curioasă, într-adevăr, după ce pășiră câțiva metri pe pământ moale, noroios, simțiră sub tălpi o masă tare, parcă de piatră. Ațîțați, cei trei cercetași aprinseră lanternele. Se aflau la intrarea unui gang subteran căptușit cu piatră. Descoperirea li se părea importantă. Înaintară cu prudență, luminându-și bine drumul. La stînga și la dreapta coridorului subteran se vedeau două găuri întunecoase. În lumina lanternelor cele două găuri luau forma unor încăperi pustii și părăsite.

Le cercetară pe rînd, toți pereții, podeaua, dar nu mai descoperiră nici o altă cale de comunicare directă sau secretă. Se pregăteau să facă drumul înapoi. Dan spuse atunci cu inspirație:

– Dar n-am cercetat tavanele!...

În camera din dreapta descoperiră, într-un colț al tavanului, o deschizătură în formă pătrată. Cireșarii se uitară uimiți unii la alții. Cetatea începea să devină interesantă. Tic începea parcă să vadă marmura albă a unor încăperi misterioase și înăuntru, într-o rochie lungă, foarte albă... Îi ceru voie lui Ursu să pătrundă el primul prin chepengul de sus...

3

Fata în alb fusese readusă în încăperea în care făcuse prima dată cunoștință cu castelul. Liniștea și lucirea veșnică a marmurii redeveniseră iarăși stăpîne în cameră după zile aspre de cercetări și bocănituri și zgomote rele. Cei trei căutători nu descoperiseră nimic în încăperea prizonierei. Își continuau cercetările în celelalte camere.

Prizoniera se refugiase împreună cu Philippe în curtea mare, interioară. Noi emoții îi învăluiră sufletul. Dimineața, găsisse în apropierea ușii secrete o hîrtie în care cineva înfășurase o monedă mare, de aur. Privi din nou moneda în lumina puternică a zilei. Era o monedă veche, romană. Fusese păstrată atît de bine încît părea bătută de curînd. Oare cite kilograme de aur valora? Ambele efigii erau ale unui împărat roman. Fata tresări cînd descifra numele împăratului... Caligula... Despotul, crudul împărat care-l făcuse consul pe Incitatus... care-și innobilase calul! Moneda avea deci o vechime de aproape douăzeci de secole...

Fata în alb despături hîrtia în care găsisse moneda și citi uimită un misterios și laconic mesaj: "*Nu-ți fie teamă! Nu ești singură! Primește ca semn de prietenie moneda. N-o pierde! Un prieten*". Cine putea să fie cel care se ascundea sub această denumire? Ce voia să spună prin "nu ești singură"? De ce-i dăduse o monedă atît de valoroasă "în semn de prietenie?"

Din păcate, un lucru era sigur. Chiar dacă primiseră mesajul ei, cireșarii nu avuseseră timp să ajungă pînă la cetate. Dar vor putea ajunge vreodată? Scrisese un nou mesaj pentru ei în care le dădea toate indicațiile, schițase chiar și un plan al drumului către cetățuie și un altul care-i putea duce pe cireșari la intrarea în castel. Memorase puncte sigure de reper în labirintul acela de movile, șanțuri și bolovani. Ar fi putut intra cu ochii închiși. Și mesajul nou și planurile erau gata, dar vor ajunge ele vreodată în mîinile cireșarilor? Cum? Prin cine?

– Philippe, prostuțule! Știi tu cît sintem de singuri? Nu mai vreau singurătate, Philippe! Vreau libertate! Vreau lume multă! Vreau prieteni, Philippe!

Prizoniera luă din nou hotărîrea de a escalada zidul cu crenele. Iarăși înțepeni sus, la marginea prăpastiei, iarăși privi cu febră și speranță poteca pe care o pornise ciobanul cu primul ei mesaj. Și iarăși, ca de atîtea ori, poteca era goală. Coborî cu inima plină de tristețe și cu arsuri în colțul ochilor.

– Ce crezi, Philippe, oare să-i incredințăm aceluia care spune că ne e prieten mesajul nostru către cireșari?

Fata în alb repeta o întrebare mai veche la care, singură, nu știa cum să răspundă. Oare cel care-i dăruise moneda era într-adevăr un prieten?

– Ce crezi, Philippe? se înfurie ea. Avem un prieten în închisoarea asta?

Philippe n-o asculta. Devenise tot o coardă. Făcu un salt în aer și se ascunse după un bolovan. Fata în alb căuta pricina agitației lui Philippe. Pe masa de piatră care-i servise de bancă, zări ceva negru mișcîndu-se... Spaima o paraliză... Reptila lucioasă, vînată, cu o umflătură pe bot își strînsese toate vertebrele... Părea un arc negru gata să se desfacă! Țișni în aer ca un fulger negru...

În aceeași clipă, din stînga fetei în alb se desprinse o altă vietate mai iute ca un fulger. Cele

două corpuri se întâlneau în aer lângă coapsa fetei în alb. Coadă viperei atinse în cădere rochia Laurei.

Reptila nu mai avu vreme să se apere. Colții lui Philippe o decapitară într-o clipită. Apoi leneș, motanul își reluă locul la picioarele fetei, alintându-și blana moale de gleznele ei. Încetul cu încetul fata își alungă spaima care o pietrificase. Încercă să-și adune gândurile. Trebuia să se stăpânească, să-și învingă emoțiile, să acționeze. Mîngîierile blinde ale lui Philippe îi readuseră calmul.

Cu ajutorul unui băț aruncă într-o groapă trupul încă în convulsii al reptilei. Făcu la fel cu capul mic și scîrbos și doar atunci cînd îl rostogoli în groapă îi descoperi cornul inspăimîntător. Un fior rece îi trecu prin șira spinării. Philippe o privea cu ochi blinzi, adormiți. Fata în alb se aplecă și începu să-i mîngîie lîm capul și gîtul. Motanul îi primi ca un copil mîngîierile, își lăsă pleoapele să cadă și începu să toarcă monoton.

– Oh, Philippe, dragul meu Philippe, șoptea fata cu vocea plină de căldură și recunoștință.

Peste castel se lăsă inserarea. Prizoniera se îndreptă spre camera ei. În ochi i se iviră lacrimi mari, grele:

– Ce cruzime, Philippe! Cît de crud poate să fie!

În mintea ei apăruse imaginea omului cu cicatrice.

4

În încăperea pe care și-o aleseseră drept sediu stăteau pe un pat de campanie două umbre. Lumina albă nu lăsa să li se distingă fețele.

– E supărat șeful astăzi, se auzi vocea slăbănogului.

– L-am simțit și eu. Pesemne că nu-i iese ceva la socoteală...

– Crezi că din pricina ciobanului?

– Oricum și din pricina asta... Dar mai sînt și altele...

– Mi s-a părut totuși că, pînă la urmă, s-a înțeles cu dînsul...

– Într-un fel da... Dar parcă poți să fii sigur? Dacă a scăpat ceva, dacă a vorbit cuiva?

– Neghiobul! Nu putea să stea de vorbă cu noi mai înainte!...

– El totuși se jură că n-a scos un cuvînt în altă parte...

– Nu mai știi cînd să-l crezi! Trebuie să ne ferim...

– Crezi că mai găsim ceva?

– Sînt sigur! Șeful spune că nu se sfîrșește totul aici. I-a intrat asta în cap ca o idee fixă...

– Mi-e teamă să nu facă vreo imprudență. Nu crezi că în chestia cu fata?...

– Eu am toată încrederea în el. Nu uita că nu sîntem la prima încercare. Nu-ți mai aduci aminte? întotdeauna am reușit.

– Aici însă mi se pare foarte primejdios. În fiecare moment, la fiecare pas...

– Ssst! Mi se pare că vine... anunță omul cu ochii de viezure.

– Ți s-a părut... Trebuie să fie prin camera...

– Nici acum n-auzi? Ssst! Tot n-auzi?

– Ba da!

Ușa secretă se deschise și în cadrul ei apăru silueta masivă a omului cu cicatrice:

– Să vină cineva c-o lanternă. Repede!

Slăbănogul sări din pat, luă o lanternă dintr-o firidă și alergă pe urmele omului cu cicatrice. Viezurele rămase singur în încăpere. Cu pași înceți se îndreptă spre firida cu tainițe. Deschise ușița secretă și-și băgă mîna înăuntru. Contactul cu piesele acelea arămii și strălucitoare îi produceau o plăcere fizică. Auzul lui ascuțit sesiză un zgomot îndepărtat.

Puse în grabă monezile la loc, închise ușa tainiței, și se azvîrli pe patul de campanie.

Ceilalți se întorceau. Slăbănogul anunță sec:

– Nimic!

Apoi încăperea intră în stăpînirea tăcerii.

5

În cealaltă cameră, în aripa cealaltă a castelului, fata în alb visa...

...Era într-un salon mare, alb, cu pereți de marmură, cu o coloană uriașă în mijloc... Trena rochiei albe i se prelungea pe lespezile de marmură. Ușa mare de fier era larg deschisă. Un valet, îmbrăcat în livrea cu fireturi de aur, o privea supus, cu niște ochi mici de viezure. Într-un ungher, un bărbat înalt, cu o cicatrice care pornea de sub ochiul stîng și se oprea în colțul buzei, își plecase capul, învins. Ropot de pași, pînteni și clinchete de voci pătrundeau prin ușa deschisă. Valetul cu ochii de viezure își îndoi spinarea și anunță cu voce înceată:

– Excelență, sosesc cireșarii!

Castelana în alb își uită pentru o clipă ținuta și gradul și alergă spre ușă în întâmpinarea oaspeților. În grup vesel pătrundeau pe ușă cireșarii... O fată mirată și negricioasă, cu cozi... un tânăr înalt, puternic, un adevărat Hercule... un băiat scund și rotofei pe care nu se potrivea deloc fracul albastru și lung pînă la călcie... apoi o altă fată pe care n-o cunoștea... un băiat slăbuț, elegant, cu trupul parcă făcut anume pentru a îmbrăca haine de gală... apoi Victor... Victor care nu-și mai deslîpea privirile din privirile emoționate ale castelanei... apoi un puști cîrn, cu părul ciufulit, cu un ochi acoperit de o fișie de mătase neagră...

– Îngăduiți, excelență... spuse valetul și făcu un semn spre omul cu cicatrice.

Fericită, castelana oferi cu un gest larg libertatea bărbatului învins și cu capul plecat, ascuns într-un ungher al salonului. Apoi își privi oaspeții... dar deodată inima începu să-i bată cu putere. Pe marginea podelei o panglică neagră înainta fără zgomot... Castelana scoase un țipăt...

Omul cu ochii de viezure își opri pașii la auzul scîncetului. Din patul de campanie îl priveau aprinși ochii motanului. Se ascunse după coloană și așteptă... După cîteva clipe își reluă mersul. Lumina lanternei sale parcurse golul unei firide... Descoperi într-un colț un pachetel de hîrtie. Își abătu raza de lumină asupra lui. Citi cuvintele scrise cu litere mari!... "Frizeria Higienea – pentru Cireșari". Omul luă pachetelul, îl pipăi, și tresări. Înăuntru se afla o monedă. Stinse lanterna și bagă pachetelul în buzunar. Se apropie apoi de patul de campanie. Privirile motanului nu-l părăseau nici o clipă. Se opri la un pas de trupul nemișcat și încordat ca un arc al vietății cu jar în ochi. Își aplecă privirile spre patul în care dormea și visa fata în alb. Întinse mîna... Philippe zbură în aer și-și opri ghearele în mîna care se retrase speriată înapoi. Repede, fără zgomot, omul cu ochii de viezure părăsi camera prin ușa secretă.

Fata în alb visa... Philippe se năpustise asupra panglicii negre, scîrboase și-i despărțise capul de trup...

– Philippe! șopti ea în vis și motanul se ghemui fericit la picioarele ei.

6

Putea să fie miezul nopții. În cortul de deasupra ruinelor nici unul dintre cei trei cireșari nu izbutea să adoarmă. Dar nici unul nu îndrăznea să tulbure liniștea celorlalți. Se gîndeau toți la evenimentele zilei. Chepengul acela ascuns sus în plafon nu-i duseră, cum își închipuiseră sau cum doriseră, la cine știe ce descoperire senzațională. Dăduseră acolo peste o cămăruță strămtă, murdară, un fel de pod, pe pereții căruia abundau tot felul de inscripții și semnături și mai ales date, care de care mai recente. Copiii satului își făcuseră, pesemne, un obicei din a se juca pe acolo, de-a ascunselea, în zilele de sărbătoare. Cercetară apoi și alte gropi și alte pivnițe, dar toate erau murdare, îmfundate și țipau de la prima privire, că nu pot ascunde intrări secrete sau cine știe ce taine care i-ar fi interesat pe ei. Totuși hotărîră să-și continue cercetările și a doua zi, cu mai multă atenție.

Ursu simți că prietenii lui nu au adormit încă. Îl preocupa un gînd. Întrebă cu voce cît se poate de șoptită:

– Dormiți?

I se răspunse la fel de încet:

– Nu!...

– Eu cred că trebuie să ne mișcăm mai iute, spuse el. Să nu ne irosim tot timpul scotocind ruinele. Ce zice, Ticușor?

Puștiul înțelese rostul întrebării lui Ursu. Ar fi vrut să rămînă mai departe la explorarea ruinelor. Dacă, totuși, pînă la urmă va sări un iepure de undeva? Dacă vor găsi un indiciu cine știe sub ce camuflaj? El să nu fie acolo? Dar dacă nu se va găsi nimic? Atunci într-adevăr își irosiseră timpul zadarnic. De aceea răspunse fără echivoc:

– Ai dreptate! Trebuie să ne mișcăm și dincolo...

– Vrei să mergem pe urmele mesagerului? întrebă Dan.

– Tic singur ajunge, șopti Ursu. Nu cred c-o să fie prea greu. Zău că trebuie să lămurim cît mai repede toată povestea asta a castelului și a prizonierei. Pînă mîine la prînz trebuie să ajungem la o concluzie, sau măcar să ne facem o părere. Ce spuneți?

– Eu pornesc, dacă vreți, și-acum... răspunse mezinul. Pînă mîine la prînz dau eu peste cel care a pus primul mîna pe mesaj, chiar de-ar fi să intru în fiecare casă....

– Dacă treaba s-a aranjat, hai să încercăm să ne culcăm, spuse Dan moțîind. Fiecare o să avem mîine bătaie de cap. Noapte bună!

Se lăsă din nou tăcerea în cort. O tăcere grea, forțată. Dar tinerii nu-și obosiseră într-atît gîndurile încît să se lase amețiți și furați de somnul care întîrzia pe undeva.

Timpu se scurgea încet. Minute lungi, nesfârșite. Toți trei auziră șuieratul. Un șuierat lung, estompat, din acelea care se scot cu limba nemișcată. După câteva clipe răsună un al doilea. Parcă mai aproape. Erau ca un fel de semnale. Pe urmă un al treilea.

Toți trei se ridicară în capul oaselor.

– Ssst!... porunci Ursu și le făcu semn să se uite o dată cu el printr-o deschizătură a cortului.

Noaptea era întunecoasă. O îngrămădire de nori negri acoperise luna și stelele. Ochii lor nu deosebiră la început nici o mișcare în beznă. Dar după un timp zăriră lipite de un zid trei pete mari albe. Răsună un nou șuierat. Venea din direcția petelor albe. Păreau trei fantome și înaintau, toate trei, fără alt zgomot spre cort. Ursu își liniști prietenii cu un gest.

– Ssst... de-abia auziră Tic și Dan. Rămîneți aici...

Își încălță pe neauzite pantofii și ieși afară prin cealaltă parte a cortului.

Umbrele albe înaintau fără zgomot sîsiind mai încet sau mai tare. Se depărtaseră unele de altele, vrînd parcă să asalteze cortul din trei direcții. Umbra din dreapta se prăbuși dintr-o dată fără să scoată un scîncet. Un braț puternic îi cuprinsese mijlocul, iar o palmă îi astupase gura. Totul se întimplase într-o fulgerare de secundă. Încercase să se împotrivescă dar o chingă de fier o strîngea atît de tare că i se opri răsufarea. Forma albă fu ridicată apoi în aer... În aceeași clipă, fantoma din mijloc, parcă simțind că se întimplă ceva, întrebă cu voce aspră:

– Hei? Ce-i acolo? și aruncîndu-și cearșaful alergă în dreapta, unde vedea că se zbate în aer o formă albă.

Cînd își dădu seama despre ce e vorba era prea tîrziu. Brațul său fu prins ca într-un clește de un braț străin și scuit pînă la țipăt. Cele două suporturi de cearșafuri, fostele fantome, erau la discreția lui Ursu. Amîndouă, cu brațele răsucite pînă la limită, se supuneau fără să cricneasă.

– Nici o mișcare, porunci Ursu. Altminteri vă rup brațele. Chemați-l și pe celălalt... Dan, Tic, ieșiți! își strigă Ursu prietenii. Avem niște oaspeți ciudați...

Cei doi indivizi prinși de Ursu nu îndrăzneau să se miște nici cu un centimetru. Durerea și groaza unei dureri și mai cumplite îi paraliză.

Amîndoi strigară în același timp:

– Fă, Catrino! Vino-ncoace!

Dar nimeni nu răspunse și nu se mișcă.

– Vino, fir-ai a dracului! Ai vrut să-ți rizi de noi...

Apoi se rugară de Ursu:

– Da' mai sloboade-ne oleacă, valeu, că mîine avem coasă.

Tic și Dan ieșiră din cort cu lanternele aprinse. În lumina lanternelor văzură toată scena.

Doi flăcăi groși și înalți, dintre care unul cu un cearșaf pe umeri, stăteau nemișcați ca niște stîlpi. Amîndoi aveau cîte un braț întors la spate.

– Vino, fă, odată! rupeți-s-ar rochia de mireasă la altar. Vino, că nu ne mai simțim mîinile.

De după un zid se desprinsă o formă albă și o voce foarte cunoscută răsună în urechile cireșarilor:

– Ptiu, fir-ați voi să fiți! Și vă lăudați că sînteți cei mai voinici și mai îndrăzneți din sat!...

Halal! Nu mă mai jucați voi la horă cîte zile veți trăi...

Pe Tic și pe Dan îi pufni un ris de le era teamă să nu le crape bruțile...

– N-am venit cu gînduri rele, continuă fata cu cozi, am vrut numai să vă speriem puțin și pe urmă să vă povestesc una, pe care am uitat să v-o spun, tot de pe vremea mamei... Da' dați-le drumul că le-ați băgat de tot frica și durerea-n oase.

Ursu îi liberă pe cei doi amatori de fantome și amîndoi își frecau brațele de zor. Unul din ei începu să se jeluiască:

– Valeu, domnule, m-ai zdrelit. Da' unde-ai învățat să strîngi așa? C-avem noi unul în sat, un mocan, îi zice Chișleag, care se laudă că bate doi și chiar o face, da' cu noi nu i-a mers nicio dată... Dac-am fi știut noi asta... de mult dormeam... Valeu...

– Trece, zise Ursu. E un fel de a suci brațul care nu face decît durere. Și cum ai dat drumul, cum trece durerea.

– Chiar așa-i! se miră celălalt flăcău. Iaca, chiar că nu mai simt nimic. Da' dumneata vād că ești tare priceput la d-alde astea...

– Ba sînteți voi niște molii! îi întărită fata cu cozi.

– Ia mai du-te dracului, că ți-o facem noi. Și zi-i, domnule, cum prinzi brațul.

Ursu îi arată. Celălalt prinse toată șmecheria și toată amărăciunea i se preschimbă în bucurie:

– Ahaa! Ia-n să vād dacā-mi merge cu dumneata. Flăcăul era voinic nu glumă. Dar nu reuși să îndoia brațul lui Ursu. Atunci se înfurie și-l prinse cu amîndouă mîinile. Își încordă toate puterile: tot nu izbuti.

— Apoi dumneata nu ești om, ești *fer* sau știu eu ce mai ești. Iaca, asta nu mi s-a întâmplat niciodată. Bă Ioane, eu cred că nici amîndoi n-am fi în stare... Iac-am văzut și eu minune la viața mea. Da' de ce nu mergi dumneata la circ? Ori ai face parale acolo, ori nu.

— Păi să vedeți ce s-a întâmplat, odată pe vremea mamei, cu un circ, începu Catrina. Cică era unu' la noi în sat, nu-ș cum îl chema, pare-mi-se Cristofor, sau cam așa ceva. Da' era cică un șugubăț fără pereche. Toată ziua se ținea de năzdrăvăni. Odată, taman cînd făcea boierul plata la oameni, nu-ș cum a aranjat el, că era tare dibaci, și-a băgat ceva în buzunarul hainii boierului care atîrna de-o creangă. Cînd a îmbrăcat boierul tunică, după ce gătise cu plata, și și-a dus mîna la buzunar numa' ce-a înlemnit. Au trebuit să sară oamenii că era să dea în boala copiilor. Nebunul de Cristofor îi băgase-năuntru un șarpe, da-i scosese înainte dinții. Altă dată s-a îmbrăcat în haine de popă; de unde a făcut el rost, dracu' știe? își pusese barbă, mustață, nici mă-sa nu l-a cunoscut. Ș-așa fonfăind pe nas a trecut din casă în casă, zicînd că vine de la mitropolie ca să vadă cum se poartă boierul cu dreptcredincioșii. Oamenii i se jăluiau ca unui trimis al cerului. El mereu: "Dar va veni repede pacea și blagoslovirea". Vorbea pe nas așa cum am făcut eu. Adică el ca om vorbea bine, dar o făcea pe fonfăitul. Zvonul a ajuns la boier. Și se spune că boierul avea ceva necazuri cu mitropolia. Un taur de-al boierului cică-și băgase cornu-ntr-un popă, preoteasa, furioasă că i se betegise bărbatul, pîndise o lună taurul pînă-i infipse în dos un șomoioș de catran și paie aprinse, taurul o luă razna prin curtea boierului de sparse nu-ș cite vaci și hambare, boierul de ciudă dădu drumul cirezii de boi în curtea bisericii, că un bivoli chiar pătrunse înăuntru în biserică în sfînta zi de duminică, tocmai cînd popa cădelnița cu spatele-ndoit încă de rană. Da' popa crezînd că-i taurul care vine la răzbunare numai ce-o luă la goană și nu se mai opri decît în amvon. Iar oamenii crezînd că popa citește evanghelia se lăsară în genunchi să-l asculte. Încurcătura mare. Și cum auzi boierul că-i un popă de la mitropolie în sat, făcu mari pregătiri și-l chemă pe popă la el. Popa se duse, ce să facă? Și erau toți stîlpii sațului acolo și toți spuneau că om mai bun la inimă ca boierul, nu-i pe lume. Și popa mereu fonfăia: "Da va veni repede pacea și blagoslovirea". Apoi s-au dus la chef. Ș-a băut popa pînă-a-nceput să-i ia la rînd: "Dar va veni repede pacea și blagoslovirea, boierule, cristelnița și anafura cui te-a făcut". .. Și ție jandarule, dumnezeii și paștile și toate sfintele taine, și ție cuconița, buricul și moaștele sfîntei Paraschiva... că toți se-ngroziră... Ba popa blagoslovind nevasta boierului cică-ncepu-se să-i facă pe față nu-ș ce... Nevasta boierului îi zicea mereu la ureche: "Părinte, ai grijă, toate la vremea lor". Și cică era un chef acolo... Și au început să vadă cei de la masă că parcă popa se schimbă la față... Da' au crezut presemne că-s dînșii beți... Mai după un timp au văzut că-i și mai schimbat popa. Și nu-ș dădeau seama de ce. Unu' mai treaz oleacă îi zise: "părinte, da' parc-aveai mustață"... Popa de colo: "Dar va veni pacea și blagoslovirea... și mustățile se vor ridica la ceruri..." Āla se ținea scai de el: "părinte, da' parcă la-nceput ai avut barbă". Popa de colo: "Dar va veni pacea și blagoslovirea... și bărbile vor învia a treia zi după scripturi"... Oamenii se jură c-așa zicea nebunul Āla de Cristofor... Pînă la urmă a trebuit să sară pe geam că-l dibuiseră oamenii și se trezise și el oleacă. Da-n sat n-a mai putut să stea. Cică s-a dus c-un circ și-a ajuns nu-ș cum le zice la aștia... Da' nu-și mai spunea Cristofor... Āși zicea, nu-ș cum, parcă Trio Ben Kalik și purta fes roșu. Dar de ce și-o fi spus și calic nu știe nimeni... Toți riseră cu poftă, iar unul din flăcăi aruncă trăznetul:

— Că bine le mai scornești tu, fă Catrino. Nici dracu nu te-ntrece!

— Adică istoriile astea nu-s adevărate?! întrebă Dan mai uimit ca niciodată. Nu se poate!

— Dar ce, dumneavoastră ați crezut vreo iotă? rise flăcăul. Toată ziua nu face altceva decît să scornească snoave din astea. Păi să vezi ce se îmboldesc în timpul lucrului oamenii pe lîngă ea. Cu snoavele ei nici nu știi cînd trece timpul... Cine-o lua-o să aibă ce ride-n casă.

— Pe cine l-oi lua eu, vrei să spui, mă nătingule!

— Prea ne-am lungit cu vorba și avem mult de lucru la cîmp. Da-n ce parte te duci tu miine, fă Catrino?

— Miine nu știu un' m-oi duce. Da' astăzi merg la grădină...

Fostele stafii înțeleseră că se cam petrecuse vremea și se despărțiră de tineri la mare prietenie.

— Dacă dumneata vrei să dai o reprezentație în sat, îi spuse fata lui Ursu, noi nu ne-am da în lături. Am scoate o groază de parale, că oamenii noștri-s curioși și rezistă bine la bușiri...

Rămași singuri cireșarii făcură mare haz de toată întîmplarea, iar Tic nu mai putea de admirație:

— A dracului față... cu asta nu poți fi trist niciodată...

Apoi intrară toți în cort și intră și somnul o dată cu ei, dar pe Tic îl atacă repede gînduri triste...

Pesemne că somnul prichindelului fusese totuși presărat cu vise frumoase, deoarece zorii îl găsiră sprinten, vioi, gata să pornească la drum. Un timp mai zăbovi alături de Dan și Ursu în exploatarea ruinelor, dar când crezu că soarele se ridicase destul de sus pentru a nu risca să găsească satul neînsuflețit se despărți de prietenii lui care tocmai cociobăiau într-o pivniță umedă.

Tic găsi totuși satul neînsuflețit. Pentru că oamenii plecaseră înaintea zorilor la munca lor de toate zilele... de vară. La primărie nu găsi decât un moșneag care o făcea când pe paznicul când pe curierul, după cum se potrivea: era sau nu mai era altcineva în clădire?

— Bună dimineața! salută Tic. Dar nu-i nimeni pe-aici? Moșul îl privi lung pe sub sprâncene:

— Păi de ce să nu fie nimeni? Eu ce-s?

Tic înghiți în sec. Pășise cu stîngul și căută s-o dreagă:

— Știți, întrebam dacă nu-i nimeni de la primărie... dar își dădu seama că o încurcase și mai rău.

— Mă, bucățică, tu crezi că merge ceva aci la noi fără mine? Ai auzit de Plăcintă?...

— Cum să n-aud?! minți Tic. Tot tîrgul știe...

— Și de la cine, mă rog, ai auzit? îl întrebă moșneagul neîncrezător.

— De la... Catrina! găsi Tic ideea salvatoare. Spunea că nimeni nu-i ca Plăcintă în sat.

— A spus hoțomana aceea așa?

— Zău c-a spus.

— Nu cumva a spus-o așa cu tîlc, pe de-a-ndoaselea, hî?

— Nu! rosti prichindelul cu toată siguranța. Spunea: "să-l vezi pe moș Plăcintă, citu-i el de bătrîn și cit de bine se ține, ș-apoi dacă te-apilci cu el la vorbă rizi două zile și două nopți de-ți crapă burta... Cică pe vremea mamei făcea niște bazaconii..."

— Chiar așa a zis, mă bucățică?

— Chiar așa!

— Ei iacă, să știi că Plăcintă mi-e ginere și e secretarul primăriei.

Tic făcu o mutră așa de nenorocită, că moșul nu se putu abține:

— Ai văzut cum te-am prins! Eu mi-s Plăcintă. Și pe secretar îl cheamă Ilie. Ilie Dalbă. Nu era bine să vorbești drept de la început?

— Păi dacă m-ai luat și matale așa. Eu am vrut să-ți fac o bucurie, zău. Se vede de la o poștă că matale ești un bătrîn de treabă. Știu eu.

Noua tactică frînse repede rezistența moșneagului.

— Să știi că-mi placi, fiindcă ești isteț și mai ales fînc-ai strîmbat-o pe Catrina cum nu poate nimeni în sat. Hoțomana aceea e fiică-mea. Știi tu, mă bucățică mă, cum umblă flăcăii după ea? Să-ți spun eu drept, da-ntre noi, din cauza ei merg în sat la noi așa de bine treburile. Orice vrea ea se face. Chiar asară a luat vreo doi flăcăi și i-a dus la ruine să sperie niște musafiri nepoștiți...

Tic tăcu mîlc. Moșneagul îl întrebă dintr-o dată:

— Da ce-ai tu cu Ilie Dalbă?

— Numai să-l întreb ceva.

— Și nu mi-ai putea spune și mie. Că chiar dacă-l întrebi pe el, el tot la mine o să se uite ca să-ți poată da răspunsul. Ei, zici?

— Aș zice eu, dar vezi matale!...

— Ce tot te codești ca o mireasă? Că secretarul e plecat la tîrg.

— Adineaori parcă spuneai că tot pe matale o să te-ntrebe...

— Ia uite, bucățica! Da' cum pui tu la îndoială vorbele oamenilor bătrîni. Să știi că mă mîinii.

Tic nu voia să se mai neînțeleagă o dată cu bătrînul:

— N-a adus acum cîteva zile aici la primărie cineva un pachet mic legat cu sfoară?

— Ba cum să nu! Unu' Grigore Beteală. Oamenii îi zic Șandramaua... Da' ce-ai cu el?

— Aș vrea să-l întreb ceva.

— Pe Șandramaua? Să nu fi plecat, că el nu-i de-aici. E tocmai din Zogreni. Asară încă era în sat. Da' spunea că pleacă dis-de-dimineață.

— Poate că n-a plecat... speră prichindelul care știa că Zogrenii sînt la vreo șase kilometri de oraș, în partea cealaltă.

— Poate! Dacă vrei să-ncerci țî-o spune eu unde. Pe uliță înainte, cînd treci de fîntînă, întrebă un copchil, că se zbenguiesc o grămadă pe-acolo, toată ziua. Întrebă unde-i casa lui Bolgîndă. O să-ți arate, că-i puțin mai sus. Acolo a tras Șandramaua.

Tic îi mulțumi moșneagului și-aproape c-o luă la fugă pe uliță, spre fîntîna care se zărea în vale. Dacă ar fi pornit mai de dimineață și dacă nu l-ar fi ținut cu vorba moș Plăcintă...

— Mă țîncule! îl întrebă pe un copil cu pantaloni de pînză roșie care se juca pe lingă fîntînă. Unde-i casa lui Bolgîndă?

- Da' ce-ai cu el?
- Zi-i, mă bucățică, ce te zgîiești așa.
- Nu vreau!
- Hai că-ți dau un nasture!
- Daaa? se-ndoi țîncul.

Tic fu nevoit să-și rupă un nasture și să i-l întindă puștiului. Fata cu cozi avusese dreptate. În satul acela și copiii știau să exploateze o situație.

- Uite-o colo, unde-i agudul acela. Chiar în față. Da' nu-i nimeni acasă.

Tic nu mai luă în seamă ultimele cuvintele și goni spre casa arătată. Bătu cu putere la poartă, că se apucară să latre toți cîinii din sat, dar în ograda lui Bolgîndă nu se mișca nimic, într-un tîrziu se ivi la fereastra unei case din apropiere capul unei babe:

- Da pe cine cauți, mă, de răstorni satul? Nu-i nimeni la alde Bolgîndă.
- Da' unde-i, unde-a plecat? întrebă Tic într-un moment de nechibzuință.

– Dar ce ți-i închipui tu, mă găinarule, că oamenii n-au ce face? Sau crezi c-ai dat peste un sat de puturoși? Ia cărăbănește-te că asmut cîinii la tine.

– Zău, mătușă, sărut mîna, se plinse disperat prichindelul. Aș vrea să vorbesc cu cineva de-a lui Bolgîndă. N-am vrut să te necăjesc, zău...

Tic știa uneori să ia niște mutre și să scoată niște intonații...

– Păi de ce n-ai spus așa? Vezi, c-a rămas golanul cel mic acasă. Trebuie să fie la fîntînă. Un jigărit cu pantaloni roșii...

– Sărut mîna! strigă prichindelul cu un glas atît de furios că bătrîna fu cît p-aci s-asmută cîinii pe urmele lui.

Cînd ajunse la fîntînă cireșarul îl luă de o parte pe țîncul cu pantalonii roșii:

- Vrei să mai capeți un nasture? Unul și mai frumos...
- Daaa? se îndoii țîncul. Āla care ți-a rămas e urît...
- Am eu altul grozav, numai să nu spui minciuni.
- Nu spun, să mor eu, numai să mai ai matala nasturii...
- Unde-i moș Beteală?
- Care Beteală?

– Șandramaua, mă, unde-i?

– Aaa! Șandramaua. Păi a plecat dinainte de cîntatul cocoșului...

– Unde-a plecat?

– Acasă la Zogreni. Că el nu vine la noi decît o dată pe an... De-amu numai la anu' mai vine.

– Mă, chiar a plecat?

– Să mor eu.

– Ia dă puțin nasturele să văd care-i mai mare. Așa! Acum pleacă!

– Păi ai spus că-mi dai un nasture și mi l-ai luat și pe ăla pe care l-ai rupt.

– Hai, cară-te! N-auzi?

– Să-mi dai nasturele, ce crezi! Las-că te spun eu lui tata.

– De ce l-ai lăsat pe Șandramaua să plece? Îți dădeam zece nasturi. Hai, ține un leu și nu mai scînci.

Cînd auzi de leu, țîncul sări în sus ca un vrăbion. Luă leul, îl băgă în buzunar și abia pe urmă îi spuse lui Tic:

– Șandramaua nu s-a dus chiar la Zogreni. Spunea că are o zi treabă la Papura.

La auzul neașteptatei știri, Tic îi dădu țîncului și cei doi nasturi. Puștiul puse mîna pe ei și pînă în fața casei nu se mai opri din goană. Înainte de a lua o hotărîre, Tic mai făcu o escală la primărie, în fața lui moș Plăcintă:

– Cam pe unde vine Papura, moș Plăcintă?

– Papura? Apoi de la Zogreni mai sînt vreo cinci kilometri în jos spre Văleni. Dar de-a dreptul pe potecă îs numai vreo patru. Da' ce ai pe-acolo?

Veselia lui Tic se topi într-o secundă. Își închipuise că Papura e undeva pe lîngă Vulturești.

– Am vrut numai să știu... Îi răspunse fără nici o trageră de inimă moșului.

Tic își începuse căutarea cam cu ghinion.

8

Ursu și Dan nu descoperiseră nimic în cea de a doua pivniță umedă. Singurul rezultat al explorării lor migăloase și îndărătnice era acela că-și murdăriseră hainele, că li se umpluseră pantofii cu apă și noroi. Se duseseră la un izvor, se dezbrăcaseră aproape pînă la piele și-și spălaseră rufe. Tic îi găsi în timp ce se uscau la soare.

– Aha! îi dojeni prichindelul. V-ați amintit că sîntem în vacanță...

– Vai de capul nostru, se jelui Ursu. Sint tot mai sigur că nu se află nici măcar o așchie de marmură în ruinele astea...

Își povestiră pe rînd pătaniile.

– Noi mai avem de cercetat numai zidurile din partea dreaptă, spuse Dan. Sint cîteva hrube murdare acolo. Cred că pînă seara terminăm. E și o intrare de piatră care, cine știe, poate duce undeva. Am o presimțire...

– Dac-am ajuns să ne luăm după presimțiri, îl întrerupse Ursu. Dar tu, Ticușor, ce ai de gînd să faci?

– Eu mă duc după Șandramaua!

– Cu ce?

– Găsesc eu vreo ocazie.

– Nu vrei să ne aștepți și pe noi? Putem pleca împreună.

– Ce să mai pierdem timpul! spuse Tic hotărît. Plec singur! Pînă seara dau eu de Șandramaua. Și de-acolo, din Papura pînă-n oraș, sînt vreo zece kilometri...

– Atunci te duci direct acasă! îl îndemnă Ursu. Noi, dacă găsim ceva, trimitem telegramă. Dar nu prea cred.

– Oare să iau rucsacul mic? întrebă Tic.

– Nu strică să-l ai cu tine. Cînd pleci?

– Acum!

– Mai stai, măcar jumătate de ceas.

Tic își pusese rucsacul în spate. Era gata. Ursu și Dan îi strînseră mîinile, dorindu-i din toată inima succes în investigațiile sale solitare.

– Dacă se întîmplă să afli pînă diseară ceva, mai spuse în urma lui Ursu, dă o telegramă la Primărie. Să nu găsim pe-aici vreo drăcie care să ne mai țină degeaba o noapte.

– Nici o grijă, îi răspunse Tic.

Prichindelul se încontră rău la drum. Pașii lui mici mușcau cu sete din distanța cea lungă. Nu bănuia nici pe departe cîte drumuri îl mai așteaptă, cîte necazuri, cîte ghinioane, cîte spaime, cîte supărări. Nu-și inchipuia cît de întortocheat și cît de greu de descîlcit era firul pe care alunecase și ajunsese pînă la cireșari mesajul fetei în alb.

CAPITOLUL IX

1

Tic mergea de aproape un ceas pe drumul care ducea spre oraș. În tot acest răstimp nu trecuse pe lingă el nici o ocazie. Nici măcar un drumeț cu piciorul nu se vedea în urma lui. L-ar fi așteptat și s-ar fi alăturat, pentru că în doi calea pare mai scurtă. Doar cîteva babe îi încrucisară drumul. Se apropia ora prînzului și duceau mîncare la cîmp. Le dăduse "bună ziua", ele îl iscodiseră apoi îi răspunseră așa cum se obișnuia prin părțile acelea: "bună să fie ș-a-mnetale".

Soarele îl bătea pe prichindel drept în creștet și era o căldură! Și nici un hodorogit de căruță nu se auzea în urma lui. N-avea ce face. Se opri la o fîntînă sub un stejar mare, scoase o găleată de apă, sorbi cîteva înghițituri și restul și-l turnă pe cap. Firișoare reci i se prelinsară din păr și-i ajunseră pînă la brîu. Cu provizia nouă de răcoreală își inchipuia că va rezista mai ușor. Își iuți pașii. Tocmai găsisse o cărăruie moale dincolo de șanțul șoselei. Ca să-i treacă timpul, începu să numere în gînd cîți pași face între doi stîlpi de telegraf. Unu', doi, trei, patru, cinci, șase... Tic se opri, nu numai din numărare. Se opri de tot. În spate se auzea un vuiet de motor și chiar zări, departe, un nor de praf. Un camion.

Cînd norul de praf se apropie, puștiul se întristă. Se zărea nu un camion, ci o mașină mică, un autoturism. Nici nu se gîndea să-și încerce norocul. Cu un camion era altceva. Mașina trecu în viteză pe lingă el. În afară de șofer se mai afla în mașină o singură persoană. Un bărbat în cămașă de vară cu o șapcă albă pe cap. Cetățeanul cu șapca întoarse capul după Tic. Dar și prichindelul întoarse capul pentru că auzise în spate un zgomot de căruță. De aceea nu-și dădu seama că mașina se oprise la vreo sută de metri de el, lingă niște salcîmi, la o încrucisare de drumuri.

– Hei, flăcăule! auzi Tic o voce înaintea lui.

Omul cu șapcă se dăduse jos din mașină și-i făcea semn cu mîna.

– "Asta, precis nu știe drumul spre oraș și vrea să-l afle de la mine", își zise în sinea lui "flăcăul", îndreptîndu-se cu pași iuți spre mașina oprită.

– Mergi spre oraș? îl întîmpină omul cu șapca.

– Cum să vă spun... nu chiar în oraș dar pe aproape... la Zogreni. Adică de fapt în Papura.
– Ai noroc că și noi mergem la Zogreni. Urcă-te.
Tic primi cu atîta bucurie invitația, că din doi pași fu în mașină lingă șofer.
– Nu vrei să stai lingă mine? îl întrebă omul cu șapcă. Să mai schimbăm o vorbă, două.
Tic se mută oarecum surprins lingă cetățeanul cu chef de vorbă. Mașina porni cu viteză bună. Omul cu șapcă scoase un pachet cu țigări, își aprinse una, apoi întrebă din obișnuință:
– Fumezi? și-i întinse pachetul.
Tic îl privi nedumerit. Omul cu șapcă începu să ridă:
– Ha, ha, ha! Uitasem că ești prea tînăr. Dar chiar n-ai tras nici un fum, în timpul recreației, la școală, în closet, sau vara la scîldat? Nu cred eu...
– Ba, am tras odată un fum, chiar la scîldat... De unde știți?
– Ai tras adînc în plămîni și te-au învățat să zici: "A popa!" Nu? Tic își privi mai cu interes însoțitorul cel guraliv. De unde știa el atît de bine?
– Chiar așa. Dar ce-am tușit, mamă... Dar dumneavoastră de unde știți?
– Asta-i meseria mea: să știu... Ia spune! Tot istoria îți place cel mai mult? Sau geografia?
Sau amîndouă?
– Amîndouă.
– Și mai știți care-i al doilea vîrf din lume? Davalghiri sau Kintschindschinga?
– Godwin Austen! răspunse prompt Tic. Opt mii șase sute unsprezece metri.
– Și Everestul?
– Asta o știe oricine! se ofensă prichindelul, opt mii opt sute patruzeci și cinci de metri.
– Vezi că n-o știe oricine? Opt mii opt sute optzeci și doi de metri.
– Nu-i adevărat!
– Pui rămășag?
– Îmi pun și cămașa! Și... orice vreți: opt mii opt sute patruzeci și cinci!
– Opt mii opt sute optzeci și doi! Uite ce-i. Să lăsăm la o parte rămășagul. Are opt mii opt sute optzeci și doi. După ultimele măsurători. Acum vreo... foarte precis nu știu... În orice caz nu de mult timp. Dar se vede că ați cam rămas în urmă la geografie...
Înfrîngerea îl cam supără pe Tic, mai ales că nu era vinovat. Dar îi pregăti și el una învingătorului:
– Dacă știți atîtea, ia spuneți ce vulcan are cinci mii patru sute cincizeci și doi de metri?
– Da' șmecher mai ești? Dacă te iau și eu așa și te întreb, ce munte are șase mii trei sute zece metri, ia să te văd ce faci? Îți convine?
– Îmi convine! Chimborozo din Antile! E bine? Acum răspundeți și dumneavoastră...
Tic îi pusese întrebarea cu vulcanul de 5 452 de metri pentru că avea două șanse: sau nu i se răspundea, sau se stîlcea numele vulcanului. De aceea își ciuli tare urechile cînd i se răspunse:
– Popocatepetl!
Și rămase cu gura căscată. Se uită apoi cu atenție la însoțitor. Acesta zîmbea pe sub mustață și se făcea că nu observă privirea prichindelului cu nas obraznic.
– Dumneavoastră sînteți profesor, nu? îl întrebă Tic.
– Nu, nu prea... se apără omul cu șapcă.
– Daaa?! îngînă cu subînțeleș ciufuliciul. Vreți să vă spun o ghicitoare?
– Numai dacă-i foarte deșteaptă...
– Dar să fiți atent că nu-i ușoară. Să-mi spuneți în ce țară s-a putut petrece un asemenea fapt. Asta-i ghicitoarea. Încep! în ce țară, cînd buletinul *meteorologic* arată ploaie, e secetă, *arachnidele* dau mai multe fructe în timpul iernii și *boababii* ajung pînă la o sută metri înălțime? Ca să vă dau un ajutor, primul om alb care a debarcat acolo a fost Magellan, în anul o mie cinci sute patruzeci, din ordinul lui Filip al treilea, regele Spaniei.
Omul cu șapcă îl privi pe Tic foarte atent.
– Cine a făcut ghicitoarea asta? Dar spune drept!
– Eu...
– Cînd?
– Chiar acum.
– Și chestia aia cu Magellan tot tu și tot acum ai făcut-o?
– Da... aia-i foarte simplă.
– Ce vorbești, dom'le! Da unde-nveți?
– La liceu în oraș. Dar de ce nu răspundeți la ghicitoare? Vreți să v-o repet... sau să vă ajut cu ceva?
– Va să zică, dacă nu opream mașina nu știam că la liceul vostru se învață așa...
– Dac-o luați așa... Eu v-am pus o ghicitoare...

– Cu meteorologie stricată, cu arachnide care fac alune, cu baobabi care-și schimbă ordinea vocalelor și se dau drept eucalipti sau Secvoia Gigantica. Și după toate mai dai și indicii!... Îi prelungești viața lui Magellan și-l faci spaniol. Cu Filip al treilea să-ți spun drept nu prea știu ce-ai vrut să încerci. A domnit mai devreme sau mai târziu?

– A murit exact la o sută de ani după moartea lui Magellan... răspunse Tic îndurerat că tot planul lui ingenios fusese dejucat.

– Ești premiant?

– Uneori, răspunse Tic cam în doi peri.

– Nu-ți plac celelalte materii, sau de ce?

– Nu, că nu mă-ntrece nimeni în clasă la nici o materie. Mai ales când vreau eu...

– Aaaa! Acum încep să pricep! Îți place să mai bați mingea pe maidane, să mai spargi câte-un geam, să mai tragi de urechi pe câte unul, bineînțeles atunci când te-njură...

– Nu! că nimeni n-are curajul să mă-njure...

– Ce vorbești, domnule? Și după toate câte le faci nici măcar nu te premiază, hm, ciudat...

– Ce vrei, mai greșesc și profesorii... Unii zic că-s obraznic. M-au făcut și pușlama, zău...

– Zic ei așa? Care din ei? Bătrînii sau tinerii? Nu-i așa că mai ales tinerii?

– Tinerii! Dar de unde știți dumneavoastră?

– Pentru că bătrînii cunosc mai mulți copii decît tinerii. Să-ți spun drept: eu ți-aș da premiul întîi mereu, însă cu două condiții: Una: Să înveți la fel. Doi: Să nu-ți schimbi purtarea.

– Adică să rămîn obraznic?

– Exact! Adică să nu te văd tocind cărțile între patru ziduri. Mai bine să mai spargi din cînd în cînd câte-un geam decît să te-ngâlbenesci în casă. Eu nu zic că dacă nu spargi geamul nu-i și mai bine, dar...

– Dacă știți atîtea, de ce nu vă ocupați de liceul nostru sau de altele? Sînt sigur că la dumneavoastră nici unul n-ar trage chiulul. Și nu i-ați mai lăsa să mă facă pușlama... Și vă mai garantez că ne-am împrieteni la toartă...

– Să știi că chiar o să încep să mă ocup...

– Chiar veniți la noi la liceu? întrebă Tic. Avem un director grozav! Sînt sigur c-o să se bucure.

– Știu eu c-aveți un director bun. O să mă ocup eu într-altfel. Ziceai că vrei să mergi la Papura, nu? schimbă vorba omul cu șapcă cînd mașina își făcu intrarea în Zogreni.

– Da! răspunse Tic. Mă dau jos chiar aici. Am avut un noroc...

– Și stai mult acolo?

– Caut pe cineva. Dacă-l găsesc, în zece minute sînt gata.

– Ce zici, Sandule? se adresă omul cu șapcă șoferului. Mergem la Papura, că de mult n-am mai trecut pe-acolo?

– Chiar voiam să vă propun, răspunse șoferul care trăsese tot timpul cu urechea la convorbirea pasagerilor din spate și admirase grozav istețimea lui Tic.

Mașina ajunse în cîteva minute în Papura. Tic se dădu jos la capătul satului și mulțumi foarte politicos omului cu șapcă. Acesta îi spuse parcă într-o doară, înainte de-a porni mașina:

– Dacă termini pînă-ntr-un ceas, ne găsești în fața primăriei. Dorința de a nu pierde ocazia motorizată îl îndemnă pe

prichindel la acțiune grabnică. Întrebă pe primul om pe care-l întîlni în cale:

– Nu l-ați văzut pe moș Grigore Beteală?

– Vrei să zici pe moș Șandramaua. Păi numai ce sosi în sat. E la văr-său, la Clondiraș. Uite în casa aceea cu hoceagul dărîmat.

Tic alergă într-un suflet acolo. Zări pe o prispă doi moșnegi. Unul din ei slab și prăpădit de credeai că n-o să se mai poată scula de pe prispă în vecii vecilor. Puștiul se duce întins la el:

– Bună ziua, moș Grigorie!

Bătrînul se uită la el și mormăi:

– Hi? Da' pe cine cauți tu?

– Pe moș Grigorie Beteală.

– Zi, mă cîrnule, moș Șandramaua, nu te sfii. Eu îs. Și ce vrei mătăluță?

– E vorba de un pachet pe care l-ai lăsat matale la primărie în Vulturești...

– Da! Și?

– Nu mai știți cine vi l-a dat?

– Cum nu! Un șofer, un sudălău... Pe-o hodoroagă cît casa...

– Îl cunoașteți?

– Na, că n-o să cunosc toți oamenii din lume. Știu eu cine dracu-o fi... Atunci l-am văzut prima dată. Se necăjea în mijlocul drumului că-l lăsase mașina, tocmai ca o iapă după ce-o sug mînji. Suduia mereu și trosc-pleosc mi-a dat pachetul. Eu am crezut la început că-i zirghit. Dar

de ce te interesează pe mătăluță treaba asta? N-o fi cumva pachetul tău?

– Ba da! Și-aș vrea să știu cine i l-a dat?

– Mai mult n-am ce-ți spune...

– N-ați observat cumva numărul mașinii?

– Nu prea cred eu, se amestecă în vorbă celălalt moșneag.

– Da de unde? Ce să am eu cu numărul mașinii? adăugă Șandramaua.

– Și nici măcar n-avea ceva scris pe mașină?

– Stai olecuță... Ba da! Chiar avea ceva scris, cu litere mari.

Lui Tic îi veni inima la loc. Era salvat:

– Vă mai amintiți ce scria?

– Nu prea cred eu, interveni iarăși celălalt moșneag. Cum să-și amintească?

Tic era înfuriat pe intervențiile celui lalt bătrîn. Parcă voia să-i facă în ciudă:

– Poate totuși vă amintiți?

– Mi-aș aminti eu dac-aș fi citit, răspunse Șandramaua. Da' vezi mătăluță, eu carte nu știu.

Ce-o fi fost scris acolo?...

Prichindelul era aproape nenorocit. Mai făcu o încercare:

– Nu v-a spus dacă-i din oraș, ori poate unde lucrează?

– Ce să spună, că suduia mereu. Da' eu cred că era din oraș. Așa părea.

Prichindelului îi veni totuși o idee:

– Nu vă amintiți cum înjura?

– Păi numai de anafura, grijanie, prescură, cristelniță, soare, haram...

Tic își notă bine în cap injurăturile. Erau singurele amănunte pe care i le putea da

Șandramaua cu privire la șofer.

Oare va reuși el să descopere șoferul folosindu-se de cele câteva injurături memorate?

Îi părăsi pe cei doi moșnegi și se duse spre primărie. Mașina era goală. Se urcă pe banca din spate și așteptă. Cîteva oameni îl salutară. Ba unul se apropie de el și-i șopti:

– N-ai putea, dragul moșului, să pui o vorbă bună și pentru mine? O poveste cam rea cu o vită. Mi-au prins-o pe imașul ăl-lalt și-mi cere să-i despăgubesc cu o groază de bani. Dac-aș avea trei vaci și doi boi și-aș vinde totul, încă n-aș scoate-o la capăt.

– De ce nu te duci dumneata singur? îl îndemnă puștiul care nu prea înțelegea cum vine cu vorba bună.

– Crezi că să mă duc? Da' i-oi spune c-am vorbit mai întii cu mătăluță.

Tic nu mai era atent la ce-i zicea moșul. Îi venise o idee strașnică în minte cu ajutorul căreia avea mari șanse să descopere șoferul.

2

Dan și Ursu nu găsiseră nimic nici în hrubele de sub zidul din dreapta, în afară de urme, cu duiumul, care mărturiseau că și pe-acolo cotrobăiseră oamenii.

– Ne-am pierdut vremea degeaba, spuse Dan. Aproape două zile. Ne-ntoarcem?

– Eu nu cred să fi rămas o singură palmă din ruinele astea necercetată, gândi Ursu. Tu ce crezi? Am putut scăpa ceva?

– Imposibil! Eu cred că n-a rămas centimetru...

– Atunci să-i dăm drumul. Pină diseară cred c-ajungem în oraș. Dacă avem noroc, ne agățăm de un tren de marfă. Ce spui?

– Mai întrebă? Mi s-a urit cu mlaștinile și cu miasmele de-aici. Ursu mai ocoli o dată cu privirile fosta cetate. Întimplător își aruncă ochii în sus pe coasta dealului. Dealul era abrupt. Ici, colo, cite un copac îndrăznise să se agațe de coastă. Cîteva tufișuri se aciuaseră și ele pe lângă copaci. Privirile vulturești ale lui Ursu descoperiseră însă ceva într-un tufiș.

– Dan! Ia uită-te colo, între cei doi copaci. Vezi un tufiș?

– Unde?... Da, da... Se vede.

– Și nu vezi nimic altceva? în mijlocul tufișului.

– Parc-ar fi un bolovan...

– Crezi că-i bolovan? întrebă Ursu.

– Ce-ar putea să fie? Nu vezi că tot dealul e plin de ieșituri de piatră.

– Mie nu-mi pare a fi un bolovan, seamănă a ceva lucrat, spuse vlăjganul și vreme de cîteva secunde nu-și dezlîpi ochii de tufiș. Preciș că sînt și niște cărămizi acolo. Eu mă urc să văd.

– Ești nebun? Ce să caute-acolo cărămizi?

– Asta-i lucrul care mă enervează și pe mine. Tu, dac-ai fi sigur că-s cărămizi, ce-ai face?

– Ce să fac? Le-aș cerceta. Nu prea au ce căuta acolo.

– Eu pun mina-n foc că sînt și niște cărămizi în tufișul ăla.

– Și-ai să poți urca? întrebă Dan mai mult ca să se afle în treabă.

Deși dealul nu oferea căi ușoare de urcat, Ursu nu-și pierdu prea mult timp ca să ajungă acolo la tufiș. Dintre ierburi și rădăcini ieșise la iveală, pesemne în urma unor ploii și a unor recente alunecări de teren, un colț de piatră. Ursu învîrți de câteva ori lopata, dezgropînd și mai mult colțul ferit atîta amar de vreme de lumină. Nu era o ieșitură stîncoasă ci un colț de zid ridicat acolo de mîna omului! Se prinse cu o mînă de niște rădăcini și începu să sape virtos cu lopata. Dan îl privea neputincios de jos din vale.

– Ce e? îl întrebă Ursu.

– Un zid: și-ncă un zid misterios.

După jumătate de oră, Ursu reușise să-și facă în deal o treaptă de pe care putea să-și continue săpăturile în jurul zidului. Coborî jos, luă o frînghie și-l chemă pe Dan lingă el, aruncă un capăt al funiei și astfel, urcînd îl ajută și pe Dan să se țină după dînsul. Urcușul îi obosi pe amîndoi. Se odihniră cîteva clipe pe treapta săpată de Ursu, mirîndu-se amîndoi de ciudățenia zidului.

– Ce-ar putea fi? întrebă Dan. Se vede limpede că-i ridicat de mîna omului.

Tufișul îi ferea pe cei doi cireșari de orice priviri indiscrete. Începură să sape cu mînie în jurul ieșiturii de piatră. Dan făcu repede bătăături. Dar curiozitatea îl ațîță atît de mult că nu lăsă lopata din mînă decît atunci cînd Ursu îi văzu palmele însingerate și-l obligă să nu mai sape. Zidul înainta adînc în deal. Amîndoi erau uimiți de descoperirea făcută. Tocmai cînd se hotărîseră să plece... Fără privirea de ultimă clipă a lui Ursu...

– Dan! șopti Ursu. Ia vino încoace!

Rănitul se apropie de Ursu pentru a face cunoștință cu o nouă descoperire. Zidul se prelungea printr-o placă de metal.

– Trebuie să fie o ușă, își dădu Dan cu părerea.

Într-adevăr, pe măsură ce Ursu continua săpăturile, placa de metal se transforma tot mai evident în ușă. Erau la marginea de sus a ușii. Și căzură de acord să sape numai în jos, să facă un fel de puț cu scopul de a elibera ușa. Săpatul era greu, mai ales din cauza pietrelor și bolovanilor care umpleau dealul. Cu toată dorința pe care o aveau de a dezlega cît mai repede enigma misterioasei construcții ascunse în creasta dealului, amîndoi cireșarii pricepură că mai au mult de săpat pentru a elibera ușa de fier. Și pentru că erau obosiți și răniți se înțeleseră să-și menajeze forțele și să continue a doua zi dimineața săpăturile.

După ce coborîră dealul și ajunseră la cort le veni în minte ideea să se ducă la izvor pentru a-și răcori fețele și trupurile înfierbîntate. Miraculoasă idee. Se bălăciră din belșug în apa rece și se simțiră mai limpezi ca dimineața. Amîndoi trăiau tensiunea unei mari descoperiri. Presimțeau că acolo, sus, în construcția aceea ascunsă cu atîta grijă vor găsi dezlegarea unei extraordinare taine.

În timp ce Ursu pregătea masa, Dan dădu o fugă la oficiul poștal, pentru a transmite o telegramă cu următorul conținut: *"Întîrziem cu o zi stop Descoperiri foarte interesante stop Ursu Dan"*. Dar văzînd privirile curioase ale fetei de la ghișeu, Dan ceru un alt formular cu care se purtă mai zgîrcit: *"Mai întîrziem o zi stop Dan Ursu"*.

3

Cînd Tic ajunsese acasă, o găsi în grădină și pe Lucia cu telegrama celor de la Vulturești în mînă. Sosise chiar atunci. Conținutul telegramei îl lăsă rece pe prichindel.

– Iar or fi dat peste vreo hrubă nenorocită... Dac-ați ști ce murdărie e acolo! Doamne!

Și se apucă să le povestească fetelor toate peripețiile prin care trecuseră de cînd plecaseră din oraș. Despre ceea ce i se întîmplase lui vorbi cu mai puține amănunte deoarece era foarte grăbit. Se mulțumi să le spună că primul mesager trebuie să fie un șofer pe care pînă seara îl va dibui. Pentru a-și pune în aplicare ideea lui grozavă, se văzu nevoit să apeleze la cei mai isteți și mai devotați puști din ceata lui de candidați de cireșari. Îi chemă pe toți, prin semnale misterioase și grabnice, la el, în fundul grădinii, întări atmosfera enigmatică prin cîteva cuvinte bine pregătite, și abia pe urmă le vorbi despre misiunile lor tainice și urgente: să afle pînă "deseară" care șofer de camion din oraș înjură de "anafură", "cristelniță", "grijanie", "soare", "haram", și "prescură". Indică fiecărui puști în parte planul și sectorul în limitele căruia trebuia să caute, ceru discreția definitivă însoțită de jurăminte solemne, așa că în momentul cînd se pregătea să dea semnalul de plecare întreaga ceată era transfigurată și fiecare puști ajunsese la marginea celui de-al nouălea cer.

– Seara la ora șapte, raportul! încheie Tic. Tot în același loc. Parola: ȚOMBII!

Astfel se explică de ce în după-amiaza aceea în oraș se petrecură cîteva scene foarte curioase mai ales pe străzile pe care mergeau sau opreau camioanele.

Pe o stradă laterală un șofer tocmai dădea drumul motorului.
– Mă iei și pe mine, nene?
– Cît dai?
– Ce să dau?
– N-oi fi vrînd să te plătesc eu? se înfurie șoferul.
– Cu rabla asta... spuse puștiul îndepărtîndu-se.
Primi bineînțeles o "anafură" și puștiul, fericit, notă numărul mașinii.

Pe altă stradă, un camion trecea cu viteză redusă. Un puști de pe trotuar îi făcu semn șoferului să oprească, apoi spuse:
– Ce mai faci, nene?
– Ce vrei, mă?
– Se-nvîrte roata...
– Ba se-nvîrte capul tău, nerodule, grijania...
Puștiul notă imediat numărul mașinii.
Pe altă stradă, în fața unei crîșme poposise un camion. Un puști intră înăuntru și se duse direct la șofer:
– Nene, ia înjură-mă!
– Ce, mă? Soarele și...
Curajosului îi sfîrîră imediat picioarele.

Un alt puști traversa agale strada principală tocmai cînd venea în viteză un camion mare. Șoferul încetini într-adins viteza pentru a-i spune puștiului ceva în legătură cu o "cristelniță". Numai cînd îl văzu pe prichindel notînd numărul camionului îl bătu gîndul că puștiul ar putea fi băiatul vreunui ofițer de la circulație.

Pe altă stradă, unul din candidați nici nu mai trebui să-l provoace pe șoferul care se chinuia să schimbe un cauciuc explodat. Și bineînțeles se încuraja din cînd în cînd cu cite-un "haram" și cu cite-un "pămătuț". Puștiul notă imediat "hara-mul" și numărul camionului, gîndindu-se cu bucurie la cuvintele de laudă pe care i le va spune Tic.

Al șaselea puști procedă cel mai simplu. Taică-său fiind șofer și mînuitor al "prescurii" nu făcu altceva decît să-l întrebe numărul camionului, pentru că acest lucru îi ceruse Tic.
La ora 7 fix, șase puști îmbujorați de emoție se întîlniră la poarta lui Tic. Șeful, foarte grav, ceru fiecăruia în parte parola și cu o aprobare discretă din ochi îi trimise pe rînd în fundul grădinii. Pînă la sosirea lui Tic nici unul nu scoase un cuvînt. Dar cînd șeful ajunsese în mijlocul lor și întrebă cu glas poruncitor.
– Ei?
Toți se repeziră cu carnetele întinse, țîpînd fiecare:
– Eu! eu! eu! eu! eu! eu!
Fericit, prichindelul primi rapoartele scrise ale celor șase detectivi. Fiecare raport conținea un alt număr de camion și una din înjurăturile desprinse din catalogul pe care îl indicase Tic.
Șeful cel mic și cîrn și cu părul încilcit îi privi la-nceput năuc, apoi deodată se întristă atît de tare că puștii din jurul lui se simțiră apucați de tremurici. Cum va putea el totuși să dea de șoferul care adusese mesajul?
Prichindelul se convinse în sinea lui că nu aflase tot ceea ce putea afla de la Șandramaua. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să se mai ducă o dată la moșneag. Și hotărî să plece spre Zogreni chiar a doua zi în zori.

4

Poate chiar în clipa cînd Tic, însoțit de Țombi, ieșea pe poartă cu direcția Zogreni, Ursu și Dan își reluară săpăturile sus, pe creasta dealului, acolo unde se ascundea acea construcție ciudată. Noaptea îi ținuse pe amîndoi într-un somn de plumb, îi odihniuse, iar spre dimineață îi ațîțaseră vise pline de taine. Din nefericire, palmele lui Dan erau numai bășici, fiecare mișcare cu lopata îi provoca usturimi și arsuri insuportabile. Ursu se zburlise la el, interzicîndu-i orice mișcare cu brațele. Dan își scoase însă din trusa medicală un sul de tifon, își bandajă palmele și continuă să mînuie lopata, pînă ce Ursu îi văzu bandajul înroșit. Vlăjganul se răsti cu atîta hotărîre că Dan scăpă lopata din mînă:
– Dacă nu lași imediat lopata, te azvîrl jos! Mai bine uită-te în jur și vezi dacă nu ne iscodește vreun curios!

Bucuros că totuși poate să aducă un folos, așa schilod cum era, Dan își luă noua misiune în primire cu toată seriozitatea. Din fericire pentru dinșii, regiunea era într-un teren mlăștinos nelucrat, departe de comună, așa că nimeni nu prea trecea prin părțile acelea. Țăranii plecaseră și ei cu dimineața în cap pe ogoare, în cealaltă parte a satului. Nimeni nu tulbură liniștea de la ruine.

Cu cât se adîncea puțul de eliberare, cu atît munca lui Ursu devenea mai anevoioasă. După o pojghiță de pămînt moale, nu prea groasă, lopata întilni șisturi pietroase, greu de străpuns. Ursu era nevoit să lucreze numai cu tîrnăcopul la adîncire, lopata folosind-o numai la degajarea gropii. Tîrnăcopul fiind mic, munca nu era prea spornică, deși vlăjganul lovea tot mai virtos în pămîntul îndărătnic. Apăruse cam jumătate de metru din ușa de fier, cînd tîrnăcopul deveni neputincios. Ceea ce crezuse Ursu la început, că e o porțiune de șisturi stîncoase, se dovedi mai tîrziu un zid înălțat cu scopul de a acoperi ușa de metal. Era cu neputință ca mica lui cazma să poată frînge rezistența zidului vechi.

— Aici, numai cu dinamită putem să răzvim, se plîNSE el lui Dan.

— Atît ne-ar trebui... se înfricoșa Dan. Poate găsim un alt mijloc mai la îndemînă.

— Mă-nfurie grozav toată drăcia asta!

— Să-ți spun drept, Ursule, pe mine mă bucură grozav.

Ursu se uită la Dan cu o privire nu prea amicală. Și Dan se grăbi să înlătore echivocul și să-și aducă prietenul pe calea cea bună.

— Nu, nu-i vorba de, cum să-ți spun, de blindajul ăsta nenorocit, ci de toată descoperirea noastră. Cu cât lucrurile se complică, cu atîta cresc șansele noastre de a da peste ceva grozav, Ursule.

— Aaa! pricepu vlăjganul. Sigur că da, numai că nu știu cum o să trecem noi de obstacolul ăsta cumplit. N-avem nici unelte, nici zgomot prea mare nu putem face. Mă gîndeam să trag cu tîrnăcopul în ușa, cine știe poate reușim s-o bortelim. Dar gîndește-te și tu la zgomot... Ar alerga tot satul aici... Doar știi de la Catrina cu ce oameni avem de-a face.

— Am o idee! Ce-ar fi să lovești de cîteva ori tare, pe urmă să întrerupi loviturile vreo jumătate de oră și pe urmă iar să trăznești de cîteva ori.

— Și-a treia oară? Sau îți închipui că oamenii din sat or să rămînă nepăsători...

— Tic spunea că ieri nu era țipenie de om în sat... Doar cîteva babe și niște ținci...

— O să facem și-așa că nu e altă cale. Dacă am avea niște carbid la noi!...

Dan nu înțelegea ce are Ursu cu carbidul:

— Carbid?! Ce să faci cu el?

— Nu te-ai jucat niciodată cu carbid și cutii de conserve? Pui cutia de conserve într-o băltoacă, bagi o bucată de carbid dedesubt, știi tu de la chimie. Carbidul face explozie și aruncă în sus cutia.

— Știu, dar nu înțeleg la ce ți-ar folosi chestia asta? Crezi c-o să poți să arunci în aer ușa cu cîteva bucăți de carbid?

— Nu să arunc în aer ușa, dar aș putea s-o deschid fără ca babele din sat să devină prea curioase.

— Nu înțeleg... Explică-mi.

— E simplu! Tu te-ai duce în sat și-ai face cîteva experiențe cu carbid, acolo la fintînă printre ținci. Cutii de conserve avem. Ne-am potrivi ceasurile și ne-am înțelege asupra secundeii precise...

— Aaaa! se dumeri Dan. Vrei să te maschez, să ne sincronizăm mișcările pentru ca bubuiturile să se audă cam în același timp. Grozavă idee! Dar ce folos dacă n-avem carbid.

— Oare nu s-o găsi la cooperativă?

— Eu încerc. Dacă găsesc... Iau și cutiile de conserve cu mine.

Ursu și Dan își potriviră întocmai ceasurile. Numai cînd secundarele arătară la fel se declară mulțumiți. Apoi se înțeleseră ca prima explozie să aibă loc la o anumită oră și ea să fie semnalul că s-a găsit carbid. După două minute va urma cea de a doua explozie. Apoi din trei în trei minute alte explozii. Ursu va lovi la secunda fixată în ușa de fier.

— Bagă de seamă! îi spuse Ursu lui Dan. Ia mai multe cutii că nu poți ști pe unde ți se pierde vreuna. Și pune-i pe puști să le caute după fiecare explozie, ca să fii mereu aprovizionat cu cutii.

— Nici o grijă, din trei în trei minute!

— Și mai e ceva, adăugă Ursu. Groapa cu apă să fie mică. Și imediat ce pui carbidul sub cutie, aruncă-te într-o parte pe burtă. Eu am văzut odată un individ aproape scalpat de explozia unei cutii de carbid. Țincii să stea la mama dracului.

Dan plecă în goană către sat, în timp ce Ursu începu să lărgească platforma pe lîngă ușa de metal pentru a avea puțința să-și facă vînt și să lovească cu toată puterea în ușa. Nu se gîndise însă la un amănunt. Era prea preocupat cu lărgirea platformei. Cînd termină își făcu planul loviturilor. Urcat deasupra zidului, va pendula cazmaua cu ambele miini, își va pune ceasul

alături, la vedere, și la secunda exactă va lovi cu toată puterea. Cine știe, poate că fierul ruginit nu va opune prea mare rezistență. Se întinse apoi pe iarbă, cu fața în sus, cu mâinile și picioarele desfăcute pentru a-și odihni forțele. Timpul trecea încet. Începeau să-l asalteze gândurile și îndoielile. Pe unde-o fi Dan? Va găsi oare carbid? Va putea să-și facă experiențele? Dacă nu merg la fel ceasurile? Tocmai în clipa când își dădu seama că trecuse peste un amănunt foarte important auzi zgomotul unei explozii. Dan găsisse deci carbid și-l anunța prin semnalul convenit începerea "jocului".

Fără să se mai gândească la altceva, Ursu își luă în primire locul și postul. Se urcă pe muchia de sus a zidului, își desfăcu picioarele, apucă în mână cazmaua, începu s-o penduleze, cu ochii țintă la ceas. Mai rămăseseră trei... două secunde... Una singură.

Vlăjganul lovi cu o forță cumplită. Nu auzi decît un singur zgomot, cel făcut de lovitura lui, la fel ca și Dan, care, înconjurat de o ceată de ținci, lingă fîntînă, nu auzi decît zgomotul exploziei sale. Ursu așteptă, încordat, încremenit în aceeași poziție. Cînd din cele trei minute convenționale nu mai rămăseseră decît vreo cîteva secunde, începu iarăși pendularea brațelor. Secundarul se apropia... Înțelese înainte ca tirnăcopul să atingă ușa de fier că noua lovitură va fi mai năpraznică... Atît de puternică încît coada cazmalei se frînse în două. La acest amănunt nu se gîndise Ursu. Dar nu mai era vreme de pierdut. În trei minute greșeala trebuia reparată... N-avea voie să rateze nici o explozie pentru că n-avea de unde să știe cîtă vreme va mai putea continua Dan "jocul".

Ursu coborî dealul în stilul său nebunesc care întindea siguranța mișcărilor pînă la limita nenorocirii. Cu toate că de la ușa de metal pînă la locul pe care-l ochise Ursu, jos, erau cel puțin treizeci și cinci de metri, vlăjganul făcu această coborîre înfigîndu-și doar de cîteva ori călcîiele în coasta dealului. Ajuns acolo, Ursu se aplecă asupra unui bolovan care ar fi pus pe gînduri un bărbat voinic, îl prinse cu amîndouă mâinile și-l ridică la înălțimea pieptului. Cu această povară în brațe, care-i împletici trupul încă înainte de a ajunge la coasta apruptă, începu urcușul. Hotărîrea de a ajunge la timp îl făcu să parcurgă aproape o treime din drum fără să se oprească o secundă. Își luase ca punct de reper un brăduleț și o rădăcină ieșită afară. Dar cînd ajunsese acolo, rădăcina în care-și proptise genunchiul cedă. Cu bolovanul în brațe se rostogoli la vale.

În căderea crudă și neprevăzută, Ursu avu totuși inspirația să dea imediat drumul bolovanului. Își restabili echilibrul, înainte de a ajunge jos. Cînd luă a doua oară bolovanul în brațe, își propuse la început să urce cu mai multă grijă, dar nu-i trebui mult pentru a-și da seama că acest stil de ascensiune îi destramă iute forțele. De aceea urcă în mici asalturi întrerupte de momente de pauză. Își lua mereu ținte un copac, un smoc de iarbă, o piatră, o gînganie, orice, străduindu-se să le atingă fără să răsufle, să se odihnească o secundă și să continue. Mergea mai mult pe coaste, cu capul lipit de pămînt, căci bărbia era aceea care, înfigîndu-se în scoarța dealului, ducea greul urcușului. Bolovanul îl trăgea în jos, genunchii i se încordau cu disperare, vinele gîtului îi plesneau. Un timp crezu că va urca mai ușor dacă se va lipi cu spatele de munte. Greutatea bolovanului îl trase însă repede în jos. Numai cu cîteva grade să fi fost mai puțin înclinat dealul și urcușul pe spate ar fi devenit o jucărie.

Ultima țintă pe care Ursu o ochise era coada cazmalei, chiar la începutul platformei. Abia cînd ajunsese acolo, își dădu seama că încordarea care-i împinsese toate simțurile spre o singură țintă: cazmata, îl împiedicase să audă zgomotul exploziilor lui Dan. Se uită la ceas. Îl interesa numai secundarul. Nici nu observă celelalte ace. Îi era teamă să se uite în starea în care era. Nu-i rămînea să mizeze decît pe o singură șansă: că nu avusese loc decît o singură explozie și că trecuseră de-atunci numai două din cele trei minute. Înțelese într-o clipă scurtă de luciditate cît de nebunești sînt calculele pe care le face. Mai erau cinci secunde și acul urma să-și încheie, apoi să înceapă un alt tur de cadran. Ursu ridică bolovanul, își întinse brațele înaintea pieptului, își aplecă trunchiul, pendulă o singură dată, scurt, apoi prăvăli povara într-un efort suprem.

5

Dan era pe cale să declanșeze cea de-a patra explozie, cînd văzu cîrdul de babe alergînd spre fîntînă. Din nenorocire nu putea să se grăbească. Mai rămăseseră cîteva secunde. Țipă spre babele care se apropiau oțărîte.

— Feriți-vă! Înapoi!

Apoi băgă carbidul sub cutie. Și de astă dată explozia avu loc la secunda hotărîtă. Țincii chiuiră de bucurie în jurul lui. Țopăiau ca niște diavoli și strigau mereu:

— Mai fă, nene, o bubuitură, că-i strașnic!

Babele erau însă lingă el, cu gurile gata să reverse blesteme, ca niște puhoai distrugătoare.

— Golanule! Lua-te-ar dracii de gît și de subsuori, și de altele! Vrei să belești satul?

— Lasă, bunico...

– Taci, găinarule! Mînca-te-ar ciinii și viermii! Da' ce, am ajuns la cheremul vagabonților?...

– Ia-n dă, țață Leano, varga aceea, să-i arătăm noi.

Bătrînele îl inconjuraseră pe Dan. Erau minioase foc.

Bravul cireșar nu vedea nici un loc printre fustele lor care să-i asigure o retragere nevătămată.

– Cu parul ar trebui să-i frecăm schinarea.

– Ce mai aștepți, Floareo? Dă-i stîrchituri, să-l învățăm minte! Să nu mai sperie satul și să ne strice plozii!

– Pungașule! se repezi una din bătrîne cu pumnii la dînsul. Barbarule!

Dan își băgă capul în piept oferindu-și spatele... Așteptă tremurînd dar lovitura nu-l atinse pentru că o voce groasă, pe care Tic ar fi identificat-o imediat, opri gestul bătrînei.

– Ho! babornitelor! Ce-aveți cu băiatul? După ce vă înveselește nepoții vă mai și repeziți asupra lui. De ce nu-i întrebați pe copchii?

– Și tu ce te-amesteci, hodorogă? se oțări o babă. Dacă ar fi după tine l-ai angaja la primărie ca să bubuie toată ziua satul.

– Eu, hodorogă?! Auziți, oameni buni! se prefăcu moșul jignit și-i făcu semn cu ochiul lui Dan s-o șteargă. Mai bine v-ați uita la chipurile și făpturile voastre. Nu vedeți că vă curg oasele?

– Ba ai putea să-ți legi gura! interveni o babă cu nasul ca un ardei.

– Și să-ți mai strunești fata că prea-și bate joc de flăcâi! adăugă alta.

– Ia uită-te, babele! Babornitele! Ho! N-aveți de cine să vă legați?

Dan nu mai apucă deznodămîntul conflictului, care începuse la fîntînă, pentru simplul motiv că se strecură printre două bătrînele amețite de insulta lui moș Plăcintă și se lansă într-o goană nebună pînă a nu simți babele evadarea lui. Nu-și opri fuga decît la ruine. Acolo, se prinse cu ultimele eforturi de frînghia pe care i-o aruncă Ursu. Noroc că vlăjganul, observînd oboseala lui Dan, trase el de frînghie așa că mînuitorul carbidului și al cutiilor de conserve ajunse sus fără să mai facă vreun efort. Se trînti mort pe iarbă, jeluindu-se prietenului său:

– Erau să mă omoare babele. Dacă nu apărea un moșneag cumsecade mi-ai fi cules oasele de la fîntînă. Mamă dragă, să fi văzut cum mă inconjuraseră și cum se repeziseră la mine?

– S-a auzit zgomotul loviturii?

– Ce lovitură? întrebă Dan cu ultimele eforturi.

– De cîte ori ai explodat?

– Păi... de patru ori.

– Cum? Atunci înseamnă că nu s-a auzit nimic, n-am pierdut nici o explozie!

– Eu nici n-am auzit altceva decît zgomotul exploziilor mele. Păcat că nu ne-a reușit planul, dar dacă le-ai fi văzut și tu cum se pregăteau să mă atingă.

– Dă-le-ncolo de babe. Asta contează acum?

Dan observă tîrnăcopul și sări în sus întrerupînd fraza lui Ursu:

– Cel? Ți s-a rupt tîrnăcopul? Cînd?

– La a doua lovitură!

– Și ce-ai făcut? Adică ai reușit?

Ursu îi arătă lui Dan bolovanul. Dan, uluit, se uită la vlăjgan:

– Unde l-ai găsit?

– Aici! Hai să-ți arăt!

Se aplecară amîndoi asupra ușii de metal. Bolovanul sfărîmase partea de sus a ușii făcînd o crăpătură prin care putea pătrunde pumnul unui om.

– Dacă mai era o explozie, băgăm sigur bolovanul înăuntru. Parcă am presimțit ceva. M-am oprit în ultimul moment.

– Acum n-ai putea? Babele o să creadă că m-am oprit undeva la marginea satului și continui jocul. Ce zici? Riscăm foarte puțin.

Dar nu mai era cazul să riște. Auziră zgomotul unei explozii din direcția satului. Puștii prinseseră "tehnica jocului" și sub oblăduirea lui moș Plăcintă începură să se distreze singuri. Cei doi cireșari înțeleseră că nu mai era nici un obstacol în calea lor. Ursu ridică bolovanul, își încorda năpraznic brațele și-l prăvăli din nou asupra ușii. Dan care era în partea cealaltă scoase un strigăt de triumf:

– Gata! Ura!

Bolovanul trecuse prin ușa de metal căscînd o deschizătură prin care se putea lesne strecura trupul unui om.

căruță în drum și țăranul se bucurase că are cine să-i țină tovărășie. Un ținț de treabă îl dusesse pînă la locuința lui moș Beteală. Șandramaua era chiar în mijlocul curții înconjurat de niște orătării. Le arunca din cînd în cînd cîte o mină de grăunțe. Dacă pe Tic l-ar fi preocupat porecla moșului, ar fi dezlegat-o imediat. În picioare, moș Grigorie Beteală avea înfățișarea unui par fără de sfîrșit, format parcă din doi de S. Capul i se bălăbănea înainte, ghebul din spate parcă voia să i-l tragă înapoi, burta încerca să readucă echilibrul corpului, dar imediat fundul se grăbea să-i asigure ciudățenia, pentru ca genunchii să facă un ultim efort de restaurare a trupului. Această neînțelegere dintre atîtea părți ale corpului dăduseră naștere siluetei formată din doi S, unul continuîndu-se prin altul și aspectului jalnic de șandrama gata să se prăbușească.

Șandramaua îl identifică pe Tic imediat ce-i auzi "bună ziua", și-l scrută cu privirea cîteva clipe.

— Aaaa! Tot mătăluță. Da' ce te-o mai fi aducînd pe-aici?

— Tot cu șoferul acela, moș Șandramaua.

— Bată-l să-l bată pe sudălău, ca să vezi cum poartă copchiii pe drumuri.

— Poate vâ mai aduceți aminte de ceva. Era gras?

— Nu-mi păru deloc gras...

— Era slab? Înalt? Ghebos?

— Așa, ca omul de toate zilele, pe care-l uiți cum îl vezi.

— Nu cumva șchiopăta, sau poate că avea ceva pe față, vreo cicatrice?

— Cică... Ce-i aia?

— Vreo urmă de rană, știți cînd se taie cineva...

— Aaaa! Vrei să întreb dacă nu cumva era însemnat? Nu mi s-a părut. Ia stai!... Ba nu... Era doar murdar de funingine de mașină, nu-ș cum îi zice. Avea urme de degete pe obraji.

— Nu vă amintiți cum era îmbrăcat?

— Ba cum nu. Cu haine din cele de umblă tractoriștii. Le zice "salopente". Dar el își dăduse jos haina, rămăsese într-o cămașă de bumbac subțire, fără mîneci. Ș-avea omul brațele tari, se cunoștea.

— N-avea pe brațe vreun tatuaj?

— Cum? Ce-i aia? Că eu ți-am spus că n-am umblat la școală... Tatu...?

— Știți, cum fac marinarii. Își scriu ceva pe brațe, parcă și le-ar desena cu cerneală albastră. Inimi, chipuri de femei...

— Aaaa! se dumiri Șandramaua. Da' n-avea nici o bazaconie pe brațe. I se vedeau numai vinele umflate.

Tic era deznădăjduit. Ce șofer idiot și anost! Fără cicatrice, fără tatuaj. Dacă măcar și-ar fi rupt un picior, sau i-ar fi tăiat cineva o ureche într-o încăierare...

— N-avea chiar nimic, nimic? Nici măcar nasul nu i-l turtise cineva?

— Eu, dacă l-aș vedea, poate că l-aș cunoaște, dar așa, să aibă ceva aparte, nu-mi aduc aminte. Da' ce ai mătăluță cu el de vrei neapărat să-l vezi?

Prichindelul nu mai avu ocazie să răspundă la întrebarea moșului. Țombi, bănuind probabil că stăpînul lui se află în încurcătură, se luă brusc la harță cu o javră lăptoasă care-l privea înfricoșată dintr-un ungher al ogrăzii. În ajutorul javrei sări însă și un dulău vecin așa că lupta tindea să ia proporții egale dacă n-ar fi intervenit inteligența și șmecheriile lui Țombi. Printr-o figură abilă musafirul cu colți reușise să aducă javra lăptoasă în stare de schelălăială și părea a-i spune dulăului vecin, care era totuși ceva mai mare decît el și mult mai fioros, că-l așteaptă aceeași soartă dacă nu-și caută de treabă. Șandramaua, neștiind care-i situația adevărată pe frontul de luptă ciinesc, luă o joardă și o azvîrli drept în capul dulăului de sacrificiu.

— Ieși afară din ogradă, pămătuful și haramul...! înjură el, apoi întorcîndu-se spre Tic își ceru parcă scuze: Sudălăul acela de șofer... Înjura atîta că m-a năucit și pe mine, om bătrîn. Da' ce-o fi pămătuful?

— Un fel de pensulă de ras... răspunse indiferent prichindelul.

— Aha! Și ce-avea șoferul cu pensula de bărbierit ca s-o suduie?

— Înjura de pămătuf? sări Tic ca un greier.

— Păi cum îți spusei. În viața mea n-am mai auzit pe cineva suduind de pămătuf, și slavă Domnului n-am auzit puține sudalme. Da' ca șoferul ăla și ca alți șoferi mai rar.

Va să zică prichindelul nu făcuse drumul degeaba. Tot aflase ceva. Poate că pînă la urmă va descoperi șoferul chiar cu ultimul amănunt, cu pămătuful de care-și amintea Șandramaua. Deși grăbit nu uită să-i lase moșului un "sărut mîna" recunoscător și o zbughi pe poartă.

— Hai, Țombi! își chemă el ciinele. Trebuie să descoperim omul care înjură de pămătuf în orașul nostru. Știm atîta: e șofer.

Se vede că norocul începea să-i dea tîrcoale cireșarului cu nasul cîrn. Abia ieșise din sat că-l prinse din urmă o șaretă. Vizitiul îl pofti să se urce, așa că Țombi fu nevoit să facă uz de toată

rezistența lui pentru a ține pasul cu trapul iute și mărunț al calului. Cum ajunsese în oraș, Tic convocă în grabă ceata de puști și anunță misterios și încrunțat că misiunea trebuie repetată. Apoi schimbă planurile și zonele candidaților în așa fel ca nici unul să nu mai provoace înjurăturile cu aceeași metodă la același șofer.

– Schimbăm și parola, spuse Tic: IBMOT!

Îl puse pe fiecare să repete și când se convinse că nici unul nu se bilbiie, le destăinui misiunea.

– Trebuie să aflați care șofer din orașul nostru înjură de pământ. Băgați de seamă:

PĂMĂTUF. Știți ce-i pământul? Pensula de bărbierit.

Din ceată se auzi vocea timidă a unui puști:

– Păi eu știu cine înjură! Dacă mi-ai fi spus atunci! Întii a înjurat de "haram". Pe urmă l-am auzit înjurând și de pământ, dar am crezut că-i vreo piesă de mașină, vreun șurub.

– Cum?! sări în sus maestrul de ceremonie. I-ai notat numărul?

– Ți l-am dat atunci.

Tic își cotrobăi cu înfrigurare buzunarele, dădu peste rapoartele puștilor, și alese unul din ele:

– Asta-i? Raportul numărul cinci, zona E?

– Da!

– Mă ținulică! Pentru asta ai merita să-ți spun cireșar.

Ceilalți puști erau triști nevoie mare că li se terminase misiunea înainte de a o începe. Vice cireșarul în schimb era în al nouălea cer. Știa că fiind protejatul lui Tic, nici un puști din cartier nu va mai îndrăzni să-l injure sau să-l provoace la bătaie. Emoția îl tulburase într-atît încît chiar îndrăzni să-i facă o propunere șefului:

– Ce-ar fi să căutăm mașina?!

Propunerea lui fu acceptată fără rezervă de Tic și cu mare entuziasm de ceilalți candidați de cireșari. Unul din ei avea iarăși șansa de a obține felicitările și favorurile șefului. Plecară toți în goană repetind în gînd numărul mașinii și ciudata parolă. Și după o oră unul din ei se întoarse gîfînd:

– IBM... hî, hî, hî, IBMO... M, hî, hî,... IB...

– MOT! completă Tic. Ce s-a întîmplat?

– Pe Dom... hî, hî, hî, pe Domnească... mașina, șoferul, în pană de motor.

– Mă! țipă Tic. Ești sigur?

– Dacă m-a înjurat și pe mine de pămăruf. "Ce zgîiești, mă, ochii? mi-a zis. Pământul tău de vagabond!..."

– Unde l-ai lăsat?

– Pe Domnească... Cam prin fața Ferometalului.

Deși se grăbea, Tic nu voia să strice marile ritualuri ale cetii sale. Luă o poziție de drepti și-i întinse mîna puștiului. Neașteptîndu-se chiar la o asemenea cinste, puștiul fu cuprins de tremur.

– Îi vei aștepta pe ceilalți și le vei spune că ești însărcinat de mine să primești rapoartele.

Dar să nu uiți să le ceri parola IBMOT!

Tic plecă apoi în goană, iar puștiul începu să-și chinuie capul cu o sumedenie de întrebări. Cu ce ton să le vorbească celorlalți? Dacă n-ar fi bine să le ceară rapoarte scrise? Cam ce observații să le facă? Mai ales ăluia care avusese norocul să dea primul peste șofer. ăluia, Tic nu-i întinse mîna.

Prichindelul cîm și ciufulit nu se mai gîndea însă la dramele prin care va trece ceata lui de puști în urma acestor întîmplări. El alerga spre calea Domnească, stîrnind prin goana lui uimirea cetățenilor. Îi era teamă ca nu cumva șoferul să repare motorul și să dispară.

Teama lui Tic nu era însă întemeiată. Șoferul, ca întotdeauna, avea mult de lucru pentru a-și aduce motorul în stare de funcțiune. Tic îl găsi în locul în care-l lăsase puștiul cel fericit, poate chiar mai furios decît îl lăsase puștiul. Încă înainte de a ajunge lîngă el auzi cuvîntul "pământ" scrișnit în dinți. Ca să nu atragă mînia șoferului asupra sa, prichindelul căută un prilej mai puțin obișnuit de a intra în vorbă cu el. Se strădui să nu fie observat de șofer și atunci cînd îl văzu scăpînd jos o piuliță se repezi, o ridică și i-o întinse în mare grabă:

– Poftim! Era cît p-aci să cadă-n canal.

Surprins de gestul și de vorbele politicoase ale lui Tic, șoferul nu se mai gîndi să se uite în jur pentru a descoperi că nu era nici urmă de gură de canal. Cireșarul riscase, dar cu folos.

– Mulțumesc, răspunse șoferul cu voce încă morocănoasă. Dacă o pierdeam iar mai întîrziam jumătate de oră.

Șoferului începuse să-i vină inima la loc. Reușise reparația... Dădu drumul la motor și-i făcu semn lui Tic:

– Ei, nu vrei să te plimbi puțin?

Prichindelul nici nu visase că va ajunge atât de repede atât de departe. Se urcă imediat în cabină alături de șofer și începu să-l descoase cu multă artă:

– Mergeți și-afară din oraș, prin sate?

– Aproape numai afară. De-aceea s-a și hodorogit camionul. Niște drumuri, pământul și haramul celor care nu le îngrijesc! Uff! Numai pene. Una după alta. Când merge motorul, explodează cauciucul. Când merge cauciucul, se strică motorul.

– Și nu găsiți pe nimeni ca să v-ajute? Am văzut chiar azi la Zogreni o mașină în pană. Dar s-a găsit un moșneag, unul Șandramaua, înalt și deșirat care l-a ajutat pe șofer.

– Un moșneag cu trupul șui? întrebă șoferul.

– Da... Avea trupul ca un fel de S dublu.

– I-auzi, domnule! L-am întâlnit și eu, acum vreo două zile. Știu că i-am dat un pachetel.

Oare l-o fi dus?

– Era pachetelul dumneavoastră? puse Tic întrebarea cheie.

– Nu! Mi-l dăduse un țaran, un flăcău din Bozieni, care se tot plimbă cu bicicleta. M-a rugat să-l duc la tirg.

– Nu-l cunoașteți pe flăcău? Nu știți cum îl cheamă?

– Nu! L-am văzut de vreo două ori când am trecut pe la Bozieni și Movila. Umblă toată ziua pe bicicletă. Dar de ce te interesează?

Tic tocmai se pregătea să scornească un motiv, când o bubuitură groaznică cutremură camionul. Șoferul frână și-și duse mâinile la cap:

– Pământul și haramul ei de mașină. Ai văzut! Cauciucul! Ufufuf.

Tic nu mai auzi cel de-al doilea pământuf. Sări din mașină și cu toată viteza o apucă spre casă. Voia să ajungă chiar în acea zi la Bozieni și să dea peste aducătorul mesajului. O puse repede la curent pe Maria cu cercetările sale și o îndemnă să spună părinților că s-a dus în vizită la un coleg din Bozieni. Apoi îl chemă pe Țombi după el și porni pentru a doua oară în aceeași zi pe drumul pe care îl cunoștea în toate amănuntele.

7

Ursu își introdusese mai întâi brațul, apoi capul în gaura pe care o făcuse bolovanul în ușa de metal. Aprinse lanterna și începu să-i plimbe raza. Bolovanul se prăvălise într-o încăpere strimță care exala un miros puternic de mucegai, încăperea avea o formă pătrată cu latura de vreo trei metri. Proiectă raza lanternei de-a lungul pereților dar nu descoperi în ziduri nici o ușă, nici o deschizătură. Își scoase cu multă băgare de seamă capul și brațul afară și-i descrie apoi lui Dan ceea ce-i destăinuise lanterna.

– Să nu fie gura unui puț, se cam înfricoșă Dan.

– O să cercetăm podeaua. Deocamdată nu cred că e vreo primejdie.

– Ai văzut tu podeaua? Ești sigur?

– Dacă bolovanul e înăuntru înseamnă că încăperea are o podea, răspunse Ursu. Cobor eu primul. Tu să-ți bagi întâi capul și pe urmă te lași în seama mea. Ia o lanternă.

Ursu își strecură cu dibăcie capul prin gaură, mai întâi picioarele, apoi din câteva mișcări elastice, răsucite și restul trupului. Își dădu drumul jos. Simți sub tălpile sale o podea dură, acoperită de o pojghiță subțire de pământ. Îl ajută și pe Dan să coboare. Aprinseră amândoi lanternele și începură să studieze cu atenție interiorul de cub în care pătrunseseră.

Încăperea părea o construcție simplă, dar solidă, cu ziduri groase. Cei doi cireșari organizară un control temeinic și metodic, căutând ieșirea secretă pe care erau siguri că încăperea o posedă. Ursu bocăni cu tîrnăcopul în fiecare zid în afară de cel în care era ușa și care era astupat din afară. Nu lăsă nici o palmă de zid necercetată dar nu găsi nici urmă de ușă.

– Imposibil! se încăpățină Dan. Camera trebuie să aibă un rost. Și singurul pe care-l poate avea este acela de a tăinui o intrare secretă. Vezi tu un altul? Eu oricît mă chinui nu-i găsesc altul.

– Mai știu și eu ce să cred? Fiecare descoperire pare plină de speranțe și de promisiuni... știi doar, și-n ruine, în hrubele acelea. .. dar nici n-apuci să răsufli bine după eforturile făcute, ori să strigi "Ura"! ca să-ți dai seama că descoperirea e o aiureală care duce nicăieri, sau că au mai fost și alții înainte, pe-acolo.

– Nu uita, Ursule, că aici, de când a fost îngropată încăperea, cine știe de câte sute de ani, nimeni în afară de noi nu i-a pășit pragul.

– Asta-i adevărat. Locul ăsta n-a fost descoperit de nimeni înaintea noastră.

– Vezi? Eu cred că încăperea asta tăinuiește ceva.

– Să cercetăm podeaua! De-aceea am lăsat-o la urmă. Întotdeauna intrările secrete se află în podea.

– Hai! Și-aș îndrăzni să spun: Cu noroc!

Ursu avusese inspirația să-și arunce, înainte de a coborî, uneltele înăuntru. Zgirie cu ajutorul cazmalei două diagonale. Apoi împărți podeaua încăperii în patru părți egale, tot prin linii făcute de vârful tirnăcopului. Luă apoi la cercetare fiecare parte a podelei. Rase cu lopata poșhița de pământ de la suprafață pînă ajunse la zid. Cînd podeaua fu astfel curățită plimbă cu atenție lumina lanternei din ungher în ungher. Într-un colț, spre zidul din fund, zări un cerc de pământ cît jumătate de palmă. Își dădu imediat seama că trebuie să se afle o gaură acolo. Poate chiar mai mult.

Dan urmări cu atenție mișcările lui Ursu. Îl văzu luînd partea de fier a cazmalei, introducîndu-i colțul în insulița aceea de pământ și răsucind. Auzi și el clinchetul metalic pe care-l scoase vârful tirnăcopului.

– Un inel! șopti Ursu înfiorat. Asta am vrut!

Abia atunci, fixînd razele lanternelor acolo, observară în jurul inelului patru tăieturi subțiri, patru sănțulețe, alcătuiind un pătrat cu latura de aproape jumătate de metru.

– Un chepeng! tremură Dan de emoție. Ai văzut, Ursule?

În loc de răspuns, Ursu băgă vârful cazmalei în inel și începu să tragă cu toată puterea de coada de lemn care mai rămăsese. Trase pînă simți că-i pleznesc vinele.

– Nu vrea să cedeze? întrebă Dan. Să facem o pîrghie din coada lopeții.

– N-o să reziste, dar altceva n-avem ce face.

Într-adevăr coada lopeții se frînse, dar lui Ursu i se păru că chepengul se clintise. Băgă din nou vârful cazmalei și trase... trase pînă avu senzația că-i pocnesc și venele și tîmplele. Chepengul se mișca. Se ridicase cu cîțiva milimetri. Mai trase o dată din răsputeri. Una din muchii depășise podeaua. Scoase tirnăcopul din inel și din cîteva mișcări forțate ridică tot capacul de piatră, despărțindu-l de podea.

În fața ochilor celor doi cireșari apăruse o scobitură. În interiorul scobiturii era o ladă de metal. Scoaseră lada afară. Scobitura se termina foarte aproape de suprafață. Ursu bocăni cu vârful tirnăcopului dar zgomotul era înfundat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Scobitura nu continua printr-un gang secret.

În sfîrșit, se puteau ocupa de obiectul găsit. Lada nu avea lacăte și era numai rugină. Deschiseră capacul și spre surprinderea lor văzură o altă lădiță de lemn. Putrezită. Dar și această lădiță adăpostea o altă ladă de metal mai puțin atinsă de rugină și încuiată.

– Ladă după ladă! se miră Ursu. Ce taină o mai fi și aici?

– Dacă-i o comoară? Altceva nu vād ce-ar putea fi.

– S-o deschidem?

– Poți?

Ursu manevră cu lopata. Capacul de metal nu rezistă prea mult. Sări în lături dar înăuntru se afla o altă lădiță de lemn foarte bine păstrată. Lemn dur, fără moarte.

– Asta-i culmea! spuse Dan uimit. Ce comori s-or fi aflînd înăuntru?

Scoaseră amîndoi cu grijă lada de lemn din interiorul celorlalte lăzi. Capacul era bătut în cuie.

– Ieșim afară? propuse Ursu. Că nu cred să mai fie altceva în camera asta.

– Hai! Că mi s-a făcut și mie rău de atîta praf și mucegai.

Întîi aruncară uneltele, apoi ieși Ursu. Dan îi întinse lada enigmatică, apoi își scoase și el capul pe gaură. Ursu îl trase în sus fără nici o greutate.

– E mai bine la lumina zilei, spuse Dan inspirînd cu nesaț aerul curat și răcoros. Tare sînt curios să știu ce conține lada. Hai s-o deschidem!

Pentru Ursu, înarmat cu tirnăcopul, deschiderea lăzii era un fleac. Totuși mînuî vârful cazmalei cu multă atenție ca să nu distrugă lădiță. O dată capacul în lături cei doi își aruncară privirile în interiorul lăzii. Altă lădiță? Sau... Se așteptau să vadă luciul comorii, monezi, giuvaeruri. Nimic strălucitor, nici o fărîmă de metal. Niște cîrpe putrezite și niște scoarțe vechi. Atît! Acesta era tot conținutul lăzii. O răsturnară cu fundul în sus, o întoarseră pe o parte și alta. În zadar. Lada nu mai conținea nimic altceva. Dan tocmai era pe cale să scoată o injurătură, cînd Ursu cu un gest rapid desfăcu scoarțele. În interiorul scoarțelor se aflau niște coli de hîrtie. Două coli de hîrtie. Dan se repezi asupra lor.

– Ce-ar putea să fie?

Colile erau umplute cu un scris mărunt de mînă. Erau scrise cu litere chirilice. Dan se uita la Ursu. Vlăjganul se scuză cam încurcat:

– Eu, din păcate, habar n-am! Poate cunoști tu alfabetul chirilic?

– Nu cunosc decît cifrele... Stai că parcă descifrez ceva... Pssst! ce rău îmi pare că nu cunosc alfabetul! Ia notează Ursule: ...? ...1 ...4 ...1. Ce-ar putea să însemne aceasta. Uite aici în josul colii, 7141...

– N-o fi anul? își dădu cu părerea Ursu.
 – Ai dreptate, Ursule! Anul șapte mii o sută patruzeci și unu. Ia scade din el cinci mii cinci sute opt.
 – O mie șase sute treizeci și trei! răspunse Ursu prompt. Anul o mie șase sute treizeci și trei. De-atunci trebuie să fie documentul.
 – Cred c-am descoperit ceva grozav, Ursule. Ia gîndește-te la vechime. Și mai ales la grija cu care a fost ascuns și păstrat documentul. Te pomenești că toată zidirea asta s-a făcut pentru el!
 – Știu și eu ce să zic? Ți-am spus că mi s-a făcut teamă. De cîte ori credem c-am dat peste ceva...
 – Nu mai fi și tu pesimist. Sînt convins că-i ceva grozav! Și tot meritul e al tău, Ursule. Dacă n-ai fi observat colțul ăsta de zid, ne-am fi întors acasă cu buzele umflate.
 – Las-o și tu mai moale. Ai cel puțin același merit ca mine. Ce facem?
 – Ne-ntoarce, imediat! Și Maria și Lucia cunosc bine alfabetul chirilic. De altfel, îți dau cuvîntul meu de onoare că, pînă mîine la prînz, îl descifrez singur, numai să fie scris în românește.
 – Uite, la treaba asta mă bag și eu, spuse Ursu cu fermitate.
 – Cu gaura ce facem? întrebă Dan. O lăsăm așa, sau o astupăm?
 – N-ai nici o grijă. Mai trec multe săptămîni pînă să fie observată. Cine să umble pe-aici? Poate numai din întîmplare.
 – Și de altfel nici nu cred că mai avem ce căuta aici, adăugă Dan.
 Dar în privința asta, Dan se înșela.
 Ursu strînse repede cortul și îndesă totul în ranița cea mare. Puteau să plece. Cu o nuanță de tristețe în glas, Dan îi spuse prietenului său:
 – Ce rău îmi pare că n-a asistat și Tic la descoperirea noastră. Cît s-ar fi bucurat! Săracul, Ticușor. Cine știe pe unde-o fi?
 Ursu și Dan își mai aruncară o dată privirile asupra ruinelor, apoi porniră cu pași inimoși spre gară. Soarele mai avea cîteva ore pînă la asfințit.

8

Nici unul din cei trei băieți nu-și atinse însă ținta în cursul acelei zile. Dan și Ursu sosiră atît de tîrziu în oraș, încît nu mai avură curaj să-și scoale prietenii și să le anunțe marea descoperire. Amînară totul pentru a doua zi dimineața. Iar prichindelul, nevoit să parcurgă tot drumul pînă la Bozieni pe jos, ajunse în sat o dată cu inserarea. Din fericire, n-o mințise pe Maria cînd îi spusese că are un coleg acolo în sat, așa că trase chiar la dînsul. Iscodindu-l, pe departe, Tic află de la el că există într-adevăr un flăcău care face de cîteva ori pe zi, cu bicicleta, drumul între Bozieni și Movila, dar care nu locuiește în Bozieni, ci în Movila.
 – Să-l vezi ce țațoș e pe bicicletă! adăugase colegul. Mamă, mamă! o să rîzi să te prăpădești. Parcă ar călări un armăsar. Dacă ne sculăm mîine mai dimineață, îl vedem.
 Tic îi lăudă colegului spiritul de observație, îi făcu chiar cîteva complimente dîndu-i a înțelege că are talent la română ("să știi, mă, că te persecută profesorul de română") și se arătă foarte curios să-l vadă pe biciclist, pentru a se convinge dacă portretul făcut îi corespunde într-adevăr. Năpădit de atîtea atenții și bucurii, colegul se jură, cu cele mai sfinte cuvinte, că îi va arăta mîine dimineață biciclistul, chiar dacă ar trebui pentru asta să nu doarmă toată noaptea.

CAPITOLUL X

1

Lucia, Maria, Ursu și Dan își consacrară toată dimineața descifrării documentului. Truda lor era chinuitoare și complicată din cauza caracterelor vechi în care fuseseră scrise paginile descoperite în lăzile încăperii tînuite. Cei doi eroi, regele carbidului și sfîrmătorul de uși, își ținuseră întocmai cuvîntul. Reușiră să învețe alfabetul chirilic pînă la prînz. O oră mai tîrziu, cireșarii izbutiră să transcrie întreg documentul. Lectura le umplea sufletele de emoții cum rar mai trăiseră și le aprinse toate fanteziile și îndrăznelile atîta vreme amorțite.

Iată ce glăsuiau paginile acelea vechi, care răzbătuseră la ei după 300 de ani:

"Eu, logofătul Cristache Zogreanu, umbra plecată a Mariei sale, primind prea înaltă poruncă din chiar gura domnului nostru care, asemeni stejarului stufos și nestrîmb, umbrește cu mila lui ograda țării, m-am căznit din greu, aici în Șoimeni, în casa domnească, de multe ori apucîndu-mă zorii, să zăvoresc în slove cu neputință de deslușit taina Cetății Vulturilor căreia i se mai spune și

Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de însași firea, oamenii istorisesc că cetatea numai la lumina lunii a fost zidită, în a opta domnie a Mușatinilor și că nimeni nu știe a-i arăta astăzi drumul. În cetatea cea veche, după cum zic unii, întâia grijă este păzirea în vremi de cumplită bejenie a odoarelor scumpe ale țării, ce fac culme neamului nostru, și a odraslelor domnești la picioarele cărora îngenunchiem cu toții. Căci, precum la adăpostul stîncii de cremene ne ferim de săgeata dușmanului azvirlită împotriva-ne, tot așa ne ferește în vremi de amar ca un soare binefăcător domnul pămîntului nostru. Și truda mea nu a fost în van, căci nu văd unde se găsește acea minte iscusită care să prindă cheia ce-i dă dezlegarea tainei, și deci intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os domnesc și cel ce urcă în domnie poate să știe taina, locul și drumul cetății Vulturilor. La fel și eu cunosc taina, dară apoi, din înaltă poruncă și drept județ, oi uita-o eu însumi, căci chiar Maria sa spus-a că numai această uitare mă poate duce la moarte bătrînească și senină și-i va feri pe urmașii mei de primejdii grele domnești și nu-i va duce la osînda cruntă pe care fiecare nelegiuit toată viața o poartă.

Scris-am eu, tretilogofătul Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de mai gios în cea de a doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă și în cel de al patruzeci și unulea an la vieții mele, care, deie Domnul, cel din urmă să nu fie".

După această introducere pe o pagină, urma o altă coală, scrisă tot numai pe o pagină cu alt conținut.

Era documentul propriu-zis:

"Mai întâi, de oriunde ai lua-o același lucru îl afli; apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găsești; apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi; apoi ca racul mergi cîțiva stînji, chiar patru; apoi faci repede doi pași înainte și numai la urmă te mai oprești; apoi oleacă răsuați că oboseala te-a ajuns și drumul nu-i ferit de primejdii; apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van; apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și nu-i rău să mai scornești două porunci; apoi zece fără de unu și zece cu unu îți poartă pașii; apoi îți ajută întâia călătorie și nu chiar și cea din urmă; apoi urci cu trudă pînă la capătul satului; apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te așezi la umbra streășinei; apoi te oprești în cele trei zile de Paști; apoi după un hop îți proptești piciorul în pămînt și după un alt hop la fel faci; apoi numai dacă pornește luni și duminică poți răzbi; apoi numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te oprești; apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii; apoi oprindu-se la izvor și la sfînta duminică împărăchiezi doi de unu și numeri trei brazi; apoi te rogi Domnului și nu mai cauți decît mai apoi; apoi treci o creastă; răsufli de două ori și chiar de nouă; apoi bați la prima poartă; apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puieții de la capătul ogrăzii; apoi după a treia vine a patra precum după a opta vine a noua; apoi trei și opt se risipesc; apoi ajungi la sfîrșitul sfîrșitului; căci nimic nu mai este; nimic; nimic."

La capătul acestui document, o altă mină, cu o altă pană, cu alt scris și cu altă culoare de cerneală adăugase:

"Răposat-a, de moarte cu neputință a destăinui, logofătul de divan Cristache Zogreanu în luna șasea a anului 7141 de la facerea lumii".

Cu această frază dureroasă se încheiau slovele scrise pe hîrțile descoperite de cei doi cireșari în încăperea de taină.

După a doua citire a documentului de către Lucia, în cameră se lăsă o liniște mormîntală. Mult timp, nici unul dintre cireșari nu îndrăzni să tulbure tăcerea grea, de marmură. Gîndurile fiecăruia zburau încilcite. Toți își dădeau seama că mesajul fetei în alb nu era o farsă ci o chemare adevărată. Dar dincolo de acest mesaj, cireșarii își închipuiau o dramă singeroasă pe-trecută cu mai bine de trei sute de ani în urmă. Sărmanul logofăt de divan, după ce zăvorise în slove "cu neputință de deslușit" taina Cetății Vulturilor, fusese ucis pentru ca nimeni să n-o poată afla vreodată din gura lui.

Simțul datoriei îi trezi pe cireșari din vise și amintiri. Lucia se hotărî, prima, să rupă tăcerea:

— Documentul lămurește multe enigme, dar mai ales risipește o mare îndoială. Înseamnă că a existat cîndva un loc de refugiu numit Cetatea Vulturilor. Și s-ar putea ca fata în alb să fi dat într-adevăr de el.

— Deci crezi în adevărul mesajului! încercă Dan s-o oblige la un răspuns precis.

— Nu știu unde se termină în mesaj realitatea și unde începe fantezia. De pildă povestea cu prizonieratul mi se pare scornită. Dar posibilitatea ca "fata în alb", cum îi spuneți voi și cum îi place și ei să-și spună, să fi ajuns într-un castel sau în cetatea de refugiu începe să se transforme în probabilitate, dacă nu chiar în certitudine.

— Eu sînt convinsă! spuse Maria. Prea multe fapte coincid. Și-mi amintesc și tonul scrisorii ei. Cred că nu ți se mai pare nesincer, Lucia?

— Nu! recunosc fără ezitare conducătoarea de moment a cireșarilor.

— Eu cred chiar și în posibilitatea ca ea să fi fost făcută prizonieră... spuse visătoare Maria.

– De către cine și în ce scop? întrebă Lucia. Și dacă s-a întâmplat asta, tu crezi că indivizii care o țin prizonieră și care nu pot fi decât oameni răi sau cu intenții rele, ar fi lăsat-o să scrie și să trimită un asemenea mesaj? Un astfel de lucru nu se face în doi timpi și trei mișcări. Gîndește-te și tu, Maria!

– Dar dacă o ajută cineva... chiar unul din cei care o țin prizonieră?

– Mi se pare prea complicat. Hai, să fim serioși! Tu crezi că într-un castel misterios și singuratec o fată de vîrsta ei poate rămîne mult timp nevătămată. Dacă ar fi adevărată povestea ei, cei care o țin prizonieră nu pot fi decât hoți, sau căutători de comori, sau alți nelegiuiți. Crezi că ar putea trăi atît de simplu printre ei? Eu zic să lăsăm gîndul ăsta la o parte. Să ne preocupăm deocamdată numai de enigma castelului!

– Sînt de acord cu Lucia, interveni Dan. Enigma fetei în alb se poate dezlega numai o dată cu enigma castelului sau a cetății.

– Aaaa! Sigur că da! spuse Maria. Cu ideea asta sînt absolut de acord!

– Și eu! spuse Ursu cu voce calmă.

Toți erau conștienți de însemnătatea afirmațiilor făcute, toți știau la ce urmări îi obligau afirmațiile. Adevărul e că doreau toți acțiunea.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, cred că e descifrarea documentului, propuse Maria.

– Ce descifrare? întrebă Dan cu naivitate.

– Vrei să spui că documentul nu mai are nevoie de interpretare? sări Lucia.

– Poate că pe vremea lui o fi fost greu de interpretat, răspunse Dan. Mie însă mi se pare foarte simplu. Fii atent, Ursule! Lucia, dă-mi puțin transcrierea documentului. Așa! Auziți! Dar mai întii trec peste frazele fără nici un rost.

– De unde știi care sînt frazele fără nici un rost? întrebă surprinsă Lucia.

– Ce-ar putea să însemne de pildă prima frază? continuă Dan. "Mai *întî* de unde ai lua-o același lucru îl aflu?" Nu ți se pare simplu? Adică tot acolo ajungi, unde spune el în cealaltă frază: "*apoi drumul duce la o cetate veche zisă a Vulturilor*"... apoi spune că dedesubtul cetății nu găsești nimic, ci dacă mergi înapoi ca racul patru stînjeni... cît are un stînjen, Lucia?

– Cam doi metri...

– Nu *cam*! Spune precis!

– Un metru nouă sute nouăzeci și șase.

– Bine, bine!... Va să zică, dacă mergi înapoi vreo opt metri, documentul zice "*chiar patru*", deci un metru nouă sute nouăzeci și șase ori patru, pe urmă mai faci doi pași înainte.

– Dar de ce treci peste fraza cu oboseala și răsufierea? întrebă Maria care luase și ea una din transcrieri.

– Pentru că dacă mergi și tu acolo o să vezi cum o să răsufli! Tot nu vă dați seama? E cît se poate de copilăros documentul. Pe urmă vine "*zece cu unu*" adică unsprezece pași, apoi "*zece fără unu*", adică nouă pași, apoi "*urci cu trudă*", mamă dragă, ce adevărat e! Apoi încă vreo cîțiva pași și pe urmă probabil dai de intrare. Documentul spune: "*numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te oprești*", peșemne că e o intrare laterală, la dreapta sau la stînga, care duce în castel, pe urmă vin povestea cu cel de al șaptelea lacăt, ceea ce înseamnă că dai propriu-zis peste poarta de intrare în castel...

– Totuși ai trecut peste o serie de fraze, îl întrerupse Lucia pe Dan. Ce rost au aceste fraze, Dan? Pentru ce au fost scrise?

– Cred că întrebarea ta e cel mai bun răspuns! răspunse Dan în mare vervă. Pentru ca să încurce cititorul, să-l zăpăcească și, în această privință, tretilogofătul a fost cît se poate de ingenios. Asta se vede cel mai bine din stilul în care e scris documentul, un stil misterios, religios. Nu uita, Lucia, că pe-atunci oamenii erau foarte temători în credință. Dacă unul ar fi dat atunci peste document, ar fi fost foarte impresionat de chestiile religioase, cu poruncile, înțelegi, nu? Să nu furi, să nu rîvnești bunul altuia, sau de pildă cu evangheliile, cu sfînta duminică; ar fi fost atît de impresionat că adevărul i-ar fi scăpat printre degete. Gîndește-te la epocă, gîndiți-vă la epocă... zău, pentru vremea de-atunci, logofătul pare într-adevăr foarte isteț, dar pentru noi...

– Cu alte cuvinte, îi întrerupse Maria zelul, tu crezi că dezlegarea enigmei se află...

– Se află totuși la Vulturești! adăugă Dan foarte ferm.

– Dar unde? întrebă Ursu. Că doar am colindat toate coclaurile pe-acolo.

– Și eu am crezut la început ca tine, Ursule, dar o frază din document mi-a deschis ochii: "*apoi ca racul mergi cîțiva stînjeni*", adică înapoi...

– Unde dracu' șă mai mergi? se înfurie Ursu. Înapoi e numai deal.

– Dar noi unde-am descoperit documentul? În vale?

– Aa! exclamă Ursu. Vrei să spui că în deal, chiar dincolo...

– Da! Cred că cetatea se află în deal. O fi avînd ea poate și alte intrări, dar aceea pe care ne-

o indică documentul se află în deal.

– Dar cum s-a putut și oare cînd s-a putut ridica totul? întrebă Maria.

– Păi nu spune în predoslovie că s-a lucrat numai la lumina lunii? răspunse tot Dan. Și apoi cum s-a procedat cu logofătul Zogreanu s-a putut proceda și cu alții: Criști! Jos capul!... Și oare de ce dealul de pămînt să nu fi fost dinadins tăiat și făcut abrupt? Pare prea curios dealul...

Acum mi se explică multe, Ursule. Dacă-am fi știut! Trebuia să cercetăm nu ruinele ci dealul...

– Atunci ce reprezintă ruinele acelea nenorocite? întrebă Lucia.

– Ce-ar putea să reprezinte decît fortificațiile de apărare a castelului? Castelul era tăinuit, dar pentru orice eventualitate trebuia și apărat. Însă în mod discret. O cetate mare ar fi atras atenția. Dar una mică... trece mai neobservată, nu ațîță curiozitatea nimănui. Castelul se află în deal. Dacă ați avea și voi în minte ruinele și dealul și locul în care am găsit documentul, sint sigur că nu v-ați îndoi nici voi.

– Eu cred că Dan are în mare măsură dreptate! încuviință Lucia. Vultureștii trebuie cercetați metru cu metru. Și totuși!... Fata voastră în alb vorbește despre un castel de marmură, nu pomenește nicăieri despre camere întunecate, despre lipsa soarelui... Asta cum se explică? Scrisoarea fetei să fie totuși o farsă?

– S-ar putea ca în deal să se afle doar intrarea la Castel, spuse Dan.

– Dar Castelul unde să fie? întrebă Maria.

– Undeva în spatele dealului, în pădure, prin vreo ripă neumbată, sau chiar departe undeva. Sint tuneluri subterane lungi de kilometri... Dacă ne luăm după document, la Vulturești, nu în ruine, ci în spatele lor, se află ceva în legătură cu castelul. Eu cred că o intrare sau vreun tunel subteran.

– Atunci n-ar fi mai bine să ne despărțim în două grupuri? propuse Lucia. Unul să cerceteze dealul, celălalt împrejurimile. Am înainta mai repede.

Ceilalți acceptară.

– Dar cu Tic ce facem? întrebă Ursu. Cine știe pe unde umblă săracul...

Într-adevăr, toți uitaseră de prichindel în emoția ultimelor descoperiri.

– Să-i dăm o telegramă să vină imediat la Vulturești! sugeră Dan.

– De ce? întrebă Lucia. Dintr-un anumit punct de vedere acțiunea lui e foarte utilă. Ea nu poate decît să ajute la dezlegarea enigmei castelului și... a fetei în alb. Mai ales a prizonierei din castel. Tic nu mai poate întîrzia mult timp. Îi lași tu, Maria, răspuns acasă că am plecat la Vulturești.

– Cînd vreți să plecăm? întrebă Ursu.

– Mîine dimineață în zori! Avem tren! anunță Dan. Ne lasă la șapte kilometri de sat.

– Mai bine să mergem cu autobuzul, spuse Ursu. Azi am aflat că merge un autobuz în direcția aceea. Plecăm tot în zori.

– Atunci cu atît mai bine! Ne lasă și mai aproape de ruine. Deci mîine, la stație, în centru. Tuturor le spunem că mergem într-o excursie. Și prietenilor și părinților... O excursie într-o pădure. Iar lui Tic îi lăsăm răspuns să vină după noi...

– Și dacă întîrziem mai multe zile? se îngrijoră Maria.

– Și?! se miră Dan.

– Peste două zile trebuie să sosească Victor...

– Aoleu! Uitasem... Îi lăsăm și lui un răvaș... Chiar eu îl scriu. Tu, Maria, scrie pentru Tic.

Cireșarii se despărțiră pentru a-și face din timp pregătirile. Dan căpătase strălucirea unui zeu. Era prima dată cînd simțea dorința de a fi conducător.

2

Elevul cu talent la română își ținuse cuvîntul. Se sculase cu noaptea-n cap și cînd simți că se ivesc zorile îl trezi și pe Tic. Ciufuliciul se încredințase fără grijă somnului și dormise grozav. Anticipase cu siguranță infailibilă plăcerea colegului său de a-l trezi.

– O să vezi acu, ce țanțoș trece! Grozav de țanțoș.

Tic se îmbracă la repezeală și ieși la poartă. Soarele răsărea. Oamenii plecau în cirduri prin ogoare. Departe, pe șosea se vedea parcă un biciclist.

– El e! Țanțoșul! se bucură colegul. Să-l vezi ce țanțoș! (îi plăcea teribil cuvîntul).

Cînd biciclistul se apropie, Tic făcu cîțiva pași spre mijlocul drumului și se postă acolo ca un stîlp. Biciclistul se opri destul de surprins.

– Foarte frumoasă bicicletă! spuse prichindelul în loc de "bună dimineața", cu convingerea că țanțoșul îi va primi lauda cu mare plăcere. Dar v-aș ruga ceva. N-ați dat dumneavoastră acum cîteva zile un pachetel unui șofer? Nu știți de la cine l-ați primit?

Biciclistul îl măsură pe Tic de sus pînă jos, dar făcu greșeala ca mai întîi să-i răspundă și pe

urmă să întrebe:

- Factorul de la Brusturi mi l-a dat. Dar ce te interesează pe tine, bă țincule?
- Am pus un pariu cu puștiul ăla din poartă.
- Aaa! aprobă fericit biciclistul, dar după câteva clipe își reveni: Ce fel de pariu și pentru ce?
- Asta-i treaba noastră!

Din fericire, la poarta unei case apărură o fetișcană frumoasă și zveltă și, văzînd-o, biciclistul cel țănoș sări pe șă ca un campion, dar nu apăsă pedala înainte de a-i spune lui Tic:

- Ziceai că-i grozavă bicicleta, hî? Da, e foarte bună! Cea mai bună bicicletă din cîte se există, cea mai simultană...
- Și trecu prin dreptul fetei, cu capul sus și drept în șă, ca un motociclist.
- Adevărat că-i țănoș, își felicită Tic colegul. Și zici că-i din Movila? Dar Brusturi unde vine?
- Brusturi? Păi de la Movila nu-i mult. Vreo cinci kilometri, în sus, spre munte.
- Și pînă la Movila?
- Numai trei kilometri. Dar de ce întrebi?
- Mă gîndesc să dau o raită pînă la Brusturi, la o prietenă de-a Mariei, la o colegă a soră-mi.
- Hai că merg și eu! Numa' să mă schimb.
- Stai! Stai că nu sînt sigur... Zău...
- Chiar vrei să pleci? Hai, nu pleca! Acuș vin băieții pe teren, la fotbal... Ardem un meci...
- Da?! se prefăcu Tic foarte interesat. Să știi că vin. Mă duc numai pînă la Movila. Am puțină treabă acolo. Pînă mă-ntorc, tu poți să alegi formațiile... Eu joc pe postul de căpitan... Și la toamnă să știi că te bag în echipa clasei.

Tic era sigur că va pleca singur. Nu chiar singur de tot, pentru că îl avea și pe Țombi cu el. Spre Brusturi, băiete!

Dar din pricina promisiunii sale, puști din Bozieni n-au jucat fotbal în dimineața aceea. L-au așteptat cu o încredere nețărnută pe cel mai bun pitic din oraș, "adică ce din oraș, din toată țara", l-au așteptat pînă li s-a făcut foame rea și s-au cărăbănit pe la casele lor, hămesiți și nenorociți. Dar nici Tic nu era prea vesel. Factorul din Brusturi îi spusese că primise pachetul de la preotul Gîrbaciu din Stăncuța. Iar Stăncuța se afla la vreo cinci kilometri de Brusturi. Deși prichindelul se grăbise nevoie mare să ajungă cît mai repede la Stăncuța, nu mai reuși, din păcate, să dea imediat de firul mesajului. Preotul Gîrbaciu, mare iubitor al celor pămîntești, fusese seara la o petrecere în capul satului de la care nu se întorsese decît spre zori. Micul cutezător îl găsi dormind și sforăind virtos într-o balie uriașă, care-i slujea de pat pe cerdac. O îngrijitoare bătrînă, cu fața plină de cute și cu vederea slabă, îl întîmpină destul de bucură pe ingerul blond din pragul porții:

- Bine-ai venit, domnișorul! Da' conîța ce face? Sănătoasă, voinică?
- Îl căutam pe părintele, îngînă Tic.
- Ce spui?! se miră îngrijitoarea care, după cum se vede, era și olecuță surdă. Și cînd vine încoace? Să-i pregătesc eu o oală de sarmale că tare-i mai plac... Ei, nepoții, nepoții...
- Nu sînt nepot... încercă Tic să nu se pună rău cu biserica.
- Sîmbătă? îl întrepruse slujnica. Numai bine... Dar matale n-ai vrea să mănînci ceva, că ți-o mai fi foame... De la Bătrîna pîn-aici e drum, nu glumă... Și prea cuviosul doarme, săracul... O avut de lucru az'noapte. Numa-n zori a venit... Noroc că s-o lăsat de vin... Acum numai țuica-i mai place... Și totul din pricina viilor, că ei îl îmboldesc.

Tic se gîndi din nou să se împotrivescă, să-i spună bătrînei că nu-i nepotul popei și că nu-i din Bătrîna. Tocmai se pregătea să-și ascută vocea, cînd părintele făcu prin somn o mișcare.

– Părinte! îi țipă slujnica la ureche. Ian scoal' oleacă, părinte, că ți-o venit nepotul de la Bătrîna!

Preotul deschise ochii, cercă să se ridice în capul oaselor, dar pe la jumătatea drumului se răzgîndi.

- Dar ce vrei, mă Ioneluș? întrebă dînsul.
 - Tic se hotărî să profite de acest scurt moment de luciditate:
 - Sărut mîna... Cine v-a dat pachetul acela mic învelit în hîrtie?
 - Popa holbă ochii încetoșați:
 - Care pachet, mă Aghiuță? Ce, crezi că-s beat? Vezi că acuș pogor iadul asupra ta.
 - Nu, sărut mîna. Pachetul acela pe care l-ați dat unui biciclist acum vreo două zile...
 - Ce biciclist, mă, ce pachet? Ce două zile?
 - Un pachet mic, tare, legat cu sfoară, cu adresa frizeria Higiena.
 - Cum... Higiena?! și popa se rezemă în cot căutînd să-și amintească. Frizeria... frizeria...
- Ceva cu cireșe, nu?
- Da, da! strigă ingerul travestit, bucuros că preotul își amintise.
 - Și ce vrei cu el? Că eu știu că l-am dat unui neghiob, unui fudul...

— Cine vi l-a dat dumneavoastră?

— Cine mi l-a dat? Dar parcă mai țin eu minte! Pare-mi-se că Pupăza... Da! chiar Pupăza...

— Pupăza?!

— Fleandura aceea de precupeață din Prisaca, mînca-o-ar focul iadului s-o mănînce și mărita-s-ar cu Scaraoțchi, că mi-a plătit pe cinci găini șazeci de lei și-am auzit că-n tîrg se vinde cu treizeci de lei bucata. Și nici măcar bani nu mi-a dat, pungășoaica, crăpa-i-ar măselele, mi-a adus patru sticle de țuică îndoită cu apă. Da' n-o să pun eu mîna pe ea! Zicea că o costă douăzeci de lei sticla, dar mi-o dă mie cu cinșpe lei ca să se pună bine cu Dumnezeu... Și s-o fi văzut cum se prefăcea, străpezita. Ce-o s-o chelfănesc. O fi cumpărat și ea două sticle de țuică, cu doișpe lei kilu, a făcut din ele patru și m-a înșelat, hoțoaica. Am dat cu cinci lei găina. Auzi, Doamne? Oare-oi fi fost beat? Sau poate m-oi fi zmintit... mai știi eu... Da' nu pun eu mîna pe ea? Întîi o bat și pe urmă o afurisesc...

Tic o șterse pe nevăzute lăsînd preotul să-și facă singur, mai departe, autocritica și planurile de răzbunare. Trebuia s-ajungă la Prisaca, să dea peste precupeață. Era obosit prichindelul, dar nădejdea că noul mesager va fi poate ultimul, adică primul, îl făcea să scape de cauciucul care i se strecura în glezne. Dacă ar ști fata în alb cîte pătimește el, pentru a dovedi prietenilor că mesajul e adevărat, că există și castelul, dar mai ales că în castel se află prizonieră ea!... Dacă ar ști fata în alb!...

Cu aceste gînduri, care-i înțepau pieptul și spatele, și cu altele care-i opreau răsufierea, fostul nepot al popii din Brusturi străbătu, parcă fără să-și dea seama, calea de arșiță pînă la Prisaca.

În sat părea că nu e țipenie de om. Era pe la miezul zilei, zăpușeala ardea plămîinii, și nici o boare de vînt rece nu se îndura să-l învăluie, măcar pentru o clipă, pe micul și grăbitul călător. Tic văzu pe ulița principală firma cooperativei și se duse întins acolo. Dădu bună ziua cu glas smerit. Înăuntru se aflau vreo trei bărbați și o femeie înaltă, încă tînără, cu niște priviri focoase. Bănuiește imediat care-i vînzătorul și-l întrebă politicos:

— Nu vă supărați, dar nu știți unde aș putea-o găsi pe mătușa Pupăza?

Hohotul de ris pe care-l stîrnise întrebarea lui era atît de cumplit că Tic se pomeni cuprins de un tremurici prevestitor de rele.

— Care mătușă, mă prăpăditule? Și care pupăză, mă jigodie?

Vocea aceea foarte arțagoasă aparținea femeii și Tic o sfecli: "N-o fi cumva fiica pupăzii?"

— Nu vă supărați dar...

— Cum să nu mă supăr, mă chiștocule? Ce te-apuci să batjocurești oamenii, dîrdiitură ce ești?!

— N-am știut că sînteți rudă...

— Ce rudă, mă cioflingarule! Cînd ți-oi azvirli una peste bot, golanule!...

Ultima insultă era prea din cale afară și Tic n-o mai putu suporta. Mai ales cînd vînzătorul îi dădu a înțelege prin mișcări discrete și cuvinte mute că "pupăza" e chiar femeia care-l amenința.

— Daaaa! se supără Tic. Atunci: bună ziua!

Prichindelul ieși imediat din cooperativă, bineînțeles după ce făcu o mutră de om jignit și pus pe răzbunare. Parcă tot spatele i se prefăcuse într-o ureche care aștepta strigătul salvator. Și strigătul nu întîrzie:

— Mă băiețaș, mă domnișorule! Ian stai puțin! Ce te mîniași așa. Stai că mai am o vorbuliță bună...

Tic își încetini pasul, dar nu se opri. Femeia îl ajunse din urmă:

— Stai o dată, că ne-om înțelege noi... Sîntem doar oameni. Dacă ar veni cineva din senin la maică-ta și-ar întreba: dar nu știți pe unde stă nebuna aia de mama lui... cum îți zice?... te-ai simți bine, ia spune!

Prichindelul părea mai puțin încruntat dar încă nu se lăsa bătut.

— Hai, hai, că ți-oi găsi eu ceva la oraș, minți Pupăza. N-o mai fă pe bosumflatul și spune o dată pentru ce mă cauți.

— Nu vreau! Fin-că știi matale...

— Hai, domnișorule, de, oamenii, așa-s ei, se mai ceartă, se mai împacă, chiar cînd spun o vorbă rea n-o fac din răutate; eu am vrut doar să glumesc, așa-s eu din firea mea; și dacă ne-am lua după glume nu știi unde am ajunge. Ce voiai matale de la mine?

— Voiam eu să vă spun o vorbă, adică nu eu, cineva m-a rugat să vă caut și să vă spun ceva din partea lui. În legătură cu niște găini.

Figura pupezei deveni și mai binevoitoare, iar vocea nespuse de mieroasă...

— Am văzut eu de la-nceput că ești un domnișor isteț și frumușel. Și ce cățeluș frumos ai! Cum îi zice, Azorică, Grivei?

— Țombi și Țingulică... Depinde de felul cum se poartă.

– Țombi sau Țingulică! se miră femeia. Vai, ce nume frumoase! Și cum i se potrivesc! Și ce frumos sună! Nu-i așa că matala i l-ai dat? Se vede de la o poștă. Și, dacă nu te superi, ce voiai să-mi spui cu găinile?

– Părintele Gîrbaciu m-a rugat să vă spun c-ar mai dori cîteva sticle cu țuică, tot vreo patru... Dar spunea că neapărat să fie tot din aceea.

– N-a spus și cît dă pe sticlă?

– Nu! A spus că știe Pupăza. Cum ne-am înțeles data trecută, parcă așa zicea...

– Apoi să-ți dea Dumnezeu sănătate și să știi că-ți aduc eu ceva de la tîrg, nu te uit. Uite, chiar acuma plec cu țuica la părintele. Și să știi că nu te uit. Pupăza cînd spune ceva apoi e vorbă...

Bineînțeles că nu-l întrebă pe Tic nici cum îl cheamă, nici de unde-i, ca să-i poată da acel "ceva" pe care i-l va cumpăra de la tîrg.

– Și-a mai zis părintele să nu uitați să-i spuneți și cine v-a dat pachetulul acela...

– Pachetulul?! Care? Aaa! Da, da! Cum să nu-i spun? Că doar mi l-a dat moașa din Bătrâna, grășana ceea, Parușoaica...! Iaca, eu chiar acuma mă duc să-i fac rost de țuică. Și tot din aceea. Dacă ar ști sfinția sa cît mă chinuiesc pîn-o gălesc... Da' matala ești vreun neam cu părintele?

– Nu! Dar treceam prin sat și aflînd...

Tic tocmai voia să-i spună Pupezei că totul fusese o glumă și că popa, înfuriat nevoie mare, abia așteaptă să pună mîna pe ea, cînd deodată înfățișarea și vorbele și tonul Pupezei se schimbă ca prin farmec...

– Adică nu ești neam?

– Nu!

– Atunci, mă golane, cum de-ai îndrăznit să mă faci pupăză, mă. Mîncă-te-ar ciorile! Ce ți-aș mai trage eu două după ceafă; jigodie afurisită...

Cuvîntul nefiindu-i străin lui Țombi, dar auzindu-l din gura femeii, îl trezi brusc din lîncezeală: luă o căutătură fioroasă și scoase un mîriit atît de amenințător că Pupăza se retrase înfricoșată cîțiva pași înapoi. Tic își liniști ciinele dar nu-i mai spuse nimic altceva femeii decît "bună ziua". Iar după ce rosti cuvintele, din fericire, sau din păcate, simți un val de milă. Își amintea cît de înfuriat îl lăsase pe preot și mai ales se gîndea de cîte ori îi va spori furia cînd o va vedea pe Pupăză oferindu-i din nou patru sticle de țuică pe cinci găini. Dacă ar fi știut prichindelul că Pupăza își pusese în cap să-i ceară popii șase găini în loc de cinci...

3

La Vulturești, cireșarii se despărțiseră în două grupe, Dan și Lucia rămăseseră la ruine, iar Ursu și Maria apucaseră calea pădurii.

Pădurea era deasă, întinsă, părea fără început și fără sfîrșit. Maria nu înțelegea cum vor putea răzbi prin ea și mai ales nu vedea cum își vor putea face cercetările. Ursu era mai optimist. Se urcase în vîrfurile unei movile și zărise undeva în interiorul pădurii un fag uriaș care-și înălța cu mult creștetul deasupra tuturor copacilor din împrejurimi. Își aleseră ca primă țintă acel arbore gigantic al pădurii.

Maria cercetă busola și fixă direcția fagului. Ursu, rîzînd, îi spuse că o duce la fag fără să mai fie nevoie de ajutorul busolei.

– Imposibil! se împotrivi Maria. În pădure nu poți să-ți iei puncte de reper. O să ne rătăcim și atîta ne mai trebuie.

– Atunci facem altceva, propuse Ursu. Tu mergi în urma mea și dacă mă abat o singură dată de la direcția pe care ți-o indică busola, îți dau ție conducerea.

Cei doi porniră. Ursu, înainte, se străduia să-i facă Mariei drumul cît mai ușor. Alegea dintr-o privire locurile accesibile, evita tufișurile dese, rîpăle, urcușurile abrupte. Simțul lui de orientare îl ducea cu o precizie de busolă în direcția fagului. La cîteva ocolișuri Maria era cît p-aci să-i atragă atenția că se abate din calea pe care i-o arăta busola, dar își dădu repede seama că abaterile erau dictate de terenul accidentat. Căpătă atîta încredere încît, cu timpul, nu se mai obosi să privească busola.

Deși mergeau repede și cu spor, arborele întîrzie să le iasă în cale. Timpul trecea... Oare nu rătăciseră drumul? Maria tocmai voia să-și controleze busola, dar văzu semnul lui Ursu apoi privirile ei evadară într-o poiană luminoasă, și în mijlocul poienei trona, fără rivali, uriașul arbore.

– Acum spune-mi și mie pentru ce ai vrut să ajungi aici? întrebă Maria. Nu crezi că ne-am afundat cam mult în pădure?

– Ce ne-am fi făcut dacă n-am fi ajuns aici?! De bine de rău avem acum la dispoziția noastră un punct de observație formidabil, care ne va ușura mult cercetarea.

– Vrei să te urci în fag?

– Trebuie.

Ursu își scoase bocancii, mai privi o dată trunchiul arborelui, drept și lucios, apoi începu urcușul. Cu mișcări sigure, de pisică, ajunsese aproape de vîrf. Maria se înfricoșa cînd îl văzu ca o moșildeață printre crengile din creștetul copacului. Ursu continuă să urce, pînă își dădu seama că din locul în care ajunsese privirile nu mai întîlneau nici un obstacol și că orice centimetru mai sus putea fi fatal.

De la fag spre Vulturești, pădurea se vedea ca-n palmă. Părea că se întinde pe un podiș neted, tăiat cam pe la jumătatea lui de o apă care, de-acolo de sus, lui Ursu îi apărea ca o panglică subțire de argint, ca un fir de beteală. Tăietura nu era dreaptă, ci forma un semicerc, dar era atît de adîncă încît despărțea pădurea în două. Ursu descoperise tot ce voia să descopere, tot ce-și închipuise că va descoperi. Coborî repede din copac, și era atît de nerăbdător, că de pe la vreo șase metri sări de-a dreptul jos sub privirile speriate ale Mariei.

– Sîntem salvați! spuse el. Fără fagul ăsta bun nu știu ce-am fi făcut.

– Ai descoperit castelul?!

– Încă nu, dar dacă nu se află aici, în zona noastră, avem toate șansele să-l descoperim pînă diseară. Cel mult pînă mîine la prînz. Asta depinde numai de tine.

– Nu te înțeleg.

Ursu îi explică Mariei că pădurea se află pe un podiș al cărui capăt îl constituie dealul abrupt la poalele căruia se află ruinele. Din fericire, nu departe de muchia dealului se află o apă care taie adînc podișul.

– Cum să-ți spun eu... căută Ursu. Imaginează-ți pădurea în forma unui cerc, ca o lună plină. Exact așa, ca o lună plină. Vine o eclipsă și fură o parte din lună. Înțelegi? Așa face și apa noastră. Fură o parte din pădure, adică o desparte definitiv de restul pădurii. Și tocmai partea de la început.

– Acum înțeleg. Vrei să spui că n-avem de cercetat decît partea aceea.

– Exact! Dacă se află în pădure, castelul numai acolo se poate afla. Și cred că nici nu se putea găsi un loc mai nimerit.

– Atunci e cazul să mergem pe firul apei... sesiză Maria.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem! Dacă e o ieșire sau o intrare secretă, cred că numai pe malul apei poate să

fie. Avem și norocul că malul e cam chel. Și dacă nu găsim nimic pe mal, cercetăm în colțul de pădure...

– Altceva n-ai zărit? Ceva care să sugereze o construcție, o locuință?

– Mi s-a părut că s-ar afla ceva într-un luminiș, într-o poiană... Parc-am zărit un acoperiș, dar nu sînt sigur...

– N-ar fi mai bine să mergem întîi acolo?

– Dacă n-ar fi fost într-un luminiș... Nu! Mai bine să mergem la început pe firul apei și dacă nu găsim nimic...

– Dar spui că ai văzut ceva acolo în poiană...

– Gîndește-te, Maria, acolo în poiană ar putea să fie o cabană, sau o locuință oarecare, și-atunci înseamnă că nu există nici un castel în părțile astea...

– Ai dreptate! Dacă au ajuns oamenii acolo, nu vād de ce n-ar fi descoperit castelul. Să lăsăm pentru la urmă această speranță. Bine... Mergem pe firul apei!

Ursu și Maria porniră spre valea aceea adîncă și pleșuvă, parcă anume făcută ca să le ușureze cercetările. Ursu înainte, Maria după el. Pășeau cu emoție, dar și cu teamă. Îi încolțise pe amîndoi teama zădărnicii.

4

La poalele dealului, deasupra ruinelor, Dan și Lucia, mai ales primul, se agitau și se frămîntau fără întrerupere. Dan se cățăraseră pe deal și de-acolo își descărca furia:

– Fir-ar să fie de document! Merg eu ca racul patru stînjeni, dar de unde pornesc?

– Ziceai că-i o copilărie documentul! îi aminti Lucia. Eu cred mai departe că fiecare frază are o semnificație.

Dan scoase din buzunar copia documentului și citi fraza dinaintea indicației cu cei patru stînjeni:

– *"Apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi". Care-i porunca a cincea?*

– Să nu ucizi!

– Și a noua?

– Să nu rivnești femeia altuia...

– Asta-i culmea! Ce legătură pot să aibă poruncile astea cu ruinele de aici și cu cetatea Vulturilor. Nu, nu! Eu continui să cred că-i pusă numai așa, să încurce.

– Sînt și eu năucită... recunosc Lucia.

– Dacă o fi în legătură...? Stai! Fata aia, șmechera aia, Catrina, spunea că s-au găsit oase pe-aici. Dacă o fi fost îngropat aici vreunul care a rîvnit nevasta altuia și-a fost ucis?

– Ești nebun? Cum de-ți poate trece așa ceva prin minte?

– De ce nu? Poate că de la mormintul ăluia care-a rîvnit la nevasta altuia trebuie să faci patru stînji ca racul...

– Mai întîi că n-o să știm niciodată unde-a fost înmormîntat individul tău, dacă am da crezare biiguieiilor tale, și apoi cred că n-ai altceva mai bun de făcut decît să-ți fixezi în cap distanța de patru stînji, să tragi o linie imaginară de-a lungul dealului și să cauți pe linia asta.

– Of! Cred că documentul ăsta a fost predestinat să-mi fie călău, oftă Dan ,gîndindu-se la acrobațiile și chinurile care-l așteptau pe linia imaginară propusă de Lucia.

– Să împărțim dealul în două, îl invie Lucia. La dreapta tu, la stînga eu.

– Mai bine tu la dreapta, că eu am mai fost pe-acolo.

Lucia acceptă contrapropunerea fără să-i treacă prin cap că Dan o făcuse numai pentru că porțiunea din stînga i se părea mai accesibilă. Porniră amîndoi, unul într-o parte, altul într-alta pe brînci, pe vîrfuri, pe spate, cu capul în jos, căutînd cu privirile și pipăind cu brațele fiecare palmă de pămînt. Parcă totul fusese aranjat. La înălțimea aceea de 8 metri, dealul era complet neted, nici un tufiș, nici o piatră, nici o groapă nu-și aflase sălașul. Se întoarseră amîndoi după ce-și dădură seama că depășiseră limitele ruinelor și se mai uitară o dată deasupra și dedesubtul liniei imaginare. Dar nimic, nimic nu le reținu atenția.

– Dar în fond ce căutăm noi? întrebă Lucia.

– Cum ce căutăm? întrebă la rîndul său Dan. Căutăm o intrare în castel.

– Dar acum, aici, la înălțimea asta de patru stînji, ce am putea să descoperim? Dan rămase cu gura căscată. La așa ceva nu se gîndise.

– Dacă-am ști de unde trebuie să pornim, continuă Lucia, am putea folosi combinațiile tale. Ne-am opri la un punct imaginar și de-acolo am face cei doi pași înainte și pe urmă zece cu unu și zece fără unu. Dar dacă nu știm de unde să pornim...

– Eu încă nu mi-am scos din cap chestia cu mormîntul.

– Adică tu chiar crezi în aiureala cu ăla care-a fost ucis?

– De ce nu? E o idee ingenioasă. Nu-i vorba de mine. Ci de tretilogofăt...

– Atunci înseamnă că n-avem ce căuta aici la Vulturești.

– De unde-ai scos-o și pe asta?

– Din deducțiile tale. Nu tu spuneaai că nu trebuie să dăm crezare fiecărei fraze? Acum vād că ți-ai schimbat părerea...

– Ei și! De la asta pînă a nu veni la Vulturești e cale lungă...

– Ia citește cea de a doua frază din document!

– Poftim: *"apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găsești"*... Adică, vrei să spui...

– Da! Adică vreau să spun că dacă dăm crezare fiecărei fraze nu la Vulturești se află taina.

– Bine, dar e absurd, protestă Dan.

– E într-adevăr absurd. Și nu știu ce să mai cred! Înseamnă că documentul tainic dă din capul locului o indicație și anume aceea că nu la Vulturești se află taina Cetății Vulturilor. Eu nu cred că un tainuitor ar face această greșală.

– Cam asta începe să fie și părerea mea, zău, Lucia.

– Prin urmare, stimate logician, interpretarea cuvîntului Vulturești în sens pozitiv ar însemna de asemeni o indicație foarte prețioasă. Recunoaște!

– Recunosc... de ce să nu recunosc? Dar care-i misterul?

– Că documentul e mult mai greu de descifrat... se bosumflă Lucia.

– Bine, să admitem asta, spuse Dan. Să ne mai uităm o dată pe document. Singurul cuvînt concret de aici e cuvîntul Vulturești. Recunoaște și tu!

– Recunosc! Și din cauza asta am atîtea rețineri. Este totuși imposibil ca într-un asemenea document să se omită lucrul cel mai important și anume locul unde se află cetatea. De-aceea am crezut la început și mai cred și acum că aici trebuie să începă dezlegarea enigmei.

– Ar mai putea fi ceva, Lucia, mărturisi Dan cu oarecare regret. Dacă tretilogofătul a avut în cap alt Vulturești? Mă înțelegi? Dacă există un Vulturești, cum să-ți spun eu, mai veritabil decît ăsta al nostru.

– Imposibil! Nu poate fi altul!

– De ce? în țara noastră sînt precis mai mulți Vulturești. Poate chiar în regiunea noastră.

– Nu cred că e vorba de alt Vulturești. Din două motive, la fel de importante amîndouă: că

există, totuși, aici ruinele unei cetăți și că... aici ați găsit documentul.

– Da! se văzu silit Dan să recunoască. Fir-ar să fie! Dar care-i atunci misterul?

– Poate l-au dezlegat Ursu și Maria, că-i văd venind.

Frânți de oboseală și tirindu-și picioarele cei doi se apropiiau.

– Voi ați găsit ceva? întrebă Maria la capătul puterilor.

– Cum s-ar spune nici voi n-ați găsit! descoperi Lucia.

– Prin urmare ne-am lămurit... spuse Maria. Noi totuși am descoperit ceva...

– Ce? sări Dan.

– Un adevăr, o certitudine, îl liniști Ursu.

– Care?

– Că în partea aia nu poate fi vorba de nici un castel, de nici o intrare, continuă Ursu.

– De ce? De unde ești atât de sigur? atacă Dan mai departe.

– Pentru că unde-ar fi putut să fie nu este, răspunse Maria în locul lui Ursu, iar unde ar fi putut fi mai greu este ceva care arată că nu poate fi în nici un caz.

– Lasă jocurile de cuvinte! Spune mai clar! insistă Dan.

– Valea e pleșuvă și nu pare să ascundă nici un mister. Iar în zona de pădure se află o cabană veche, cu urme proaspete de locuit, ceea ce înseamnă că au trecut prea des oameni pe acolo, ca să nu fi descoperit vreo urmă, dacă ar fi existat vreun castel. Deci e clar.

– S-ar mai putea ceva, nu zic nu, adăugă Ursu. Dacă ajungem la concluzia că refugiul ăla, castelul ăla e sub pământ, atunci ar putea să existe oriunde, numai că trebuie să dezvelim tot dealul.

– Sau să n-o credem pe prizoniera în alb! încheie Maria. Voi ce-ați găsit?

– Ca și voi...

– Adică aveți și voi o certitudine? întrebă Maria.

– Din păcate nu! răspunse Lucia. Singura concluzie la care am ajuns amândoi se referă la document: acum mi se pare mult mai misterios și mai enigmatic, nu atât de copilăros cum am crezut la început.

– Cum am crezut eu la început, sublinie Dan.

– Și ce-i de făcut? întrebă Ursu.

– Nimic altceva decât să studiem mai bine documentul. Deocamdată.

Fiecare cu cite o copie în mână începu să citească de la cap la coadă și de la coadă la cap documentul tainic al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Și cu cit îl citeau mai des și mai pe îndelete, cu atât erau siliți să recunoască, în sinea lor, că răposatul logofăt zăvorise în slove "*cu neputință de deslușit*" taina cetății Vulturilor.

Norocul lor era că mezinul eu păr de aur și ochi triști înainta cu o perseverență extraordinară pe urmele mesajului fetei în alb, și că se apropia și un alt eveniment de seamă, un eveniment salutar pentru situația în care se aflau cireșarii.

5

Tic n-o găsi acasă pe moașă. I se spuse că e la maternitate. Clădirea cu scîncete se afla chiar în mijlocul satului, o clădire nouă, curată din care răzbătea un concert ascuțit. Prichindelul, surprins parcă de inserarea care apăruse în aer, întrebă de moașă, și trebui să aștepte aproape jumătate de oră pînă ce se ivi în sala de așteptare o femeie îmbrăcată în alb, și atât de grasă că nu mai văzuse niciodată pînă atunci o altă femeie care să-i semene. Înainte ca el să deschidă gura, sări în fața moașei un bărbat de vreo 40 de ani:

– Ce e, ce e? întrebă el răvășit de emoție.

– Na! parcă-ai fi la primul copchil. Ce te repezi așa? Nevastă-ta cică s-o cheme Aurora.

– Tot fată?

– Dar ce-i fi vrînd să rămii cu cinci fete? Acum că ai șase, al șaptelea copil poate să fie băiat.

– Așa spuneai și data trecută.

– Nu cumva ai fi supărat?

– Nu, că parcă e mai frumos un număr cu soț. Dar știi și dumneata, ca tot bărbatul...

– N-ai nici o grijă. O să fie și-un băiat.

Moașa îl zări pe Tic și se duse imediat la el.

– E urgent, urgent, sau se mai poate aștepta?

– Urgent! răspunse Tic fără să se gîndească, sau mai bine zis obsedat de gîndurile lui.

– Anico! țipă moașa. Pregătește-te. Va să zică e al cincilea pe ziua de azi. Nu-i nimic. Să crească ei sănătoși. Și zi-i! Ce-ai vrea să ai, soră sau frate?

Tic se dezmetici și încercă să înlătore confuzia:

– Nu, că nu-i vorba de naștere, spuse el. Altceva.

– Iaca n-am avut noroc. Cînd să bat și eu recordul. Dar despre ce-i vorba?
– O chestiune personală.
– Personală? Da' ce chestiune personală ai putea să ai tu, mă sfirlează?
– Cu un pachet. Adică un pachetel...
– Ce pachet? Adică ce pachetel?
– Un pachet pe care l-ați dat Pupezei...
– Ia te uită, domnule! Și ce-i fi vrînd cu pachetul?
– Să-mi spuneți cine vi l-a dat?
– Dar curios mai ești, mă sfirlează. Și dacă te-aș întreba și eu ceva?
Tic o sfecli. Tonul moașei era prea autoritar:
– De unde vii, și unde te duci?
– Din oraș și mă-ntorc! răspunse în aceeași manieră prichindelul.
– Și cînd vrei să te-ntorci?
– Acum! Adică după ce-mi spuneți cine v-a dat pachetul.
– Aș! Și te interesează mult să afli cine mi-a dat pachetul?
– Foarte mult... chiar foarte mult... se rugă Tic.
Moașa îl privi de sus:
– Trebuie să ai tu un interes mare, mă sfirlează, dacă ai venit pînă aici pentru asta. Uite ce-
i! Eu îți spun cine mi l-a dat, dar vreau să te mai întreb ceva. Cu ce vrei să te întorci noaptea în
oraș?
– Găsesc eu o ocazie... Cînd am venit, ehehei! cîte erau!
– Și dacă nu găsești nici o ocazie?
– De... M-oi descurca eu...
– Ia ascultă, sfirlează! Ai pe cineva în sat?
– Am... un verișor... minți Tic.
– Cum îl cheamă?
Istețul o sfecli o clipă, apoi răspunse foarte degajat:
– Iliuță... Un coleg cu nasul ca o pătlăgică...
– Iliuță?! se miră moașa. Ia uită-te! Păi stă chiar lîngă mine. Anico! Lasă pregătirile că
deocamdată n-avem naștere. Dacă-i ceva, mă găsești acasă. Atunci mergi la Iliuță, te odihnești,
dormi bine și mîine dimineață îți spun.
– Da, dar vedeți, mi se pare...
– Ce ți se pare?... Ești gata? Vezi, mă sfirlează, să nu mă răzgîndesc.
Tic n-avu ce face. O luă pe urmele moașei străduindu-se în fel și chip să găsească ceva care
să-l salveze din situația jalnică în care se afla. Moașa însă se oprise în fața unei case mari,
frumoase, cu multă verdeață în jur.
– Intră tu întii, mă sfirlează.
– Știți... dar Iliuță nu știu dacă mă cunoaște...
– Cum să nu te cunoască dacă ți-i verișor și coleg și are nasul ca o pătlăgică?
Moașa mai mult îl împinse în casă pe nenorocitul de Tic. Țombi rămase afară, pe cerdac.
Înăuntru, prichindelul dădu cu ochii de un băiat cam de seama lui pe care nu-l văzuse însă
niciodată, nici măcar în vreo fotografie.
– Uite-l pe Iliuță al tău. Noi îi cam spunem Petrică.
– Ca să fiu drept, se hotărî Tic, n-am spus chiar adevărul întreg.
– Ia uite! Dar ce-ai crezut vreo clipă că s-a prins minciuna? Dar deștept te mai crezi? Dacă-ai
fi știut că în valea asta sînt cel puțin o mie de copii de seama ta căroră eu le-am auzit primul
scîncet, n-ai mai fi îndrăznit... Mamo! Vezi că avem musafiri în noaptea asta! Așa-i! O să te joci cu
Petrică, vă împrieteniți voi repede, o să mîncăți și pe urmă: culcarea. Mîine dimineață o să afli ce
vrei. Nu-ți fie teamă că nu-mi place să mă bag în poveștile străinilor. Ești mulțumit?
Tic nu știa ce să răspundă. Moașa auzi doar scîrțitul porții. Se repezi la ușă:
– Ce-i, Anico?
– Peste deal la Turturele. Acum a venit cu brișcă un flăcău. Zice că-i moare gravida de
durere. Plînge ca o muieră...
– Ha, ha, ha! rise moașa... Abia învață să fie tată... Vas-că tot avem zi de record. Mamo! Da'
pregătește-i o dată băiatului că-i flămînd. Și voi ce vă uitați așa unul la altul, parcă n-ați fi
amîndoi băieți. Ia dați-vă frumos mîna și... găsiți voi pe urmă ce să faceți.
Abia termină de spus aceste cuvinte și femeia cea mai grasă pe care Tic o văzuse vreodată
coborî cu pași nemaipomenit de sprinteni treptele casei.
– Dar strașnică mamă ai, măi Petrică! rosti Tic cu toată sinceritatea.
– Stai să vezi! răspunse celălalt și se apucă să-i povestească musafirului neașteptat o
sumedenie de întimplări extraordinare cu maică-sa.

CAPITOLUL XI

1

În domeniile castelului de marmură părea că nimic nu se schimbase. Aceeași tăcere grea, aceleași mișcări furioase, ca niște alunecări, aceeași piclă de taină care nu lăsa nici o rază limpede luminii de afară. Dar dincolo de piclă, în spațiile din marmură albă, nu mai erau toate aceleași. Cei trei păreau mai agitați, mai neliniștiți. Mai ales omul cu cicatrice. Nu le ieșeau multe la socoteală. Răscoliseră cu ochi de lup și cu încăpăținare de cirtă tot castelul dar nu descoperiseră nimic altceva. Și nici unul din cei trei călători tăcuți și alunecoși nu se putea împăca deloc cu gândul că în castel nu se mai află nimic.

Și mai era ceva care tulbura liniștea și rosturile tainice ale domeniului de marmură: o patrulă militară poposise în preajma Cetățuiei. Slăbănogul le anunța celorlalți vestea:

– I-am auzit spunând că vor veni aproape în fiecare zi încoace. Ceilalți doi se uită la el parcă neîncredători. Vezurele clipei din ochi:

– Mi se pare că se cam îngroașă povestea. Ar trebui să luăm și noi măsuri.

– Am luat! anunță sec omul cu cicatrice. Începând de mine se astupă intrarea și nimeni nu mai iese în pădure fără să știu eu. Ceilalți doi încuviințară în tăcere. Îl cunoșteau de mult timp și știau că hotărârile lui sînt bine chibzuite. Omul cu ochii de vezure întrebă:

– Oare nu este și o altă ieșire? Tot pentru caz de primejdie... Să nu se fi gândit nimeni la o asemenea eventualitate?

– Nu se poate să nu fie! se răsti omul cu cicatrice. Dar n-o găsim noi, așa cum nu găsim multe altele. Timpul însă nu ne mai este prielnic. Trebuie să ne grăbim, să nu mai pierdem nici un minut.

– Unde să mai căutăm? întrebă slăbănogul. În ce cameră?

– Peste tot! Încă o dată și încă o dată. Și iar de la capăt! Vocea șefului era fermă și dură:

– Fiecare să cerceteze o cameră! continuă el. Cu vîrfurile cuțitului și cu acul...

– Și fata? întrebă cel cu ochii de vezure.

Omul cu cicatrice îl săgeta cu privirea. Parcă-i așteptase întrebarea. Și întrebarea îl minia și-i amintea o descoperire întâmplătoare făcută cu câteva minute mai înainte. Sosise momentul izbiturii. Scoase din buzunar un obiect pe care-l ținu cîndva în pumnul său uriaș:

– Parc-am luat cîndva o hotărîre cu fata! Am căzut toți de acord s-o ținem închisă și sub pază sigură. A fost vorba că nimeni nu va călca hotărîrea. Atunci ce-nseamnă asta?

Deschise brusc pumnul și plimbă sub nasul celor doi un pachetel de hîrtie. Parcă un obiect tare fusese înfășurat în hîrtie. Omul cu ochii de vezure se cutremură. Știa că pierduse pachetelul. Dar nu știa în mîinile cui se afla.

– Nu... dar... Începu el să se bilbiie.

Vocea șefului deveni dinadins aspră și tăioasă:

– Am luat sau nu o hotărîre?

– Da!... recunosc cel căruia i se adresase întrebarea.

Vocea și mai ales atitudinea lui erau supuse, speriate și asta îl mai înmuie pe omul cu cicatrice:

– Fiecare lucru la timpul lui. De ce vă grăbiți? Vreți să stricăm totul? Orice gest nesăbuit poate duce la consecințe crunte. Scurt: N-am nevoie de tulburări! În privința asta nu admit nici o încălcare!

Aruncă apoi pachetul pe un pat de campanie, lîngă omul cu ochii de vezure. Vinovatul nu-i suportă privirea grea. Dar vorbele pe care le auzi parcă îl mai liniștiră:

– Nu mă interesează al cui e pachetul, nici ce conține. N-am obiceiul să suspectez pe nimeni. Dar atunci cînd simt că se întrece măsura... Cred că mă cunoașteți...

Amenințarea îi înfioră pe ceilalți. Iar omul cu ochii de vezure simți șiroaie de sudoare pe spate auzind din nou vocea șefului:

– Sper că toate monezile sînt la loc. Ia să facem un control! Din doi pași ajunse la firidă. Cu o mînă scotea fișcurile din tainiță, iar cu cealaltă rupea în buzunar hîrțile care erau destinate cireșarilor; le rupse cu puterea unor gheare și nu-și reveni din emoție decît în clipa cînd simți metalul în palmă. Porni apoi spre șef cu mîinile împreunate ca un căuș. Omul cu cicatrice luă, una cîte una, monezile din căuș, le mai numără o dată, apoi se uită țintă în ochii celui care i le adusese:

– Bine! Șaizeci! Pune-le la loc. Trebuie să le găsim pe celelalte, trebuie să găsim alte bogății pe lîngă care monezile vor fi niște fleacuri. Gata! Începem!

După câteva clipe, cei trei căutători ieșiră din birlogul lor, fiecare înarmat cu ciocane, vergele de fier, cuțitașe și toporiști.

2

Dar și prizoniera în alb era chinuită de neliniști și frământări. Întârzierea cireșarilor n-o mai întrista. Era ca amintirea unui gând frumos. Alte spaime îi fulgerau clipele vii și visele: cireșarii nu vor mai sosi niciodată în castelul ei, sau vor poposi în apropierea lui atunci când va fi prea târziu. Ultima ei întâlnire cu omul cu cicatrice îi lăsase această convingere neagră, bolnavă. Dacă n-ar exista în lume acest: "prea târziu"! Ploua cu tristeți în camera ei cu străluciri albe.

Ca să-și învingă tristețea, încercă să-și găsească preocupări care să-i absoarbă toate gândurile, care s-o chinuie cu întrebări îndepărtate, incolore, gratuite. Începuse să-și scrie jurnalul; primele cuvinte le scrisese în ziua când Philippe îi salvase viața, în ziua când se plînsese lui Philippe de cruzimea omului cu cicatrice. Și dăruia ore întregi jurnalului ca unui prieten intim care-i primea docil toate gândurile și tresăririle. Dar paginile începeau să se umple tot mai greu. Fata în alb nu mai visa. Și ceea ce nu se visează e atât de greu de așternut pe hîrtie!

Prizoniera știa tot ce se întîmplă cu cei trei călători, tot ce fac și tot ce găsesc. Castelul nu mai avea taine pentru ea. Știa că găsiseră monezi de aur, știa unde le găsiseră. Bănuia că în încăperile castelului se mai află locuri tainice pe care le căutau cu disperare cei trei. De ce să nu caute și ea? Oare putea să existe preocupare mai obsedantă decît aceea de a căuta și a descoperi locuri și lucruri tainice?

Calea spre firidă îi era divulgată de urmele unor degete lungi pe praful marmurei. Cei trei, disperați, uitaseră în graba lor să șteargă urmele. Prizoniera se cocoță în firidă și începu să bată cu un creion în pătrățelele mici de marmură care căptușeau interiorul întunecos. Una din plăcuțe scoase un sunet deosebit și fata în alb descoperi astfel mica tainiță... din nefericire goală și umblată. Își continuă cercetările și în alte spații și pe alte suprafețe ale camerei. Dar cu toate strădaniile ei nu mai găsi nici o ascunzătoare. Reveni iarăși în firidă, încă o dată și încă o dată și pină la urmă descoperi și cea de a doua tainiță. Tot goală ca și prima.

Prizoniera, înfierbîntată de fantezii renăscute, nu căuta numai monezi sau numai intrări secrete. Căuta și documente vechi prăfuite, care să mărturisească vechimea și istoria Castelului celor două cruci. Acest gând o făcea să observe și să cerceteze spațiile neînsemnate, cele mai mici crăpături, și mai ales plăcuțele de marmură din firidă. Își petrecea o parte din vreme în fața nișei cu două tainițe. Și gândurile, gândurile cele mai îndrăznețe o bîntuiau. Ambele cuburi erau goale... Dar ușițele care închideau cuburile? În cea de a doua ușiță, în grosimea ei care dintr-o dată deveni ciudată descoperi, între două scoarțe galbene și roase, o foaie de pergament, și ea rănită de vreme. Despicătura din ușiță fusese lucrată cu multă finețe. Foile de pergament aveau parcă rolul să umple cu precizie golurile. Foaia din mijloc era plină de litere chirilice. Dar prizoniera cunoștea atât de bine alfabetul chirilic...

Sări jos din firidă cu foile de hîrtie în mînă și, țopăind de bucurie, începu să i se destăinuie lui Philippe:

— Philippe, dragul meu! Cine știe peste ce comori nemaipomenite am dat aici? Vrei să ne apucăm cuminți de lucru? Încetul cu încetul...

Și prizoniera se apucă să traducă vechiul manuscris. Uitase de odihnă, de somn, de mîncare. Nu știa decît de manuscris. Cel care-l scrisese parcă n-ar fi știut bine limba... sau... Fata în alb înțelese că documentul era cifrat. Îl traduse cuvînt cu cuvînt dar sensul traducerii i se păru obscur și neinteligibil.

— Philippe! prostuțule... Ce taină se ascunde în această hîrtie? Ah, dac-ai putea să mă ajuți! Philippe, Philippe...

Prizoniera înțelese mult mai târziu că textul peste care dăduse era compus din cuvinte de bază și din cuvinte fără nici un rost. Toată strădania ei era să le deosebească pe unele de altele. În forma în care-l găsisese documentul părea absurd. Era o încîlcire supărătoare de fraze religioase.

Iată transcrierea corectă pe care o făcuse fata în alb:

"Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la comoara pe care-o ascunde cine oare decît sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă și ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mîntuirea se află ascunsă în crucea cea mare. Iar cînd vom fi și mai nenorociți, doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite pe capetele noastre o izbăvire și cu ea solii cei tainici în crucea cea mică și toți să-și facă această cruce. Și încă una și iar și iar, iar asta din urmă va fi iarăși cea dintîi. Iar cine va sudui în veci fapta asta nu fi-va în stare să și-o răscumpere. Și iar a doua oară cu gîndul măcar s-o gîndească nu va fi în stare. Căci în împărăția cerului intrarea cea mare și dînsa precum zic unii se. află ascunsă și nimeni nu știe și-n vecii vecilor nu va ști. Iară pe fiara fioroasă pe-afară prin care coclauri s-o caute

cu trudă aprinsă-n făptură? În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea și doară documentul cel tainic din cartea sfântă ni-l va arăta. Și el se află în acel vechi ceaslov al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu sârman logofăt de cea de a treia putere. Dar numai în credință i se arată intrarea cea mare aceluia care din toți muritorii o merită. Căci acela care cu agera-i minte va prinde înțelepciunea cerească, va putea scoate din carte și din slovele tainice cheia fericirii noastre a tuturor".

Cu cât fata în alb îl citea mai des, cu atât absurdul textului devenea mai evident. Făcu fel de fel de încercări, eliminând cuvinte, adăugind altele, schimbând ordinea rîndurilor, a cuvintelor, dar nu ajunse la nici un rezultat. Atunci care putea fi cheia lui? Trebuia să aibă o cheie. Disperată începu să-l citească rar și cu voce tare lui Philippe:

— Ajută-mă, prostuțule, nu știu cum să mă descurc...

"Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la comoara pe care-o ascunde cine oare decît Sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă..."

Fata în alb avu inspirația salutară să-i citească lui Philippe textul cu glas tare, parcă pentru a-și auzi și ea vocea. Philippe, smerit, o asculta cu atenție. După primele trei rînduri, prizoniera tresări... O luă de la capăt, și încă o dată, apoi sări în sus de bucurie:

— Philippe, dragul meu, am găsit! Ce simplu, ce copilăresc!

Dar Philippe nu cunoștea nici o altă limbă decît limba pisoilor, așa că nu află imediat taina fetei în alb. Un singur lucru era în puterea lui: să-și ciulească urechile. Și ascultă cucernic vocea fetei în alb și i se păru pisoifului că nu mai suna ca înainte, ci parcă altfel. Vorbirea fetei se asemăna într-un fel cu torsul său.

3

Tic se sculă vesel și odihnit. Dimineața era frumoasă și senină, adia un vînt răcoros care nu putea decît să sporească hotărîrea prichindelului de a porni imediat în căutarea noului mesager. Îl lăsă pe Petrică să doarmă și ieși afară, pentru a vedea, chipurile, cum se odihnese Țombi.

Moașa îi pricepu manevra și veni în întîmpinarea lui:

— Cam devreme, mă sîrlează, și cum de-ai avut inima să-l lași pe Iliuță să doarmă...

— L-am ținut atîta cu vorba aseară...

— Aha! Și acum ce gînduri ai? Chiar vrei să pleci spre Călțunu? Dis-de-dimineată...?

— Călțunu?

— Da! Păi nu acolo vrei să te duci?

— Aha! exclamă Tic la rîndul său. De acolo ați primit pachetul?

— Nu de-acolo, dar mi l-a dat un om de-acolo.

— Și nu vreți să-mi spuneți cum îl cheamă...

— Dacă ții mortîș, îți spun. Dar mai întîi trebuie să mîninci și pe urmă...

Tic se uită speriat spre femeie. Cine știe ce i-a mai trăznit prin cap? se îngrozi el.

— Pe urmă trebuie să-mi făgăduiești ceva. Dacă te-apucă iar noaptea pe-aici, nu-l mai cauți pe Iliuță ci vii de-a dreptul la Petrișor. Da?

— Da! răsuflă prichindelul ușurat. Acum îmi spuneți?

— Oleacă de zăbavă. Mamo! Gata laptele? Că e pe cale să plece musafirul și n-aș vrea deloc să plece flămînd.

— Gata! se auzi o voce din casă. Numai să poftească...

— Atunci hai să mîncăm! îl invită moașa cea grasă.

Tic mîncă în tăcere, cu poftă. După masă, bătrîna aduse o bucătoaică de caș, un braț de ceapă verde, vreo cinci ouă, vreo cinci roșii, mari cum nu văzuse nici la expoziție în oraș, un cîrnat de vreo doi metri și o halcă de piine cu care s-ar fi putut sătura jumătate de sat.

— Să le pui, mămucă, în traistă că pînă la Călțunu e drum lung și te-o apuca foamea...

Speriat că noul sat o fi pe undeva pe la capătul țării, Tic se și repezi cu întrebarea:

— Da-i mult pînă la Călțunu?

— Păi sint poate mai bine de cinci kilometri... răspunse băbuța în timp ce aranja gospodărește bucatele în ranița lui Tic.

Moașa se indeletnicea cu a urmări schimbările la față ale musafirului, dar miloasă cum era nu-i mai lungi nerăbdarea.

— Atunci să ne-nțelegem. Întrebi la Călțunu de Ghiță Saftu. Vezi că-i om cam sălbatic. El mi-a dat pachetul. Dacă nu se poartă ca omul îi spui că te-am trimis eu. Zici așa cum îți spun eu:

"Moș Saftule, Parușoica m-a trimis la matale". Așa să-i strigi, dacă îți lasă răgaz.

— Și dacă...

— Dacă-i spui așa afli ce vrei. Acum: drum bun că trebuie să fug la dispensar. Și să nu uiți

să treci la înapoiere pe la Petrică. Nu, nu. Lasă-l să doarmă... Lasă-l...

– Sărut mîna și nu știu cum să vă mulțumesc...

– Ia uită-te, sîrleaza! Nici n-a apucat bine să intre în casa mea și se și gîndește la mulțumiri! La drum!

Tic își puse ranița pe spate, îi făcu semn lui Țombi și ieși totuși cu pași grăbiți din casa cea mare și primitoare. Cine știe ce-l mai aștepta și acolo, la Călțunu?! Firul mesajului părea că nu se mai termină niciodată. Fata în alb îl chema însă cu atîta putere, că prichindelul ar fi fost în stare să meargă pînă la capătul lumii pentru a-i afla castelul în care era ținută prizonieră.

Imaginea fetei în alb îl însoți pe micul cutezător tot timpul drumului. Nici nu încerca să se despartă de ea. Era lîngă el, aproape de el, la fel de aproape ca în seara aceea la meci cînd îi țipase în ureche cu atîta răutate. Era tăcută atunci, și fața i se făcuse de ceară, dar parcă văzuse și un licăr ciudat în ochii ei. Cum de-și amintea totul atît de limpede?... Oare o durea ceva, sau o încolțise vreo spaimă așa cum începea să-l încolțească pe el?... Și Tic își iuți pașii gîndindu-se că poate merge pentru a însenina un chip foarte trist.

Satul în care pătrunse era mic, azvîrlit într-o vale răcoroasă și pierdut parcă într-o pădure de pomi fructiferi. Cineva îi arătă casa lui Ghiță Saftu și-l urmări curios cu privirea. Tic bătu la poartă cu oarecare sfială. De după o șură se ivi un bărbat a cărui înfățișare îl zăpăci pe cireșar. Deși era un uriaș, omul părea scund din cauza umerilor care i se lăteau la nesfîrșit. Prichindelul avea impresia că omul din fața lui e cel puțin la fel de lat în spate pe cît e de înalt. Nu mai văzuse niciodată un altul mai voinic. Purta pe cap o căciulă uriașă care i se lăsase pînă la sprîncene, niște sprîncene, negre și arcuite, dar mai ales încruntate:

– Ce vrei, mă birzoiele, la casa omului? îl întîmpină o voce groasă și deloc prietenoasă. Mi-ai speriat orătăniile!

– M-a trimis...

– Cine te-a trimis, mă, la mine! Ia-ți tălpășița, mă, pînă nu strănut. M-auzi?

Ultima vorbă o rosti cu atîta putere că zornăiră ferestrele casei și cițiva ținci care se jucau pe uliță o tuliră repede în ogrăzi.

– Moș Saftule... se grăbi Tic să recite fraza magică, dar colosul nu-i lăsă timp:

– Ce moș, mă tontule? Mă!

În clipa aceea colosul ajunsese la poartă. Dar și Tic explodă:

– Parușoaica m-a trimis la matale!

Într-adevăr: vorbe magice. Chipul colosului se însenină într-o clipită:

– Aha! Păi de ce n-ai spus de la-nceput? Hai, vino-năuntru. Și zi-i așa, te-a trimis

Parașoaica. Și cam ce-ai vrea tu?

– Să-mi spuneți de la cine ați primit pachetul acela pe care i l-ați dat ei.

– Aha! Păi pe bețivul ăla nu l-am văzut niciodată în viața mea. Nu știa măcar în ce zi se află. M-a întrebat pe mine dacă-i simbătă sau duminică. Și cînd a aflat că-i simbătă a spus că se întoarce din nou la botez. Atunci mi-a dat pachetul.

Moș Saftu vorbea cu voce atît de blîndă că parcă ungea auzul.

– Și chiar nu l-ați văzut niciodată?

– Da' să-l ia dracu' de bețiv! Un' să-l văd? Că eu la crîsmă nu m-am dus în viața mea. Eu beau acasă. Ce mi-ar ajunge mie o crîsmă!?... Da' poate l-o fi cunoscut vreunul cu care a băut la botez.

– Poate vă amintiți cum arăta...

– Ca un nătărău. Parcă-i mutase cineva falca din loc. Sau poate așa avea el obiceiul să rînjească. Nu arăta a fi din sat și nici măcar din satele megieșe. Asta fără doar și poate... Stai, stai, stai, flăcăuașule. Purta el niște pantofi roșii, dar roșii ca ouăle de Paști. Așa ceva n-am mai văzut în viața mea. O haimana fără rost... Altceva...? Ce să-ți mai spun? Te omenеști că pachetul o fi fost de furat.

– Nu! se opuse Tic. Dar trebuie neapărat să aflu cine i l-a dat.

– Dacă asta-ți trebuie, atunci te-nvăț eu ce să faci. Mergi la baba Aglaia, peste drum de biserică, ș-o-ntrebi pe aia. Că aia știe și de cîte ori am strănutat eu azi-noapte, și cită apă a băut de dimineață pîn-acum taurul comunal, și ciți pui au scos capul din găoace acum un ceas sub cloșca Cîrnățoaiei.

– Nu-i rea? se interesă practic micul pățit.

– O să-ncerce ea să te descoase dar tu să-i spui că moș Saftu vrea să știe... și-i spui ceea ce vrei tu să știi...

– Dacă n-o să vrea? C-am mai dat peste una...

Moș Saftu se uită la Tic, apoi își întoarse fața spre răsărit și prichindelul îi auzi vorbele bubuind ca niște tunete prăvălite din văzduh:

– Fă Aglaio! Vezi că trimit un băietan la tine cu o vorbă... Acum poți să te duci fără teamă,

iși liniști el musafirul.

Tic îi mulțumi și porni către biserică. Baba Aglaia însă nu era acasă. Era undeva la capătul satului, dar auzise vocea lui moș Saftu și se îndrepta cu pași de struț spre casă. Prichindelul profită de absența babei și se duse pînă la oficiul poștal de unde expedie: *"Încă nu am dat de capătul firului dar nu cred să mai fie mult stop Vă țin la curent. Tic"*.

4

La Vulturești, cireșarii, în clipele lor de răgaz, așteptau cu înfrigurare apariția lui Tic sau măcar un semn oarecare de la el. Dar clipele de răgaz erau atît de puține! Tot timpul și toate preocupările lor erau dedicate descifrării documentului. O vreme întreprinseră cercetări în jurul izvorului. Era în textul vechi o frază care suna astfel: *"apoi, oprindu-te la izvor și la sfînta duminică, împerechezi doi de unu și numeri trei brazi"*... Căutară peste tot în jurul izvorului dar nu găsiră nimic, nici măcar un bolovan aruncat la întîmplare. Lucia încercă, la un moment dat, să interpreteze numeric textul.

– Ia să scoatem toate cifrele concrete pe care le conține textul! spuse ea.

– Mai întîi avem cei patru stînjeni, își aminti Dan la iuțea. Îi transformăm în pași, în metri, în ce?

– Stai, stai, Dan! îl opri Maria. Înaintea stînjenilor avem cele zece porunci și cifrele a cincea și a noua. Și după stînjeni cele patru evanghelii. Nu zice într-un loc *"te-ncumeți la drum cu toate evangheliile"*?

– Și pe urmă zece cu unu și zece fără unu, adică douăzeci, spuse Lucia care cunoștea documentul pe de rost. Dar mi se pare că Dan a cam nimerit-o. Ce facem cu cifrele astea? Ce reprezintă ele? Distanțe?

– Dar dacă reprezintă litere? își dădu cu părerea Ursu.

– Litere?! se miră Lucia. Să-ncercăm! Să luăm frază cu frază.

– În prima n-avem nici o indicație de cifră - încep Maria. Nici într-a doua, nici într-a treia. Va să zică într-a patra... Notează, Dan: 10, 5, 9... Apoi 4, apoi 2, apoi 4, apoi 2.

– Care 2? întrebă Dan.

– Cele două porunci din fraza a șasea...

– Aha! Apoi 10 și 1 și 10 fără 1. Cum le interpretăm? 11 și 9 sau 10, 1, 10, 1.

– Și așa și așa! propuse Lucia. Să iasă ceva cu sens și vedem noi. Măcar să reușim să le transformăm în ceva...

În cîteva minute scoaseră toate cifrele din text. Dan se repezi să le interpreteze după alfabet. Va să zică 10 este J, 5 este E, 9 e I...

– În ce alfabet? întrebă Lucia...

– Cum în ce alfabet? Aoleu, mamă dragă, descoperi Dan. Trebuie să găsim corespondențele cifrelor în alfabetul chirilic. Cine-l știe?

– E o prostie! se opuse Maria. E o pierdere de timp idioată. Nu poți să scrii o taină cu primele zece litere ale alfabetului. Fiindcă nici o cifră nu trece de zece.

După o clipă de surpriză, acceptară toți, fără rezerve, remarca făcută de Maria.

– Ce vulpoi o fi fost la vremea lui tretilogofătul! recunosc Dan. Oare nu cumva o fi vrut să-și bată joc de oameni?

– Numai asta nu! demonstra Lucia. N-ar fi fost ascuns cu atîta grijă documentul. Stați! Voi ați cercetat bine încăperea în care l-ați găsit?

– Podeaua, pereții, toate ungherele, palmă cu palmă, răspunse Dan. L-am căutat și la cub, nu numai la pătrat, adică și-n relief nu numai la suprafață...

– Dar plafonul? întrebă Lucia.

– Plafonul!? se miră Ursu. Nu, și nici zidul unde-i ușa. Dar nu văd unde-ar putea să ducă... Zidul cu ușa e închis, e zid și pe dinafară, iar plafonul se mărginește cu coasta dealului... Știu eu? Poate că ar fi bine să mai scotocim puținel pe-acolo. Mă gîndesc și eu acum la plafon... Dealul face un unghi destul de curios... Mergem?

Cireșarii își puseră de data aceasta toată nădejdea în încăperea aceea mică și întunecoasă. Toți intrară în ea și o luminară cu toate lanternele. Izbiră cu cazmaua în plafon, peste tot locul, dar zadarnic. Izbiră și în zidul în care se afla ușa. În dreapta nimic, dar în stînga...

– Sună a gol!!! țipă Dan. Ursule! Intrarea!

Ursu lovi în continuare cu colțul tîrnăcopului, încet și meticolos, și în cîteva secunde reuși să stabilească foarte precis contururile suprafeței care răsuna a gol. Ceilalți urmăreau cu inima la gură mișcările lui Ursu. Conturul zgîriat pe zid era destul de mare și de forma unui pătrat cu latura cam de trei sferturi de metru.

– E precis o intrare! anunță Ursu. Nu cred să fi fost secretă la vremea ei, și nu pot să înțeleg

de ce a fost zidită...

— Putem sparge zidul? întrebă Maria.

— Cred că e o coajă foarte subțire de zid, o liniști Ursu. Răsună prea puternic a gol. Dați-vă la o parte.

Ursu începu să lovească ușor cu ciocul de fier al târnăcopului. Dar el însuși fu uimit când, după o poșghiță subțire de mortar, cazmaua întlni în cale metal.

— Prin urmare e tot o intrare secretă, Ursule! se bucură Dan.

Noua descoperire nu îngreună munca lui Ursu ci mai degrabă i-o ușură. Găsi o crăpătură între zid și metal, viri acolo colțul cazmalei și trase cu putere. Capacul de fier se desprinse din zid oferind privirilor nu o scobitură laterală cum se așteptau toți ci una în adâncime. Aveau de fapt în fața lor o intrare sub formă de puț.

— Formidabil! strigă Dan. Ați văzut? Tot aici la Vulturești e misterul. Lucia! Meriți un sărut de la cine știi eu...

Lucia nu luă în seamă ultimele cuvinte ale lui Dan și nici nu-l văzu pe Ursu înroșindu-se, deoarece vlăjganul își co-borise capul în puț căutând să distingă ceva în adâncimi.

— Are trepte de fier adică... adică niște mînere, spuse el, după ce își scoase capul înroșit de aplecare din deschizătură. Eu cobor.

— Stai! îl opri Lucia cu cel mai poruncitor ton din lume. Cum o să cobori așa? Dacă vreo treaptă... și închise ochii pentru a-și alunga gîndul. Nu! Te legăm cu frînghia.

Ursu se supuse întocmai poruncii primei dintre egali, care devenise între timp hotărîre prin aprobarea mutuală a celorlalți. Se lăsă legat imediat sub brațe printr-un nod pe care tot el și-l pregăti, un nod care nu-i stingherea mișcările și care se strîngea numai atunci cînd îl trăgea o greutate. Își luă cu dînsul lanterna, un ciocănel, o vergea de fier, o secure și un cuțitaș. Frînghia avea vreo 20 de metri și asta îi liniști pe toți.

Ursu începu coborîrea... Cei de sus dădeau drumul la frînghie cu mare grijă. După primii metri de coborîș, după ce-și lăsă raza lanternei în jos, Ursu înțelese că nu-i va ajunge frînghia. Puțul era mai adînc de 20 de metri. Se oprea la fiecare treaptă pentru a cerceta zidul puțului, adică întreaga suprafață cilindrică din jurul lui, cu lanterna, cu ciocănelul și cu vergeaua. Voia să se convingă definitiv că nesfirșitul cilindru de piatră nu ascunde altă intrare secretă, capătul vreunui gang sau cine știe ce altceva. Zidul însă părea că nu are nici o taină. Treaptă după treaptă, Ursu repetă migăloasele lui cercetări. Aerul se împuținase. Ajunsesse în locul unde, după calculele lui, nu mai era mult pînă să se termine frînghia. Lumina lanternei arăta parcă o cotitură a puțului. Mînerele de fier, deși pe alocuri se clătinau, dovedeau însă rezistență... Își desprinse cu mișcări lente frînghia din jurul trunchiului, o legă de un mîner și fără să mai aștepte își puse în aplicare gîndul temerar care-i venise mai de mult în minte.

Coborî cu cea mai mare băgare de seamă și se opri la fiecare treaptă pentru a studia în continuare zidul puțului. Nimic... Ajunse și în locul unde i se păruse că zidul face o cotitură. Nu era decît o scobitură în zid. Acolo se terminau mînerele de fier, iar cîtiva metri mai jos se termina și puțul. Ursu nu mai avea nici o îndoială: ceea ce credeau toți că e o intrare secretă nu era decît un puț veritabil. Adică fusese, la vremea lui, un puț. Poate chiar o fîntînă tainuită pentru aprovizionarea cetății în caz de primejdii. Urmele de eroziune de pe pereți și puzderia de cioburi din fundul puțului erau dovezi de netăgăduit.

Vlăjganul se chinui să scoată o piatră mare din zid și după ce izbuti o azvirli cu putere în jos. Voia să se convingă că fundul puțului nu e înșelător. Bolovanul scoase un zgomot greoi, înfundat și foarte apropiat. După ce mai lumină o dată cu lanterna fundul puțului pentru a calcula distanța precisă și a determina locul precis unde se afla bolovanul, Ursu băgă lanterna în buzunar, își eliberă mîinile și sări în gol pe întuneric.

Calculul pe care-l făcuse Ursu fusese de o precizie salutară. Atingerea pămîntului și flexiunea se produsese în același timp. După ce își restabili echilibrul și aprinse lanterna, vlăjganul își descoperi piciorul stîng la cîtiva milimetri de bolovan. Cîtiva milimetri mai la stînga și căzătura, cu toate urmările ei nenorocite, ar fi fost inevitabilă. Ursu mai sărise o dată pe întuneric, de la o înălțime mult mai mică și cunoștea foarte bine senzațiile și urmările unei astfel de sărituri. Puțul nu avea însă nici un secret înăuntrul lui, de la gură și pînă la fund. Secretul era însuși el, existența lui acolo, deasupra cetății, existența lui tainuită. Era un puț foarte adînc, secăt în întregime și care, fără îndoială, nu slujise la altceva decît la aprovizionarea cu apă a cetății. Ursu oftă. N-avea nici un rost să-și mai piardă timpul acolo. Săpă cu ajutorul ciocănașului cîteva găuri în pereții tari ai cilindrului de piatră, își fixă virfurile picioarelor în ele, mai făcu un rînd de găuri și ajunse cu mîinile la mînerele de fier. Se cațără cu dibăcie pînă la frînghie, și-o prinse de trunchi și începu urcușul cel permis. Nevoia de aer proaspăt îl amuți cîteva clipe, acolo sus, ba chiar îl obligă să părăsească, fără regrete, încăperea tainuită. Se întinse cit era de lung, cu spatele pe iarbă. Și abia după ce trase cîteva guri de aer proaspăt, anunță

rezultatul explorării:

- Nimic, dar nimic din ăla solid.
- Nu cred! se îndoi Dan. Vrei să ne faci o surpriză...
- Aș vrea și eu, spuse Ursu rîzînd, dar din păcate intrarea noastră secretă nu-i decît un puț secret, un puț cît se poate de veritabil.
- Ai cercetat bine pereții? La fiecare treaptă?
- Da! răspunse vlăjganul fără șovăială.
- Și fundul? sări Maria.
- Și fundul!
- Ce adîncime are? întrebă Dan.
- Cam 30 de metri...
- Cît? sări Lucia. Parcă n-am auzit bine...
- Trei-zeci! silabisi Ursu. Dar abia după ce răspunse a doua oară înțelese ce anume o făcuse pe Lucia să repete întrebarea: Adică... douăzeci plus zece. 20 și 10, cum ar spune documentul, încercă el să glumească.
- Atunci de ce te-ai lăudat c-ai cercetat și fundul? îl luă Dan la rost.
- Am coborît și pe trepte, fără frînghie. Erau solide, rezistente, ce mai.
- Pînă unde mergeau treptele? azvîrli Lucia o nouă întrebare răutăcioasă.
- Pînă-n fund! răspunse Ursu prompt.
- Atunci nu-mi ies calculele... spuse Lucia cam cu părere de rău.
- Care calcule? întrebă la rîndul său Ursu.
- Niște cifre din document...
- Ceialți făcură ochii mari. O frază din document spunea: "*Apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea din urmă te oprești*"... Dar Lucia nu se gîndise la fraza aceea. Încerca o manevră cu un scop meschin.
- De fapt nu erau chiar treizeci, ci numai 25, preciză Ursu.
- Și la ce distanță una de alta? mușcă din nou Lucia.
- Cam la un metru...
- Ura! exclamă Dan. Atunci mai avem șanse, Ursule! De ce-ai spus c-ai cercetat și fundul puțului. Tu crezi că se vede chiar totul cu lanterna? Dacă găsim acolo capătul unui coridor subteran?
- Nu-i nici un capăt! răspunse Ursu sec. Am ajuns pînă-n fund. Puțul e puț și gata! Poftim o bucată de ceramică, de la o oală spartă, de pe fund.
- Cum ai ajuns acolo? se miră Maria.
- Erau... am săpat niște găuri în zid, pe cuvîntul meu...
- Am găsit! îl salvă Dan fără să vrea. Puțul trebuie să fie izvorul despre care vorbește documentul. După fraza cu treptele nu vine fraza cu izvorul? "*Oprindu-te apoi la izvor...*"
- Nu! îl tempera Maria. Dar poate c-a văzut Ursu vreo pădure de bozii înainte de a ajunge în fundul puțului, adică la izvor. După trepte nu vine fraza: "*apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii...*"? Unde-i pădurea? La mijlocul fîntinii!
- Poate că de-aceea l-au ucis pe tretilogofăt... se răzbună Dan. Pentru că a încîlcit prea tare documentul... Eu unul mă dau bătut, îmi pleznește capul, nu mai pot...
- Bravo!
- Exclamația aceasta, puțin dojenitoare, puțin veselă, n-o scosese nici unul din cei patru cireșari cocoțați pe coasta dealului. Tresărînd, coborîră toți privirile și ochii lor uimiți întîlniră o ființă de care poate nu avuseseră niciodată mai multă nevoie. De jos, de la poalele dealului, îi privea rîzînd, cu miinile în șolduri, un băiat înalt, cu figura bronzată, cu cămașa în mînă și cu maioul de pe el learcă de sudoare. Victor!

5

La Călțunu, în căsuța strîmtă de peste drum de biserică, Tic asculta spusele unei bătrîne cu fața plină de zbîrcituri, cu nasul ca un cioc de uliu și cu niște ochi care-i jucau în cap ca niște mărgele.

- Și ce vrea bivolu acela de Saftu, măiculiță?
- Să aflați cine-i bețivanul necunoscut care i-a dat pachetulul...
- Scirba aia care nu știa dacă-i simbătă sau duminică?
- Întocmai! spuse Tic fără să se mai mire.
- Mare lucru! Apoi prăpăditul ăla cu pantofi ca zgorghina nu-i de pe-aici, adică o fi fost el pe-aici o dată, da'amu-i la București. Face pungășii prin obor. Un terchea-berchea, doi lei părăchea... Păscuță Gîtlan îi zice.

– A plecat? întrebă Tic inspăimintându-se.

– Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Ba a trimis și-o epistolă din București prin care cere niște acte de la primărie.

– Aoleu! se vaită prichindelul. Dar cine o fi putut să-i dea pachetul?

– Păi să vedem cu cine-a băut, se cufundă baba în amintiri. Dimineața a băut la cooperativă cu băieții lui Todiriță Dascălu. Cu crăcânatul ăla de Maftei și fonfăitul ăla de Stăniță. Pînă pe la vreo două-ș-pe. P-ormă a trecut pe la Iordache, sfrijitul ăla de lîngă cimitir, ș-a mai supt ș-acolo vreun sfert de rachiu, că mai mult nu scoate sfrijitul pe degeaba; apoi a prinzit la Scălămbău, așa-i zicem noi lu Niță a lui Truțu; acolo să fi băut vreo trei, patru kile de terază; p-ormă a trecut pe la Anița, văduva lui Nichifor crișmarul, cucuiata aia, n-ar mai ține-o pămîntul și alții, dar n-a găsit-o acasă, așa că s-a dus iar la cooperativă unde s-a-nhăitat vreo două ceasuri la bere cu hîrșiiul de Stelian, finu lui Bucă Preda, învățătorul. Cic-au băut vreo opt-șp-ce sticle, da' i-o mai fi înșelat și vînzătorul, că se pricepe, hoțul; apoi s-a dus de-a deschis botezul. El a fost primul. A băut întii cu lăutarii, cocostîrcii aceia ai lui Știulete Baniță de peste deal; cică-i spune baniță lui taică-său pentru c-o dată, la un iarmaroc, a șterpelit o cogeamite baniță fără să-l vadă negustorul; p-ormă a băut cu un învățător din Șoimeni, încrezutul ăla de Papucea, pe care nu-l mai văzuse de zece ani, că au fost același leat în același regiment. Apoi a vrut să plece, dar pe la jumătatea drumului s-a-ntors, după ce s-a-ntîlnit cu huiduma de Saftu și l-a-ntrebat de-i simbătă sau duminică. Ș-o băut iar cu...

– Nu mai avea pachetul la el. I-l dăduse cineva înainte, o întrerupse Tic îngrozindu-se la gîndul unui nou pomelnic...

– Da, da, da! recunosc baba Aglaia. Cine putea să i-l deie? Fonfăiții lui Dascălu?... Nu cred, că toată săptămîna au fost la tîrg. Sfrijitul de Iordache nu iese din casă de zece ani. Vinde rachiu pe sub mină, pungașul, da'are un rachiu, Doamne! Scălămbăul, nu cred fiindcă s-a dus el la tîrg a doua zi; hîrșiiul de Stelian poate, sau dacă nu cocostîrcii lui Baniță, ori fudulul acela de învățător din Șoimeni. Alții nu cred. Ei, dar amu n-ai putea să-mi spui și mie la ce-ți trebuie să știi toate astea?

– Moș Saftu vrea să știe...

– Ei, apoi vezi... Să nu-mi umbli mie cu șmecheșuguri, ori poate n-ai auzit încă de baba Aglaia. Parcă eu nu știu că te-a trimis elefanta aceia de Parașoica... după ce-ai dormit noaptea cu Petrică al ei într-o cameră?... N-o fi fost vreun lucru de furat în pachet? Că tot umblă fel de fel de vorbe pe-aici...

Tic înțelese că singura șansă de a scăpa de întrebările babei era aceea de a o face să vorbească.

– Dar ce fel de vorbe umblă? făcu prichindelul pe miratul. Fură cineva?

– Cic-ar fi niște hoți prin părțile noastre care caută comori și jefuiesc oamenii dacă-i prind seara răsleți pe drum. Ba un mocan cu nasul ca o mistrie zicea c-au luat zălog...

– Umblă hoții pe-aici? se repezi Tic.

– Nu chiar pe-aici, dar nici prea departe... Dincolo de munte, sînt niște coclauri pe-acolo! De la Șoimeni nu-i mult.

– Nu-i și-un castel alb de marmură?

– Asta n-am mai aflat-o! Și dacă n-am aflat-o eu... Sînt numai niște vîgăuni vechi, da' mai departe, dincolo de Brazi, cică-s de pe vremea strămoșilor.

– Și ce caută hoții?

– Ce caută toți hoții... să jefuiască oamenii. Numai că pe la noi umblă și după comori. De cînd mă știu eu, au prins patru cete de tîlhari pe meleagurile noastre. Una din ele, a lui Dușan, mai și căsăpea oamenii după ce-i jefuia și-i dezbrăca pînă la chele. Da pînă acum n-am auzit să fure și fete...

– Cînd au furat fete? întrebă într-o doară Tic.

– Păi așa zicea mocanul acela cu nasul ca mistria. Pe urmă a-ntors-o el că nu-i adevărat, da la-nceput i-a spus cuiva în mare taină c-a văzut cu ochii lui cum au luat niște oameni zălog o fată sus pe munte.

– Cînd?

– Păi nu e chiar așa de mult. Nici o săptămîină. Da' ce te-ai îngălbenit?

– Eu? se stăpîni Tic din răspuțeri. Poate din cauza plămînilor. Sînt cam bolnav. Și-i chiar adevărată povestea cu fata?

– Așa umblă vorba. Da' ciobanul pe urmă s-a jurat omului căruia-i spusese taina că nu-i adevărat, că s-a-nșelat. Și eu mai că l-aș crede. Dacă era adevărat cu fata, știam eu înaintea ciobanului... I s-a părut și lui, cine știe. Sau o fi avut vreo vedenie. Mai ales că zicea că fata era îmbrăcată într-o rochie albă. Așa apar vedeniile, în alb... Da' ce ai, dragul măicuții, de ți-ai schimbat iar culoarea? Să-ți dau olecuță de rachiu? Face bine...

– Nu, sărut-mîna, că nu-i bun pentru plămîni.
 – Atunci poate-ai vrea o cană de chișleag? Stai numa' oleacă...
 – Nu, sâr-u-mîna, nu mi-i foame...
 – Ei! Acuma ai vrea să-mi spui și mie ce vrea Parușoica cu pachetul? Ce vrea elefanta! Că tot aflu eu pînă la urmă.
 Tic se agăță imediat de ideea băbuței:
 – Nici mie n-a vrut să-mi spună. A aflat că vin încoace și mi-a spus să-l întreb pe moș Saftu cine i-a dat pachetul.
 – Da-ncotro ziceai că te duci?
 – La... Șoimeni... răspunse prichindelul gîndindu-se că oricum va trebui să-l întilnească pe învățătorul de-acolo.
 – La Șoimeni? Tocmai unde s-a stîrnit zvonul cu hoții? Da' pe cine ai mătăluță acolo, că de prin părțile noastre nu pari a fi?
 Tic se gîndi la cel mai frecvent nume care putea să fie în Șoimeni și răspunse imediat:
 – Am un coleg acolo, unul Șoimu.
 – Șoimu? Trebuie să fie al fierarului, că ăla are băieți la școală. Vezi-că tot am aflat că înveți la școala tehnică?
 Prichindelul nu protestă. Despărțirea îi fii ușurată de apariția cîtorva babornite în pragul casei. Pesemne, iscoadele babei Aglaia. Se duse în goană la poștă pentru a expedia o altă telegramă către frizeria "Higiena" însă cu un conținut foarte diferit de cel al primei depeșe: "Veniți la Șoimeni, stop Mesajul e adevărat. Tic".
 Din nefericire, mesajul nu putea să ajungă imediat sub ochii cireșarilor. Erau toți la Vulturești. Prichindelul n-avea însă de unde să știe ce se întimplase la ruine. Și totuși tremura la gîndul că ar putea ajunge prea tîrziu la castelul fetei în alb.

CAPITOLUL XII

1

Prizoniera în alb descifrase mesajul. Își dăduse seama că toată rezolvarea lui stătea în despărțirea și selecționarea unor anumite cuvinte. N-avea însă cheia. Cîtindu-l cu voce tare lui Philippe, simțise că unele cuvinte au o anumită rezonanță, detașîndu-se singure de celelalte. Sesizase un anumit ritm pe care-l impuneau anumite cuvinte. I se păruse că ritmul care cuprindea aceste cuvinte era foarte asemănător cu ritmul epopeilor homerice. Se gîndea la dactilii și hexametrii lui Homer:

"Cîn-tă ze-i-țā mî-ni-a ce-a-prin-se-pe-A-hil Pe-le-ia-nul". Iar în document primele cuvinte sunau la fel: Tai-na cea ma-re și ma-rea...

Se apucă să copieze textul documentului, cu toată fidelitatea, și după ce termină de copiat se gîndi să sublinieze cu creionul cuvintele care impuneau și care se încadrau în ritmul homeric:

"Taina cea mare și marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la comoara pe care-o ascunde cine oare decît sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă și ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mărturisirea se află ascunsă în crucea cea mare. Iar cînd vom fi și mai nenorociți doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite pe capetele noastre o izbăvire și cu ea solii cei tainici în crucea cea mică și toți să-și facă această cruce. Și încă una și iar și iar, iar asta din urmă va fi iarăși cea dintîi. Iar cine va sudui în veci fapta asta nu fi-va în stare să și-o răscumpere. Și iar a doua oară cu gîndul măcar s-o gîndească nu va fi în stare. Căci în împărăția cerului intrarea cea mare și dînsa precum zic unii se află ascunsă și nimeni nu știe și-n vecii vecilor nu va ști. Iară pe fiara fioroasă, pe-afară prin care coclauri s-o caute cu truda aprinsă-n făptură. În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea ci doar hrisovul cel tainic din cartea sfîntă ni-l va arăta. Și el se află în acel vechi ceaslov al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu, sârman logofăt de cea de a treia putere. Dar numai în credință i se arată intrarea cea mare aceluia

care din toți muritorii o merită. Căci acela care cu-agera-i minte va prinde înțelepciunea cerească, va putea scoate din carte și din slovele tainice cheia fericirii noastre a tuturor".

Fata în alb adună și împărți apoi în hexametri și septametri cuvintele subliniate și se pomeni cu următorul text:

"Taina cea mare și marea comoară pe care-o ascunde cea veche cetate-a Vulturilor zisă se află ascunsă în crucea cea mare. Doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite solii cei tainici în crucea cea mică iar asta din urmă în veci fapta asta nu fi-va în stare cu gîndul măcar s-o gîndească

.Intrarea cea mare și dînsa se află ascunsă și nimeni nu știe pe-afără prin care coclauri s-o caute cu trudă aprinsă-n făptură ci doară hrisovul, cel tainic al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu sărman logofăt de cea de a treia putere arată intrarea cea mare aceluia care din toți muritorii cu agera-i minte va prinde din slovele tainice cheia."

Fata în alb citi din nou de la un capăt la altul cele douăsprezece versuri trisilabice. Își mai aruncă o dată ochii pe textul vechi, apoi puse toate hirtile pe pat și începu să se plimbe îngîndurată prin cameră. Cu toată zgîrcenia celor unsprezece versuri, textul vechi destăinuia câteva amănunte de o însemnătate excepțională. Mai întii lămurea taina castelului celor două cruci. Castelul era împărțit în două aripi, una *mare* și una *mică*. În care parte se afla ea și în care cei trei oameni? În care parte se afla ea? În crucea cea mică sau în crucea cea mare? Dacă se afla în crucea cea mică, textul dezvăluia o a doua taină și anume că din partea asta niciodată nu se va putea trece în partea cealaltă a castelului, adică acolo unde se aflau cei trei căutători. Dacă se afla în partea cea "mare" a castelului, atunci trebuia să găsească o comoară de preț și o comunicare secretă cu cealaltă aripă a castelului prin care să *poată trimite solii cei tainici*. Iar cea de a treia taină pe care o dezvăluia documentul era că *intrarea cea mare se află ascunsă pe-afără prin cine știe ce coclauri* și că numai un alt text al unui tretilogofăt, pe nume Cristache Zogreanu, dezvăluie taina acelei intrări.

Fata în alb revăzu în minte planul castelului dar nu descoperi nici un indiciu care să ateste că se află fie în aripa cea mare, fie în aripa cea mică. Marea intrare? Oare nu era vorba despre intrarea pe care ajunsese și ea în castel? Și această intrare fusese tănuțită și încă atît de bine că nimeni nu reușise s-o descopere pînă la cei trei oameni.

Cu aceste gînduri, prizoniera ieși în curtea interioară. Absorbită de gînduri și întrebări, nu dădu nici o atenție lui Philippe, care după ce decapitase o altă viperă cu corn, îi împingea leșul într-o scobitură. Fata în alb se întreba dacă și cei trei căutători cumpliți știu că vechea cetate a Vulturilor ascunde o comoară și ganguri secrete. Și găsi un răspuns afirmativ la întrebare, sau mai bine zis datele unui răspuns afirmativ. De aceea scotoceau ei prin toate încăperile. Dar pesemne că nici ei nu știau în ce aripă se află. Cercetările lor puteau să însemne atît căutarea comorii cît și căutarea unei comunicări. Dar cum ar putea să existe o comunicare între două încăperi, de pildă, care să folosească numai uneia dintre încăperi?

Fata în alb se gîndi la cea mai simplă comunicare, la ușă. Cum ar putea să se folosească de ușă numai o singură parte? Chiar dacă ușa ar fi la capătul unui gang subteran, asta nu înseamnă oare că ar putea fi folosită și dintr-o parte și din alta? Numai dacă ar fi foarte primejdioasă, sau dacă... dar nu, nu-și putea explica lămurit o intrare tănuțită care să poată fi folosită dintr-o singură direcție... Trecînd pe lîngă ușa grea de fier care asigura comunicarea curții interioare direct cu coridorul, prizoniera fu izbită de un adevăr de o simplitate uluitoare.

— Philippe! își strigă ea cotoiul. Cît e de simplu! Uită-te la ușa asta! Nu e ea o comunicare între două părți. Dar există o parte, Philippe, care n-o poate folosi. Partea noastră. Pentru că e încuiată pe dinafară. Acum înțelegi, Philippe?

Fata în alb se convinse că nu poate fi alt adevăr. Intrarea era încuiată în permanență printr-o parte și era atît de bine ascunsă că nimeni nu era "*în stare cu gîndul măcar s-o gîndească*". Chiar ea, în încăperea ei, și ceilalți trei locuitori ai castelului nu cercetaseră peste tot fără să dea de intrarea secretă? Dar de unde putea ea să știe cu certitudine că oamenii din partea cealaltă nu descoperiseră intrarea? Intrarea sau ieșirea? Iar i se încîlciră gîndurile. Se strădui să și le limpezească. Intrare sau ieșire... Oricum s-ar fi numit, trebuie să se găsească undeva în castel. Unde? În curte? Dar dacă s-ar afla în curte? Iată la ce nu se gîndise, poate, nimeni pînă atunci!...

Își aruncă ochii prin curte, de-a lungul zidurilor înalte. Erau atît de roase de ploii și furtuni. Erau pline de mușchi. În afara scăriței care ducea la crenele, părea că nu mai ascund nici o altă taină. Iar spațiul de la picioarele ei era din piatră naturală... Nu, în nici un caz în curte! Ar fi fost lipsit de romantism. Ar fi fost mai prejos de înfățișarea maiestooasă și severă a castelului, ar fi stricat toată simetria, i-ar fi stricat visul.

Dacă intrarea secretă se afla chiar în camera ei?

— Philippe! își chemă fata în alb prietenul și alergă în celula mare de marmură.

Dar cînd pătrunse înăuntru primul lucru care o izbi fu sărăcia patului. Pe patul atît de bogat la ieșirea ei în curte nu se mai afla nimic. Textul, descifrarea și copia lui dispăruseră toate, de parcă le înghițise pămîntul.

Lucia îi istorisi lui Victor din fir în păr, și într-o succesiune foarte precisă, toate întîmplările care se petrecuseră de la plecarea lui în Austria. Dan nu se putu abține la sfîrșitul extraordinarei

relatări!

– Deși ai uitat un singur amănunt, trebuie să recunosc, Lucia, că ești un geniu în materie de istorie obiectivă.

– Ce-am uitat? întrebă surprinsă Lucia.

– Ai uitat să-i spui că eu am fost acela care, cuprins de o vervă nebună, v-am adus pe această pistă greșită, fir-ar să fie de tretildgofăt...

– Cred că și eu aș fi făcut la fel ca tine, îl liniști Victor. Atâtea coincidențe. Numele, locul unde ați găsit documentul, ruinele... Nu, Dan, n-ai absolut nici o vină. Mai bine spuneți-mi dacă aveți vreo veste de la Tic?

Întrebarea lui Victor îi trezi pe ceilalți cireșari dintr-un somn foarte vinovat.

– Fiindcă mi se pare, continuă Victor, tot din spusele Luciei, că Tic a plecat pe urmele mesajului fără să știe precis unde vă aflați sau crezând că sînteți în oraș.

– Da, recunosc Ursu. I-am spus în ziua în care a plecat că pînă seara sîntem în oraș.

– Unde-ar putea fi? se îngrijoră Maria.

– Unde în altă parte decît pe urmele mesajului? Dar cine știe pe unde-l poartă aceste urme. Și cine știe cîte telegrame ne-or fi așteptînd acasă.

– De ce telegrame?

– Pentru că dacă s-ar fi întors, ar fi venit el încoace. Într-un fel trebuia să vă țină la curent cu investigațiile lui. De aceea cred că a trimis măcar o telegramă. Dar n-are nici un rost să vă îngrijorați. Tic e destul de descurcăreț și de dibaci.

– De ce întîrzie atît de mult? întrebă Dan.

– Ar fi o singură explicație, răspunse Victor. Că firul mesajului e foarte încilcit.

– Vrei să spui că e foarte lung! sublinie Maria.

– Nu! Foarte încilcit. E cu totul altceva. Dacă ar fi fost foarte lung... să zicem, de pildă, că șoferul i-ar fi spus că a primit mesajul de undeva dintr-un oraș de la o sută de kilometri depărtare de orașul nostru. Ce-ar fi făcut Tic? V-ar fi pus imediat la curent cu descoperirea lui și mai cred că ar fi cerut și ajutorul unuia dintre voi.

– Tot nu înțeleg, mărturisi Ursu.

– Eu cred că mesajul a trecut prin multe mîini, chiar prin foarte multe mîini, continuă Victor. Aș îndrăzni să spun că din locul inițial a trecut din sat în sat. De aici vine întîrzierea lui Tic. De cîte ori dă peste un nou mesager, care probabil nu e prea departe, i se pare că e ultimul. Și merge; și merge înainte fără să simtă, săracul, cîtă distanță parcurge.

– Atunci tu crezi în adevărul mesajului? îl întrebă Lucia.

– În măsura în care cred în existența castelului. Și cred că de această existență nici unul dintre voi nu se îndoiește.

– De ce să nu fi făcut "fata în alb" o glumă cu noi? Ne știe întreprinzători, curioși...

Lucia voia să se convingă o dată pentru totdeauna că nu greșise cînd începuse să dea crezare mesajului. De aceea îl ațîța pe Victor.

– Sînt prea multe date care pledează împotriva farsei, Lucia. Mai întîi dispariția fetei. Care este o realitate și încă una crudă. O fată cu istețimea și educația ei nu-și părăsește bunica pentru a ne face nouă o farsă...

– Asta ziceam și eu! îl întrerupse Dan.

– Pe urmă, continuă Victor, printr-o farsă, cineva vrea să-și bată joc de altcineva, nu să se autoridiculizeze.

– Ce vrei să spui? întrebă Maria.

– După cîte mi-ai spus chiar tu și după tonul pe care-l dovedește mesajul fetei, Castelul celor două Cruci era visul ei, idealul ei. Or, tu, Maria, ai ajunge pînă acolo ca de dragul unei farse, oricît ar fi ea de ingenioasă, să-ți dezvălui visul sau idealul și să faci din el subiect de rîs?

– Nu! recunosc Maria. Ai dreptate.

– Și mai e un lucru, nu lipsit de importanță, ba destul de serios. Firul mesajului. E prea încilcit ca să fie voit. Cînd vrei să faci o farsă, să spunem cu ajutorul unui mesaj, primul lucru este acela de a te asigura că mesajul va ajunge repede și sigur la țintă. Poți risca să-l dai chiar cu propria ta mină numai ca să fii sigur că a ajuns la țintă, și ca să-ți aranjezi apoi amănunțele farsei. Încîlcirea firului, de care sînt sigur, arată: sau că mesajul a fost găsit din întîmplare, deci a fost aruncat de undeva, sau a fost dat inițial unei persoane... cum să vă spun, care n-a înțeles situația fetei, sau n-a vrut s-o înțeleagă, ceea ce mi s-ar părea foarte curios.

– Atunci tu crezi că ea e prizonieră în castel? întrebă Lucia surprinsă.

– Lucia! Cum să-ți spun? Cred! Dar am totuși un mare dubiu!

– Ce te face să ai acest mare dubiu? se interesă Maria.

– Tonul mesajului! E prea chemător, parcă prea senin. Numai dacă n-o fi o exaltată. Încă nu pot să ajung pînă la capăt. N-o cunosc deloc. Nimeni n-o cunoaște. Numai Maria a schimbat

cîteva vorbe cu ea. Dar și Maria...

– Stai, Victor! îl întrerupse Maria. E ceva dureros... am uitat să-ți spun, adică n-am avut cînd să-ți spun. Laura a fost bolnavă de meningită...

Acest amănunt îl făcu pe Victor să tresară:

– Atunci... atunci lucrurile se schimbă. Sau totul e o nebunie sau totul e adevărat. Tot ce spune fata. Și cum prima ipoteză e exclusă... Înseamnă că tot conținutul mesajului e adevărat. Fata e într-adevăr prizonieră. Dar un anumit lucru o împiedică să fie pesimistă. Ce anume? Sau subestimarea unei primejdii... sau o anumită stare de vis care n-o părăsește niciodată și care ar putea să-și aibă cauza în ceea ce spunea Maria. Cred că povestea captivității e poate lucrul cel mai adevărat din mesaj..". Dar cum poate subestima o primejdie atît de gravă?

– Atunci... descoperi Ursu, înseamnă că am întîrziat foarte mult.

Victor nu răspunse direct la întrebarea lui Ursu:

– Ar trebui să acționăm imediat. Deși sîntem legați de mîini și de picioare.

– Avem totuși două șanse, spuse Lucia. Prima: ca Tic să fi dat peste ceva...

– Și a doua? întrebă Victor.

– Ca tu să descifrezi mesajul!

– Numai din prima lectură și mi se pare al dracului de încîlcit.

– Las-că următoarele... îl consolă Dan.

– Următoarele îl vor încîlci și mai rău, rise Victor. Parcă tu nu știi că așa se întîmplă întotdeauna în romane cu mesajele cifrate.

– Al nostru însă, din fericire sau din nefericire, există cu adevărat.

– Și nu face decît să dea dreptate autorilor... Totuși n-avem dreptul să ne despărțim de ruine și de împrejurimi pînă ce nu sîntem siguri că nu părăsim nici cea mai neînsemnată șansă. Să nu ne scape nici cel mai mic indiciu.

– Nu știu dacă ne-a rămas ceva nepipăit, se grăbi Dan. Cred că nici o pietricică, nici un smoc de iarbă.

– Siguranța nu ne-o poate da decît dezvelirea locului, spuse Lucia. Adică numai dac-am da la o parte, ca pe o coajă groasă de un metru, tot pămîntul de pe-aici.

– Tu ce crezi, Ursule? întrebă Victor.

Ursu se gîndi, cumpăni în minte, apoi după cîteva clipe răspunse cu un ton înfricoșător de sigur:

– Nu e nimic aici!

– Nu crezi sau ești convins? insistă Victor.

– Sînt convins!

Victor era mulțumit de răspunsul lui Ursu pe care-l judeca mai mult după criterii psihologice, dar Lucia, spirit prea științific, sări în sus:

– Cum poți să fii atît de convins. Ai tu în ochi raze speciale care îți dau posibilitatea să vezi și sub pămînt? De ce nu le brevetezi?

– Lucia! o opri Victor cam tîrziu. Nu uita că noi căutăm un castel într-o regiune totuși umblată. Dac-ar fi vorba de o intrare oarecare sau de o locuință simplă... Dar planul pe care ni-l trimite fata arată o construcție grandioasă. Unde ar putea să fie aici, în mocirlele astea, sau în pădurea asta bătută fără încetare?

– Știu, totuși... Ba da! Ai dreptate, Victor. Iartă-mă, Ursule, dar m-au înfuriat atît de mult căutările astea inutile și idioate.

– Nu, Lucia! N-ai voie să închizi ochii! reveni Victor. Dacă ți se pare că trecem peste cel mai mic indiciu, ai dreptul, ba chiar obligația să ne oprești.

– Puțul! Oare nu ascunde nimic? se întrebă Lucia.

Ursu răspunse cu atîta dezinteres că toți îl priviră curioși.

– Aaaa. Puțul... Nuuu... E cea mai pură fîntină...

Tonul lui nepăsător o convinse pe Lucia, dar pe Victor îl cam puse pe gînduri:

– Ia spune, Ursule, ți-a trecut prin cap ceva, nu? Ceva ca un fir de nisip. Orice-ar fi, spune!

– Mă gîndeam c-ar fi bine să vezi și tu ruinele. Nu că ar fi acolo castelul. Dar să nu fi scăpat ceva din vedere. Și eu și Dan, chiar și Tic le-am privit cam cu dispreț la început. Prin cîteva hrube prea murdare nici nu ne-am aventurat.

– N-am nimic împotriva. Să mai dăm o raită pe-acolo, dar dacă nu ne ispitește nimic n-are nici un rost să ne murdărim degeaba.

Porniră cu toții spre ruine, le făcură ocolul, se opriră în cîteva locuri. Victor îl întrebă pe Ursu:

– Unde spui că nu v-ați aventurat?

Ursu îi arătă un loc spre zidul din stînga. Chiar sub zidul unde se căscau cîteva gropi pline cu apă și noroi.

– În băltoacele acelea...? E prea scîrbos, se împotrivi Victor.
 – Și crezi tu că acolo... ar putea fi ceva? strîmbă Maria din nas.
 – Nu, dar nu prea m-am uitat pe acolo...
 – Alea-s niște gropi, spuse Victor, probabil săpate de curînd.
 – Știu, dar o să merg puțintel sub zid. Cîțiva metri...
 – Fii serios, Ursule! E o copilărie.
 – Zău, Victor, sint convins că nu poate fi nimic acolo. Dar m-ai întrebat în așa fel, că a trebuit să mă gîndesc la toate zonele de pe-aici. Și mi-am amintit că gropile astea sînt singurele locuri pe care le-am disprețuit...
 – Dacă-i așa, se înveseli Victor, atunci nu mai am nici o grijă, Ursule. Precis că Vultureștii nu ne mai ascund nici o taină... Și chiar dacă ar mai fi vreuna nu ne mai interesează acum. Mi se pare că trebuie să ne grăbim...
 Și ceilalți răsufară ușurați. Simțeau că le-a venit conducătorul, că de-acum înainte nu-și vor mai irosi, inutil, puterile și timpul.
 – Atunci plecăm imediat! sugeră Maria.
 – Ar fi bine dac-am putea pleca imediat. Dar autobuzul, îmi spunea șoferul, se întoarce abia seara. Așa că... am putea să nu ne pierdem timpul...
 –Vrei să...? dar Lucia parcă se temea să-și termine întrebarea.
 – Da! să începem o studiere sistematică a documentului. Cine îmi dă o copie?
 Maria îi întinse copia ei și Victor începu să citească cu voce tare textul cel vechi, atît de cunoscut celorlalți cireșari.

3

Înainte de a porni spre Șoimeni, Tic trecu și pe la "hirșiiitul" de Stelian, și pe la Baniță care deși nu-și avea "cocostircii" în curte, îi spuse, ca și Stelian, că nu auzise nici un cuvînt despre vreun pachet care să fi trecut prin miinile lor. Deci, singurul om care, după socotelile babei Aglaia, ar fi putut să-i înmîneze lui Păscută Gitlan mesajul nu putea fi decît învățătorul din Șoimeni, "încezutul ăla de Papucea".

Țombi primi un nou indemn la drum, așa că se văzu nevoit să renunțe la reprezentarea de salturi acrobactice pe care o începuse în curtea lui Baniță, sub privirile incredule a vreo două duzini de căței și dulăi de țară, și porni pe urmele neobositului său stăpin. Pe la jumătatea drumului, Tic poposi la umbra unui agud și pregăti din bucatele pe care i le dăduse bătrîna Parușoia o masă foarte abundentă și gustoasă. Oboseala îl făcu să mai prelungească olecută prînzul, prilej de a recapitula evenimentele prin care trecuse și de a presimți altele care filfiau la orizont.

Mai ales cele care trimiteau fiori și sudoare rece, de undeva, din depărtări ascunse de voaluri negre, îl nelinișteau pe cutezătorul cu păr de aur și cu ochi umbrîți.

Prichindelul simțea că se apropie de castelul fetei în alb și mai simțea, cu niște antene care se încolăceau în piept, că fata se află într-o mare primejdie. Dar ce putea face el singur?... Se hotărî să mai dea o telegramă cireșarilor după ce va vorbi cu ultimul purtător al mesajului, cu învățătorul. Dar de cîte ori nu crezuse pînă atunci că omul pe care-l căuta era ultimul purtător al mesajului?... Își făcu iarăși un plan: cum să-l iscodească pe învățător ca să nu-i strecoare vreo bănuială și se încontră iarăși la drum.

Pe la vreun kilometru de sat zări un puști cam de vîrsta lui chinuindu-se, nevoie mare, să smulgă dintr-un tufiș niște porumbe.

– Măi bucățică! îl strigă Tic. Ia spune! Casa învățătorului Papucea e departe?

Cînd se auzi astfel strigat, puștiul uită de porumbe și se duse drept în întîmpinarea curajosului necunoscut. Îl măsură din cap pînă în picioare, apoi îi spuse cu oarecare dispreț:

– Bă chiștocule, crezi că dacă ai javra lîngă tine, poți să faci pe nebunu'? Dac-ai ști pe cîți d-alde tine i-am dat cu fundul de pămînt...

Tic își dădu seama că se înșelase imediat ce-l văzuse pe "bucățică" ieșind din tufa de porumbe. Miniosul era chiar mai înalt decît el și nu părea deloc lipsit de vlagă și de curaj. Dar nu de teamă se grăbi Tic să liniștească apele:

– Hai să facem pace! Vrei? Dă mîna!

– După ce ne măsurăm forțele, bă, crăcănatele. Ori ți s-a făcut frică în pantaloni?

Tic nu mai putea răbda insulta și insinuarea:

– Dacă te juri că n-o să scîncești și că n-o să mă spui maică-ti sau soră-ti...

– Cu pumnii sau la trîntă? întrebă celălalt direct.

– Alege tu, că eu oricum te bat de te sting...

– Las-că te văd eu cum te mai lauzi după ce te dau jos...

– Dai a înțelege că vrei trînta? ceru Tic precizare.

– La trîntă!

Călătorul cel obosit și prăfuit își dădu jos rucsacul și înainte de a începe lupta își întrebă adversarul:

– Șmecherii? Capcane? Piedică?

– De toate! Tot ce știi tu și taică-tău...

– Bine. Cine-i întâi cu umerii la pămînt e bătut.

– Hai!

– Hai tu!

Porniră amîndoi. Își prinseră mijlocul și începură să țopăie pe cîmp stîrnind o nespusă uimire cățelului care nu înțelegea cum pot doi oameni să se ia din senin la harță fără măcar să se certe unul cu altul. Tic simți de la primele încleștări că puștiul e voinic și dibaci. Nu putea să-l înfrîngă decît cu o șmecherie... pentru că n-avea timp. Dar și adversarul încercă tot felul de șiretenii. Lupta era însă de multă vreme terminată, de cînd călătorul cel pașnic se gîndise la cele citeva figuri fără scăpare pe care le învățase de la Ursu. Greutatea era să aleagă una mai spectaculoasă. O alese fără zăbavă. Se lăsă în genunchi își trase și rivalul după el, se lăsă apoi în patru labe și apucă brusc adversarul de mijloc și se rostogoli cu el peste cap. Tic ajunsese în mai puțin de o secundă deasupra inamicului său, care nu mai mișca de uimire. Îi lipi umerii de iarbă, apoi sări în sus.

– Gata! Ești bătut!

– Încă o dată! ceru adversarul după ce-i strînse mîna lui Tic. Să văd dacă mai poți repeta figura.

Tic n-o mai repetă din pricină că folosi altă șmecherie. Îndoi adversarul de mijloc, îl prinse repede cu mîinile pe sub burtă și-l azvîrli dintr-o singură mișcare pe umărul drept. Se roti de citeva ori cu el, îl ameți, apoi îl așeză ca pe un mieluşel cu umerii la pămînt.

– Mai vrei? îl întrebă învingătorul după ce-și potrivise mîinile în șolduri.

– Mai vreau! răspunse sec puștiul, și-i întinse iarăși mîna.

– Nu mai vreau eu. Mă grăbesc.

– Trebuie să mă-nveți și pe mine cum faci. Sînt bătut dar trebuie să mă-nveți. Dar lui tata tot o să-i spun.

– Parcă ne-am înțeles să fie secret...

– O să-i spun cum m-ai bătut. Și dacă n-o să-ți... stringă mîna, o să vezi.

Tic n-avu ce face și-l învăță pe învinsul cel plin de entuziasm figurile.

– Gata! De-acum nu mă mai bate nimeni în sat. Bă, da' ești hoț al dracului!... Hai că merg și eu cu tine în sat. Dar ce ai cu Papucea?

Lui Tic îi plăcea puștiul. Felul lui cavaleresc de a se bate și de a primi înfrîngerea îl cucerise imediat. Nu într-atît însă ca să-i destăinuie secretele.

– Vreau să m-ajute să fac o problemă...

– Aha! Dar de unde ești tu?

– Dar tu?

Se întrebă, își răspunseră, se împrieteniră la toartă. Tic îi destăinui totuși un secret de consolare și de năucire, anume că trece prin Șoimeni pentru a vedea dacă nu se poate face o excursie.

– De ce n-ai venit cu trenul forestier? se zăpăci puștiul.

– Am avut o ocazie care m-a adus pînă la Călțunu. O mașină aproape nouă. Era păcat s-o las.

– Aha! Păi să vezi ce excursii se pot face aici la noi. Psst! Nu știu oamenii. Dar sînt și locuri prin care n-a ajuns pînă acum picior de om.

– Zău?! Dar de ce nu s-a ajuns acolo?

– Prăpăstii grozave... și... hai să-ți spun o taină mare de tot. Sînt și hoți pe-aici...

– Nu cred... se prefăcu Tic.

– Dacă-ți spun eu. Tata e șef aici, la post. Am tras cu urechea și-am auzit. Cică ar fi niște hoți colo sus, pe la Brazi.

– Nu cred... îl ațîță iarăși prichindelul înfiorat.

– Dar ce crezi, că degeaba se duce el aproape în fiecare zi cu patrula în munți? Dacă-ți spun eu. Dar tu cînd te-ntorci în oraș, c-ai pierdut trenul?...

– Poate găsesc o ocazie!

– Știi ce, haide la mine să dormi. Cînd o auzi tata c-ai reușit să mă bați, n-o să știe ce să-ți mai facă. El mereu îmi zice așa: "mă, bagă de seamă să nu te bată nimeni, dar cînd cineva te bate, să-i strîngi mîna".

– Bine... o să vin. Da-ntîi să mă duci la Papucea.

– Stă chiar lângă noi. Pină-ți face el problema eu vorbesc cu mama.

Traian, feciorul șefului de post, îi arată casa lui Papucea și se duse într-o fugă acasă. Tic bătu la poartă și când îi apărui în față învățătorul îl rugă cu o voce foarte mieroasă:

– Domnu-învățător nu aveți timp să mă ajutați la o problemă?

Învățătorul, un tinerel lung și deșirat, puțintel miop, îl privi cam neîncrezător pe solicitant.

– Dar ce ai tu acum, vara, cu problemele?

– Învăț pentru corijentă, știți, și am o mulțime...

– Aha! se dumiri Papucea. Intră! Și ce problemă ai?

– Una cu o ștafetă. Zece oameni duc un pachet pe o distanță de cincizeci de kilometri...

– Mare scofală! Fiecare cite 5 kilometri.

– Nu! spuse Tic. Unul din ei se imbată și face distanța într-un timp dublu.

– Aha! Și?

– Altul șchioapătă și face drumul într-un timp de trei ori mai mare. Un al treilea pierde pachetul la jumătatea drumului și de-abia când ajunge la țintă își dă seama că nu-l mai are, se duce înapoi, îl caută, îl găsește, îl aduce și-l predă.

– Și ce vrea problema?

– La ce oră a luat primul om pachetul?

– Aha!? Păi e simplu: la ora cinci și cinci minute.

– Cum ați calculat așa de repede.

– Așa cred eu!...

– Bine, dar știți... ora la care a luat pachetul...

– Asta-i părerea mea, bă... La ora 5 și 5 minute, maximum la 5 și 10 minute.

– Păi nu v-am spus niște cifre... Cît a făcut fiecare, cît a întârziat cel cu...

– Ei și! Dacă eu îți spun că la 5 și 5. Știința se învață din experiență, bă. Eu am primit un asemenea pachet acum câteva zile de la un țăran, de la unul Iepure din Brazi. L-am primit la ora 5 și 5 minute, maximum la 5 și 10. De ce să nu se predea pachetul și în problemă la aceeași oră? De ce să mai faci calcule?

Era atât de absurd totul și atât de frumos că Tic ar fi sărit de gîtul învățătorului... dacă gestul nu i s-ar fi părut prea simplu. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că va putea afla atât de lesne răspunsul care-l tortura. Văzîndu-l pe Traian în poartă, Tic îl salută respectuos pe învățător:

– Vă mulțumesc din toată inima. Mi-ați luat o piatră de pe ea.

Măgulit de compliment, învățătorul îi făcu imediat un semn cu nepăsare superioară:

– Dacă mai ai vreo problemă, poți să mă deranjezi. Numai să nu vii cu fleacuri. Tot cu chestii din astea complicate.

Cînd ajunse destul de departe ca să nu-l mai poată auzi învățătorul, Tic îi spuse, la ureche, lui Traian:

– Mă Traiane, mă, dar aveți un învățător...!

– Ce?! Asta numai de școală nu se ține. Face gimnastică și popice și pălării împletite...

– Dar, în orice caz, are îndrăzneală...

– Mai ales la popice și la fete, completă puștiul.

– Hai! Mergi cu mine să dau o telegramă prietenilor? Le spun să vină imediat, că-s locuri grozave pe-aici...

Și cei doi băieți se îndreptară spre oficiul poștal.

4

Cireșarii își făcuseră de multă vreme bagajele și se opriseră pe marginea șoselei în așteptarea autobuzului sau a unei ocazii mai vrednice. Cum nu se vedea nimic în zare, se așezară în cerc pe iarbă, cu gîndurile furate de textul cel vechi al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Victor vorbea încet și rar și parcă fără țintă:

– Ce știm concret din lectura documentului? Nimic. Nu putem să punem bază pe nici un nume. Doar în introducerea aceea ca o provocare mai găsim ceva. Dar documentul propriu-zis? Cu cît îl recitesc, cu atît simt că-mi pleznește mai rău capul.

– Vezi? se consolă Dan. Mie îmi vine să urlu la cer. Dacă-ș ști unde-i mormîntul tretilogofătului, zău că l-aș scula din groapă...

– Mormîntul ar putea să fie la Zogreni, spuse în loc de orice altceva Victor.

– La Zogreni! se miră Maria. Crezi că satul își trage numele de la logofăt...

– Cam așa s-a întîmplat cu multe sate... Dar să lăsăm asta că nu ne ajută cu nimic la dezlegarea misterului. Unde trebuie aplicate toate indicațiile documentului? Asta-i problema!

– Tu chiar crezi că ar trebui aplicate undeva! întrebă într-o doară Lucia.

– Sigur că da! Altminteri nu le văd rostul.

– Dar atunci cum îți explici enumerarea haotică a atîtor indicații: unele foarte concrete, altele foarte misterioase? E un talmeș-balmeș din care nu se poate înțelege nimic, răsufală Lucia.

– Eu iarăși cred că unele-s puse ca să incurce, își aminti Dan. Tot stilul ăsta religios...

– Dac-am putea, dac-am avea o cheie cu care să selecționăm frazele necesare de cele de umplutură, medita Maria.

– Cum? Ce cheie? întrebă Ursu. Mereu, la fiecare frază "apoi" "apoi", "apoi". Dacă n-ar fi o dată "apoi" am ști că fraza aceea nu-i bună, adică nu-i necesară, cum se întimplă la sfîrșit cu "nimicul". Dar de fapt, de ce-a trebuit să spună de-atîtea ori "nimic"? Nu ajungea o singură dată.

Victor îl privi pe Ursu puțintel cam mirat. Întrebarea lui Ursu era exact întrebarea care-l enerva și pe el. Remarcase, la fel ca Ursu, abundența "apoi"-ului, și repetarea "nimic"-ului.

– De ce? se pomeni Victor întrebîndu-se cu voce tare.

– Și cu poruncile... adăugă Dan.

– Și cu scornirea altor porunci... completă la rîndul ei Maria.

– Și cu sînta duminică și cu pădurea de bozii și cu trei brazi și cu marile adevăruri că după a treia vine a patra și după a opta vine a noua! se răsti Lucia. Un haos și un nonsens general.

– Și totuși există un sens! se încăpățînă Victor.

– Gata? Ai și început să-l vezi! se entuziasmă Dan.

– Nu! răspunse Victor dezolat. Dac-ar fi așa... Dar în principiu trebuie să existe un sens și încă unul foarte precis.

– Din asemenea ilogisme! spuse Lucia cu un ton oarecum de reproș.

– Din asemenea ilogisme! spuse Victor cu un ton oarecum de admirație.

– Eu nu cred c-o să apuc vreodată vremea ca să mi se arate în această încilceală de fraze vreo limpezime. Imposibil! Mă conving pe minut ce trece.

Era vocea lui Dan. Nu mai era minioasă, ci calmă și fermă.

– S-o luăm de la coadă... propuse Maria. Să începem cu "nimic"-ul...

– Ca să ajungem imediat la sfîrșitul sfîrșitului! spuse enervată Lucia.

– Și asta nu înseamnă că undeva este, totuși, o logică? întrebă Victor.

Lucia nu se lăsă însă cu una cu două:

– Spune-mi, te rog, ce logică e în fraza asta, Victor: "*apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puieții de la capătul ogrăzii*". Poți?

– Nu pot, recunosc Victor. Dar trebuie să aibă una.

– Sau astalaltă, continuă Lucia: "*Apoi îți ajută întîia călătorie și nu chiar și cea din urmă*"? Care e "întîia călătorie" și care este, mai ales, "nu chiar și cea din urmă"?

– Nu știu! De unde să știu!

– Sau alta: "*apoi te rogi domnului să nu mă mai cauți decît mai apoi*".

– Lucia! Textul trebuie să aibă pînă la urmă un rost. Nu posedăm cheia. Asta e! Dacă am poseda-o, totul ni s-ar părea foarte simplu.

Lui Dan îi veni pe neașteptate o idee:

– De ce l-o fi ucis domnitorul pe Cristache Zogreanu?

– Ca să rămînă zăvorît secretul! răspunde Maria.

– Dar dacă l-a ucis fiindcă n-a reușit să cifreze documentul sau pentru că și-a bătut pur și simplu joc de "*înalta poruncă*" scriind grozăvia asta. Zău că vorbesc serios.

– Atunci n-avea nici un rost să se păstreze documentul, și-ncă atît de bine, îl tempera Victor. Ar fi fost rupt imediat, în bucățele. Ești convins?

– Da! Totuși... s-ar mai putea ceva: dacă acest document este un fals și a fost pus dinadins în loc tainic, ca un fel de capcană iscusită, iar adevăratul document...

– Asta s-ar putea... aprobă Victor cam împotriva inimii, după o clipă de gîndire. Dar nu putem admite ipoteza asta pînă nu avem documentul veritabil sau pînă nu ne convingem definitiv că textul pe care îl avem noi e absolut indescifrabil... din cauză că e fals.

– Eu zic că ultima ipoteză a devenit sau va deveni certitudine! se apără Dan.

– Eu nu! spuse Victor. O capcană atît de iscusită trebuie să dea cîteva indicații celor care intră în ea, ca să-i ducă, așa cum ar spune Tic.

– Și eu cred la fel, sări sora celui amintit de Victor.

Și Lucia recunoscuse destul de sincer că, deși toate aparențele ar pleda pentru un document absurd, nu poate să ia în serios ipoteza lui Dan.

– Cred că nu s-au epuizat toate posibilitățile de a-l descifra, asta e!

Ursu era de mult alături de Victor.

– Iarăși mă bate un gînd, reveni Victor. Ați copiat oare foarte exact textul original? Nu v-a scăpat nimic la transcriere?

– Absolut nimic! îl asigură Lucia. De altfel ar fi bine să vezi și tu originalul.

Scoase din rucsac un dosar gros, îl deschise și-i întinse lui Victor cele două coli îngălbenite

de vreme. Victor le luă și-și concentra toată atenția asupra lor. Cunoștea destul de bine alfabetul chirilic pentru a citi direct originalul. Îl citi o dată, îl reciti, apoi recunosc:

– Nu v-a scăpat nimic, îl cunosc pe de rost... Stați! Totuși v-a scăpat ceva. N-ați transcris frazele în ordinea în care sînt în document. Trebuia să-l copiați exact cum e în original. Ia să facem acum operația asta, că mai avem ceva timp pînă vine autobuzul.

– Dar e stupid! se încapățină Dan. Tocmai cînd credeam că am scăpat de chinuri...

Maria îl privi furioasă:

– Nu te-a rugat nimeni să-l copiezi. Mai bine recunoaște că te-a cuprins lenea.

– Aiurea! Nu de lene e vorba. Mi-e ciudă. Am suferit prea mult din cauza hîrtoagelor ăstora.

M-am îmbolnăvit...

– Și-acum vrei să ne molipsești și pe noi! îl luă la rost Lucia. Mai bine ai pune mîna pe o coală...

– Bineînțeles! acceptă Dan. Pot să pun mîna pe amîndouă hîrtoagele, dacă vrei. Dar mă jur pe toți dracii că nu copiez o literă. La foc cu el!

– Tocmai tu! îl apostrofă Maria.

– Și de ce tocmai eu să n-am voie să spun prostii sau să fac glume? De ce să fiu tocmai eu cel mai serios dintre toți?

– Pentru că nu ești niciodată. Scurt! spuse Lucia. Și la urma urmei n-avem nevoie de ajutorul tău...în clipa asta.

Deși nu dădea în sinea ei prea mare importanță aranjamentului frazelor, Lucia copie textul unei pagini, transcriindu-l exact cum era în original în timp ce Victor făcea aceeași treabă cu cealaltă pagină.

Iată cum arătau transcrierile lor, respectînd întocmai textul original:

"Eu logofătul Cristache Zogreanu, umbra plecată a Mariei Sale primind prea înaltă poruncă din chiar gura

Domnului nostru care asemeni stejarului stufos și ne strimb, umbrește cu mila lui ograda țării, m-am căznit din greu, aici în Șoimeni, în casa domnească, de multe ori apucîndu-mă zorii să zăvorăsc în slove cu neputință de deslușit taina Cetății Vulturilor căreia îi mai zic unii Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de însăși firea, oamenii istorisesc că cetatea numai la lumina lunii a fost zidită, de mult, în a opta domnie

a Mușatinilor și că nimeni nu știe cum arată astăzi drumul. În cetatea cea veche, după cum zic unii, întîia grijă este păzirea În vremi de cumplită bejenie a odoarelor scumpe ale țării ce fac culme neamului nostru și a odraslelor domnești la picioarele căroră ingenușiem cu toții. Căci precum la adăpostul stîncii de cremene ne ferim de săgeata dușmanului azvirlită împotriva-ne, tocmai așa ne ferește În vremi de amar ca un soare binefăcător Domnul pămîntului nostru. Și truda mea nu a fost în van căci nu văd unde se găsește acea

minte iscusită care să prindă cheia ce-i dă dezlegarea tainei și deci intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os domnesc și cel ce urcă

În domnie poate să știe taina, locul și drumul Cetății Vulturilor. La fel și eu cunosc taina, dară apoi din înaltă poruncă și drept giudeț oi uita-o eu însumi, căci chiar Maria Sa spus-a că numai această uitare mă poate duce la moarte bătrînească și

senină, și va feri pe urmașii mei de primejdii grele domnești și nu-i va duce la osinda cruntă pe care fiecă nelegiuît toată viața o poartă.

Scri-am eu, tretilogofătul de divan Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de mai gios în cea de a doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă și în cel de al patruzeci și unulea an al vieții mele, care, deie Domnul, cel din urmă să nu fie."

"RĂPOSAT-A DE MOARTE CU NEPUTINȚĂ A DESTĂINUI LOGOFĂTUL

"Mai întîi de ori unde ai lua-o același lucru îl afli:

apoi drumul te duce într-o Cetate veche zisă a Vulturilor, în care
nu cred ceva să găsești;
apoi din cele zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi!
apoi ca racul mergi cîțiva stînjeni, chiar patru;
apoi faci repede doi pași înainte și numai la urmă te mai oprești;
apoi oleacă răsufli că oboseala te-a ajuns și drumul nu-i ferit de primejdii;

apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van;

apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și nu-i rău să mai
scornești două porunci;

apoi zece fără unu și zece cu unu îți poartă pașii;
apoi îți ajută întîia călătorie și nu chiar și cea din urmă;
apoi urci cu trudă pînă la capătul satului;
apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te așezi la umbra streășinei;

apoi te oprești în cele trei zile de Paști;

apoi după un hop îți proptești piciorul în pămînt și după un alt hop la fel faci;
apoi numai dacă pornești luni și Duminica poți răzbi;
apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea din urmă te oprești,

apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii;
apoi oprindu-te la izvor și la Sfînta Duminică împărăchiezi doi
de unu și numeri trei brazi;
apoi te rogi Domnului și nu mai cauți decît mai apoi;
apoi treci o creastă, răsufli de două ori și chiar de nouă;
apoi bați la prima poartă;
apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puietii de la capătul ogrăzii;

apoi după a treia vine a patra precum după a opta vine a noua;
apoi trei și opt se risipesc;
apoi ajungi la sfîrșitul sfîrșitului;
căci nimic nu mai este;
nimic;
nimic".

DE DIVAN CRISTACHE ZOGREANU ÎN LUNA A ȘASEA A ANULUI 7141 DE LA FACEREA
LUMII."

— Acum putem spune că avem într-adevăr documentele originale în fața noastră, se liniștii Victor. Ar mai rămîne o singură întrebare. Dacă nu s-a pierdut... adică, dacă n-ați pierdut voi o coală?

— Noi? făcu Dan pe ofensatul. Noi n-am pierdut nici un fir de praf. Poate că o fi lipsit o foaie de la începutul începutului, de cînd s-a îngropat documentul.

— Nu! spuse Victor. E un sigiliu pe document care dovedește că nu s-a pierdut nici o foaie.

— Unde vezi tu un sigiliu? întrebă Maria.

— Fraza prin care se anunță moartea trectilogofătului, în felul cum a fost adăugată, face impresia unui sigiliu. Dacă hrisovul ar fi avut trei coli, fraza adăugată s-ar fi lungit pe toate trei. Voi nu simțiți în ea un fel de autentificare?

Și ceilalți înclinară spre părerea lui Victor.

— Prin urmare, tu ești convins că întreg documentul se află în mîinile noastre, spuse Lucia.

— Da! Sînt sigur. Avem documentul... dar care-o fi cheia?

— Autobuzul! anunță Dan. Tot un fel de cheie...

Într-adevăr se vedea autobuzul. Cireșarii se urcară. Ultimii rămaseră Ursu și Victor în rolul lor temporar de hamali.

— Ursule, nu vrei să vii la mine în noaptea asta? întrebă Victor. Tata a plecat și ne-am putea ocupa în liniște de descifrarea documentului. Nu mă culc pînă nu-l dezleg, chiar dac-ar trebui să nu dorm o lună.

Ursu încuviință din cap.

Tot drumul spre oraș cireșarii se gîndiră numai la documentul cifrat. Care putea fi cheia?

CAPITOLUL XIII

1

Era tirziu. Somnul cucerise ființele. Dormea orașul, dormeau satele, dormea natura. Castelul de marmură își pierduse umbrele și strălucirile în noaptea întunecoasă. Din cei trei bărbați care-l stăpîneau, numai unul din ei nu dormea: omul cu cicatrice. Își aprindea țigară de la țigară și-i colinda fără încetare spațiile. Fata în alb își trimisese mai întii gîndurile și apoi visele spre cireșari. La picioarele ei, Philippe supraveghea întunericul cu ochi de jar. La Șoimeni, Tic și noul său prieten, Traian, se împotriviră multă vreme cu amintiri ascuțite plumbului care li se scurgea în pleoape. Apoi unul din ei tresări în somn, mîngiat de filfiri albe.

Cireșarii sosiseră tirziu în oraș. Oboseala îi trimisese repede în paturi. Lucia dormea; invocase un somn de piatră, odihnit care să-i limpezească pînă dimineața toate încîlcelile. Maria adormise cu gîndul la fratele ei pierdut undeva în lume, dar îl regăsi repede în vise duioase. Dan sosise prea tirziu ca să se mai abată pe la frizerie, iar tatăl său avea, ca niciodată, în seara aceea clienți. Cînd se întorsese acasă cu cele trei telegrame urgente trimise de Tic, își găsi feciorul războindu-se cu convulsii și răsufări împotriva unor vise dușmane. Nu-l mai trezi.

Nu mai Victor și Ursu își păstrasera toate simțurile treze. Trecuseră amîndoi pe sub dușuri de gheață, îmbogățiseră camera cu lumină vie, orbitoare, apoi se așezaseră, unul în fața altuia, la masa pe care se odihneau cele două foi îngălbenite. Victor se hotărî, în sfîrșit, să rupă tăcerea în acea noapte de neuitat pentru toți cireșari și pentru toți prietenii cireșarilor:

– Ursule, dacă am face abstracție de orice sens al documentului, dacă am ajunge să zicem la concluzia că frazele n-au nici un rost, ce elemente concrete am avea?

– Vrei să spui că tot ce e scris....

– Nu, nu vreau să spun că frazele sînt scrise fără rost, dar dacă ar fi scrise, să zicem, într-un alfabet secret absurd în care i este egal cu 1, a cu 7, s cu 3, ce-am face?

– Te înțeleg, Victor! Ce-am face? Am vedea...

– Care sînt elementele cele mai concrete, nu? Hîrtia, paginile, rîndurile, schimbarea cernelei, a scrisului, data. Nu?

– Exact! se bucură Ursu. Cred că de aici ar trebui să începem.

– Să recapitulăm. Avem două foi de hîrtie, autentice, vechi. Aici nu mai încapă nici o îndoială. Scrise fiecare pe cîte o față. Una e explicația, introducerea logofătului, cealaltă conține documentul propriu-zis.

– Scrise amîndouă de aceeași mîină, aminti vlăjganul.

– Da! Nici în privința asta nu există cel mai mic dubiu. Mai departe: Rîndurile. Documentul conține 29 de rînduri. Data e vagă, dar sigură. A doua domnie a lui Moisei Movilă coincide întocmai cu data morții lui Zogreanu: 1633. M-am uitat în enciclopedie. Singurul lucru care iese din comun e fraza scrisă de altă mîină, cu altă cerneală.

– De ce iese din comun? Mi se pare foarte firească.

– Nu! Mie nu mi se pare chiar foarte firească.

– Adică tu nu crezi în ea, Victor? Te îndoiești de autenticitatea ei? Parcă spuneai că e un fel de sigiliu...

– Nu, Ursule. Nu mi-am schimbat părerea. Dimpotrivă.

– Atunci?

– De ce scrisă pe ambele pagini? Încăpea numai pe una singură.

– Mie nu mi se pare o problemă. Așa i-a venit celui care a scris-o. Zău, Victor, pare cam complicată ideea ta.

– Nu, că n-am nici o idee. Atît numai: consemnează acest lucru, singurul care pînă acum iese din comun. Să revenim. Mă gîndesc mai întii la discuția dintre Maria și Lucia. Va să zică, făcînd abstracție de text, nu avem nici un element concret în document. Nume, localitate...

– E normal! zimbi Ursu. Dacă facem abstracție de text!...

– Nu e normal deloc!

– De ce?

– Pentru că nici în text nu avem elemente concrete: nume, localitate și altele. Undeva totuși ar trebui să existe!

– Victor, dar nu uita că textul e cifrat!

– Asta e clar. Dar nu e cifrat într-un stil obișnuit: 1=3, a=p, t=8... adică într-un stil copilăresc și foarte uzitat. E cifrat în ceea ce privește sensul frazelor, în ceea ce privește indicațiile... Nu-s cifrate literele. Dacă ar fi așa l-am rezolva în jumătate de oră, fără nici o

greutate. Sînt cifrate cuvintele sau frazele... Înțelegi, Ursule? Atunci unde-s denumirile concrete?

— Poate că Dan avea dreptate cu ideea lui despre cele zece porunci. El spunea că fraza a treia poate să indice un loc: mormîntul unuia care a fost ucis pentru că rîvnise la femeia altuia...

— E o copilărie, Ursule. Documentul n-a fost făcut pentru locuitorii unui sat care rețin asemenea amănunte și nici pentru o perioadă de cîțiva ani. A fost făcut pentru posteritate...

— Ai dreptate în cazul ăsta. Dar, de pildă, în rîndul 18, acei "trei brazi" de la sfîrșitul frazei n-ar putea să indice un loc?

— Aceeași poveste! Nu cred! Deci nu avem indicații concrete de nume și localități. Acesta e lucrul care mă supără cel mai mult. Dacă e așa cum gîndesc eu, atunci nu vom putea dezlega niciodată textul.

— Cum așa? se înpăimîntă vlăjganul.

— Înseamnă că s-a pierdut totuși o parte din text! O altă pagină.

— Păi nu spunea tu singur, Victor, că fraza aceea adăugată...

— Da, dar m-am uitat adineauri pe hronicul lui Miron Costin... Uită-te și tu... Ai observat?

— Ce anume?

— Intii se trece anul de la facerea lumii și pe urmă anul de la nașterea lui Isus Cristos.

— Prin urmare, tu crezi totuși...

— Nu cred cu ochii închiși. E o simplă ipoteză. S-ar putea să lipsească foaia de hîrtie pe care e continuată însemnarea "*iară de la nașterea Mîntuitorului lumii Isus Hristos 1633*".

— Atunci, adăugă Ursu cu teamă, totul e în van, vorba documentului.

— Nu, e numai o ipoteză, ți-am spus. Dar n-avem dreptul să scăpăm nimic din vedere. Chiar cînd găsăm lucruri care ne îmbolnăvesc.

— Mare adunătură de microbi e pe foile astea...

— Încă o dată, Ursule. Documentul nu cuprinde denumiri concrete! Acesta e al doilea lucru de care sîntem siguri. Intii fraza care autentifică documentul, *ciudată*, al doilea, lipsa denumirilor concrete, *la fel de ciudată*. Numai ciudățenii.

— Chiar să n-aibă nimic netăinuit textul lui Zogreanu?

— Vom vedea; chiar cred că e timpul să trecem la text.

— Aoleu! se tîngui Ursu. Ce să mai trecem, că-l știm pe de rost. Avem 29 de rînduri...

— Nu! Avem 29 de rînduri-fraze. Fiecare rînd e o frază! Ceea ce mi se pare iarăși foarte ciudat!

— De ce?

— Am impresia, Ursule, că rîndurile s-au scris intenționat așa, ca să cuprindă fiecare o frază. Nu te uita la documentul din capul tău. Uită-te la hîrtie. Fraze lungi, fraze scurte. Cine l-a putut obliga pe logofăt să facă din fiecare rînd o frază sau din fiecare frază un rînd? în orice caz nu spațiul și mai ales nu obișnuința. Pe vremea lui unii cărturari scriau fraze care se întindeau nu pe rînduri ci pe pagini. Nu ți se pare ciudat?

— Acum... da! recunosc vlăjganul. Atunci și acest "*apoi*", care mi-a ucis nervii...

— Spune! Nu te sfii! îl incuraja Victor.

— Are un fel de rol între fraze... fir-ar să fie!

— Da! întărește despărțirea frazelor. Eu chiar aș îndrăzni să spun că rupe intenționat frazele una de alta. Îi dă într-un fel fiecărei fraze un înțeles al ei, singular.

— Brr! se sperie Ursu cu exclamația lui Tic. Ce complicat!

— Foarte! Pentru că în cazul acesta înseamnă că totuși fiecare frază are un sens, chiar dacă întreg textul, totalitatea frazelor, nu are un sens general.

— Iar "nimicul" de la sfîrșit? întrebă Ursu.

— Altă ciudățenie. De ce spune de trei ori "nimic". Ia să mai vedem o dată. Notează! 29 de rînduri-fraze; fiecare frază are un înțeles al ei, rupt de sensul general al textului... Stai! Atunci înseamnă că nu putem vorbi de un sens general al textului... Dar ce poate fi? Ce dracu poate fi? Să nu pierd șirul... Și repetarea "nimicului", de la sfîrșit. Din nou rămînem fără nici o lumină... Ce-ar putea să cifreze frazele? Cuvinte? Litere? Să facem o încercare... Dă-mi numărul unei fraze, Ursule!

— Unsprezece sau optsprezece, care vrei tu...

— Unsprezece! *„Apoi urci cu trudă pînă la capătul satului”*. Ce poate să conțină această frază? Unde urci? La capătul cărui sat? Nici măcar nu avem o indicație numerică... Să vedem optsprezece... "*Apoi oprindu-te la izvor și la Sfînta Duminică împărăchezi doi de unu și numeri trei brazi...*" Aici avem cîteva indicații numerice... Doi de unu... Unsprezece sau doi? Și trei... Ce reprezintă? Litere?... Nu! Fiindcă nu e alfabet pe lume care să fie format din 10 litere. Cuvinte? Ce cuvinte? De unde cuvinte?

— Și dacă unele fraze sînt fără rost? îl intrerupe Ursu pe Victor. De pildă "*nimicul*" de la sfîrșit.

– Nu poate fi nici o frază fără rost, Ursule!
– De ce?
– Pentru că n-ar fi fost trecută în text. Frazele sint de sine stătătoare. Nu era nevoie de ele, nu erau trecute în text. E clar?
– Totuși ultimele fraze nu conțin nimic altceva decât "nimic". Și ele au un rost?
– Eu cred că da, Ursule! De aici trebuie să vină fulgerul!
– Atunci nu mai înțeleg. Dacă și cuvântul "nimic" poate să însemne ceva, ce fel de document mai e și ăsta?
– Asta mă întreb și eu, Ursule, rosti Victor cu o licărire ciudată în ochi. Oare avem noi în fața noastră documentul?
– Cum? sări Ursu. Eu spuneam numai așa...
– Eu nu spun numai așa. E absolut sigur! Și totuși logofătul de divan a făcut o greșeală...
Sau poate că a voit s-o facă...
– Ce greșeală? spuse Ursu simțindu-și spatele plin de furnici.
– Despărțirea prea netă a frazelor, transformarea lor în fraze de sine stătătoare, fără nici o legătură între ele... Asta arată că nu avem în fața noastră, sau că nu putem avea, Ursule, în fața noastră un sens general. Și dacă lipsește sensul general înseamnă că nu avem în fața noastră documentul!
Și Victor și Ursu se ridicară în aceeași clipă de pe scaune. Vlăjganul părea amețit, năucit:
– Dar ce-i ăsta, foaia asta care mi-a umplut pieptul cu untdelemn clocotit?
– Cred că-i cheia! În fața noastră nu se află documentul, Ursule, ci cheia cu care se descifrează documentul...
– Dar atunci documentul unde-i?
– Ori s-a pierdut... ori e aici!
– Unde? Ești nebun!? spuse Ursu ducându-și miinile la temple.
– Nu! Am fost nebun, toți am fost nebuni, zăpăciți, aiuriți... Extraordinar! Oare chiar s-a pierdut?
Victor își lipise fruntea de sticla geamului și atârna acolo, lângă fereastră, fără nici o vlagă în trup.
– Oare chiar s-a pierdut, Ursule? își reveni el după câteva momente de gândire. Oare chiar s-a pierdut?... Mi-e și teamă să încerc.
– Dacă tu crezi că documentul nu-i decât o cheie, atunci s-a mai pierdut o pagină.
Victor nu luă în seamă ceea ce spusese Ursu, părăsise geamul parcă mai înviorat. Se plimba prin cameră:
– Pur și simplu mi-e teamă să încerc. Niciodată n-am trăit o asemenea emoție. Ursule! Eu nici nu mă uit, nici nu mă gîndesc, fa tu totul...
– Ce să fac?
– Numără rîndurile din introducere...
– Introducerea! urlă Ursu.
– Nu, nu... Te rog nu scoate nici o vorbă. Numără rîndurile... Atît! Cum vrei tu: tare, încet...
– Douăzeci și nouă! șopti Ursu, uluit și el de descoperire. Douăzeci și nouă, adică...
Victor căzu moale pe pat.
– Ce s-a întîmplat? se repezi vlăjganul.
Victor răspunse cu voce stînsă, tremurătoare:
– Am descoperit documentul!...
– Cum?! Da... da!... și vocea lui Ursu cutremură pereții camerei: Au! Introducerea! Bine, dar... numai după numărul rîndurilor?...
– Nu, Ursule! După toate. După "apoi" și după "nimic" și mai ales după fraza adăugată. Ne mai lipsea un singur amănunt. Numărul rîndurilor. Acum nu mai am nici o îndoială!
– Eu nu văd decît asemănarea de rînduri...
– Care e accentuată de frazele-rînduri. Adică pînă la urmă, de acel mic și neînsemnat "apoi".
– Și "nimicul"?
– Și mai important! Ia citește ultimele trei rînduri scrise de logofăt.
Ursu începu să citească.
– "Scris-am eu...
– Stai! îl întrerupse Victor. Mai întîi ia seama că numai din acest loc tretilogofătul începe un nou aliniat... E foarte important. Citește!
– "Scris-am eu tretilogofătul de divan Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de... acum începe un nou rînd... mai gios, în cea de a doua domnie a Mariei sale Moisei Movilă și în cel de al... Începe alt rînd, ultimul... patruzeci și unulea an al vieții mele, care, deie domnul, cel din urmă să nu fie". Să citesc și fraza?...

– Nu!... Acum nu ți se pare totul limpede? Aceste fraze conțin "nimicul".

– Păi, cu atâtea date într-însele...?

– Dar nu date care interesează documentul. Aceste fraze înseamnă pentru document "nimic".

– Prin urmare, celelalte fraze din introducere...?

– Da! Celelalte fraze constituie documentul!...

– Și fraza adăugată?

– O idee genială, Ursule! Genială! Ca de altfel întregul document. Cel care a adăugat fraza cunoștea taina documentului! Lungind-o astfel, pe două coli, pe ambele pagini scrise de logofătul Zogreanu, a dat cel mai însemnat indiciu. Că există o legătură indisolubilă între cele două pagini, că nu pot fi despărțite una de alta, că amândouă împreună constituie documentul! Asta-i!

– Și noi care n-am dat nici o atenție introducerii!...

– Grozav de deștept cărturar. Dacă nu era ucis ajungea sigur vel logofăt. Cine știe cât a pierdut cultura și istoria prin uciderea lui...?

– Dar eu tot nu înțeleg unde-i documentul! Ce conține?

– Nici eu nu știu. Trebuie să-l descifrăm. Avem cheia. Fiecărui rînd din introducere îi corespunde o frază din cheie. Asta-i tot ce știm. Dar e enorm! O să ne chinuim noi o mulțime, dar merită. Începem?

Ursu era gata. Victor luă în față ambele coli:

– Taina fiecărei fraze din document, din introducere, e strîns legată de sora ei, adică de fraza respectivă din cheie. Cu asta pornim la drum. Prima frază din cheie: *Mai întii de oriunde ai lua-o același lucru îl afli*. Ce poate să însemne asta? Mă gîndeam la o indicație numerică, la ceva care să ne ajute la selecționarea cuvintelor. Stai! Păi avem o indicație Ursule! Cînd ajungi în același loc, în același punct, de oriunde ai porni?

Cînd punctul este un centru, cînd e undeva la mijloc...

– Cîte cuvinte are primul rînd din introducere?

– 9! Mijlocul e deci 5... Merge...

– Exact! Subliniază cuvîntul Ursule. Eu îl notez separat. Mai departe... *Apoi drumul te duce la o cetate veche zisă a Vulturilor în care nu cred ceva să găsești...* Deocamdată să considerăm că în rîndul respectiv din introducere nu se află nici un cuvînt care ar putea interesa taina... Mai departe: *Apoi din zece porunci pe a cincea și pe a noua le alegi...*

– Am subliniat cuvintele 5 și 9 din rîndul 3 anunță Ursu. Gata! S-a zis cu teoria lui Dan.

– *Apoi ca racul mergi cîțiva stîrjeni, chiar patru*, – continuă Victor. Ca racul... deci înapoi, deci numărăm al patrulea cuvînt de la coadă, la rîndul 4; *Apoi faci repede doi pași înainte și numai la urmă te mai oprești*. Deci ar fi vorba de primul și de al doilea cuvînt și de ultimul. Ai subliniat Ursule?

– Am subliniat! Dar să știi că n-am curajul să leg între ele cuvintele pe care le-am subliniat pînă acum.

– Și eu vreau să-mi las surpriza la urmă. Hai să jurăm, Ursule, că pînă ce nu terminăm, nici unul dintre noi să nu lege cuvintele între ele! Bravo! Atunci să continuăm: *Apoi oleacă răsufli, că oboseala te-a ajuns și drumul nu-i ferit de primejdii*. Deci nici aici nu avem ceva de găsit. *Apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van*. Deci nici rîndul acesta. Deștept logofătul! Știa să țină bine condeiul în mînă. *Apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile și nu-i rău să mai scorești două porunci*.

– Toate evangheliile... Oare să însemneze patru? sau: 1,2,3,4...?

– Cred că 4. Dar ce-o fi însemnînd să *mai scorești două porunci*? Aici e cam încilcit...

– De ce? Mi se pare foarte simplu: 2, adică al doilea cuvînt.

– Atunci ar fi fost firesc să indice mai întii al doilea cuvînt și pe urmă pe cel de-al patrulea. Nu? În privința asta logofătul e foarte precis. Pînă acum toate numerele au fost luate în ordinea lor firească.

– Atunci care să fie cele două noi porunci?

– Cele care vin după zece! descoperi Victor. Adică a 11-a și a 12-a. Extraordinar! Mă năucește istețimea minții lui! Ai subliniat? Ia să vedem mai departe: *Apoi 10 fără 1 și 10 cu 1 îți poartă pașii...* Adică 9 și 11, prea iscusite logofăt... *Apoi îți ajută întiia călătorie și nu chiar și cea din urmă*. Prima călătorie!

– Adică prima frază, sau primul cuvînt... căută Ursu.

– Sau primul număr, Ursule, nu? Parcă a fost 5, nu? Ia subliniază și *nu chiar și cea din urmă*. Adică cea dinaintea celei din urmă... penultima... 9 era. Nu? Ai subliniat *Apoi urci cu trudă pînă la capătul satului...*

– Țasta trebuie să fie ultimul cuvînt din rînd. L-am subliniat. Altul n-ar putea fi.

– *Apoi părăsești capătul și în ultimele ogrăzi te așezi la umbra streășinei...*

– Adică ultimul și penultimul... se grăbi vlăjganul.

– Nu, nu! îl opri Victor să sublinieze. Nu uita că fiecare frază e de sine stătătoare. Nu părăsești capătul din fraza trecută, așa cum s-ar putea înțelege. Fraza începe exact cum trebuie. Ia să ne uităm la fraza din introducere.

Fraza arăta astfel:

"neamului nostru și a odraslelor domnești la picioarele căroră îngenun-"

– Care e capătul frazei? *îngenun* sau *căroră*? Logofătul e prea precis ca să considere capăt un cuvânt neterminat. Deci capătul e *căroră*. Ultimul și penultimul începînd de la *căroră* sint *picioarele* și *la*, deci *la picioarele*. Acestea trebuie subliniate!

Ursu le sublinie și ascultă în continuare vocea lui Victor:

– *Apoi te oprești în cele trei zile de Paști...* În orice caz nu 1,2,3... pentru că ar fi indicat zilele de la începutul săptămîinii. Cuvîntul Paști are deci o semnificație. Care-i prima zi de Paști?

– Duminică! răspunse prompt Ursu.

– Adică ziua a șaptea... Da! Asta-i! A șaptea, a opta, a noua! Duminică, luni, marți.

Extraordinar de ingenios! Formidabil! Dacă spunea duminică, luni, marți, însemna 7, 1, 2,! Dar adăugînd Paștele, a dat numerelor altă semnificație: 7, 8, 9. Subliniază-le! Ce surpriză ne-o mai rezerva oare logofătul? Ia să vedem! *Apoi după un hop îți proptești piciorul în pămînt și după un alt hop la fel faci.*

– Asta-i simplă! spuse Ursu. La hop sari. Deci sari primul și al treilea cuvînt. Și astfel rămîn 2 și 4.

– Cred că da! zise Victor. *Apoi numai dacă pornești luni și duminică poți răzbi.* 1 și 7. Foarte simplu!

– Și cît le-a înfuriat pe fete fraza asta!

– *Apoi numeri bine treptele dacă nu chiar la cea din urmă te oprești...*

– Treptele lui Dan și ale Luciei! Puțul era izvorul... Deci subliniezi penultimul cuvînt.

– *Apoi rătăcești în voie printr-o pădure plină de bozii.* Bozii? *Pădure de bozii!* Aaaa! Dacă-i vorba să rătăcești în voie și-ncă printre bozii, nu găsești nimic! *Apoi oprindu-te la izvor și la Sfînta duminică împărăchezi doi de unu și numeri trei brazi.* Cam complicat. Izvorul e 1. Subliniază. Iar Sfînta duminică 7. Iar doi de unu împărăchiați nu pot căpăta decît valoarea de 11. Nu poate să mai fie decît 11 plus 3! Sint paisprezece cuvinte în frază Ursule?

– Exact 14!

– Atunci subliniază și ultimul cuvînt. *Apoi te rogi domnului și nu mă cauți decît mai apoi...*

Adică n-avem ce căuta în rîndul acesta... *Apoi treci o creastă, răsufli de două ori și chiar de nouă.*

– Am subliniat! anunță Ursu.

– *Apoi bați la prima poartă...*

– S-a deschis! rise Ursu. Cam tîrziu, dar s-a deschis pînă la urmă!

– *Apoi deschizi al șaptelea lacăt și o să vezi puietii de la capătul ogrăzii.*

– 7 e clar, dar puietii?

– Vrei să spui *puietii de la capătul rîndului*? Dacă nu-i unul, un puiet, ci-s puietii, nu pot fi decît doi. Ultimele două cuvinte Ursule...

– E cam complicat! Care să fie?

Se uită și Victor. Ultimele două cuvinte erau *bătrînească și se-*

– Cred că și *se-*, se hotărî Victor.

– De ce? De ce nu *bătrînească și și...*

– Pentru că vorbește de puietii. Și zău că seamănă cu niște puietii și-ul și se-ul. Sint atît de mici!... *Apoi după a treia vine a patra și după a opta vine a noua.* Deci 3,4,8,9!

– Gata! S-au subliniat!

– *Apoi trei și opt se risipesc...* rosti Victor încet cu vocea încărcată de emoții.

– Și mai rămîn 4 și 9. Le-am subliniat!

– *Apoi ajungi la sfîrșitul sfîrșitului.* Care nu poate fi decît ultimul cuvînt. *Căci nimic nu mai este, nimic, nimic.*

Victor și Ursu priviră copia documentului subliniată ici și colo de creionul vlăjganului.

– Tu ai putea, Ursule, să extragi cuvintele subliniate și să le scrii în ordinea lor, fără să te gîndești, fără să simți, fără să vezi sensul frazei care se așterne pe hîrtie? Eu n-aș putea. Poate izbutești tu...

– Eu pot! spuse Ursu cu toată hotărîrea și se apucă să extragă și să transcrie cuvînt după cuvînt, străduindu-se din răsuferință să nu le perceapă sensul, să nu intuiască fraza. Scria și număra în gînd de la 134 în jos din 7 în 7... 134... 127, 121, 114, 107. Apoi din 8 în 8, din 3 în 3... pînă ce termină de așezat pe coala de hîrtie ultimul cuvînt.

– Să facem următoarea convenție, Ursule. După ce citești, indiferent de sensul pe care-l conțin frazele extrase, ne trîntim în pat și ne culcăm fără să scoatem un cuvînt. Chiar dacă aflăm dezlegarea unei taine nemaipomenite, chiar dacă auzim cine știe ce absurdități cumplite sau cine

știe ce nonsens... De acord?

De fapt, nu mai rămăsese mult pină la răsăritul soarelui. Dar Ursu înțelegea că prietenul lui vrea să scape măcar de gândul emoțiilor de după lectură.

– Primesc, anunță Ursu.

– Citește!

Înainte de a auzi primele cuvinte ale lui Ursu, Victor simți fiori și dureri și amețeală. Se sprijini ca să nu cadă. Dar și lui Ursu îi tremura vocea.

– " *Umbra stejarului strîmb din Șoimeni în zorii lunii a opta arăta drumul. După întâia culme la picioarele stîncii de cremene săgeata azvîrlită în soare găsește intrarea. Pogoară și urcă la fel apoi drept duce. Și se va feri de primejdii la fiecă poartă*".

Cei doi cireșari se aruncară pe pat cu fața în jos. Nu scoaseră nici un cuvînt, dar somnul îi prinse pe amîndoi plîngînd de emoție și bucurie.

CAPITOLUL XIV

1

Pe Dan îl trezi din somn un vis urît... Trăia într-o epocă veche, incilcită, sau chiar în mai multe epoci. Pentru că făcea, ca un veritabil peripatetician, expunerea ideilor lui Copernic pe străzile unui oraș medieval, deși nu împlinise doisprezece ani. Îi trimisese unui prieten, care avea aceeași vîrstă ca dînsul și se numea Pascal, o telegramă, felicitîndu-l pentru descoperirea elementelor geometriei euclidiene. Asta se întîmpla la Modena. Dar abia ieși de la poștă și văzu lume adunată în jurul unui turn înalt, aplecat. Ajunsese oare la Pisa? La o fereastră a turnului, un bărbat tînăr, cu ochi negri și nasul acvilin, striga mulțimii că poate să vorbească *de omni re scibili* și așteaptă *ergo* orice întrebări. Profesorul, jignit de curajul necunoscutului, se urcă într-un stejar gros din fața statuii lui Dante și începu să țipe celor adunați că el se angajează să vorbească mulțimii nu numai de *omni re scibili* dar *et quibusdam aliis*. Cineva îl întrebă dacă pămîntul se învîrtește. Descoperi în omul acela pe conducătorul mascat al unei gărzi a Inchiziției. Se văzu înconjurat de zeci de ostași cu arme lucitoare dar avu curajul să urle: *Eppur si muove*. Fu ridicat pe sus și dus direct la eșafod. Acolo un preot bătrîn îi dădu o carte veche, spunîndu-i că dacă va reuși să citească din ea va fi salvat. Dar fiindcă nu reuși în nici un chip să descifreze scrierea etruscă în care era copiată cartea, se dădu foc rugului, înconjurat de flăcări își duse mîna la cap și începu să strige mulțimii adunate injur: *J'avais, pourtant, quelque chose la!* Dar nici ghilotina care apăruse din senin, nici flăcările care începeau să-i ardă fața nu erau sortite să-l ucidă pe de-a-ntregul. Pentru că Dan deschise ochii și sări înfricoșat din pat. În jurul lui nu se afla însă nici un obiect de tortură sau de execuție ci doar razele soarelui, foarte fierbinți și strălucitoare. Se spălă și se îmbracă în goană, deschise fereastra, își aruncă ochii pe masă și abia atunci descoperi obiectele de tortură...

Pe masă se aflau trei telegrame. Telegramele lui Tic... Dan le citi, cîteva clipe rămase fără răsufare, apoi porni ca un besmetic, într-o goană care l-ar fi făcut invidios pe cel mai rapid alergător din oraș. Cînd ajunse în apropierea casei lui Victor, se gîndi că e cazul să se oprească o clipă pentru a-și reface respirația. Numai doi cireșari nu se aflau în curte: cel care expediase telegramele și cel care le primise. Fetele sosiseră înainte. Ei și! Tot el era acela care aducea marea veste. Trecu triumfător pragul porții și anunță cu voce poruncitoare:

– Pregătiți-vă de plecare. Imediat!

Cei din curte întoarseră surprinși capetele.

– Dar tu te-ai pregătit? îl întrebă Lucia.

– De ce să mă pregătesc? Aaaa! Sigur că mă voi pregăti și eu.

– Dar tu de unde ai aflat că plecăm la Șoimeni? îl întrebă Maria.

– Șoimeni! Dar voi de unde știți? Nu se poate! V-a telegrafiat și vouă Tic?

Victor rămase și mai uimit decît Maria după ce auzi cuvintele lui Dan.

– Ți-a telegrafiat Tic din Șoimeni?!

Dan nu răspunse și nici nu arată telegramele. Se uită la ei cu niște priviri rătăcite:

– Voi vreți să vă bateți joc de mine?! Dacă nu v-a telegrafiat Tic, de unde știți de Șoimeni?

– Din document, întirziatule! îl informă Maria. Victor și Ursu au descifrat documentul.

– Cum?!?! Ați descifrat voi etrusca aia ucigașă?

– Ce etruscă?! se înfurie Lucia. Află că adevăratul document se afla în introducere și ceea ce consideram noi document nu era decît cheia.

– Ce-mi tot sporovăiți la cap! Dați-mi documentul!

– Dă și tu telegramele!

Imediat schimbară între ei hîrțile și uimirea fu la fel de mare pentru ambele părți.

– Ce s-o fi întîmplat cu Tic? întrebă Maria uitîndu-se în ochii lui Victor. De ce-a expediat trei telegrame, dintre care două cu același conținut?

Victor încercă s-o lămurească:

– Cînd a expediat prima telegramă încă nu dăduse peste ultimul mesager.

– Asta e clar! Dar cealaltă?

– Cealaltă... continuă Victor. Cea de a doua dovedește că a aflat ceva în legătură cu mesajul înainte de a ajunge la Șoimeni.

– Adică a dat de primul mesager, sugeră Lucia.

– Nu cred...

– De ce?

– Pentru că ar fi telegrafiat chiar despre marele eveniment. El spune însă altceva în prima telegramă: *Veniți la Șoimeni, mesajul e adevărat*. Nu spune: *Am ajuns la capăt* sau *Ura! am găsit!* Îl știm noi pe Tic... Mai ales după atîta căutare...

– Și ce crezi tu? întrebă Maria.

– Că mergînd pe urmele mesajului a aflat o serie de amănunte în legătură cu conținutul lui care i-au dat siguranța că mesajul e adevărat. Dar nu acest lucru mă intrigă... De ce ne cheamă atît de categoric la Șoimeni, înainte de a fi ajuns el acolo?

– Poate o fi aflat că acolo se află primul mesager, interveni Ursu.

– Poate. Dar asta nu justifică tonul chemării lui și nici chemarea. Eu cred că a aflat și altceva. Ceva care i-a cerut acțiune grabnică.

– Ceva în legătură cu castelul, nu? sesiză Maria.

– Da! Ar putea să fie și asta... Sau ceva în legătură cu fata...

– Ceva grav? întrebă Lucia.

– Și da și nu. Chemîndu-ne, înseamnă că e sigur de ceva! De castel, să zicem. Dar el ne chema înainte de a descoperi primul mesager. Atunci nu e vorba de castel. Ci mai degrabă de fată...

– Cum asta?

– În telegrame, Tic nu pomenește niciodată cuvîntul *castel* ci numai cuvîntul *mesaj*.

– Tot nu înțeleg, mărturisi Maria.

– Înseamnă că acolo, în regiunea Șoimenilor, unde noi știm că se află castelul, oamenii din regiune habar n-au de așa ceva. Dacă Tic ar fi aflat de la ei vreun amănunt sau vreo poveste cu privire la castel, misterul nemaifiind un mister, ar fi folosit cuvîntul *castel* în mesaj. Acum e clar? Deci n-a aflat nimic despre Castelul celor două cruci...

– Ci despre "fata în alb"! completă Lucia.

– Da! reluă Victor. Mai ales dacă ne uităm la ultima telegramă: *Veniți imediat la Șoimeni*. Tic se ferește să spună orice altceva. Probabil ca să nu dea cuiva de bănuit. Deci nimeni nu știe nimic despre castel, acolo în regiune. Dar trebuie să se fi petrecut un anumit eveniment în împrejurimi care l-a determinat să creadă în autenticitatea mesajului... fiindcă fără să fie sigur de adevărul mesajului Tic nu ne-ar fi chemat acolo.

– Atunci de ce nu crezi că a dat peste primul mesager? insistă Lucia.

– Pentru că nu putea să dea peste el: Pentru că dacă ar fi dat peste el Tic ar fi expediat următoarea telegramă: *Am ajuns la capăt, am descoperit locul*. Veniți în cutare punct.

– Ce legătură ar avea o astfel de telegramă cu primul mesager! se miră la rîndul ei Maria.

– Pentru că descoperind pe primul mesager Tic ar fi descoperit și castelul.

– Crezi că primul mesager a luat pachetul chiar de la castel? întrebă Ursu.

– Da!

– Atunci cum de nu e cunoscut castelul în regiune? interveni iarăși Lucia.

– Nu știu. Cu primul mesager e o enigmă. Purtarea lui e foarte ciudată. Primește mesajul de la castel sau de la cetate și totuși nu spune nimic despre cetate. Vă închipuiți ce vilvă ar fi făcut un asemenea zvon. Să fie cineva din castel? Să aibă mesagerul un anumit interes ca să rămînă totul sub tăcere?...

– Sau să fie castelul ceva foarte, foarte cunoscut. De pildă o casă veche, sau ceva... Ceva... căreia oamenii, neștiindu-i istoria, nu i-au dat nici un fel de importanță pînă acum.

– E interesant ce spui tu, Lucia, îi răspunse Victor. Dar Tic nu este de acord cu ipoteza asta. El evită în mod intenționat să folosească cea mai mică aluzie la *castel* sau la *cetate* în telegrame. Și totuși ne cheamă la Șoimeni într-un mod imperativ. Pentru niște ruine vechi sau pentru niște lucruri lipsite de importanță n-ar face-o.

– Ai dreptate! recunosc Lucia. Atunci tot ceva în legătură cu *fata în alb* l-a determinat pe Tic să ne cheme acolo.

– Crezi că e ceva grav cu fata? se îngrijoră Maria.

– Mai degrabă s-ar putea asta... reflectă Victor. S-a întâlnit cu ea sau... sau a dat în mod sigur de urmele ei... Dar nu de urmele ei obișnuite... ci de urmele ei de castelană... sau de urmele ei de prizonieră...

– Crezi că e ceva cu fata? se îngrijoră Maria.

– Deocamdată și acest lucru e o enigmă... povestea cu prizonieratul ei... Dar s-o lăsăm la o parte... Problema e alta. Chemarea lui Tic, telegramele lui, Șoimenii lui coincid cu documentul nostru, cu Șoimenii noștri. Ne aflăm deci în mod cert pe drumul cel bun. Nu ne mai poate reține nici o îndoială. Ce părere aveți?

Toți incuviințară. Și Dan, care se retrăsese pînă atunci într-un colț al grădinii pentru a studia documentul:

– Ne-am întâlnit pe drum cu Tic! fură primele lui cuvinte cînd reveni în grup. Mamă dragă, dar m-a zăpăcit documentul... Și eu care credeam că e o bazaconie. Formidabil logofăt! Eu l-aș fi făcut, nu știu ce, dar ceva foarte mare. Formidabil. Cum de i-a venit ideea asta năstrușnică cu introducerea?

– Numai asta? se aprinse Lucia. Dar cheia? Și fraza aceea cu zilele de Paști, care mă uluiește... Și cu puietii. Și cu scornirea altor două porunci. Ia spune drept, Victor! Cînd ai început să simți prima dată că textul nu-i decît o cheie?

– M-a pocnit ca un trăznet. S-au adunat parcă o groază de nori în capul meu. Dar prima ciudățenie mi-a scos-o la iveală discuția ta cu Maria despre lipsa denumirilor concrete... De aici am plecat. Dar să lăsăm asta. Trebuie să ne hotărîm imediat. Te-ai interesat Ursule?

– Da! răspunse vlăjganul. Către prînz pleacă un tren forestier spre Șoimeni. Ajunge pe la 4 sau pe la 5 după amiază. E urcuș și drumul nu e sigur.

– Am pierdut o zi! se întrista Dan. Din cauza mea. Dacă nu adormeam și-l așteptam pe tata, veneam încă noaptea cu telegramele la voi și în zori eram plecați.

– Tot n-aveam ce face acolo astăzi! îl potoli Lucia.

– Cum n-aveam ce face?

– N-ai citit documentul! *Umbra stejarului strîmb din Șoimeni în zorii lunii a opta...*

– De ce trebuie să vedem umbra stejarului în zori? Stați oleacă... Păi de cînd s-a scris documentul sînt mai bine de 300 de ani. O mai fi existînd oare stejarul strîmb?

Nimănui nu-i trecuse pînă atunci prin cap gîndul acesta, întrebarea aceasta, cea mai simplă, și mai rea dintre toate. De aceea se uitară la Dan cam furioși.

– O mai fi existînd oare stejarul strîmb? repetă Maria ca un ecou nesigur întrebarea.

Victor se gîndi să-i scoată din starea aceea de îndoială:

– N-are rost să ne pierdem timpul. Ne pregătăm ca pentru o excursie de durată. La ora douăsprezece fix ne întîlnim la gară.

Vocea lui voia să fie liniștitoare. Dar întrebarea lui Dan nu-i ieșea din minte nici o clipă. Ce se va întîmpla dacă nu vor mai găsi stejarul strîmb în Șoimeni?

2

Traian ținuse morțiș să-l însoțească pe Tic la gară. Se sculaseră amîndoi odihniți și plini de voie bună. Mama lui Traian le pregătise două porții zdravene de brînză cu smîntînă, o mămăliguță caldă, aburindă, și-i invitase pe amîndoi afară, într-un chioșc. În timpul mesei, Tic îi spusese lui Traian că trebuie să se ducă la gară în întîmpinarea prietenilor "care precis vor sosi cu trenul de dimineață", Traian se oferise numaidecît să-l conducă pe Tic, dar prichindelul cel blond și nerăbdător căutase prin tot felul de manevre să-l facă să renunțe la marea și inutila dovadă de prietenie. Dar și Traian era încăpățînat nevoie mare, așa că porniseră amîndoi spre mica gară forestieră. Pe drum, Traian, cam oțărît și cam bosumflat, îi mărturisise lui Tic că ar fi vrut să meargă și el în excursie, dar că maică-sa nici nu voise să-i asculte rugămîntea.

– Dacă ai ști ce mamă am! Nu că e rea. Dar mă ferește pînă și de gîndaci. Ca să pot s-o șterg cu prietenii undeva pe cîmp, trebuie neapărat să-i spun că merge și învățătorul cu noi, sau cineva mai mare. Ea mă obligă să mint. Tata e altfel. Dar el stă foarte puțin acasă... Și cînd vrea să mă ia cu el prin munți iar sare mama cu gura și cu puterea...

Tic, deși nu putea, în ruptul capului, să fie de acord cu atitudinea unei astfel de mame, recunoscu, în sinea lui, că nelăsîndu-l pe Traian în excursie, maică-sa îl scăpase pe el de o povară grea. De aceea se gîndi să-și potolească prietenul:

– Așa sînt mamele! Săracele... trebuie să le înțelegem. S-au chinuit atîta cu noi...

Puștiul cu nume glorios nu luă însă în seamă bunăvoința și înțelegerea lui Tic:

– Dar pe tine de ce te lasă? Și-ncă singur... Dacă ar avea mai multă încredere în mine...

Lui Tic nu-i convenea deloc că discuția alunecase pe un asemenea făgaș. Încercă să schimbe vorba:

– Am uitat să-ți spun despre meciul lui Ursu...

– Ba mi-ai spus! Croșeul acela de dreapta, știu... O deplasare laterală la stînga, simularea loviturii cu stînga, o scurtă rotire spre dreapta și avîntul întregului corp o dată cu pornirea loviturii de dreapta. Mi-am băgat-o bine în cap. Eu mă gîndesc cui să i-o aplic mai întîi. Trebuie să fie grozavă. Și spui că l-a aruncat dintr-un pumn peste ring? Nu-mi vine să cred.

– Las-c-o să-l vezi. Ți-am spus că nu există pe pămînt om care să-l poate bate pe Ursu...

În apropierea gării, drumeții întîlniră o apă, un riuleț cu maluri adînci. Ca să-l treacă așa cum s-ar fi cuvenit, ca oamenii, trebuiau să facă un ocol de cîteva sute de metri pînă la o punte.

– Eu nu pot să suport nedreptatea asta! se răzvrăți prichindelul cel blond. Gara-i la doi pași și din pricina unui pîrlit de pîriu să înconjur jumătate de kilometru? Nu! Eu sar!

Albia pîriului n-avea mai mult de trei metri. Tic își luă avînt și ateriza fără nici o dificultate pe malul celălalt al gîrlei.

– Hai, Traian! își îndemnă apoi prietenul.

Traian se cam codi. Privi apa, lățimea albiei. În sfîrșit se pregăti să sară.

– Sări o dată! Ce te codești atîta? Nici trei metri nu are. Nu ți-o fi frică...

– Nu... dar să nu-mi rup vreun picior că mă omoară mama...

Traian sări cu bine, dar Tic nu mai avu vreme să-l felicite. Se auzea puștii locomotivei. Alergară amîndoi și ajunseră o dată cu trenul în gară. De pe platforma vagoanelor și din micul vagon acoperit coborîră destui călători. Dar printre dinșii Tic nu descoperi figura nici unui cireșar.

– Nu înțeleg de ce n-au venit... se jelui Tic prietenului său. Să fi pornit cu o ocazie! Sau vin cu alt tren?

Îl întrebă pe un cetățean cu chipiu cînd sosește al doilea tren și i se răspunse că "pe la patru după masă, dacă nu se încăpățînează locomotiva". Tic se întristă. Siguranța că va porni imediat în căutarea castelului și a fetei în alb îl făcuse să uite sau să lase uitării o groază de gînduri și presimțiri negre. Și dintr-o dată se năpustiră, toate, buluc, asupra lui.

– De ce te-ai supărat? îl întrebă Traian. Eu știam de aseară că n-au să vină cu trenul de dimineață. Pînă ajunge telegrama, pînă află toți, pînă își fac pregătirile... ehei! e nevoie de timp. Eu cred că nici miine nu vin.

– Nu-i adevărat! se minie Tic. Vin sigur cu trenul de patru!

– Hai mai bine să-ți arăt satul. Avem niște locuri grozave.

Tic se luă pe urmele lui Traian, săgetat mereu de fiori și gînduri negre, rareori tulburate de viziuni albe. Nici nu-și dădu seama că trecuseră puntea și nu înțelegea nimic din ce-i spunea însoțitorul lui. Prichindelul nu-și putea lămuri pricina întîrzierii cireșarilor, mai ales, cînd, precum socotise el, trebuie să se fi întors și Victor. Oare să se fi opus Victor plecării? Să creadă Victor că totul e o farsă? Nu se poate! Dacă ar fi fost așa, venea cineva cu trenul de dimineață pentru a lămuri cum stau lucrurile și a-l chema acasă. Precisel... Cireșarii întîrziaseră, sau pierduseră trenul, sau făceau pregătiri pentru o expediție mai lungă... Altă explicație nu era. Nu puteau să-l lase fără nici un semn după chemările lui atît de categorice. Prin urmare vor sosi precis cu trenul de după masă.

Micul cutezător parcă se mai lumină la față. Abia atunci văzu că ajunseseră la marginea satului.

– Uită-te! îi spunea Traian. Toată partea de la apus e străjuită de munți. Parcă-ar fi un zid.

Într-adevăr, spre apus se vedea un lanț muntos, înalt, sălbatic, înfricoșător. Lanțul era format dintr-o sumedenie de creste. Părea o bucată de fierăstrău cu zimți ascuțiți. Numai culmi pleșuve. Lanțul cădea spre sat, prelungindu-se printr-o sumedenie de coline muntoase, care, deși mult mai scunde și mai tocite, păreau repetarea redusă a masivului din fund.

– Țștia-s zimții cei mici, zimții tociți, îi boteză. Tic.

– Noi le spunem "Turma". Și chiar seamănă c-o turmă.

Puștii avea dreptate. Dacă te uitai cu ochii întredeschiși, colinele păreau o turmă incremenită în depărtări.

– Acum hai să-ți arăt lucrul cel mai grozav din satul nostru, se îmbătoșă Traian. Fala noastră!...

Și-l urcă pe Tic pe o colină, chiar în mijlocul satului, pe creștetul căreia se afla o biserică înaltă cu înfățișare ciudată.

– Ce-i cu asta? întrebă cireșarul surprins.

– Nu ți se pare că turnul nu e chiar la mijlocul bisericii? Chiar nu e. E pus într-adins cițiva metri mai la o parte.

– Parcă-i strîmb!...

– Așa i se și spune la noi: biserica strîmbă. E o legendă care zice că biserica s-a ridicat cu multe sute de ani în urmă, la porunca lui Vasile Lupu. Și se mai zice că s-a ridicat întocmai după

voia și porunca domnitorului: strîmbă.

— De ce? se miră Tic. Nu putea să fie ca toate bisericile?

— Stai să vezi. În legendă se spune că chiar în locul unde-i biserica se afla cel mai bătrîn stejar din țara noastră... chiar de pe timpul lui Decebal. Din cauza bătrîneții stejarul se îndoie, ajunsese strîmb. I se spunea stejarul strîmb, și-l știa toată țara. Cică veneau români de pe toate meleagurile să se închine la rădăcina lui. Dar cică-ntr-o noapte s-a auzit un bubuit năpraznic. S-a auzit bubuitul în toată țara, pînă la apele cele adevărate care o împrejmuiiau. Se prăbușise stejarul. Și-atunci domnul a dat poruncă grea ca chiar pe locul nenorocirii să se înalțe o biserică așa cum fusese stejarul. Cică chiar atît de înalt și de gros a fost cît biserica. Și la fel de strîmb.

— Sărăcul stejar! se întristă Tic. Dar să știi, Traiane, că n-o fi fost el chiar de pe vremea lui Decebal. Cel mai bătrîn stejar din țară are vreo opt sute de ani. Atît trebuie să fi avut și stejarul strîmb. Poate să fi avut și o mie de ani, cine știe...

Cei doi puști făcură un ocol în jurul bisericii obosite, apoi se urcară în clopotniță, pentru că în interiorul lăcașului sfînt nu puteau să pătrundă. Ușa mare era încuiată și preotul nu venea acolo decît în zilele de sărbătoare. Traian îl mai duse pe Tic la capătul satului ca să-i arate o mică hidrocentrală o "microcentrală făcută de oamenii noștri, fără nici un ajutor. Numai într-o vacanță cînd au venit acasă studenții. Ei au făcut planurile, au supravegheat lucrările, au făcut cărămizi, ciment, de toate... Să fi văzut..." Îl duse apoi într-o livadă dar nu peste gard ci chiar pe poartă. Livada era a satului și printre cei care o îngrijeau se afla și o soră mai mare de-a lui Traian. Au mîncat amîndoi atîtea poame că acasă nu prea s-au atins de bunătățile care-i așteptau aburinde, ceea ce a cam atras supărarea și mirarea mamei.

Se făcuse ceasul trei, iar Tic își pusese în gînd să pornească spre gară de unul singur. De aceea, cînd o văzu pe mama lui Traian că se apropie, îi spuse puștiului cu o voce de taină:

— De data asta nu mai înconjurăm pe punte. Sărîm amîndoi gîrla. Eu, de cînd mi-am rupt o dată un picior, am prins șpilul...

Bineînțele că Traian nu mai fu lăsat să plece.

"Sărăcul Traian, îl compătîmi Tic pe drum, ar fi devenit atît de curios și i-ar fi părut atît de rău cînd ar fi văzut că plecăm direct în excursie!... Mai bine că n-a venit..."

Cînd Tic ajunsese la gară, trenul încă nu sosise, dar, așa vorbeau oamenii, în cel mult cinci minute i se va auzi chiuitul.

Așteptînd să treacă cele cinci minute, care păreau că se transformă în cincizeci, Tic își ridică privirile înspre munți. De la gară păreau și mai înfricoșători. Se apropie de un țăran cu buza despîcată, un strașnic fumător de lulea, și-i întrebă:

— Cum li se zice, moșule, munților din zare?

— Aia de după Turmă?

— Da, aia ca niște zimți.

— Apoi cum *nu* li se zece! Unii le zic Munții Vulturilor. Cei bătrîni. Alții le zic Crestele puștii! Ai noștri le zic Urieșii. Eu le spun Afurisiții. Da-n cărți sînt trecuți Găleata sau Căldarea, nu mai știu nici eu.

— Și-s greu de urcat?

— Da! ce crezi mătăluță c-a ajuns cineva prin partea asta de la noi pînă-n virful lor? Dar nici pe dincolo pe la Brazi, sau pe la Cetățuie nu-i chip. Munți sălbatici, afurisiți. Cine-a-ncercat să-i urce sau nu s-a-ntors, sau s-a-ntors beteag pentru toată viața. Stau degeaba acolo. Ba ne mai opresc și ploile, afurisiții...

Tic auzi țîpătul unei sirene și după cîteva clipe pufăitul locomotivei. Gîfiind obosită, locomotiva mică și îndrăzneată intra în gară. Emoționat, prichindelul închise ochii și numără pînă la opt. Cînd îi deschise zări în partea cealaltă a gării...

Se repezi ca un bolid în brațele Mariei.

— Nesuferitul! îl întîmpină soră-sa. Nu puteai și tu...

Dar neștiind ce-ar fi putut să poată frățiorul ei, își opri cuvintele într-o îmbrățișare salvatoare. Apoi cîrnul cu ochi usturători trecu prin brațele celorlalți. Lucia, Dan, Ursu, Victor. N-avu vreme să-l mai întrebe pe Victor cînd s-a întors, pentru că Victor slobozi prima întrebare:

— Tic, n-ai zărit cumva în sat un stejar bătrîn, un stejar cam strîmb?

— Ce-aveți voi cu stejarul? se trezi puștiul. S-a prăbușit încă de pe timpul lui Vasile Lupu.

— Și n-a mai rămas nimic din el, nimic, nimic? întrebă Lucia speriată.

— S-a ridicat în locul stejarului o biserică. Chiar în locul și după înfățișarea lui. Uite-o! Pe colina aceea din mijlocul satului. Dar ce-aveți voi cu stejarul! Eu credeam că vi se făcuse dor de mine, sau de...

Tic văzu cum se schimbă într-o clipă fețele cireșarilor, cum se umplu de luciri stranii. Ce era cu ei?

— Ursule! spuse Victor. Putem monta corturile. Cred că-i bine să le montăm cît mai departe

de sat. Și-acum, dragă Ticușor,... avem atâtea să ne spunem.

Își povestiră unii altora întâmplările pînă tîrziu după miezul nopții. Așteptau cu înfrigurare zorii, pentru că erau în luna a opta și pentru că umbra bisericii strîmbe din Șoimeni urma să le arate o cale pe care, poate, de sute de ani nimeni nu mai umblase.

CAPITOLUL XV

1

Ursu își trezi prietenii înainte de răsăritul soarelui, cînd zări pe cer, la orizont, acele culori de bucurie și spaimă care vestesc aurora. Cireșarii își ridicaseră corturile chiar la marginea pîriului; apa era rece ca gheața și avea puterea de a trezi pe cel mai leneș dintre leneși. Stabiliseră de cu seară că nu se vor duce toți în sat, la biserica Strîmbă, ci numai Victor și Tic, ceilalți urmînd să strîngă corturile și să pregătească bagajele pentru plecare.

Victor și Tic luară un start rapid în direcția satului pentru a nu-i surprinde răsăritul în afara colinei pe care se afla biserica. Străbătura repede ulițele neînsuflețite și ajunseră pe movilă, înainte ca să apară, la orizont, discul roșietic al soarelui. Cînd văzu turma de coline de la apus, Victor nu se putu reține:

— Să știi Tic, băiete, că dacă biserica n-a fost zidită chiar pe locul stejarului și chiar după înfățișarea lui, nu cred să mai dăm noi vreodată de intrare.

— Zău, Victor, e chiar atît de important?

— Foarte. Documentul spune să mergem pe calea pe care-o arată umbra stejarului strîmb în zorii lunii a opta. Umbra trebuie să indice o culme. De altfel și textul spune asta: "*După întîia culme*"... Acum înțelegeți...?

— Crezi c-ar putea să arate o altă culme?

— De asta mi-e frică. Pesemne că trunchiul strîmb al stejarului, adică umbra lui se prelungea spre o anumită culme pe lîngă care, sau peste care, sau sub care, sau prin care trecea domnul spre intrarea secretă. Dacă biserica n-a luat întocmai locul stejarului, umbra ei ar putea să ne arate o altă culme și... îți dai seama...?

Cuvintele lui Victor îl neliniștiră pe Tic. Dar cînd mezinul văzu ieșind încet, încet, parcă din pămînt, discul soarelui își recapătă entuziasmul.

— Eu nu cred, Victor... Dacă există și o legendă despre stejarul strîmb și despre biserica asta care i-a luat locul...

— Asta mă liniștește și pe mine... Poate că biserica a fost zidită în locul stejarului, tocmai în scopul de a arăta drumul. De aceea a și fost zidită cu turnul strîmb. Nu s-ar fi născut din senin legenda. Să fim atenți, Ticușor... Soarele începe să urce... Da, dar de unde putem observa umbra? La asta nu m-am gîndit... Fir-ar să fie!

— Eu am o idee. M-am urcat ieri în clopotniță. Știi ce bine se vede de-acolo totul. Ce zici, să încercăm să ne suim în clopotniță?

Clopotnița era chiar în fața ușii de intrare a bisericii, la cîțiva metri. Nu era prea înaltă, așa că umbra ei era înghițită de umbra bisericii. Cei doi se urcară repede în clopotniță oprindu-se la fereastra din vîrf. Umbra bisericii se alungise în direcția colinelor. Dacă trăgeai o linie imaginară de la capătul umbrei, linia se oprea la poalele unei culmi.

— A treia din stînga, Tic!

— Acea cu trei copaci care parcă-s capetele unui triunghi?

— Da, da. Ia să mai așteptăm puțin... Dar n-are nici un rost. Va să zică trebuie să trecem peste cea de a treia culme... Ne-ntoarcem!

Victor și Tic părăsiră colina. Pe drum Victor i se destăinui prichindelului:

— Nu înțeleg totuși cum o să ajungem de la culme la picioarele stîncii de cremene. De la colină pînă la munți mi se pare că mai e cale bună...

— Poate că e vreo stîncă înainte de munți, sugeră Tic...

— Poate, deși nu-mi vine să cred. În orice caz documentul trebuie să se bazeze pe niște puncte de reper foarte solide... Ticușor dragă, pînă deseară, dacă avem noroc, putem ajunge la Castelul celor două cruci, sau cum îl numiți voi "Castelul fetei în alb"...

Pînă atunci, lui Tic îi venise peste mîna să-l întrebe pe Victor ce crede despre fata în alb. Dar auzindu-i vorbele își învinse teama:

— Victor, tu ce crezi despre "fata în alb"?

Victor îi răspunse din mers, zîmbind:

— Cred că e în castel... Poate chiar în camera pe care ne-o indică în planul trimis...

– Dar cum a putut ea să dea peste castel?
– Miroase puțin a enigmă, Ticușor...
– Nu crezi că a fost făcută prizonieră și închisă în castel?
– De ce? Cine și de ce s-o facă prizonieră și de ce s-o închidă tocmai în castel?
– Tu nu crezi că e prizonieră?
– Să-ți spun drept, Tic, eu nu cred chiar cu toată convingerea...
– Dar nu scrie în mesaj că e prizonieră? Și tu parcă nu te îndoiești de mesajul ei. Și toată povestea care circulă în regiune... Din senin nu s-a stîrnit...
– Adevărat... sînt lucruri pe care nu le înțeleg și care-mi dau mult de gîndit... Uneori, aproape sînt convins că o paște o mare primejdie, alteori, cum să-ți spun, am impresia că totul nu e decît o glumă... Nu povestea castelului, ci povestea fetei în alb...
– Eu sînt convins că o paște o mare primejdie... ba mi-e frică să nu ajungem prea tîrziu... Tic vorbise cu atîta durere, că și Victor simți niște cîrlige de spaimă. Încercă să-și alunge presimțirile întunecate și să-l liniștească pe prichindel:
– Caută să vezi totul mai dinafară, Ticușor... De ce să ajungem prea tîrziu?
– Să-ți spun drept, mi-e frică să nu fi pus mîna pe ea niște hoți...
– Niște hoți! Dar cum de ți-a venit asta în minte? Încercă Victor să facă pe miratul.
Tic însă schimbă imediat vorba pentru că îi zărise pe ceilalți cireșari zburînd către ei:
– Să nu uităm colina, Victor. A treia din stînga, colina cu cei trei copaci.
Ultimele cuvinte le spuse cu voce tare ca să audă și ceilalți.
– A treia? îi întîmpină Lucia. A treia din stînga... Cîți kilometri să fie pînă acolo?
– Șase kilometri și jumătate, socoti iute geniul lor topometrie. Nu mai mult... poate o sută, două sute de metri mai puțin... Dacă-l descotorosim pe Dan de bagaje, în mai puțin de două ore sîntem în vîrfurile ei.
– Chiar atît de mult să facem pînă acolo! se miră Maria.
– Ce ți se pare mult? căută Dan s-o tempereze. Eu credeam că abia la prînz vom fi acolo... Zău, Ursule, poate că te-ai înșelat... Așa cu vreo doi kilometri... Două ore și jumătate, trei fără un sfert...
– Nu te speria! în două ore fără zece minute sîntem acolo. La poalele ei ajungem într-o oră. Urcușul o să fie mai greu. E cam direct...
– Și de acolo, din vîrfurile colinei, la picioarele munților cam cîți kilometri mai sînt, Ursule? îl întrebă Victor.
– Cam greu de răspuns... În linie dreaptă... vreo cinci kilometri. Nu știu însă dacă drumul urcă sau coboară... Cînd ajungem în vîrfurile colinei vă spun sigur.
– Să nu mai pierdem timpul! decretă Lucia spre bucuria lui Tic. Cred că e timpul să pornim! Gata! Nu ne oprim decît în vîrfurile colinei la umbra copacului din dreapta.
– Aoleu! se prefăcu Dan.
– Și pentru mai multă siguranță, am hotărît, eu și Maria, să servim acolo masa de dimineață.
– Cu ce drept luați hotărîri în doi? se indignă Dan.
– În două! îl puse Maria la punct. Adică în unanimitate. Sau dacă vrei să fie numai majoritate te primim și pe tine în rîndul gospodinelor...
– Bine...! le amenință Dan. Bine! Sînt gata de plecare.
Și chiar porni cu un pas iute, îndărătnic, care îl uimi pînă și pe Ursu. Dan era atît de hotărît să se răzbune pe gospodine și, mai ales, să-și șteargă faima de leneș și de lipsit de vlagă, încît îl prinse repede acea stare de sufocare binecunoscută sportivilor care fac eforturi peste limita rezistenței. Momentul de criză îl pocni după vreo doi kilometri. Ca un trăznet. Mergea spre iad, spre o mocirlă cu smoală în clocot. Simțea, nu că se va prăbuși, ci că își va da sufletul. Tic însă era lîngă el. Magnetul castelului și mai ales al fetei în alb îl transformase multă vreme pe prichindel într-o ființă neobosită, într-un miracol blond și cu ochi triști. Bănuia prin ce trece Dan și tocmai în clipa cînd comandantul se pregătea să horcăie: "Tic, mor! Spune-i lui tata c-am murit ca un erou...", puștiul i-o luă înainte:
– Lucia zicea la plecare că își închide hohotele de ris pînă la kilometrul trei...
– De ce? abia izbuti să șuiere Dan.
– Ca să ridă de tine c-ai pornit ca un viteaz și te-ai prăbușit ca un salam... Zău, că ea spunea... Dar Maria e mai bună. Ea zicea c-o să ridă pe drum ca să se poată ocupa de tine cînd o să cazii.
– Da?! răsufală Dan și își iuți pașii.
Se întîmplase cu el acea minune simplă și frecventă în lumea sportivilor. Reușise să depășească punctul de criză... Simți cum i se ridică greutatea sufocantă de pe piept, cum i se topește moleșea, cum i se limpezește capul. Mergea fără să se uite înapoi. La un moment dat, îi

spuse lui Tic:

— Te rog, du-te și cere rucsacul Luciei. Eu nu pot să dau ochii cu ea. Mi-e frică să nu mă opresc.

Tic îi aduse lui Dan un rucsac dar nu pe al Luciei care, încăpăținată, nu l-ar fi dat nici pentru un popas de două ore, ci pe al Mariei, bucuroasă că poate să scape de povară în mersul împus de Dan. Numai Tic și Țombi cel fidel erau foarte bucuroși de alergătura matinală.

Nici cind începu urcușul, Dan nu lăsă pe nimeni să-l întreacă. Ce de puteri zăceau în el! Cu Tic și Țombi alături, înfruntă curajos cruzimea colinei și ajunsese în vîrf fără să se simtă prea obosit. Se opri chiar sub copacul uriaș indicat de Lucia și așteptă, în picioare, cu mîinile în șolduri, cu aerul unui om sătul de triumf și plin de dispreț chiar față de fapta lui, sosirea celorlalți, mai precis a celor două gospodine. Cînd fetele își făcură, în sfîrșit, apariția, le privi tăcut cîteva clipe, de fapt le lăsă să-i vadă mimica, apoi se adresă, așa într-o doară, lui Victor:

— M-am sfătuit cu Tic să luăm masa de dimineată la picioarele stîncii de cremene.

Cel care rise cel mai aprig fu Ursu:

— Ha-ha-ha! Ha! Dan ești un erou! Îți făgăduiesc că te fac campion la maraton. Dacă ai reușit să treci pe punctul de criză înseamnă că ai calitățile de sportiv. Dar să-ți spun drept, eu aș fi preferat să nu treci de punctul de criză.

— De ce? se înfurie Dan. Aha! Invidia...

— Pentru că eu o să fiu acela care o să te duc în spate. Să nu-ți închipui că o să scapi de oboseală. Deseară o să înceapă, iar mîine o s-avem nevoie de o targă. Oricît de încăpăținat o să fii, oricît o să te zbați, mîine nu mai ești bun de nimic. Sau în cel mai fericit caz, chiar astăzi, spre seară.

— Vom vedea! îi răspunse Dan dîrz.

Dar spusele lui Ursu îi domoliră puțintel entuziasmul. Acceptă masa de dimineată care avu loc jumătate de oră mai devreme din cauza performanței la care-i forțase pe ceilalți. Generos și cavalier, le scuti pe Lucia și pe Maria de contrațepii care li se cuveneau, mulțumindu-se doar să le amenințe prietenește:

— Dacă mă mai puneți a doua oară la încercare... vă duc de-a dreptul în iad. Zău!

Ursu se urcase în vîrfurile copacului pentru a cerceta împrejurimile. Colina pe care poposiseră cobora vijelios spre rădăcina munților. La poalele ei, în depărtare, se zărea albia unui pîrîiaș, care cobora din munți printr-un defileu. Ursu urmări drumul pîrîului și descoperi repede că albia lui era singura cale accesibilă spre munți. Imediat își strigă raportul din vîrfurile copacului, apoi îl auzi pe Victor răspunzîndu-i:

— Am fost sigur de asta. Trebuie să fie ceva, un drum, sau o cale naturală, care să-l ferească pe cel în cauză de greșeli și abateri. Logofătul indică foarte sigur drumul.

Ursu coborî din copac, se înfruptă la rîndul lui cu poftă grozavă din bucatele pe care le scosese fetele din rucsac și stabili cu Victor un plan de bătaie, după ce socoti că pînă la poalele munților nu sînt mai mult de 5 kilometri. Deși ritmul împus de Dan ceruse eforturi din partea fiecăruia, nimeni nu se gîndi să prelungească odihna. Ceasul încă nu arăta 8 dimineata cînd cireșarii începură coborișul colinei spre rădăcina munților. Era o singură cale de coborîre a colinei, printre prăpăstii, care ducea chiar la începutul defileului.

Ajungînd la malul pîrîului, simțiră toți, poate în aceeași clipă, că au intrat în altă lume, că aparțin altor forțe.

Munții, care de sus de pe culme păreau niște înălțimi obișnuite cu creste pleșuve, ascuțite, își arătau acum toată puterea și sălbăticia lor. Semănau mai degrabă cu niște ziduri drepte, grele, nepăsătoare, tocite și netezite pe coaste, despicate ici-colo în fișii prăpăstioase, înfricoșătoare. Era o regiune sălbatică, aspră, care apăsa mereu, care amenința rău, care sugera cruzimi, o regiune cum nu mai întîlniseră cireșarii în plecările lor.

Defileul, deși era mărginit la început de dealuri stîncoase, nu prea înalte și nici abrupte, îi puse la grele încercări. Nu izbutiseră să găsească un drum umblat, nici nu văzuseră urmă de potecă. Apa înghesuită de stînci oferea căi de acces nesigure și capricioase. Mai erau și bolovani, și rîpe și copaci și mai ales coturile nesfîrșite ale pîrîului care-i obliga, la fiecare zece metri, să schimbe malul și direcția, ceea ce îl făcu pe Dan să se urce pe un bolovan și să țină un scurt discurs:

— Zău că drumul ăsta seamănă cu un meci de box. Atacă din dreapta, eschivează în stînga, croșeuri, directe, swinguri, jaburi, upercuturi și nici un mal nu rămîne knock-out mai mult de zece secunde... Nu turist ci arbitru de box trebuie să fii ca să te descurci aici...

Apoi Dan sări de pe bolovan... Și iarăși atacuri și eschive și simulări...

Tinerii ajunseră la poalele munților dar nu se opriră. Pentru că nici pîrîul nu se oprea, și pîrîul era singurul drum sigur, și nici coastele calcaroase care se dezveleau din cînd în cînd nu prevesteau în jur stînci de granit. După vreun kilometru de mers printre stînci tot mai colțuroase

și mai amenințătoare se pomeniră brusc într-un platou rotund și întunecat. De jur-împrejur se ridicau pereți abrupti de piatră atât de deși și de adinci și de arcuiți că parcă alcătuiau o pădure de sulii amenințând cerul. Una din acele sulii războinice parcă se deosebea la culoare și la formă de celelalte. Spre ea mergeau cireșarii, pentru că nu era o stîncă de calcar, ci o stîncă de granit, supreviețuitoare stingheră a cine știe cărui cataclism geologic.

— Stîncă de cremene! spuse Ursu.

Numai cînd ajunseră la picioarele ei, tinerii se opriră și-și lepădară poverile. Ursu începu să se cațere ca o maimuță pe stîncă abruptă, pînă găsi un loc de unde putea să observe mai bine regiunea. Dincolo de sulile și stîncile care alcătuiau pereții micului fund de căldare în care se aflau ei, după cîteva răsuciri și noduri stîncose, se ridicau ca o barieră nemiloasă Munții Crestelor Pustii. Parcă-i tăiasse cineva cu o singură lovitură de spadă, atât de netezi erau pereții lor. Numai pasările cerului puteau poposi pe crestele lor. Părea cu neputință ca o ființă omenească să ajungă acolo.

— Sîntem perfect închiși! se grăbi Ursu să-și anunțe prietenii după ce coborî. Nu știu unde o fi intrarea în castel, că nu se vede nimic ce ar putea arăta a castel, dar de urcat munții spre vîrf e absolut imposibil!

— Nu e nici o crăpătură, nici o vale care se strecoară prin munți?... Întrebă Lucia.

— Vale?! Știi cum arăta zidul unei cetăți? Exact așa arată și munții. Parcă i-a făcut omul, nu natura. Numai spre vîrf se mai dantelează. Bineînțeles nu ca să ușureze vreun urcuș ci ca să-ți taie orice chef de a-i escalada. Numai dacă n-o fi castelul undeva în spatele acestor stînci colțuroase.

— Nu cred! spuse Victor. Ar fi descoperit imediat.

— Poate c-o fi chiar în interiorul vreunei stînci, sugeră Maria.

— Și atunci ar fi fost simplu de dibuit, o dezamăgi Ursu.

— Să vedem unde-o să ne ducă documentul logofătului, se amestecă Lucia. N-are nici un rost să facem presupuneri. El nu vorbește de castel ci de intrare. Și în harababura asta de stînci pot să se ascundă o sută de intrări, nu una.

— Va să zică, își aminti Maria, o săgeată azvîrlită în soare găsește intrarea. Ceea ce înseamnă că la distanță de o aruncătură de săgeată se află intrarea...

— În soare! preciza Dan. Dar ce înseamnă acest "*în soare*"? Nici nu se vede soarele de aici, din fundătura asta.

— Nu se vede, spuse Victor cu oarecare insinuare în voce, dar se știe din ce direcție răsare, nu?

— Aaaa! se dezmetici Maria. Săgeata azvîrlită spre răsărit. Bravo! Unde-i răsăritul?

Lucia scoase busola, o fixă în palmă și după cîteva clipe arătă direcția precisă a aceluia punct cardinal dintr-o dată atât de necesar cireșarilor:

— Pofțiți! Aveți în fața dumneavoastră Estul. Ne mai trebuie un arc și o săgeată.

— Cam ce distanță putea să facă o săgeată, Victor? întrebă Maria.

— O săgeată bine zvîrlită nu cred că trecea de o sută de metri. Tu ce crezi, Ursule?

— Eu cred că trecea... Dar nu cu foarte mult. Deci, dincolo de stînci... Pînă la prima stîncă dinspre est sînt vreo 60 de metri. Dincolo de stînci... Acolo e o îngrămădire destul de curioasă... de sus părea un adevărat labirint de stînci... Numai că nu-i spre inima muntelui, ci spre poalele lui. Ce să caute acolo o intrare?

— Asta n-are nici o importanță, spuse Victor. Noi nu știm nimic decît că în acea direcție se află o intrare secretă spre

castelul celor două cruci. Și mai știm că drumul spre castel e un drum subteran deoarece textul spune "*pogoară și urcă la fel apoi drept duce*"!

— Trebuie să fie neapărat un drum subteran? întrebă Lucia.

— Cam așa ar trebui după text. Dacă spunea: "*urcă și pogoară la fel*", era altceva. Altă interpretare nu pot să dau frazei din text. Mai ales că vorbește și despre "*poartă*". Unde vezi aici porți?

— Poate că e o vale ascunsă, undeva... se încâpățină Lucia.

— Vale nu poate fi în pereții ăștia, zău, Lucia, îi spuse Ursu cam cu regret.

— În orice caz, un rîu a trecut o dată pe aici, Ursule. Toate scobiturile de aici, fundul acesta de căldare, pîriul pe care am venit noi nu s-au născut la porunca unui demiurg.

Remarca Luciei îl puse oarecum în derută pe Victor. Își roti ochii peste tot, apoi se adresă Luciei cu un ton cît se poate de domol:

— În privința rîului ai dreptate. Totuși nu cred că rîul venea dinspre est ci mai degrabă dinspre apus. Tu ce părere ai?

— Și eu cred că venea dinspre apus. Deci într-acolo ar putea să fie o vale...

— Da, o întrerupse Victor, numai că textul spune foarte clar să azvîrlim săgeata în soare,

adică spre răsărit. Eu cred că tot despre o intrare și despre un drum subteran e vorba. Începem cercetările?

Toți căzură de acord să se înceapă imediat cercetările. Dar când ajunseră în apropierea stîncilor înțeleseră că nu se vor descurca prea ușor, așa cum crezuseră la început. Ursu avusese dreptate. Un adevărat labirint de stînci de toate formele și mărimile se vedea în fața lor. O mulțime de stînci și de ridicături, mai ales cele din partea stîngă a labirintului, erau acoperite de arbori, partea cealaltă, în schimb, era aproape goală, pleșuvă.

Pentru a se ușura și a se grăbi cercetările, căutătorii se împărțiră în două grupe. Una formată din Tic, Ursu și Maria, alta din Victor, Dan și Lucia. Grupul lui Ursu urma să cerceteze partea împădurită, grupul lui Victor partea pleșuvă. După ce își înveliră bagajele într-o foaie de cort pe care o fixară apoi cu cițiva bolovani, și după ce Tic îi dădu dispoziții cățelului să-și asume rolul de Cerber, tinerii, înarmați cu unelte de turiști, începură ascensiunea și căutarea.

– Mare atenție! ceru Victor înainte de despărțire. Fiecare metru pătrat poate să ascundă intrarea. Indiferent de rezultat, la ora două ne întîlnim toți la bagaje.

2

Victor, Lucia și Dan se înțeleseră să facă mai întii un drum de recunoaștere în toată zona lor și să noteze pe o schiță locurile cele mai ciudate, cele mai neobișnuite, cele care ar fi putut să constituie, cîndva, un ascunziș pentru intrarea tăinuită. După prima raită care dură peste un ceas și scoase multă sudoare din ei, Lucia recapitulă, într-un moment de răgaz, însemnările făcute:

– Stînci calcaroase, atacate de intemperii, cu multe sinuozități și scobituri. Scobiturile superficiale, în general. Două din ele se prezintă sub forma unor începuturi de grote. De asemenea, una din stînci, cu pereți netezi, imposibil de escaladat, prezintă spre vîrf o scobitură ciudată.

– Va să zică trei locuri care ar putea să tăinuiască intrarea în castel, rezumă Dan.

Bineînțeles, dacă sinteți și voi optimiști...

– Nici eu nu cred că restul ne poate interesa, spuse Victor. Cu ce să începem?

– Cu ceea ce stă în puterile noastre, răspunse Lucia. Stîncă e cu neputință de escaladat.

– Atunci, haidem la vîgăuni! sugeră Dan. Dar să nu uităm lanternele.

Fiecare luă cite o lanternă puternică, vinătorească. Porniră spre grote cu speranțe și emoții.

– Eu cred că una din vîgăuni ascunde intrarea...își mărturisă Dan dorința. E mai simplă, mai ușor de...

– Eu mă cam îndoiesc, spuse Lucia. Vîgăunile sînt prea ispititoare și prea la îndemîna oricui. Mai degrabă scobitura aceea din vîrfurile stîncii...

– În orice caz, medita Victor, scobitura are mult mai multe șanse decît vîgăunile, tocmai fiindcă pare inaccesibilă.

– Dar nu se potrivește cu indicațiile logofătului, sesiză Dan. Nu spune logofătul: "*pogoară și urcă la fel*"? Chiar tu, Victor, ai demonstrat adineauri...

– Ba e chiar după indicațiile logofătului... El nu spune fraza asta înainte de a vorbi despre intrare ci după aceea. Săgeata găsește intrarea, și săgeata poate să-și aleagă foarte bine ca țintă scobitura din vîrfurile stîncii... Și de-acolo se pogoară, nu?

– Da, da, da, da... Îmi amintesc. Da...

Cireșarii ajunseră la una din vîgăuni. Intrarea era strîmtă dar destul de primitoare pentru un corp elastic. Înainte de a se strecura înăuntru, Victor ceru celorlalți să-și caute un loc de refugiu. El se catără pe o ieșitură deasupra intrării, trimise raza lanternei înlăuntru vîgăunii și începu să facă zgomot, să fluiera, să țipe, să arunce cu bolovani. Din vîgăună nu răspunse însă nimeni. Deci nu-și făcuse sălaș vreo vietate care avea tot dreptul să se înfurie și să se apere împotriva unor nepoții.

– Intru eu întii, se hotări Victor și, dacă e nevoie, vă chem.

Victor se strecură înăuntru, aprinse lanterna care își izbi repede razele de pereții stîncoși. Scobitura era destul de superficială, un fel de scorbura întunecată și hîdă. Lîngă intrare, descoperi pe pereți pete negre de fum, iar pe pămînt resturi de lemn ars. Iată de ce animalele evită această vizuină naturală, gîndi Victor. Vîgăuna era folosită, pesemne, ca loc de refugiu de cine știe ce vînători sau ciobani. Nu mai avea ce să caute înăuntru.

– Nimic! își anunță prietenii cînd ieși afară. Au stat oameni înăuntru. E un loc de refugiu. Tare mi-e teamă că și cealaltă vîgăună are aceeași menire. Păcat!

Lucia și Dan îl imitaseră pe Victor, în timpul scurtei sale dispariții în grotă, încercînd să sperie și să alunge eventualele vietăți primejdioase din cealaltă vîgăună.

– Animale nu-s înăuntru! îl puse Lucia la curent pe Victor.

– Atunci cu atît mai mult n-o să găsim nimic...

Victor pătrunse și în cealaltă văgăună și zări, chiar de la primii pași, urme de refugiu: cutii de conserve goale, hirtii și ziare, pete de fum și resturi de lemn ars. Deși un pic mai mare decât sora ei, nici noua grotă nu părea să ascundă vreun mister. Pereții erau pietroși, netezi, nescobiți, doar într-un ungher un ochi de apă limpede se aciuase în taină și se străduia să nu facă vreun zgomot pentru a nu atrage atenția asupra lui. Victor luă hirtile și cutiile goale și ieși afară.

— Asta-i tot ce conține grotă, în afară de un izvor pe care nu l-am putut aduce. Dacă vi-i sete... Ia să vedem cine și cînd a fost înăuntru... mai multe ziare... și pare-se nu din aceeași zi... ba nici măcar din același an. Lucia, tu mai ții minte cînd a apărut ediția a treia din "Tom Sawyer"?

— De ce?

— Păi scrie aici, în coloana din mijloc, despre cărțile noi apărute și printre ele e și "Tom" ediția a treia.

— Anul trecut... în... în... iunie, își aminti Dan.

— Iar alt ziar e chiar din anul ăsta... tot din iunie. Cine să fie? Turiști? Vinători? Iunie... Iunie... Nu cumva e sezon de vînat? S-ar putea să fi fost niște vînători... Dar să lăsăm asta pentru mai tîrziu... Să vedem ce e cu scobitura din vîrf de stîncii...

Stîncă semăna cu vîrf de stîncă și avea vreo 30 de metri înălțime. Pereții erau cu totul inaccesibili. Cel puțin pînă la înălțimea de 20 de metri, de unde stîncă se îngusta ca un vîrf de piramidă zimțuit. Scobitura era cam la vreo cinci metri sub vîrf. Victor înconjură stîncă din toate părțile pentru a ochi o cale de acces.

— Victor! Nici nu te gîndi! îl opri Lucia. În cel mai bun caz, poți să urci cîteva metri. Pe urmă, e imposibil să mai faci un pas și orice mișcare greșită... Să căutăm alt mijloc...

— N-avem altul, Lucia, degeaba... ori ne uităm cu ochii noștri înăuntru, ori renunțăm.

— Dar nu se poate! E o absurditate numai să te gîndești la ascensiune.

Pe Victor nu-l puteau opri cuvintele Luciei. Descoperise cîteva găuri în stîncă. Băgă piciorul în una din ele, se prinse cu o mînă de un colț și astfel încet, încet, cu multă prudență și cu multă sudoare urcă vreo trei metri. Se cățără ca o pisică pe scoarța unui copac. Poziția în care se afla și netezimea de gheață a peretelui îi topiră însă toată rezistența și încăpăținarea. De înaintat nu mai putea înainta nici un centimetru. Dar din nefericire nici de coborît, în stilul în care urcase, nu mai putea. Și nici nu avea spațiul și posibilitatea să-și dea drumul jos sărînd. Atunci îi veni ideea să-și elibereze mîinile. Parcă l-ar fi scăpat altcineva, atît de neașteptată i se păru prăbușirea. În cădere făcu o mișcare de redresare, însă prea bruscă, așa că atinse pămîntul nu cu picioarele cum calculase el, ci cu mîinile.

Lucia și Dan se repeziră în același timp spre dinsul, dar îl văzură ridicîndu-se de jos ca un popîndău. Nu pățise nimic, dar palmele i se juliseră în atingerea neprevăzută cu pămîntul pietros.

— Imposibil, Lucia! răsufle el. Ai avut dreptate. Nu se poate urca. Dar cum o să explorăm scobitura? Cum dracu'!

— Ce-ar fi să aruncăm cu pietre înăuntru? propuse Dan.

— E un fel de "hai să facem ceva ca să nu stăm degeaba", se resemna Victor.

Era tot ce le stătea în putință: să arunce în scobitură cu pietre. Dar era, de fapt, un gest al neputinței. Pietrele aruncate de Dan nu ajungeau însă pînă la scobitură. Încercă și Victor după ce Lucia, foarte severă și incoruptibilă, îi dezinfecă palmele. Și reuși să introducă în scobitură cea de a treia piatră. Aproape în aceeași clipă ieși dinăuntru o dihanie uriașă care se înalță ca o săgeată în văzduh.

— Un vultur! spuse Lucia. O fi vreun cuib de vulturi...

— Asta înseamnă că nimeni n-a ajuns pînă acolo... se bucură Victor... Ce facem?

— Să ne sfătuim și cu ceilalți, răspunse Lucia. De altfel se apropie ora două.

Tustrei porniră cu pași repezi spre locul de întîlnire.

3

Înainte de a începe cercetările, Ursu, Maria și Tic se suiră pe o înălțime izolată pentru a trece în revistă întreaga zonă împădurită pe care urmau s-o exploreze. Se vedea ca-n palmă toată zona. Era o pădurice tînără cu suișuri și coborîșuri, dar fără deosebiri de relief prea accentuate. Doar undeva, la un capăt, se zărea o adunătură de stînci ca ruinele unei cetăți. După ce-și însemnară bine în minte locurile, cei trei cireșari coborîră pentru a stabili planul explorării.

— Cred că n-avem decît un singur loc de cercetare, spuse Ursu. Adunătura aceea ciudată de stînci.

— Seamănă atît de bine cu o cetate în ruină, se repezi Tic. Oare n-o fi acolo Cetatea Vulturilor?

— Dacă ar fi fost acolo, de mult era descoperită, Ticușorule, îl potoli Maria. Și nici nu

corespunde indicațiilor din document. Noi căutăm aici intrarea, nu castelul. Cine știe pe unde o fi cetatea...

– Să mergem într-acolo! propuse Ursu.

– Și restul! întrebă Maria. Când cercetăm restul?

– După părerea mea, în rest n-avem ce găsi. Pădurea e prea tânără, ceea ce înseamnă că porțiunea a fost goală, sau tăiată și răvășită. Și pe urmă pare destul de umblată. S-au tăiat atîția copaci în ultimul timp că nu văd cum putea rămîne nedescoperită o intrare, oricît de tainuită ar fi fost ea...

Tinerii se apropiară de îngrămădirea de stînci. De fapt, ceea ce părea o îngrămădire de departe, nu era decît un bolovan uriaș, o singură stîncă sfirtecată în zeci de locuri de ploii și furtuni. Unele tăieturi intrau profund în trupul stîncii ca niște cotloane. După ce înconjură uriașul bolovan de cîteva ori, Ursu reveni cam dezamăgit:

– În afară de cîteva hrube mici, neînsemnate, sînt două găuri mai mari, două tăieturi care intră adînc în bolovan. Am impresia că sînt cioplite pe alocuri de mîna omenească...

– Intrarea! se entuziasma Tic.

– Nu-mi vine a crede, îl tempera Maria. Prea e la vederea tuturor, și prea e la cheremul oricui, stîncă asta. Nu e un loc prea bine ales pentru a tainui o intrare...

– De ce? se încăpățîna puștiul. De unde știi tu cum arătau locurile astea cu 300 de ani în urmă. Poate că era un codru aici pe care nimeni nu se gîndea să-l răzbată.

– Poate... spuse Ursu. Decît să pălăvrăgim, mai bine să intrăm înăuntru prin partea asta...

– Să nu fie vreun animal în vîgăună, se înfioră Maria.

– Nici o grijă. Și chiar dacă e vreun lup sau vreo vulpe ies pe partea cealaltă.

Ursu porni înainte cu lanterna într-o mină și cu un baston-secure în cealaltă mină. Cotlonul nu era prea întunecos. Mai exista undeva o sursă de lumină. Pereții micului coridor nu păreau că ascund vreo taină. Pe la mijlocul bolovanului, coridorul se revărsa într-o scobitură mai spațioasă, un fel de încăpere, în care, după toate semnele, se aciuaseră cîndva oameni. După ce cotrobăiră prin toată acea încăpere naturală, tinerii își continuară drumul pe coridor pînă se pomeniră afară în partea opusă intrării.

– Nimic! se întrista Tic. Oare n-o fi vreo altă scobitură la etaj? Bolovanul nu era prea greu de urcat. Se cățărară tustrei pe coasta lui, îi atinseră creasta, dar în zadar. Nici urmă de intrare secretă nu se zărea pe suprafața lui. Se odihniră cîteva minute pe creștetul bolovanului, observînd încă o dată împrejurimile.

– Ursule! se învioră Tic. Ia uită-te în rîpa aceea... O vezi? Acolo! Nu ți se pare că în fundul ei e o pată neagră?

– Nu-i nici o pată, răspunse Ursu. E o gaură, o gaură strîmtă, cred că o vizuină. Dacă ții morțiș, hai s-o cercetăm.

Exploratorii porniră spre pata lui Tic fără prea mare tragere de inimă. Cînd ajunseră la marginea rîpei, Ursu îl întrebă pe mezin:

– Ai văzut vreodată un viezure?

– Nu! răspunse Maria în locul prichindelului. Bursucul...?

– O să vedeți acum. Să nu vă fie teamă, că-i cel mai pașnic dintre animale, cel mai curat dar și cel mai leneș. Nu strică să-l mai trezim puțin.

Cu un băț lung, Ursu începu să scormonească în vizuina bursucului, dar în zadar. Animalul nu se sinchisi nici de foșniturile frunzelor și nici de fluierăturile lui Ursu. Înfuriat, vlăjganul se lăsă pe burtă și își băgă brațele în vizuină. Bursucul țîșni pe lîngă el și o luă la sănătoasa, lovind caraghios pămîntul cu picioarele lui scurte și neobișnuite cu goana.

– După cum vezi, Ticule, gaura asta duce cel mult la Castelul Bursucilor, glumi Ursu. Eu zic să mai ocolim o dată bolovanul, dar nu de dragul lui; să vedem cam ce e în jurul lui: ar fi păcat să scăpăm ceva. Apoi să coborîm spre locul de întîlnire, fiecare pe o potecă a lui ca să nu zicem că n-am cercetat întreaga porțiune.

Cei trei nenorocoși, aproape nenorociți, invocară iarăși grațiile Fortunei, dar zeița nu li se arătă nici de astă dată. Dezolați, coborîră spre locul de întîlnire și ajunseră acolo aproape în același timp cu grupul lui Victor.

După ce făcură schimb de informații, de necazuri și speranțe, cireșarii hotărîră în unanimitate și cu mare înflăcărare cîteva ore de odihnă în care intra, bineînțeles, și mult dorita masă de prînz. Toți fără excepție erau obosiți și infometați. După masă se înțeleseră să înalțe corturile. Numai Tic, foarte surprins de hotărîrile luate, se rezezi la Victor.

– Nu plecăm astăzi spre castel?

– Astăzi? Păi nici n-am descoperit intrarea, Ticușor.

– Nu poate fi în altă parte decît în scobitura aceea din vîrfurile stîncii, insistă prichindelul.

– Asta-i și părerea mea, îl liniști Victor, dar e numai o părere, Ticușor. Pînă la certitudine

mai este. Dar chiar dacă ar fi acolo abia se complică povestea. Cum reușim să ajungem la intrare? Ursule, ai tu vreo idee?

La întrebarea lui Victor nu răspunse nimeni. Ursu dispăruse. Profitase de neatenția celorlalți și plecase iute, pe furiș, spre stînea găurită. Nu avu nevoie de prea mult timp spre a se convinge că stînea nu poate fi escaladată... cu una cu două. Trebuia găsit un mijloc anume... și mijlocul exista! Vlăjganul se întoarse repede la corturi și ajunse tocmai cînd Victor repeta întrebarea:

— Ce crezi, Ursule, poate fi escaladată stîncă?

— Da! răspunse el foarte liniștit.

Deși simțeau cauciuc în glezne și plumb în tălpi și Lucia și Victor se ridicară de jos ca împinși de niște resorturi.

— Poți să ajungi la scobitură? întrebă Lucia cu un ton de reproș și amenințare.

— Nu te neliniști Lucia, încercă Victor s-o liniștească. Dacă Ursu a ajuns la concluzia asta, înseamnă că nu e nici un pericol.

— N-o să fie ușor, o liniști și mai mult Ursu, dar n-o să fie primejdios. Pentru voi o să fie mai greu, dacă bineînțeles e acolo intrarea. Dar am găsit eu o soluție și pentru eventualitatea asta.

— Ce soluție? întrebă Dan destul de îngrijorat.

— O să învățați de la mine, dar înainte de a urca o să trebuiască să faceți cîteva antrenamente... De aceea cred și eu, ca Victor, că nu putem porni spre castel decît mîine.

Dan se uită iarăși la Ursu, de astă dată însă cu priviri înfricoșate:

— Mîine? Crezi că-mi trece prin minte?

— Gata, te-a și apucat oboseala? întrebă amîndouă fetele deodată.

— Ce oboseală? Moartea m-a apucat! se tîngui Dan. Sint sleit și mă dor picioarele, mamă dragă. N-am știut pînă acum că și plumbul poate avea dureri.

— Atunci se complică lucrurile, spuse Ursu. Trebuie să stai liniștit, să nu faci nici o mișcare, deseară îți ard eu un masaj pe cînte și poate că mîine o să-ți revii puțin, așa ca să poți încerca ascensiunea.

— Nu cumva vrei să-mi masezi picioarele?

— Numai picioarele!

— Aoleu! Poate îți dă altcineva picioarele la masaj în locul meu, Ursule. Eu n-o să pot rezista, zău...

Maria pufni într-un hohot de rîs care-i contamina repede și pe ceilalți. Tic se gîndi să-l felicite pe bolnav:

— Faci și tu uneori cîte un banc, mamă dragă...

— Ce banc am făcut?! se oțări Dan. Ce banc? Dacă ați fi voi în locul meu...

— Odihnă! decretă Lucia. Lăsați pâlăvrăgeala că o să aveți nevoie de ea mai tîrziu.

Cu toate acestea, chiar Lucia fu aceea care, cîteva minute mai tîrziu, se adresă lui Victor:

— Tu crezi că acolo în stîncă e intrarea?

— În orice caz, Lucia, cuibul vulturilor spre singurul loc inaccesibil de la estul stîncii de cremene. Și nu numai atît. E și la o distanță egală cu o azvîrlitură de săgeată, și, în sfîrșit, e un loc foarte sigur.

— Totuși nu vād cum ar putea comunica stîncă aceea cu un castel care nu se vede pe o rază de kilometri?

— Asta-i cu totul altceva. Nici nu trebuie să ne preocupe. Ne interesează intrarea, deocamdată. Atît. Asta ne spune logofătul; și abia acum îmi dau seama cit de sigur o indică. Trebuia să ne gîndim de la început, să nu mai pierdem atîta timp cu cercetările.

— Ce vrei să spui? întrebă curioasă Maria.

— De la picioarele stîncii de cremene, răspunde Victor, nu e decît o singură țintă spre răsărit. Gaura aceea din vîrfurile stîncii. Un arcaș dacă ar vrea să ia ceva la ochi ar întîlni aproape fără să vrea acea țintă, care niciodată nu poate să dispară. Dacă raționam așa de la început, poate că eram acum la porțile cetății...

— Dacă am fi chemat și pompierii din oraș cu scara mare, glumi Lucia nu fără oarecare răutate.

Ursu, simțind teama Luciei, nu consideră că e momentul cel mai potrivit pentru a-și destăinui planul de escaladare a stîncii. Evită privirile lui Tic și ale lui Victor prefăcîndu-se preocupat de altceva.

— Odihnă! porunci deodată Maria, tocmai în clipa cînd Lucia deschidea buzele cu un nou buchet de întrebări pe limbă.

Cireșarii intrară în corturi și nu mai fu nevoie de nici un îndemn pentru a se lăsa în voia somnului. Oboseala le smulse repede orice urmă de împotrivire. Doar Țombi, afară, veghea somnul lor.

Nemișcarea și somnul îi înzdrăveni pe toți. Numai Dan, respectînd întocmai indicațiile lui Ursu, nu făcu nici o mișcare, încercă el să se ridice în picioare, dar se pomeni cu un urlet în gîtlej pe care nu și-l putu stăpîni:

– Auuuu!

– Ce s-a întîmplat? alergă Maria spre dinsul.

– Auuuu! se prefăcu Dan. De ce mă lăsați singur. Vreau să merg și eu cu voi.

– Tu să rămii nemișcat! îi porunci Ursu cu un ton nemaipomenit de sever. Trebuie să păzească cineva bagajele! Numai cîinele nu ajunge...

– Dacă-i așa treaba, sigur că rămîn! acceptă Dan. Dar să nu cumva să plecați fără mine la castel, că... vă jur că ajung înaintea voastră. Nu uitați povestea de azi dimineață.

După ce Maria îl convinsese pe Dan că fără el intrarea în castel n-ar avea nici un farmec, cireșarii cei teferi porniră spre stîncă găurită, lăsînd paza bagajelor în sarcina celui mai nefericit dintre muritori.

Cînd ajunseră la poalele stîncii, Ursu le înfățișă planul ascensiunii. La vreo doi metri mai jos de scobitură, se afla un colț ascuțit de piatră.

– Colțul acela e toată salvarea noastră! arată Ursu.

– Adică? se interesă Tic.

– Adică, facem un lasou cu care prindem colțul!

– Vrei să te cațeri ținîndu-te numai de frînghie? se înfricoșă Lucia.

– E o jucărie! rise vlăjganul. Cît ai bate din palme am ajuns sus.

– Și de la colț cum ajungi la scobitură?...

Ursu tuși de cîteva ori, se prefăcu că ride și mai virtos pînă prinse ideea:

– Nu vedeți acolo niște crăpături mici? Sînt parcă făcute anume ca să poți ajunge la scobitură...

Nimeni nu zări vreo crăpătură dar se încrezură toți în agerimea vederii sale.

– Și frînghia? descoperi Lucia. O să pierdem o bunătate de frînghie.

– Nu pierdem nici o frînghie, o liniști Ursu.

– Totuși nu văd cum o s-o scoți de-acolo, spuse Maria.

– O să vedeți. Puțină răbdare.

Vlăjganul pregăti un laț, se depărta de stîncă, roti de cîteva ori lațul deasupra capului și-l aruncă spre colțul de piatră de sub scobitură. Frînghia se desfășură în aer, lațul se căscă pe toată circumferința lui și prinse în cădere colțul stîncii. Ursu trase tare spre el pentru a innoda bine frînghia în jurul colțului, apoi îi dădu drumul. Frînghia alunecă de-a lungul stîncii, oprindu-și capătul la picioarele tinerilor.

– Eu sînt gata! îi anunță Ursu. Să nu vă fie teamă, că nu-i nici o primejdie.

Cu toată asigurarea lui Ursu, spectatorii simțeau un fior rece strecurîndu-li-se în inimi.

Vlăjganul se înalță în vîrfurile picioarelor și prinse funia în locul unde-i ajungeau mîinile, apoi se ridică în mușchi și se depărta de stîncă printr-o scurtă răsucire din trunchi. Brusc își împinse ambele picioare spre peretele abrupt rămînînd suspendat în aer. Cu mișcări calculate, sigure, încete, începu apoi să se cațere pe stîncă. Peretele însă era atît de neted și de lipsit de asperități, încît nu-și putea continua ascensiunea decît luînd o poziție orizontală, o poziție incomodă, obositoare și primejdioasă, îl dureau toți mușchii, dar mai ales cei ai umărului care asigurau poziția orizontală. Totul era însă o joacă, un exercițiu oarecare. Greul venea după ce ajungea la colțul de piatră. Pentru că în afara aceluia ciot nu mai era nici un punct de sprijin, nici o gaură, nici o crăpătură în care să-și prindă mîinile.

Ursu ajunse la colțul de piatră. Își încolăci brațul stîng în jurul ciotului și dădu drumul frînghiei. Picioarele căutară în zadar o scobitură, o ieșitură în peretele muntelui. Își incolăci celălalt braț în jurul ciotului: toată greutatea corpului stătea în mîini. Și trebuia să se grăbească, să nu piardă nici o clipă, să-i mai rămînă forțe pentru momentul suprem. Fiindcă își făcuse un plan nebunesc, singurul care-l putea urca în cuibul vulturilor.

Cei de jos îl văzură cum își ridică încet palmele spre vîrfurile colțului, cum se prinde de vîrf, cum își destinde corpul. Apoi asistară la cea mai uluitoare demonstrație de acrobație din viața lor. Prins cu mîinile de vîrfurile stîncii, Ursu își azvîrli cu un salt brusc picioarele în sus. Atinse poziția de luminare, apoi își întinse brațele la limită. Parcă își menținea tot echilibrul și-și susținea toată greutatea corpului în vîrfurile degetelor. Mișcarea se petrecu în cîteva secunde. Vlăjganul devenise un corp paralel cu peretele de stîncă numai că era cu capul în jos și cu picioarele în sus. Vîrfurile picioarelor căutară și întîlniră muchia scobiturii. Se agățară de ea. Prima primejdie trecuse. Era în siguranță. Răsufliă cîteva clipe apoi începu mișcarea cea mai imprudentă pe care o făcuse vreodată.

Agățat cu virfurile picioarelor de muchia netedă a scobiturii, Ursu își făcu vînt cu miinile, se desprinsese de colțul de piatră și se îndoi ca un arc de oțel. Cei de jos văzură la un moment dat un corp încovrigat în aer... Fără nici o susținere fără nici un sprijin. .. Fetele închiseră ochii, așteptînd groaznică prăbușire. Dar parcă sfidînd toate legile gravitației, trupul lui Ursu în loc să se prăbușească se roti în sus, o zvicnire cumplită din umeri îl aduse pînă la baza scobiturii, iar picioarele părăsiră golul găurii exact în clipa cînd miinile atinseră muchia. Se înalță încet în mușchi, se mai roti o dată și se așeză apoi pe muchia scobiturii ca pe cea mai confortabilă bancă. Le făcu, rîzînd, un semn de salut celor de jos și așteptă cîteva clipe, pentru a-și reface răsufierea, pentru a se elibera din chingile unor emoții și spaime care abia începeau să-l atace.

Așa cum se întimplă însă întotdeauna la demonstrațiile de acrobație, emoțiile spectatorilor fuseseră cu mult mai mari decît cele ale acrobatului. Maria și Lucia își țineau capul parcă pentru a-și alunga, fizic, gîndurile care-i paralizaseră. Acolo, sus, Ursu stătea foarte liniștit și nepăsător, așa li se părea, dar fiecare căuta cuvinte aspre pentru actul său nebunesc. Numai Tic, nelipsit la marile exerciții de bară și de trapez ale lui Ursu, își păstrase un oarecare calm, dacă emoția aceea care îl cutremurase spre sfîrșit putea fi numită calm. El îi aruncă marelui învingător primele cuvinte:

– I-ai băgat în buzunar pe toți acrobații, Ursule. Ce păcat că n-am avut un aparat de fotografiat!

Vlăjganul îi făcu un semn cu mîna de-acolo, din înălțimi cucerite, apoi se strecură în scobitură.

Văgăuna nu era adîncă. Ursu reuși s-o cerceteze în voie fără să mai aibă nevoie de lanternă. Pipăi fiecare perete în parte, fiecare gaură și fiecare umflătură, cercetă podeaua destul de netedă și cupola neregulată. Nicăieri nici o taină, nici o ispită. Doar undeva, într-un ungher, zări o crăpătură boltită. Scoase lanterna și proiectă raza spre acel spațiu și relief ciudat și parcă mișcător. Ceea ce văzu acolo îi scoase o exclamație de uimire...

5

După ce zăcuse pe iarbă, gemînd din cînd în cînd și alimentîndu-se cu tot felul de idei, Dan se gîndi că totuși nu i-ar strica puțintică mișcare. Reuși cu chiu cu vai să se ridice în picioare și să înainteze cîteva pași. Îl durea tot corpul dar mai ales picioarele. La fiecare pas simțea zeci de locuri dureroase atacate de burghie și jar de la tălpi pînă la abdomen.

Corturile erau așezate în spatele unor stînci, într-o oază ferită și răcoroasă. Chiar prea răcoroasă pentru nemișcarea lui Dan. Țombi nu se mulțumise cu răcoarea oazei. El descoperise o rază de soare undeva pe platou și se dusese acolo să-și pirlească blana. Zărindu-l incendiat, Dan porni spre el cu mișcări de om beat. Chiar cînd atinse cu piciorul fișia de lumină solară, simți cum îl lasă puterile. Căzu zdrobit în spatele unui tufiș. Încredințat că nu se va putea mișca din acel loc, se întinse cît era de lung și se lăsă, la rîndul lui, ars și aureolat de raza pribeagă. Dar foarte repede fișia de lumină dispăru și răcoarea deveni stăpîna micului fund de căldare.

Nefericitul tînăr închise ochii și nu se mai gîndi la altceva decît la sosirea prietenilor cu ajutorul cărora va ajunge, poate, din nou la corturi. Era o liniște de piatră în locul acela... Dar, dintr-o dată, Dan auzi zvon de glasuri și își ciuli urechile instinctiv, întocmai ca Țombi. Glasurile se apropiau. Nu erau însă ale prietenilor lui, erau glasuri străine. Își aminti că tufișul în spatele căruia se prăbușise era pe buza unei văi adînci. Dar cine putea să coboare pe valea aceea? Cine oare? Glasurile se apropiau. După ce îi făcu semn cătelului să tacă, luă o hotărîre eroică. Se întoarse pe burtă, oprindu-și în gîtlej urletele de durere și își împinse capul în tufiș pînă ce întilni cu privirea fundul văii. Din stînga coborau doi oameni: un mocan înalt și zdravăn cu nasul proeminent și ascuțit și un omuleț slab și sfrijit, pesemne un tăietor de lemne. Omulețul se opri pe neașteptate, proptindu-se în fața ciobanului:

– Hai, mă Cirlane, ce dracu' te ferești? Eu tac chitic. Ai auzit tu ieșind ceva din gura mea? Hai, zi-i ce-i cu fata aceea? Chiar au pus mîna pe ea?

– Mă, dar netot mai ești! îi răspunse ciobanul, obligîndu-l s-o ia din loc. De două zile nu aud din gura ta altceva. Ți-am spus o dată că nu-i nimic, ce dracu' mai vrei?

– Păi nu ziceai tu că o fată îmbrăcată în rochie albă...

– Mă, o să mă aduci în stare să te strîng de gît. Cînd ți-am spus, mă? răcni ciobanul. Și ce dacă ți-am spus!? Brebenelul cui te-a făcut? Vrei să mă bagi la belea cruntă?

– Ei na, gata, acuma trebuie să te mîinii, se înfricoșa tăietorul. Așa zice lumea. Și așa ai spus prima dată...

– Mă, eu îți mai spun o dată că nu-i nimic! Uită-te la mine! Dacă aflu că sufli o vorbă despre povestea asta...

Cu toate strădaniile sale, Dan nu auzi mai mult. Cei doi se depărtară, lăsîndu-l pe cireșar cu

gura căscată și ochii holbați de spaimă. Așteptă câteva minute și, când își închipui că au ajuns destul de departe ca să nu-i mai audă, se ridică anevoie în picioare și porni spre stîncă găurită, în goană, bineînțeles dacă un mers șchiopătat, nenorocit, întrerupt de popasuri la fiecare metru, poate fi numit goană. Pentru Dan era însă cea mai costisitoare goană din viața lui.

6

Ursu ieși din scobitură cu fața zîmbitoare. Se prinse cu mîinile de muchia găurii și-și lăsă încet, încet picioarele în jos pînă atinse cu vîrfurile lor vîrfurile pietrei. Își făcuse planul de coborîre dinainte, de cînd urcase... Își sprijini un picior în vîrfurile pietrei, își dădu drumul mîinilor și cu un scurt avînt sări în gol. În clipa cînd capul îi ajunsese în dreptul colțului întinse mîinile și se agăță de ciot. Tot greu trecuse. Nu-i rămînea decît să salveze frînghia. Scoase din buzunar un ghem de sfoară, îl desfășură și legă un capăt al sforii de laț. Aruncă apoi ghemul peste vîrfurile stîncii în cealaltă parte. Oricine de jos putea dintr-o singură smucitură să scoată lațul din colț și să elibereze frînghia.

Vlăjganul coborî ușor, parcă aluneca. Cînd puse piciorul pe pămînt, răsuflă totuși ușurat:

– A fost cam greu! Ei, dar a trecut cu bine...

– Sinucigașule! îl apostrofă Lucia. Măcar spune-ne dacă ai găsit ceva sus.

– Am găsit, răspunse Ursu misterios. Dar mai întii să scoatem lațul.

– Ceea ce înseamnă că nu prea ai descoperit mare lucru în văgăună! se resemna Victor.

– Ba da! Un cuib de vulturi. Erau niște pușori acolo, dar jerpeliți și jumuliți săracii...

– Dar intrarea? sări prichindelul.

– Nici urmă... o simplă scobitură în piatră. Atît.

– Și ți-ai mai periclitat și viața, pentru nimic, il dojeni Maria.

– Cum pentru nimic? Nu văzusem niciodată pînă acum pui de vultur. Așa jumuliți cum erau voiau să se repeadă la mine. Și părinți atît de lași ca ai lor, mai rar. Să nu vină ei în apărarea odraslelor...

Victor era trist. Toată ascensiunea lui Ursu, atît de periculoasă, se făcuse numai în urma ideii și îndemnului său.

– Nu mai înțeleg nimic, mărturisi Victor. Unde poate fi intrarea?

– Poate-i mai departe, răspunse Ursu. S-o fi gîndit logofătul la vreun arcaș de soi...

– Nu cred. Aici e un mister. El nu putea să indice decît un loc foarte sigur, foarte precis și în harababura asta de bolovani, singurul punct foarte precis pare scobitura din vîrfurile stîncii. Orice alt loc pare nesigur și întîmplător.

Tocmai atunci sosi Dan. Era sfîrșit, mort. Se clătina ca o nuia.

– N-ați găsit intrarea? întrebă el. Ce păcat. Am fi avut mare nevoie de ea.

– Și pentru ca să ne spui asta ai venit aici?

– Nu. Pentru altceva. Dar mai întii să mă țină cineva să nu cad.

Ursu sări în ajutorul lui:

– Ți-am spus să stai nemișcat. O doză suplimentară de masaj!

Dan se uită o clipă rugător la Ursu, apoi începu să le povestească celor cinci exploratori nenorocoși tot ce a auzit un bolnav nefericit, "în urma unor străduințe și chinuri supraomenești care ar putea măcar să-l scutească de masaj".

Istorisirea lui Dan îl tulbură cumplit pe Tic. Îi reapăru în fața ochilor chipul fetei în alb, îi simți parcă părul negru atingîndu-i obrazul, ca atunci în sala mare. Și privirea aceea care parcă-i vorbea despre ceva tainic... O vazu retrasă într-un colț al castelului, tremurînd, frîngîndu-și mîinile în fața unor oameni răi, firoși.

– De ce n-o salvăm? explodă ca un țipăt vocea prichindelului. Cireșarii îl priviră surprinși. Tic își dădu seama într-o clipă că se întîmplase ceva groaznic și căută iute pavăza unei glume:

– Ce vă uitați așa? Nu vă dați seama că-a trecut ocazia pe lîngă noi? Aoleu! Dacă-aș fi fost eu în locul lui Dan, îl aduceam pe cioban legat aici. L-aș fi torturat, l-aș fi zmucit de nas, pînă ne-ar fi spus cum se ajunge la castel. De ce n-am căpătat eu febra ta, mamă dragă?...

– Să-l fi văzut ce urs era! Și avea un nas!... zău, Ticușor. Ca un vîrf de lance. Sînt sigur că-l poartă ca armă de atac...

– Ce-i cu ciobanul ăsta? se întrebă Victor. Păcat că n-am putut sta de vorbă cu el.

– Poate-l mai ajungem! interveni Maria.

– Ce să-l ajungem că mergea cu o viteză... Zău că ălălalt alerga ca să-i poată ține pasul. Și numai cît am făcut eu pînă aici, aproape un ceas... Dar ce ne facem fără intrare?

– Să mai răscolim miine din nou coclaurile... spuse Maria. Oare n-o fi fost stricată busola?

– În nici un caz! o asigură Lucia. Eu zic să mai repetăm o dată fraza. Poate că se interpretează în alt fel: "*Săgeata azvîrlită în soare arată intrarea*".

– Inutil, Lucia, spuse Victor. Ce altă interpretare putem să-i dăm? Ce poate să indice cuvântul soare decît răsăritul? Soarele nici nu pătrunde în fundul ăsta de căldare. N-am văzut toată ziua o palmă de lumină.

– Au! Auuuu! răcni Dan de răsunară toate ecourile văii. Toți se repeziră spre el.

– Nu! Nu spun nimic. Numai dacă mă absolviți de masaj...

– Ai înnebunit? Nesuferituie! îl luă din scurt Maria. Ce tot îți bați joc de noi?

– Vreau să vă fac o mărturisire. Azi dimineață mi-am dat seama că sînt un geniu, mai ceva decît Oedip. De aceea v-am forțat la marș. Ca să fac o febră musculară... Am calculat grozav... Pe la 5 mă apucă febra, voi plecați fără mine în explorare. Eu rămîn pe platou cu Țombi. Știam că vine ciobanul...

Pe Lucia o impresiona debitul verbal fără noimă al lui Dan. Îi puse mîna pe frunte:

– Mi se pare că ai febră generală. Precis peste 40 de grade.

– Dacă-i vorba pe-așa, se-nfurie Dan, de ce să nu vă fac eu vouă febră. Aflați, dragii mei, că la ora 6 și 35 de minute precis, pe fundul căldării, o rază de soare s-a odihnit 5 minute.

Niciodată nu văzuse Dan în privirile prietenilor lui mai multă uimire. O uimire care și implora.

– Da! Nesuferiților! se milostivi el. E drept că Țombi a descoperit raza de soare. Dar el nu vă putea anunța descoperirea... Eu sînt eroul! Dacă nu mă duceam pe urmele razei de soare, nu-l auzeam nici pe cioban.

Dan nu greșise. Prietenii lui păreau cuprinși de delir. Se năpustiră asupra lui, îl zgîlțiră, îi răcniră în urechi, pînă ce sărmanul căzu moale în brațele lui Ursu:

– Du-mă, Ursule! M-au nenorocit, mișeii. Un om bolnav... Ursu îl puse pe umăr ca pe un pardesiu.

– Unde-ai văzut soarele? răcni Lucia în urechile lui.

– La tufiș, Ursule! Și mai repede, că în urechi nu-mi mai poți face masaj.

Dan le arată locul precis în care se tăvălise îmbrăcat în raza de soare. Își aruncară toți privirile spre apus. Soarele apăruse, pesemne, printre zimții muntelui. Dar care erau zimții prin care își arătase discul? Dacă nu descopereau direcția razei prin calcule și deducții, trebuiau să mai piardă o zi, adică să pornească spre castel doar a treia zi dimineață.

– Cum era fișia de lumină? îl întrebă Victor pe Dan. Era paralelă cu buza văii, sau venea pieziș?

– Parcă puțintel pieziș, dar nu pot fi sigur.

– Geniu ce ești! îl zgîndări Lucia. Nici atîta lucru n-ai fost în stare să reții. Dar de fapt, Victor, soarele nu s-ar fi putut vedea decît printre zimții cei mai înalți.

– Sau printre cei mai adînci, spuse Victor. Asta-il!

Ursu privea intens spre crestele masivului, trăgînd cu multă finețe o linie imaginară de la zimți pînă la tufiș, apoi invers. Victor și Lucia nu mai priveau spre munte, ci spre ochii lui Ursu. Vlăjganul, după cîteva clipe de cumpănă, spuse cu vocea lui de momente grave:

– Foarte curios! Linia mea merge într-un loc, unde se întîlnesc doi zimți mari, cu doi zimți mici. Uitați-vă și voi! Printr-una din aceste scobituri a trecut discul soarelui cînd a pătruns raza lui pînă la tufiș.

Toți ceilalți căutară linia imaginară de la ei spre zidul uriaș de piatră, dar nu mai reușiră să deosebească contururile crestelor dințate. Înserarea se lăsase brusc, așa cum se întîmplă la munte.

– Mi-am luat toate punctele de reper, îi liniști Ursu. Mîine putem porni cercetările. Chiar dacă mergem spre amîndouă scobiturile, fișia de teren nu va fi prea largă.

– Numai să nu ne pască o nouă eroare, îi avertiză Lucia.

– Nu, Lucia! De astă dată, nu! Logofătul a dat cu cea mai mare precizie și această indicație... Eu sînt de vină că nu i-am căutat înțelesul precis ci un înțeles general: răsăritul. Dacă m-aș fi gîndit la precizia cu care a dat celelalte indicații, n-am fi pierdut o zi...

– Aici nu-s de părerea ta! se supără Lucia. Tot ar fi trebuit să așteptăm pînă la apusul soarelui.

– Da... dar ne-am fi păstrat forțele...

– Atunci ar fi bine să ni le refacem cît mai iute, spuse Lucia. Adică să începem imediat refacerea...

Se supuseră întocmai îndemnului Luciei, aprinseră un mic foc de vară, se strînseră împrejurul lui și ospătară în tăcere subjugați de poezia întunericului, dar și încălziți de emoții și zgîndăriți de neliniști. Iar unul din ei, cel mai mic și poate cel mai grav, amuțise sub amenințarea unor spaime albe.

CAPITOLUL XVI

1

Lumina zorilor o trezi cu blîndețea de toate zilele pe fata în alb. În camera mare cu reflexe și oglinzi timide era răcoare. Prizoniera în alb își înfășură pătura în jurul trupului, scoase de sub pernă caietul și, sprijinindu-l pe genunchi, începu să întoarcă foile, să recitească pagini, frînturi, fraze din jurnalul ei. Simțind-o trează, Philippe veni dintr-un salt lîngă ea, își lipi capul de tălpile sale, apoi își reluă torsul lui monoton.

Fata în alb își destăinuia din nou gîndurile caietului cu scoarțe de piele. Primele fraze le rosti cu voce tare:

– *"Orice speranță s-a destrămat. Cireșarii nu mai pot ajunge la timp, sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni cînd eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puține... foarte puține... Totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbîntat, zguduît de loviturile rele... În aer plutește ceva... Oamenii din jurul meu sînt neliniștiți..."*

Creionul aluneca mai departe pe hîrtie, dar buzele fetei nu mai scoaseră nici un sunet. Într-un tîrziu, creionul îi scăpă din mînă... Ultima frază, prizoniera o rosti din nou cu voce tare:

– *"Am greșit... Eu sînt marea vinovată pentru tot ce s-a întîmplat, pentru tot ce mi s-a întîmplat. Dacă v-aș fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gîndurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe..."*

Sări apoi din pat, respiră adînc de cîteva ori, și, cu Philippe pe urmele ei, părăsi încăperea de marmură ducîndu-și pașii înfrigurați spre izvorul cu apă vie. Stropii reci și bolboroseala lor o trezeau din visuri și-i alungau, ca un descîntec, gîndurile negre, și parcă-i culegeau șoaptele unor speranțe...

– Philippe, dragul meu. Aș vrea să cînt, să dansez pe lespezi de marmură... dar nu simți și tu, Philippe, că au mai rămas foarte puține zile! Eu singură mi-am distrus Philippe visul, cel mai frumos vis, Philippe...

Dar se întoarse într-un suflet în încăperea rece de marmură, își îmbracă cea mai frumoasă rochie albă, o rochie lungă, cu poale largi, vapoase, cu mîneci ca o cascadă de dantelă, și cu dantele pe piept, parcă pentru a-și ascunde primele rotunjimi și zvicnete. Și fața i se îmbujorase și părul îi devenise negru, strălucitor. Își puse deasupra o jachetă largă de lînă, abă ca zăpada. Se plimbă apoi prin încăpere cu pași mici, neauziți, cu mișcări line, alunecînd ca un vis pe lespezile de marmură.

– Nu, Philippe, nu trebuie să fiu veselă! se opuse deodată. N-am voie să fiu veselă. Sînt prea singură. Ar trebui să fiu tristă, să îmbrac o rochie neagră și să plîng. Știi tu, Philippe, cît de bun e plînsul?... Să stai culcată pe pat, în liniște, într-o liniște mare, și să simți cum îți curg lacrimi fierbinți pe obraji... Ar trebui să plîng... să-mi simt lacrimile, Philippe...

Fata în alb închise ochii și încercă să-și adune tristețile... Era singură în castelul ei... cu Philippe cel bun și blînd, dar care nu voia să scoată nici un cuvînt, cu ziduri de marmură rece și implacabilă... cu zile mari de singurătate și monotonie. .. cu aceleași dimineți... cu aceleași amurguri... cu aceleași tăceri pe care nici o trompetă nu le sfișia... prin care nici un alt glas tînăr nu aluneca... iar acum... acum... cu aceste imagini triste... cu ore numărate care își bat secundele ca bătăile unei inimi, și inima e tînără, dar e bolnavă și grăbită... să se ducă unde... unde... unde...?

– Nu, Philippe, nu trebuie să plîng. N-am voie să fiu tristă. Și condamnații la moarte speră pînă în ultima clipă. Și clipele mele încă nu s-au terminat, încă nu mi s-au oprit orele... Sînt grăbite pentru marea întîlnire... pentru marea recepție de la castelul de marmură... De ce să plîngem, Philippe? Poate vom auzi, curînd, zgomot de pași... și glasuri, glasurile pe care le aștept... Ei sînt!... prietenii mei... Fără să-i cunosc, fără să mă cunoscă... sînt cei mai buni prieteni ai mei... să-i așteptăm pînă în ultima clipă... Trebuie să-mi apăr toate visele, dragul meu Philippe.

Fata în alb își reluă plimbarea prin marea încăpere de marmură, mîngiind lespezile cu pași mici, neauziți, alunecînd parcă prin spațiile albe și albastre ale unui vis.

2

În cealaltă încăpere locuită a castelului nu ajunsese însă liniștea din camera fetei în alb. Oamenii erau agitați, posomorîți, se plimbau nervoși de la un capăt la altul al încăperii, își aruncau priviri reci, scrutătoare. Singurul care se străduia să-și ascundă neliniștea și să-și păstreze înfățișarea de toate zilele era omul cu cicatrice. Vocea lui era ca întotdeauna poruncitoare, mișcările stăpînite și sigure, privirile îi luceau ca oțelul.

– Azi nu e voie să se facă nici o mișcare în afara cetății! decretă el.

– Am văzut patrula încă înainte de răsăritul soarelui, îl informă omul cu ochii de viezure.

– Intrarea în cetate e închisă perfect? îl întrebă șeful pe slăbănog.

– Am dezgolit și prăpastia din fața intrării...

– Ați blocat drumul cu bolovani? întrebă din nou șeful.

– Da! răspunseră cei doi într-un glas.

– Și pe dinăuntru? Ați pus și proptelile?

– Da!

– Mă duc să controlez. Rămîneți aici!

Omul cu cicatrice părăsi încăperea. Cel cu ochii de viezure așteptă o clipă să se îndepărteze, apoi se adresa slăbănogului:

– Se stăpînește grozav, dar tot i se simte neliniștea...

– Te cred și eu. Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lui?

– Ție chiar nu ți-e frică deloc, sau te prefaci?

– De ce să-mi fie frică?... Sîntem în siguranță deplină. Nimeni nu poate pătrunde aici.

– Dar pe cealaltă intrare? se înfiora viezurele.

– Nu cred că mai există o intrare. E o legendă.

– Adică nu vrei să ții seama de documentul pe care l-a descifrat fata? Chiar deloc?

– Știi și eu... Zău că pare totul cam nefiresc...

– Și dacă ne pomenim peste noapte cu cine știe ce musafiri în cameră? se cutremură omul cu ochii de viezure.

– Imposibil! încercă celălalt să-l liniștească. Unde ar putea să fie intrarea?

– Eu voi sta totuși mereu cu armele lîngă mine...

Cîteva clipe de tăcere. Apoi slăbănogul se adresa celui cu ochii de viezure:

– Despre fată n-a mai vorbit nimic?

– E foarte minios. Nu știu ce-o să iasă pînă la urmă...

– N-o scapă o clipă din ochi. Oare ce are de gînd cu ea?

– Acum e prea tîrziu... Nu e decît o singură soluție...

– Numai dacă nu și-o schimbă peste noapte gîndul... Acum două zile voia s-o...

– Nu cred că și-l mai schimbă, îl întrerupse viezurele pe slăbănog. Îl forțează împrejurările.

– Ia spune drept! răbufni slăbănogul după o clipă de tăcere. Îți pare rău c-am poposit aici? Parcă te simt altfel...

– Cred și eu... răspunse omul cu ochi de viezure. Dacă n-ar fi fost povestea cu ciobanul, și cu patrula, și cu fata, și atîta nesiguranță... Dar tu?

– Aiureli! Mie-mi pare rău că n-am găsit toată comoara... Am fi uitat totul, sau poate s-ar fi schimbat totul...

– Crezi prea mult în legenda comorii... Eu...

– De ce să nu cred? Intrarea e altă poveste. Dar comoara există. Am și găsit o parte din ea.

Și dacă am avea răgaz, am găsi și restul. Dar e prea mare agitația pe-afară...

– Asta e! Mi-e teamă să nu pătrundă aici...

– Sssst! Vine! șopti slăbănogul.

Se lăsă iarăși tăcere în cameră. Omul cu cicatrice pătrunse înăuntru parcă mai liniștit.

– E în ordine, spuse el. Pe intrarea noastră nu se poate pătrunde în castel. Am adăugat și eu un baraj. Rămîne cealaltă intrare.

– Oare există...! șopti ca pentru sine slăbănogul.

– Există! se hotări omul cu cicatrice. Și trebuie s-o găsim! Și chiar acum vom porni! Luați-vă uneltele!

Își luară lanternele, securile, vergelele de fier, ciocănașele și părăsiră tustrei încăperea în cea mai mare liniște.

Deasupra castelului de marmură parcă pluteau norii unor mari primejdii.

Cireșarii se sculaseră iarăși o dată cu zorii. Ursu, care-și fixase de cu seară puncte de reper, le arătă celorlalți zimții și adînciturile în care soarele putea să rămînă cîteva minute țintă pentru un arcaș al amurgului. Își imagină un triunghi cu virful în locul de popas și cu baza în zimții de cremene din depărtări. Laturile triunghiului imaginar nu se depărtau una de alta mai mult de șaizeci de metri în locul unde putea să ajungă o săgeată bine azvîrlită. Prin urmare, aveau de cercetat o porțiune lungă de o sută și ceva de metri și largă de vreo șaizeci-șaptezeci de metri spre baza terminus. Zona se întindea la dreapta și la stînga unei coame stîlcoase, pe fundurile unor văi prăpăstioase, foarte greu de explorat. Cireșarii se împărțiră iarăși în două grupe. Grupul lui

Victor luă în cercetare valea din stînga coamei, grupul lui Ursu valea din dreapta. Iar Țombi rămînea mai departe Cerber la bagaje.

Victor se înțelese cu Lucia și cu Dan să meargă cam 150 de metri înainte de firul văii, cercetînd toți o singură coastă, iar întoarcerea s-o facă pe cealaltă coastă.

Valea nu se lăsa ușor cutreierată. Deși nu se vedea nici un strop de apă pe fundul ei, tinerii înțeleseseră că era calea de scurgere a unui torent ucigaș și se adaptase întocmai furiei lui. La tot pasul, bolovani uriași rupți din stînci barau trecerea și-i obligau pe cei trei cercetași la eforturi și acrobații grele. Dan, deși se tînguise amarnic, seara, după ce-i făcuse Ursu un masaj zdravăn, începea deja să-i mulțumească din suflet vlăjganului. Nu-i trecuseră chiar de tot durerile și acele de la încheieturi și din mușchi, dar iată că era în stare să înainteze pe drumul acela plin de ură fără să aibă senzația că-și va da la fiecare pas sufletul.

— Ursu m-a salvat! se lăuda el mereu. Fără dușmănia lui mă tăvăleam acum în fața cortului.

— Oare n-ar fi cazul să-ți mai odihnești puținel coardele vocale și să-ți antrenezi ochișorii cu coasta din dreapta? îl înțepă Lucia.

Din fericire, coasta din dreapta era destul de netedă și de pleșuvă pentru a adăposti și a feri de priviri iscoditoare o intrare secretă. Pe alocuri doar cite un brad mai tînăr își ridica trupul semeț spre cer, învingînd parcă legile naturii.

— Și totuși valea e umblată! descoperi Victor. Nu prea îmi vine mie să cred că vom găsi ceva pe-aici.

— Ești sigur că e umblată? întrebă Dan.

— Am zărit cîteva urme care nu pot înșela. Niște ramuri de brad tăiate de secure, cîteva locuri de trecere bătătorite... Am impresia că mergem pe o potecă de piatră destul de umblată.

— Crezi c-am greșit direcția? se interesă Lucia.

— Nu știu ce să-ți răspund... Colindăm o zonă relativă, trasată de Ursu. E adevărat că Ursu e ultimul om care s-ar

putea înșela în privința distanțelor și măsurătorilor. Totul depinde de locul pe care i l-a arătat Dan și de direcția razei.

— I-am arătat chiar locul unde m-am scaldat în soare, se scuză Dan.

— Și i-ai mai spus că raza nu era paralelă cu buza văii, ci cam piezișă, îi aminti Victor. Pe baza acestor spuse ale tale a trasat Ursu zonele.

— Și dac-ați fi văzut voi soarele? întrebă Dan.

— Atunci se schimba povestea... Dar mai întii trebuia să prindem indicația logofătului. După aceea... nu cred că mai era vreo greutate. Dacă logofătul vorbește de *săgeată azvârlită în soare*... cît de limpede pare totul acum!... Înseamnă că soarele se vede o singură dată de la picioarele stîncii de cremene și pentru foarte puțin timp. Tragi cu săgeata în direcția lui și locul unde se oprește săgeata e intrarea tînuită spre castel.

— Foarte ingenios și foarte frumos! recunosc Dan.

— Și foarte precis, și foarte sigur...

— Victor! le întrerupse Lucia convorbirea. Ai văzut despicătura aceea de lîngă brad?

— Prea strîmtă, Lucia. Și pare prea recentă. E mai degrabă o prăbușire de roci, probabil sub acțiunea unui torent puternic.

— Voi nu credeți, reveni imediat Lucia, că am depășit cei 150 metri? Eu am vrut să-mi număr pașii, dar cu atîtea cotituri și ocolișuri mi-am dat seama că-i imposibil sau inutil.

— Să mai mergem puțin, propuse Dan. Un arcaș bun putea să trimită săgeata și mai departe.

Dar nu găsiră nici mai departe ceva care le-ar fi putut sugera o intrare secretă. Coastele din dreapta văii, spălată și netezită cu grijă de ape, nu ispiteau cu nimic privirile. Cînd înțeleseseră că au ajuns prea departe ca să-i mai ajungă săgeata oricărui mare arcaș, făcură cale întoarsă, ațîntindu-și de astă dată privirile pe cealaltă coastă a văii.

— Asta-i și mai necuviincioasă, glumi Dan. De-a dreptul impudică. N-are nimic pe dînsa.

Într-adevăr, noua coastă, mai abruptă și mai înaltă decît prima, era lipsită de orice urmă de vegetație. Parcă fusese rasă cu un brici necruțător. Nici un smoc de iarbă nu se cățăraseră pe peretele stîncos.

— Tare mă bate gîndul că n-o să găsim nici în partea asta intrarea, se înnegura Lucia. Dacă și ceilalți au același noroc...

Ursu propuse un alt plan de explorare: Maria și Tic să cerceteze fundul văii și partea din stînga, iar el, paralel cu cei de jos, partea din dreapta care i se părea mai răutăcioasă și mai arogantă. O bună bucată de drum, Ursu se strecură printre brazi și bălării cu "mîinile în buzunare",

impăcându-se de minune cu micile capricii ale coastei. Și pentru că înaintea prea comod avea timp și grijă să mai dirijeze, din cînd în cînd, și căutările celor doi Florești. Vegetația tînără și timidă precum și blîndețea coastei începeau să-l enerveze. Totul semăna cu o carte prea deschisă și prea ușor de citit: intrarea nu se putea afla în zona aceea.

Tic și Maria mai mult se distrau, jos în vale. Drumul li se părea floare la ureche, obstacolele erau foarte rare iar ciudățeniile nu prea dădeau ghes. Amîndoi erau însă cu ochii în patru; nu pentru că și-ar fi făcut cine știe ce iluzii, mai ales Maria, ci pentru că se supuneau acelei corectitudini atît de comună cireșarilor. Prichindelul era, în sfârșit, optimist. Avea siguranța că de astă dată porniseră pe drumul cel bun. De aceea fluiera neobosit și vesel stîrnind cu trilurile lui curiozitatea păsăruicilor. În curînd va ajunge la castel... se va întîlni cu... Trilul care zbură de pe buzele lui era atît de gingaș și de duios și de înflorat și de sfișietor încît Ursu, auzindu-l în toate nuanțele și parcă descifrîndu-i taina, coborî privirile spre prichindel. Acel tril suav a fost salvarea ciufuliciului cu păr de aur și ochi iarăși calzi.

Un rîs mare, aproape cît Țombi, urmărise cu alunecări neauzite bucuria blondă care fluiera și setea de sînge îl îndemnă să atace. Ursu îl zări tocmai cînd se pregătea să sară spre gîtul lui Tic. Vlăjganul știa ce înseamnă mușcătura fulgerătoare a unui rîs. Carotida despîcată... Moartea... Rîsul era la cîțiva metri în spatele prichindelului. Maria era la cîțiva metri înaintea lui. Cam în dreptul ei era și Ursu, dar sus pe coasta de piatră, la vreo cinci metri înălțime: Maria tocmai întorsese capul să-i spună ceva lui Ursu. Îl văzu sărînd în gol.

Ursu nu mai avusese vreme să-l anunțe pe Tic și să-și calculeze saltul ci acționase instantaneu. Și el și rîsul sărîră în aceeași clipă. Saltul lui Ursu fu mai lung. Cele două corpuri se întîlniră în aer. Ursu avea mîinile pregătite. Rîsul nu-și mai putea opri săritura. Se izbi de pieptul lui Ursu, dar în aceeași clipită degetele de oțel ale vlăjganului îi prinseră gîtul. Laba rîsului se înfipse în buza lui Ursu, dar sufocarea și moartea i-o prefăcură în cîrpă. Vlăjganul strîngea gîtul sălbăticiunii ca-ntr-o menghină. Cînd Ursu atinse pămîntul în locul pe care și-l fixase, rîsul atîrna ca o zdreanță în mîinile lui. Roti de cîteva ori animalul amețit apoi îl azvîrli cu toată puterea într-un bolovan uriaș. Acolo rămase, acolo îl găsiră corbii uimiți de moartea misterioasă și neașteptată a celui mai feroce tiran al pădurii.

Tic și Maria asistaseră neputincioși la ciocnirea ucigașă dintre cele două ființe. Nici unul nu știa ce se întimplase. Totul se petrecuse atît de fulgerător, încît nu văzuseră încotro își îndreptase rîsul atacul. De aceea Tic se apucă să-l mustre pe Ursu:

— De ce l-ai omorît? Era atît de frumos!

Și rămase foarte mirat cînd Ursu îi înconjură umerii și cînd simți degetele uriașe plimbîndu-i-se prin păr.

Vlăjganul nici nu voia să se gîndească la ce s-ar fi întimplat dacă ar fi întîrziat numai o fracțiune de secundă... Începu să tremure.

— Ursule! țipă Maria. Ești rănit!

Din buza lui Ursu se prelingea un firicel de sînge.

— Nu-i nimic! Mi-am mușcat limba.

Se șterse cu dosul plamei și supse adînc sîngele care-i năvălea prin cele cîteva găuri făcute de ghearele rîsului în buză. Se întoarse, scuipă de cîteva ori, apoi se uită la prichindelul care privea cu milă ucigașul ucis și atunci îi trecu prin minte că-i iubește pe toți cireșarii atît de mult încît și-ar da oricînd viața pentru a-i salva. Dar erau printre ei două ființe, pentru care... pentru care... Nu găsi nimic comparabil, numai sfișieri și neant.

— Gata! își învinse Ursu slăbiciunea cu clocote. Reluăm cercetările.

Valea pe care mergeau cei trei cercetași își schimbă brusc aspectul. Peretele, pînă atunci blînd și accesibil al coamei de piatră, deveni dintr-o dată înalt și abrupt. Părea imposibil de escaladat. Ursu se văzu nevoit să-și pună în joc toate virtuțile sale de acrobat pentru a ajunge pe muchia crestei. Muchia era însă atît de subțire și de jur împrejur atîta gol că Ursu își menținu cu greutate echilibrul. Înainta greu, în patru labe, uneori susținîndu-se numai în mușchii brațelor, alteori făcînd adevărate salturi mortale și răsuciri sinucigașe pentru a depăși crăpături și prăpăstii înspăimîntătoare. După vreo 30 de metri de chin și demență întîlni, în sfîrșit, un platou strîmt în formă de romb alungit pe care se trînti parcă aruncat de altcineva. Era mort. Abia după un timp izbuti să-și vină în fire și să se uite în jur. În stînga, jos, în fundul văii, reapăruseră, chiar în dreptul lui: Tic și Maria. Din dreapta, tot pe fundul văii, veneau spre el, fără să-l observe, Victor, Lucia și Dan.

— Hei! strigă Ursu. Ați descoperit ceva?

Dar înainte de a termina întrebarea, ochii lui Ursu fixară un punct anumit din mijlocul micului platou. Își zgîi ochii cîteva clipe acolo, apoi își căută prietenii. Toți îl observaseră.

— Imposibil să descoperiți ceva acolo! Uitați-vă toți la ceas.

– Iar vrei să te sinucizi?! strigă Lucia minioasă.
– 8 și 3 minute! răcni Dan.
– Și patru minute! auzi Ursu vocea lui Victor.
– Și patru minute! repetă ca un ecou Maria.
– La ora 8 și 4 minute, anunță Ursu, cireșarii au ajuns la intrarea Castelului. Aduceți iute bagajele și frînghiile. E loc pentru toți, aici, pe platou.

5

Exact în mijlocul platoului pe care se oprise, după acea cumplită trecere prin infern, Ursu zărise o crăpătură mică în formă de romb. Marginile crăpăturii erau atât de drepte și forma de romb atât de perfectă încât tînărul nu mai avea îndoieli. Ori era o gaură făcută de mînă omului, ori era desăvîrșită de om. La altceva nu se gîndi pentru că nu voia să se bucure singur de descoperirea făcută. Așteptă sosirea celorlalți cireșari fără măcar să se mai uite la rombul săpat în stîncă, prinse frînghia pe care Victor i-o aruncă, apoi își trase prietenii, unul cite unul, sus, pe platou, lîngă el. Întîi Tic, care se agătase prin salt, ca un ris, de funia coborîtă de Ursu, apoi Maria, apoi Lucia, apoi Dan și pe urmă Victor.

– Dă, doamne, să nu-i fi urcat aici degeaba! îi întîmpină Ursu. Eu unul cred că gaura asta e intrarea!

Cu mare prudență sau poate cu mare emoție, cireșarii pășiră ca într-un ritual spre rombul din mijlocul platoului. Nu era nici un pic de vegetație pe platou: Gaura se deschidea întunecoasă și înfricoșătoare. Ursu se aplecă și privi în adînc. Profunzimea crăpăturii sărea în ochi.

– Un puț adînc, spuse Ursu, șlefuit de mîna omului. Dați-mi o lanternă.

Cu ajutorul lanternei Ursu reuși să vadă în pereții drepecți ai puțului mînere de fier alcătuit din o scară care ducea spre profunzimi. Ceru apoi o piatră pe care o aruncă numai în clipa cînd își apropie urechea de gura puțului. Numără în gînd pînă ce auzi un plescăit.

– Cam la 30 de metri adîncime e apă, anunță vlăjganul. E cazul să încep coborîrea.

Victor și Lucia îl legară cu frînghiile de mijloc și stabiliră un cod obligatoriu de semnale convenționale. Apoi Ursu începu coborîrea. Mînerile solide de fier infipte în zidul de piatră duceau pînă la suprafața apei. Băgă mîna în apă și căută. Cînd apa îi ajunse pînă la cot, degetele lui întîlniră alt inel. Oare scara continua mult în jos? Atunci intrarea?... Dar dacă fusese acoperită de apa ploilor și zăpezilor?... Imposibil... Ploi și zăpezi au existat întotdeauna... prin urmare intrarea nu putea fi sub nivelul apei, ci mai sus, unde n-o putea ajunge apa.

Ursu începu să urce căutînd cu lanterna o scobitură sau o crăpătură în pereții puțului. O descoperi la vreo cincisprezece metri mai sus, adică la jumătatea drumului, în zidul din fața mînerelor de fier. Crăpătura se deosebea greu pentru că era piezișă, nu se căsca direct în zid. La prima vedere putea fi luată drept o pată sau o umbră lunguiață. Deși era foarte îngustă, Ursu reuși să se strecoare prin ea, făcu un pas, al doilea pas, văzu crăpătura lărgindu-se, transformîndu-se într-un coridor subteran, mai văzu o despîcătură în dreapta, care parcă tăia zidul în sus. Făcu al treilea pas pe coridorul subteran și în aceeași clipă simți ceva mișcător, nesigur, sub tăpli. Instinctiv și fulgerător se dădu înapoi. Exact la timp. Un bolovan mare, colțuros se prăbuși cu zgomot asurzitor la picioarele lui. Bolovanul era destinat să zdrobească țeasta musafirului nepoftit. Deși fusese la un pas de moarte, Ursu scoase o exclamație de bucurie. Căpătase certitudinea! Se afla pe drumul spre castel.

Nu spunea iscusitul logofăt la sfîrșitul ingeniosului său document: și se *va feri de primejdii la fiece poartă? Iată* că ajunsese la prima poartă a Castelului celor două cruci!

Revăzînd în memorie textul vechi, Ursu își mai aminti o indicație: *Pogoară și urcă la fel, apoi drept duce*. Așa îndemna logofătul după ce săgeata va găsi intrarea. Deci drumul pe care apucase el nu era drumul cel bun. Era o capcană, anume pusă pentru a-l amuți pe vecie pe cel care nu cunoștea întocmai taina. Adevăratul drum nu putea fi decît prin scobitura din dreapta care ducea sus... Nu stătu mult timp pe gînduri. Își scoase iarăși, ca la Vulturești, frînghia din jurul trunchiului și porni, tîrîndu-și pașii de pardoseala de piatră, prin cotlonul suitor din dreapta. Dar numai după cîțiva metri se opri îngrozit. Se afla pe o platformă de piatră suspendată. De jur-împrejur numai gol. Platforma era ca o trambulină deasupra unei prăpăstii. Piatra pe care o lăsă să-i cadă din mînă întoarse raza lanternei și nu departe de intrarea în scobitură zări o scară de fier, soră geamănă cu cea pe care călcase în puț. Aceleași mînere, aceleași distanțe. Scara urca parcă spre creasta platoului, dar nu drept ci cu o ușoară înclinație. Era și mai limpede! Drumul subteran ducea spre munți prin coama de piatră pe care o escaladase el. Ca să se convingă de tot, se cațără pe mînerile de fier, și după vreo zece, doisprezece metri se pomeni într-o încăpere largă, la capătul căreia se deschidea un gang. Încăperea era mobilată cu bănci de piatră, cioplite rudimentar chiar în perețele stîncii. Își imaginează o veche cameră de așteptare...

Ursu nu mai pierdu timpul. Făcu cale întoarsă evitînd cu ușurință primejdiile, își prinse din nou frînghia de mijloc și urcă la suprafață. Cireșarii îl așteptau tremurînd toți de nerăbdare și emoție. Îi puse repede la curent cu descoperirile de sub pămînt și făcu o schiță foarte precisă a intrării, însemnînd locurile primejdioase, obstacolele posibile, și indicînd aproape la centimetru distanțele. Era un moment mare, era liniște, se auzea numai vocea lui Ursu care cerea ca Victor să ia imediat conducerea expediției, iar lui să i se încredințeze ariergarda. Vlăjganul știa cel mai bine cită vitejie, cită dăruire față de grup, cită răspundere și cită siguranță și decizie se ascundeau sub înfățișarea modestă, uneori timidă, alteori însuflețită a cireșarului pe care-l propusese conducător. Nu era unanimitate, ci bucurie, o bucurie mută care urca din adîncimi. Cireșarii porneau spre Castel!

Indicațiile lui Ursu, foarte precise, îi ajutară pe tinerii cutezători să ajungă în camera de așteptare fără să se întîmple vreun incident. Victor, la gura puțului, și Ursu, la intrarea de la mijlocul puțului, supraveghează coborîrea fiecăruia folosin-du-se de un sistem dublu de frînghii care înlătura orice primejdie posibilă. Și pentru că Victor avea oroare de întîmplarea rea îi ceruse lui Ursu să conducă pe fiecare în camera de așteptare. Ultimul coborise el, cu ultimele bagaje.

Imediat ce apărură în încăperea largă, de piatră, Victor ceru să se aprindă toate lanternele. Lumina puternică, orbitoare, îi familiariza cu toate ungherele încăperii. După cîteva minute de cercetare Victor stînsese lanterna iar ceilalți îi urmau exemplul.

— Avem baterii de rezervă? întrebă el.

— Cred că mai avem... douăsprezece bucăți, răspunse Lucia. Cîte un schimb de fiecare lanternă.

Lanternele vinătorești înghițeau în corpul lor cîte două baterii mari, rotunde.

— Ți-e teamă că nu ne ajung? se interesă Dan.

— Nu pot să-mi dau seama cît ține tunelul subteran, răspunse Victor. S-ar putea să fie foarte lung. Mă bate gîndul că tunelul sfredelește munții. În altă parte nu poate să fie castelul decît dincolo de munți.

— Aoleu! se înfioră Dan. Dar cine dracu' l-a făcut atît de lung? Cine? Cum?

— Apa, dragul meu, îl lămuri Lucia. Amintește-ți de Peștera Neagră. Tunelul nu e altceva decît albia unui pîrîu subteran. Cineva l-a secat sus, la izvor și l-a transformat în cale de comunicație. Asta-i tot misterul.

— Asta-i tot misterul! repetă Victor foarte rar, aproape silabisind. Ai avut dreptate, Lucia, cînd ai spus că drumul spre castel nu poate merge decît printr-o vale, prin albia unui rîu. Numai că nu ne-am gîndit nici o clipă la o albie subterană.

— Cum a putut pătrunde pe-aici fata în alb? întrebă Tic. De unde a aflat ea despre această intrare? Nu mai înțeleg...

— Pe intrarea asta n-a pătruns nimeni, probabil de sute de ani, spuse Victor. Nu e nici o urmă recentă de trecere. Nu pe aici a trecut fata în alb.

— E absolut sigur! întări Victor. Mai este o intrare, descoperită, cred, tot în ultima vreme. Pe acolo a pătruns fata în alb în castel. Cine a putut oare să descopere intrarea aceea? Și ce de se ține ascuns secretul? E destul de ciudată toată povestea... Ar fi o explicație...

— Care? sări Tic, nerăbdător.

— Încă nu sînt sigur. Doar o bănuială, Ticușor. Dacă se adeverește... Poate că o să ne lămurim mai bine pe drum. Să fim cu ochii în patru!

Ultimele vorbe ale lui Victor erau un semnal de plecare. Cireșarii se pregătiră, își verificară lanternele, se ridicară de pe bănci. Erau gata! Șirul se alcătui de la sine. După Victor veneau Tic și Țombi, cuminte nevoie mare, probabil sub povara unor amintiri mai vechi, în urma lor Maria, apoi Dan și după Dan, Lucia. La urmă Ursu cu un rucsac uriaș în spate.

Victor pătrunse în coridorul subteran alungînd raza lanternei drept în față. Coridorul era drept, destul de înalt și nu prea strîmt. Puteau merge prin el fără să se inconvoaie și fără să-și strîngă umerii.

Singurul lucru cu care se împăcau mai greu cireșarii era curentul din tunel, un curent rece și foarte îndărătnic. Înaintau împotriva lui, cu pași apăsați, cu gîndurile încordate. După o vreme, un zgomot neobișnuit ajunsese la urechile celor șase cavaleri ai eliberării.

— Parc-ar fi o futună undeva în apropiere, spuse Victor.

— Sau o cascadă! se înfioră Maria.

După cîteva minute de mers zgomotul deveni mai distinct. Părea un șuierat metalic, ascuțit, uneori asurzitor, scos parcă de gura unui monstru.

— Atențiune! rosti Victor. Cred că se apropie o ușă... nu! O poartă! își aminti el. Asta trebuie să fie cauza zgomotului...

Într-adevăr, după alte cîteva minute de mers, raza lanternei se izbi de o poartă de metal, spartă la mijloc, care bara drumul. Șuieratul era produs de năvala aerului prin gaura din mijlocul

portii. Oare fusese anume pregătit monstrul de metal pentru a înspăimînta nepoștii? Era una din primejdii, de astă dată psihologice, de care amintea logofătul?

– Să ne ferim de primejdii la fiecare poartă! avertiză inutil Lucia.

Ursu veni imediat lângă Victor. Își scoase bastonul și împinse. Dar ușa nici nu se clinti.

– Să fie încuiată? întrebă Ursu.

– Nu cred! răspunse Victor. Atunci logofătul n-ar cere să ne ferim de primejdii. E numai închisă, așa îmi inchipui eu, și dacă e încuiată într-un fel, e încuiată de curentul de aer.

– Să forțăm! propuse vlăjganul.

– Dar cu grijă, Ursule! Cine știe ce e dincolo de poartă... Ursu nu împinse ușa nici cu bățul nici cu umărul. Își propti spatele în zid și-și repezi talpa piciorului în ușă. Ușa se crăpă, se deschise aproape mîna la jumătate, dar curentul o repezi cu zgomot la loc. Victor avu inspirația să țină lanterna aprinsă și să-i strecoare raza prin deschizătura de-o clipă. Văzuse tunelul, prelungindu-se, la fel de drept, dar parcă mai zărise, chiar sub pagul ușii și o idee mai departe, căscîndu-se un gol.

– Victor! spuse vlăjganul. Eu o să bag cițiva draci în ușă ca s-o deschid, iar tu să privești cu atenție prin deschizătură. Aprindeți toți lanternele!

Toți erau cu lanternele aprinse în spatele lui Ursu. Vlăjganul își încorda mușchii și începu să împingă ușa. Deschizătura se mărea mereu. Cireșarii descoperiră capcana. De la pragul ușii pe o distanță de vreo doi metri, tunelul nu avea podea...

– Ursule, mai poți ține deschisă ușa cîteva secunde? întrebă Victor.

– Și mai mult! ! răspunse vlăjganul, opintindu-se din răsuputeri. Victor nu mai ezită. Fără să spună un cuvînt celorlalți își făcu vînt și sări prin deschizătură. Ajunse cu bine dincolo înainte ca prietenii lui să-și revină din uimire. Aprinse lanterna și găsi lângă minierul interior al ușii alt minier în zid. Prinse iute cu o funie minierul ușii, trecu funia prin celălalt minier și începu să tragă. Cînd ușa de lipi de zid innodă funia. Intrarea era liberă. Scăpat de povară, Ursu își reveni din amețală. Îndreptă în același timp cu Victor lumina lanternei în jos. Golul nu era prea adînc. Doar vreo cinci, șase metri. Dar din fundul gropii țîșneau în sus vîrfuri ascuțite: arme și pietre. Deși unele erau ruginite și altele tocite, ar fi străpuns încă ușor orice corp prăbușit în capcană.

– Brr! se îngrozi Maria. Dar cruzi mai erau castelanii. Nu-ți lăsau nici o șansă de scăpare. Noi cum trecem?

Tic nu mai așteptă nici o invitație. Sări ca o pisică dincolo. Țombi imediat după el. Trecu și Ursu în partea cealaltă pentru a preîntîmpina vreo săritură neizbutită. Sări și Lucia, apoi Maria... Rămase Dan căruia în viața lui nu-i izbutise o săritură mai lungă de un metru, și pe care nu atît sulițele din fundul gropii, cît mușchii și încheieturile picioarelor, pline de alte suliți, îi obligau să fie nehotărît.

– N-aveți ce face! glumi el cam incurcat. Trebuie să ne despărțim. Nu văd cum s-ar putea înjgheba o punte...

– Cel mai simplu lucru! îi răspunse Ursu. Victor aruncă-i o frînghie.

Celălți nu bănuiau ce urmărește Ursu. Vlăjganul își propi picioarele pe gura micii prăpăștii apoi își lăsă trupul în cădere. Mîinile lui prinseră muchia cealaltă a gropii. Trupul cobori încet sprijinit în mîini și în picioare pînă ce atinse o poziție perfect orizontală. Puntea era gata!

– Treci mai repede! răcni Victor la Dan, care privea cu ochi increduli toată scena. Bolnavul se dezmetici, puse repede piciorul pe ceafa lui Ursu și ținîndu-se cu mîinile de frînghia aruncată de Victor își păstră echilibrul pînă ajunse în partea cealaltă. Acolo se lăsă moale în brațele lui Victor.

– Dacă n-ai fi răcnit la mine, n-aș fi participat niciodată la un asemenea asasinat. Ești un monstru! Și tu și celălalt!

Ursu apăruse lângă el și deși nu i se vedea fața, toți înțeleseseră că-i vesel:

– Iar tu ești ușor ca un fulg. Nici nu te-am simțit. Cînd ai slăbit?

– În timp ce treceam, se răzbună Dan în felul lui.

Într-adevăr, pentru Ursu puntea aceea vie fusese un fleac. Victor desfăcu frînghia și ușa se închise cu zgomot.

– Pornim!

Tunelul părea fără de sfîrșit. Nici o geană de lumină nu se vedea în întuneric. Nimic nu prevestea apropierea celui alt capăt. Curentul de aer continua să fie rece și răscolitor. Cireșarii îl înfruntau senini. Pentru că nu mergeau pe apă, ca altădată, cu gheare de foc în urma lor, mergeu pe drum tare, de piatră, spre un castel alb, de marmură, care-i atrăgea ca un magnet cu enigmatice și fiorii lui necunoscuți. Mai ales pe cel mai tînăr dintre ei, un băiat cîrn și blond, cu ochi sticloși și cu inima încălzită de apropierea unei revederi.

În cîteva locuri tunelul se bifurca. Victor înainta cu precauție pe unul din brațe, și se pomeni la marginea unei prăpăștii hidoase. "Pogoară și urcă apoi drept duce" scrisese iscusitul logofăt în

vechiul document. N-aveau voie să se abată de la drumul drept. Se întoarse, și cavalerii luminii își continuară drumul drept înainte. O altă poartă, asemănătoare cu prima, se ivi în raza lanternelor. Ce mare primejdie se afla oare îndărătul ei? Dacă nu i-ar fi avertizat milostivul logofăt...

Abia împinse Victor ușa cu piciorul că o avalanșă de bolovani se prăbuși în cealaltă parte a coridorului subteran. Când totul se liniști, Victor deschise din nou ușa. Chiar sub pragul ei se afla o groapă aproape umplută cu bolovani. O capcană dublă cum fusese și prima. Pentru cel care ar fi căzut acolo, groapa devenea mormint.

După ce trecură cu bine obstacolul, tinerii descoperiră și mecanismul care elibera avalanșa. Bolovanii se aflau într-o scobitură deasupra ușii. Unul din ei se sprijinea pe o platformă de metal. Deschiderea ușii îndepărta platforma și bolovanul de la bază se rostogolea, atrăgând după el ceilalți bolovani. Avalanșa!...

— Capcana asta e un fel de document sigilat, spuse Victor. Nimeni n-a mai trecut pe-aici de multă vreme. Nici măcar cineva care cunoștea tainele castelului. La prima poartă capcana putea fi deci evitată ca și prăbușirea bolovanului, dar oricine și de oriunde ar fi deschis poarta, bolovanii trebuiau să cadă. Ultimul om care a trecut pe aici a intrat, nu a ieșit...

— Oare prin ce secol s-a plimbat pe-aici ultimul castelan? visă Maria. Și cum era îmbrăcat?

— Ca să aflăm, o trezi Dan, trebuie să ajungem întâi la castel! Zău...

Și cireșarii porniră din nou prin gangul întunecos care părea că nu se mai sfirșește.

6

Fata în alb iscodea prin ușa întredeschisă a camerei sale ceea ce se petrecea în curtea interioară a castelului. Cei trei oameni se plimbau neliniștiți de la un capăt la altul al curții. Omul cu cicatrice fuma țigară după țigară. El era singurul care vorbea. Gesticula și își strângea pumnii, parcă își revărsa furia asupra cuiva. Când trecură pe lângă ușă, fata în alb izbuti să-i fure câteva cuvinte.

...,fir-ar să fie!... Tocmai acum când avem mai multă nevoie... când am fi descoperit în mod sigur..."

Mai mult nu auzi. Pașii se îndepărtaseră. Se așeză iarăși la pândă. Omul cu cicatrice gesticula. Ceilalți doi nu scoteau nici un cuvânt. Îl ascultau și-l aprobau uneori cu mișcări din cap.

La un moment dat se opriră toți trei lângă zidul cu crenelurile. Omul cu cicatrice părea că-i spune ceva grav celui cu ochii de viezure. Mîna lui indica sinuozitățile scării care ducea la crenelurile, apoi izbea aerul cu putere. Cel cu ochii de viezure își înclină capul, ba chiar spuse câteva cuvinte. Imediat i se alătură și slăbănogul.

— Ssst Philippe... Tăcere! șopti fata în alb. Uită-te pe furiș. Trebuie să se fi întîmplat ceva grav...

Omul cu ochii de viezure începu să escaladeze zidul. Se vedea de la primele mișcări că nu este obișnuit cu asemenea îndeletniciri. Urcușul era un chin pentru el. Prizoniera asista la un spectacol de acrobație comică și abia își stăpinea risul. Mîinile, picioarele și trupul erau mereu în conflict, transformînd ascensiunea viezurelui într-o scenă caraghioasă grotescă, dar și primejdioasă, pentru că în apropierea crenelurilor, o mișcare bruscă îl dezechilibra, lăsîndu-l câteva clipe agățat într-o singură mînă. Când ajunse în vîrf, omul cu ochii de viezure se culcă mai întâi pe spate și răsufli adînc și prelungit: parcă se aprovizionă cu aer. Încerca să-și refacă puterile și mai ales să-și alunge spaimile.

În sfirșit se ridică în genunchi, își făcu semnul crucii și începu să înainteze, în brînci, pe marginea zidului. Ajuns într-una din despărțituri, le adresă un semn cu mîna celor de jos, apoi se așeză în spatele unei piramide de piatră, în rol evident de iscoadă.

Omul cu cicatrice îi mai spuse câteva vorbe, apoi îl părăsi îndreptîndu-se, urmat de slăbănog, spre izvorul de la celălalt capăt al curții. După ce cercetă cu atenție zidul din spatele izvorului și schimbă câteva cuvinte cu slăbănogul își întoarse brusc privirile spre ușa secretă dîndărătul căreia îl spiona fata în alb.

Prizoniera tresări. Avea impresia că privirile li se întîlniseră. Închise fără zgomot ușa și se retrase pe pat împreună cu Philippe.

Clipele treceau încet. Ușa însă nu se deschise. După o așteptare lungă și plină de emoție, fata coborî din pat și se duse în vîrfurile picioarelor spre ușa secretă. Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nimic. Așteptă câteva minute într-o încremenire de piatră, apoi își ridică mîinile spre crăpătura ușii. Prinse cu degetele marginea și trase ușor. Ușa nu se mișcă. Trase mai tare. Nimic... Zmuci cu toată puterea... ușa rămînea imobilă.

— Ne-au închis! țipă fata în alb.

Și alergă spre ușa grea de metal din mijlocul peretelui de marmură. Ca întodeauna, și de astă dată, era încuiată. Alte câteva minute de împietrire. Apoi își îndreptă cu o mișcare energetică trupul. Luă o atitudine nepăsătoare, aristocratică, începu să se plimbe cu mers lin, elegant. Dar pe obraji i se prelingeau lacrimi mari, calde...

7

Cireșarii mergeu înainte prin tunelul întunecos. Nici o poartă nu li se mai ivise în cale. Undeva, tunelul se înălța cu câteva trepte. Victor le numără. Erau șapte în total. Puse piciorul pe prima treaptă, dar imediat și-l retrase. Oare aceste trepte nu constituiau și ele o poartă? Fără indoială că da. Ciocâni cu bastonul de alpinist în prima treaptă. Zgomot dur, greu. A doua la fel. A treia la fel. A patra suna altfel. La fel și a cincea. Și a șasea. Ultima sună din nou dur, înfundat. Deosebirea de zgomote nu putea fi întâmplătoare.

— O nouă capcană? întrebă Tic.

În loc de răspuns, Victor izbi cu călciiul în treapta a patra. Simți cum călciiul i se duce în gol și chiar se formă un gol în locul celor trei trepte, care-și trădaseră menirea la ciocăniturile lui.

Gaura pe care o dezveliră treptele prăbușite era profundă. O adevărată prăpastie. Ca și celelalte capcane era o condamnare sigură la moarte!

— Brrr! Ce cumplit! se înfiora Victor. Castelul era atât de bine tăinut că nu mai avea nevoie de paznici. Dacă vreun oștean indiscret sau vreun călător oarecare găsea intrarea și voia să pătrundă taina, aici îi rămâneau oasele. Chiar dacă ar fi scăpat de prima capcană, cred că atîta spaimă i-ar fi intrat în oase, că nu știa cum să se mai întoarcă afară. Nu-i mai ardea lui de taine.

— Gaura nu e largă, anunță Ursu. Se poate sări ușor.

Cu toate acestea, vlăjganul se postă deasupra deschizăturii, gata să intervină la orice mișcare greșită, și pentru a da o mână de ajutor fetelor și lui Dan.

Gangul continua tot în linie dreaptă. Dar undeva în fund se zărea parcă o gaură mică albastră. Cireșarii își iuțiră pașii, increzători în indicațiile fără greș ale logofătului de divan Cristache Zogreanu. Pata aceea albastră se apropia văzînd cu ochii. Era capătul tunelului. Ursu ieși înaintea lui Victor afară, îl împinsese obiceiuul său de a face recunoașteri rapide. Din fericire se grăbise. De aceea, lovitura, în loc s-o primească în cap sau în gît, o primi în rucsac. Surprins se întoarse înapoi, tocmai pentru a mai apuca să vadă căderea unei săbii uriașe, mîncate de rugină. După câteva sute de ani poate că lama ei nu mai era în stare să taie. Cîndva însă, căderea ei ar fi despărțit capul de trunchi într-o clipită.

Pățania lui Ursu cu deznădămîntul ei comic aduse buna dispoziție în rîndurile cireșarilor.

— Dacă ne ne-am gîndit că ieșirea e o poartă! spuse Victor, jumătate vesel, jumătate serios. Și era doar la mîntea oricui... Oare cit de lung să fie tunelul?

— 11349! răsufli Lucia.

Ceilalți o priviră uimiți. Numai Ursu o luă în serios:

— Nu se poate. Nu are mai mult de 8 kilometri...

— 11349 de pași! trăsni Lucia.

— Ești nebună? se zgîi Maria la ea. Nu cumva ai numărat?

— Ce să fac? Mi s-a părut atât de stupidă pâlăvrăgala voastră încît m-am gîndit că-i mai bine să fac o treabă utilă. Mi-am numărat pașii. Vă rog deci să mă iertați că n-am participat la discuție. 11349 de pași ori... ori 70 de centimetri... Cît face, Ursule?

— Șapte mii nouă sute și vreo cincizeci de metri... Numai o clipă... Exact: 7944 de metri. Aproape 8 kilometri.

— Uff! Răssanta Lucia!! o blagoslovi Dan. N-ai învățat nimic din toate plimbările noastre. De ce te apuci să calculezi distanțele dacă-l ai pe Ursu lîngă tine? Cînd o să te lecuiești?

Cireșarii ieșiră cu totul la lumină. Mai urcară câteva trepte apoi se pomeniră pe un platou stîncos, așezat la capătul unei coame cu pereți abrupti, prăpăstioși, care atingeau pămîntul la sute de metri mai jos. Coama ducea spre o îngrămădire uriașă de stînci ascuțite. Se aflau într-un fund de căldare, înconjurați din toate părțile de munți uriași, inaccesibili, mai degrabă într-un fund de prăpastie pe unde nu cutezau decît vulturii. În mijlocul platoului suspendat se înălța îngrămădirea aceea de stînci semețe, ascuțite, amenințătoare...

— Cetatea Vulturilor! rosti prichindelul cu toată emoția lumii în priviri.

Și chiar în clipa cînd Tic o numi, insula de piatră din mijlocul prăpastiei se transformă în fața privirilor avertizate într-o fantastică și inexpugnabilă cetate naturală. Și tot atunci, din seninul cerului, un vultur începu să plutească deasupra înfricoșătoarelor stînci, ca pecetea regăsită a unor secole trecute.

Era vremea prînzului. Uriașa vîgăună se umpluse de soare. Cineva aminti de odihnă. Altcineva, cu ochi și cozi negre, se rugă de toți ceilalți să nu se oprească pînă la intrarea în cetate,

la poarta Castelului.

Creasta pe care porniră cireșarii era lărgită de mîna omului și forma o adevărată punte de legătură între tunel și cetate. Aproape trei kilometri ținu drumul de piatră și soare pînă cînd ajunseră la porțile Cetății. Îngrămădirea se stînci era despăcată drept în mijloc. Acea despărțitură falnică trebuia să fie poarta de intrare în cetate. Dar nu se vedea nicăieri un castel, nici o coloană, nici o arcadă, nici o revărsare de eleganță și fast domnesc. Totul era tăcut și brutal și sălbatic, așa cum hotărîse natura.

Cireșarii se opriră pe un platou îngust, își lepădară bagajele, și cu umerii liberi ca niște aripi, cu privirile limpezi și purificate de atîta cer, stăteau în fața cetății gîndindu-se nu la o năvală zgomotoasă și haotică, ci la un marș senin, cum se potrivea unor cercetători.

– Întîi un popas pentru refacerea forțelor, pentru aranjarea ținutei... spuse Lucia.

– Apoi ne facem intrarea triumfală în cetate!... se bucură Dan.

– Poate că vom găsi și castelul... Își destăinuî Maria visul și dorința.

De departe, se auziră cîteva bubuituri infundate ca niște salve de salut. Tinerii însă nu le așteptau. Oare ce însemnau acele bubuituri? În locul veseliei se urca încet, încet în sufletele lor neliniștea.

CAPITOLUL XVII

1

Soarele trecuse de zenit. Razele grele, pline de aur, incendiau cetatea mută. Cireșarii porniseră în marș triumfal spre poarta cetății. Truda, și chinul, și emoțiile, și încleștările, și visele lor erau răsplătite. Pătrundeau, după veacuri de liniște netulburată, în cea mai tainică și mai ascunsă cetate dintre toate cetățile țării.

Nici un glas însă nu-i întîmpină, nici o trompetă speriată nu anunță temerara lor apariție. Nici un cavaler îmbrăcat în haine de epocă nu-și duse mîna dreaptă la piept, pentru a face plecăciunea și chemarea cuvenită: "Sosesc excelențele lor... Cireșarii..." Și totuși, tinerii pătrundeau pe poarta cea mare a cetății, își purtau pașii înfiorați pe lespezi de granit, treceau printre coloane și arcade naturale de piatră. Înaintau spre intrarea castelului. Două stînci își apropiau crestele, parcă atingîndu-și-le, alcătuiind o poartă ciudată, ca un triunghi isoscel. Abia cînd trecură parapetul invizibil al porții de cremene, ochii lor întîlniră primele străluciri ale castelului.

Ajunseseră într-un uriaș amfiteatru descoperit, cu pereții rotunzi căptușiți în marmură. Podeaua amfiteatrului pardosită cu lespezi de granit era tăiată în mijloc de un drum îngust bătut din plăci albe de marmură. Drumul alb și strălucitor lega poarta triunghiulară de cremene de altă poartă care se zărea ca o arcadă de gheață sclipitoare, ca o provocare și o răzvrătire a naturii. Intrarea în castel! Capetele ascuțite ale stîncilor nu lăsau să se vadă turnurile și cupolele castelului. Dar în sufletele cuceritorilor nu mai era loc pentru îndoieli și spaime. Erau atît de siguri că se află în vechea curte domnească în care se adăpostiseră în vremuri de cumplită bejenie, familia domnească și averile țării!

De-a lungul zidurilor rotunde se ridicau din loc în loc cuburi de piatră folosite cîndva ca jețuri și bănci de către castelani. Două havuzuri secate găureau podeaua de cremene, la dreapta și la stînga punții de marmură. Lîngă unul din

bazine încremenise de veacuri o amforă veche, sveltă și intactă, acoperită cu lac negru și incrustații albe.

Privirile cireșarilor alergau uimite prin marele amfiteatru descoperit. Reflexele marmurii le frigeau ochii. Se uitau, nemișcați și tăcuți, și priveau totul cu tresăriri și respirații nesigure. Într-un tîrziu, Victor rupse tăcerea:

– Castelul e pustiu! Nimeni n-a trecut pe-aici! Într-adevăr, în pulberea care acoperise granitul și marmura ca un voal nu se zărea nici o urmă, nici o călcătură.

– Și totuși, descoperi Lucia, sînt urme... cineva a umblat pe-aici.

Ochii ei zăriseră niște semne ciudate undeva pe pardoseala de granit. Parcă trăsese cineva prin pulbere o linie subțire, sinuoasă care ducea spre havuzul din stînga. Lucia urmări curioasă linia pînă la marginea bazinului.

– Nu înțeleg ce poate fi? Oare...

Dar nu reuși să-și termine fraza. Simțise ceva mișcîndu-se la picioarele ei și cînd cobori privirile... Groaza o paraliza... Ultima imagine pe care o reținu fu aceea a reptilei gata să sară... O dungă vinătă, cu capul triunghiular, cu o umflătură în virful botului... Nu mai simți înțepătura

viperei... se prăbuși lin pe lespezile de granit...

În aceeași clipă sări și Țombi. Observase mișcarea tîrtoarei și-o decapita încă în aer. Din nefericire, după ce colții subțiri ca niște ace își injectaseră veninul în gamba Luciei. Țombi lepădă capul viperei undeva în havuz și se azvîrli apoi asupra panglicii vinete cutremurată de convulsii, care parcă voia să-și caute capul. Nu mai putea face însă rău nimănui.

Totul se petrecuse în câteva secunde. Cînd Ursu se repezi spre bazin, Lucia cădea moale pe lespezile de cremene. O luă în brațe și o întinse pe un cub de piatră. Victor apăru lângă el, palid, străveziu:

— O viperă cu corn, Ursule.

Vlăjganul nici nu-i mai auzi cuvintele de groază. Cînd îl văzuse pe Țombi lepădînd capul reptilei parcă simțise prăvălindu-se asupra lui un trăznet negru, al morții. Și ca întotdeauna în clipele supreme, se răzvrăti totul în el și deveni de o luciditate crudă. Pe cubul de piatră nu se afla numai un muribund, se afla Lucia, se aflau toți prietenii lui. Se repeta parcă scena trăită o dată, de mult, la Peștera Neagră, cînd o salvase pe Lucia din ghearele ursului. Ca și atunci timpul trebuia simțit și cules în sutimi și zecimi de secundă.

Îi îndepărta brutal, cu mîinile, pe toți ceilalți. Avea nevoie de lumină. Trebuia să găsească mușcătura reptilei... dacă o mușcase... Oare o mușcase?... Oare nu leșinase Lucia numai văzînd-o cum țîșnește, numai auzindu-i șuieratul? Mușcătura nu putea fi decît sub genunchi... Mai sus nu putea ajunge capul tîrtoarei. Cercetă gamba Luciei cu fixitatea și puterea unor lentile. Poate că niciodată nu-și încordase atît de cumplit privirile... Și zări pe piciorul drept, la mijlocul gambei, două înțepături fine, două punctișoare roșii. Trecuseră doar cîteva secunde!

Degetele lui Ursu se încăleștară cu putere de oțel în gamba Luciei. Prin cele două puncte începu să picure sînge. Era tot ceea ce dorise el; toată rugăciunea lui era să vadă țîșnind sîngele. Apoi își lipi buzele de pata roșie și începu să sugă pină ce simți că i se umple gura de sînge. Cleștele degetelor se desfăcu. Lucia era salvată! Nu era o dorință, era tot adevărul vieții lui îngîndurile acelea... Scuiă sîngele otrăvit în bazin, apoi răcni:

— Spirt! Alcool!

Victor îl aștepta cu sticla de spirt pregătită. Făcuse deja un tampon de vată îmbibat cu alcool pe care-l aplică pe gamba Luciei. Ursu îi smulse sticla din mînă, scuiă de cîteva ori, apoi o duse la gură și începu să bea. Sticla era plină cu alcool pur, de 95 de grade. Cînd i-o înapoie lui Victor, lichidul de foc coborise la jumătate.

Toți se uită la el uluiți. Nu înțelegeau nimic. Pînă cînd auziră țipătul dement al Mariei:

— Aaaa! Doamne! E rănit în gură! Azi dimineață!... Rîsul!

Se repezi spre el. Vlăjganul se așezase pe cubul de piatră lângă Lucia. Își simțea gîtul ars. Sîngele îi frigea carnea. În cap parcă i se zvîrcoleau milioane de vipere. Expiră îndelung de cîteva ori, ca să-și alunge incendiul dinăuntru, apoi se întinse pe piatră și închise ochii. Exact în clipa cînd, lângă el, Lucia făcu prima mișcare și-și trimise privirile ameteite, nebuloase, spre prietenii din jur.

Vreme de cîteva ore organismul vlăjganului duse o luptă crîncenă cu veninul viperei. Alcoolul acceleră și întări împotrivirea singelui. Cireșarii priveau neputincioși zvîrcolirile prietenului lor. Șiroaie de sudoare îi curgeau de pe față, maioul era numai apă, parcă se lichefia. Îmbibat de alcool și ameteit de otravă, Ursu își pierduse de mult cunoștința. Trupul lui de oțel respingea atacul nemilos al otrăvii; sîngele, celulele, forțele de miracol ale organismului izgoneau veninul cumplit care ucidea orice vietate în mai puțin de două ore. Tic și Lucia și toți ceilalți nu se mișcară o clipă de la căptiul lui. Degetele Luciei se plimbau neîncetat prin părul lui Ursu, în timp ce mîinile prichindelului îi cuprinseseră brațul drept și i-l strîngea dureros, parcă voiau să transmită sînge, viață, căldură, tot ceea ce puteau da.

Maria, Dan, Victor stăteau ca niște statui în jurul cubului de piatră, urmărind tăcuți și asupriți de spaimă și speranțe convulsiile inconștiente ale prietenului lor. Numai după ce se scurseră două ore de la autoleșinul lui Ursu, Victor aruncă primele ancore ale speranței:

— Două ore! Scapă! Sigur! Absolut sigur!

Era atîta convingere disperată în vorbele lui, că ele singure ar fi avut puterea să-l salveze pe Ursu. Fețele cireșarilor se mai luminară. Tic și Lucia mai ales se uitau la Victor cu ochii plini de lacrimi și de lumini. Spasmele și convulsiile parcă se domoleau și se răreau. Dar valurile de sudoare erau și mai abundente. Cîteva zvîrcoliri sălbatice atraseră iarăși sfredele în inimile tinerilor. O răsufare profundă... apoi trupul lui Ursu rămase nemișcat. Tic simți cum brațul pe care-l ține în mîini își pierde încordarea și se înmoaie. Era cît pe-aici să țipe, dar auzi glasul lui Victor:

— Gata! A trecut orice pericol... Doamne, ce frică mi-a fost!... Nu știu dacă alt om pe lume ar fi rezistat la veninul ăsta... Și-ncă atît de aproape de inimă...

Respirația lui Ursu devenise iarăși normală. Trăsăturile feței i se destinseseră. Trăia.

Organismul biruise în lupta cu otrava necruțătoare.

– Nici un medic n-o să creadă povestea asta, continuă Victor. Vipera cu corn este cea mai ucigătoare reptilă din toată specia asta scirboasă.

Bolnavul de pe cubul de piatră făcu o mișcare cu mâna. Toți își ațintiră privirile asupra lui. Se trezise. Dar nu deschise ochii. Așteptă să-și revină din amețală. Îl durea groaznic capul și mai simțea încă arsuri în gît. Dar gîndurile i se limpezeau și își amintea toate amănuntele... degetele care strîngeau gamba... cum sugea singele Luciei și o dată cu el veninul reptilei... Cum golea sticla cu alcool... Ultima imagine pe care și-o amintea era mișcarea vie a Luciei... apoi o ceață caldă, blîndă care-l doboră... Mai așteptă cîteva clipe... Simți cum îi revin puterile, cum îi pîere durerea, cum aude toate foșnetele și parcă și multe bătăi de inimă...

Deschise ochii și sări în picioare ca un arc. Își privi prietenii zîbind. Îi era teamă de cuvintele multe și-l speriau mîngîierile. Trebuia să oprească totul! De aceea glumi:

– Nu cumva v-ați speriat!? Cînd am văzut sticla cu alcool în mîna lui Victor m-a apucat pofta să beau și să mă îmbăt! Dar a fost prea tare. Ce-aș mai trage o dușcă! Zău, Victor, o dușculiță...

– Ursule! îl dojeni Maria. Ce tot pâlăvrăgești?

– Ce palavre? Dacă-i vorba pe-așa, mă jur să nu mai pun toată viața în gură alcool... curat! Și vă sfătuiesc și pe voi să faceți la fel, brrr... tare mai e... face explozie în gură.

Victor cam înțelegea ce se întîmplă cu Ursu și se hotărî să-i vină în ajutor:

– Ca să vezi! Și noi ne-am închipuit alte drăcii... A doua oară nu mai vezi tu alcool de la mine, chiar de te-ar mușca o sută de vipere cu corn. Nu ție îți trebuia alcool, ci viperelor, săracele. Sînt sigure că mor la jumătate de oră după ce te mușcă.

Înfloreau iarăși zîmbete pe fețele dresărilor. Trecuseră prin clipe de iad cum poate nu mai trecuseră pînă atunci. Vlăjganul îi întrebă brusc:

– Ei, cum arată castelul? Nu cumva mi-ați vegheat somnul de beție?... Eu să fi fost în locul vostru, ehei, vă prezentam pînă acum fetei în alb.

Cuvintele lui Ursu readuseră seninătatea și veselia. O singură ființă schimbase o durere cu alta. Tic. Cîteva ore o uitase pe fata în alb. Dar începea iarăși să și-o amintească și de cîte ori și-o închipuia undeva, aproape, simțea ceva sfîșietor în inimă.

– Sînteți gata toți!? întrebă Victor cu prefăcută severitate. Cine știe ce ne așteaptă de aici înainte... ? Lucia, cum stai cu piciorul.

Lucia nu simțea nici o durere în locul mușcăturii. Atît de iute îi fusese supt singele otrăvit, că nici măcar nu i se umflase piciorul. O durea în jur, acolo unde degetele lui Ursu lăsaseră urme vinete.

– Ei! Cum stai cu piciorul?

– Parcă nu l-aș avea, glumi, în sfîrșit, și Lucia.

– Tu, cum îți simți capul, Ursule?

– Tot parcă nu l-aș avea...

– Să nu ți-l pierzi de tot... adăugă Dan cu aer nevinovat, dar văzîndu-l pe Ursu roșînd se grăbi să adauge: Mai de dimineață era să ți-l taie iataganul... mai adineauri Lucia... adică... Gata!

– Vezi să nu ți-l țuguiez eu pe al tău, îi șopti Tic la ureche lui Dan.

– Cum?! se aplecă Dan uimit spre urechea care i se întindea.

– Foarte simplu! Cu un pumn! preciza puștiul, bineînțeles pe șoptite.

Dar nimeni nu luă în seamă schimbul șoptit de cuvinte dintre cei doi cireșari.

– Luăm bagajele cu noi? întrebă Maria.

– Cum vrea fiecare, răspunse Victor. Dar poate că ar fi mai bine să le luăm. Gata? atunci să intrăm în castel o dată cu amurgul.

Porniră spre intrarea arcuită, pe drumul de marmură. Lucia și Ursu rămaseră la urmă. Ea își lipi capul de pieptul lui, și în clipa cînd îi simți palmele alintîndu-i părul, se desprinsese, îl apucă de mînă și-l trase după ea țîpînd și înveselindu-se așa cum nu i se mai întîmplase niciodată:

– Hai, Ursule! Hai să încălzim castelul ăsta rece și răutăcios! Hai să-i aprindem marmura!...

Vlăjganul fu nevoit să alerge după ea. Și trupul ei era atît de zvelt și mișcările atît de sprintene încît îi venea s-o apuce de mijloc și s-o azvîrle spre cer și s-o prindă în brațe și iar s-o azvîrle. Și Lucia îl trăgea de mînă, repezindu-și pașii pe lespezile de marmură...

Cei doi nici nu-l văzură pe Tic rezemat de arcada intrării de gheață. Trecură pe lîngă el în goană, aprînși de emoții, fericiți. Prichindelul închise o clipă ochii pentru a zăvorî în el imaginea unei fete negricioase, îmbrăcată în alb, care trăgea veselă de mînă un băiat speriat, neîncrezător, dar atît de fericit și de cald în adîncurile lui.

Omul cu ochii de viezure stătea de câteva ore în crăpătura de piatră iscodind fără încetare zona cetățuiei. Un timp nu zări totuși nimic. Nici o ființă nu voia să tulbure liniștea pădurii, îl muștră în gând pe omul cu cicatrice pentru veghea inutilă, caraghiasă și incomodă la care-l condamnase. I se părea atît de tăinuită și invulnerabilă cetatea, încît rolul lui de iscoadă acolo la crenele nu avea nici un rost.

Tocmai se gîndea că ar fi cazul să coboare, cînd privirile lui deosebiră o mișcare în desișul pădurii. Pe cărăruia de legătură cu lumea urca o patrulă de oșteni. Oamenii mergeau agale, cu armele pe umăr, unii iscodind desișurile, alții privind spre cetățuie. Cînd ajunseră într-un luminiș, în mijlocul căruia se afla o movilă, se opriră. Apoi se urcară toți pe movilă și trecură în revistă regiunea. Unul dintre ei descoperi pe semne ceva, pentru că arătă cu mîna într-o anumită direcție. Porniră toți într-acolo șiocoliră stîncă, parcă pentru a dispărea din raza vederii celui care pîndea la crenele, dar reapărură foarte repede, în formație ciudată. Mergeau în șir, retrăgîndu-se parcă din fața unui inamic. Mergeau cu spatele și cu armele pregătite să tragă.

După cîteva clipe, omul cu ochii de viezure văzu și inamicul care-i forțase să se retragă. Era o ursoaică brună, înaltă și puternică. Părea foarte agitată și minioasă. Pe semne că fusese tulburată în timp ce se hîrjonea cu ursuleții. Sălbăticiunea înainta amenințător spre oșteni. Omul cu ochii de viezure îi văzu ridicînd armele și imediat auzi și bubuiturile. Speriată de trăznete care-i spărseseră auzul și de gloanțele care-i vîjiiseră pe la ureche, ursoaica se trezi din furia inutilă și făcu repede cale întoarsă.

Patrula mai zăbovi puțintel, apoi își continuă drumul spre cetățuie. Omul cu ochii de viezure îi văzu pe oșteni oprindu-se într-un luminiș ca pentru popas. Pentru că se așezaseră pe iarbă, unul scoase din raniță un șervet și cîteva pachete, altul o sticlă, altul își aprinse o țigară.

Viezurile se pregăteau iarăși să coboare dar îi ajunse la ureche un fluierat sacadat, care părea că vine din cealaltă parte, de peste cetățuie, din zona sălbatecă și inaccesibilă. Își întoarse privirile într-acolo și zări în depărtare silueta ciobanului. El fluiera, ca să sperie, pe semne, fiarele pădurii, sau ca să-și îndemne pașii la mers virtos. Cu desaga în spate, cu ciomagul în mînă mergea fără să-i pese de nimic. Trecu prin dreptul crenelelor și chiar privi spre o anumită despicătură, dar nu prea încordat și nu prea multă vreme pentru că auzise zgomote în vale și descoperise oșteni în luminiș. Și își grăbi pașii, parcă se lua la întrecere cu cineva, iar cînd ajunse în luminiș își lepădă desaga și se așeză pe iarbă alături de oșteni.

Omul cu ochii de viezure urmărise totul, ca un aparat de fotografiat. Nu mai ezită nici o clipă: trebuia să coboare. Și chinul reîncepu. La fiecare treaptă se oprea și-și blestema zilele. Era atît de preocupat cu blestemele și coborișul de iad, încît nu-și observă tovarășii apropiindu-se de zidul cu crenele și oprindu-se la poalele lui. Și se înecă ohiar la mal. Piciorul îi alunecă din ultimul mîner... și se pomeni în brațele omului cu cicatrice.

— Ce s-a întîmplat? întrebă șeful după ce-l repuse energic în poziție verticală.

— Nu... Nimic! dar... se bilbii încă năucit viezurile.

— A sosit patrula? îl luă la rost omul cu cicatrice.

— Da! I-a atacat ursoaica...

— Te pomenești c-au tras în ea?

— Nu... numai au speriat-o...

— Aha! Va să zică de acolo veneau împușcăturile! descoperi slăbănogul.

— Da... dar am mai văzut pe cineva.

Omul cu cicatrice își duse degetul la frunte:

— Pe cine?

— Pe cioban! S-a întors. Și stă de vorbă cu oștenii...

— Unde?

— Chiar aici, în fața cetății, în luminiș.

— Da... da... În sfîrșit! Acum e acum. Știți ce avem de făcut?

Cei doi își priviră șeful întrebător.

— Fiecare cite o cameră. Trebuie să găsim neapărat cealaltă ieșire... Nu mai avem voie să pierdem nici un minut.

Nu îndrăzniră să-l contrazică. Numai slăbănogul adăugă:

— Dac-am avea o scară mai înaltă...

— Nu cred că-i nevoie... Nu scară ne trebuie... Ci...

Omul cu cicatrice își duse degetul la frunte:

— Cap... asta ne trebuie...

Apoi plecă, lăsîndu-i pe cei doi nehotărîți și uimiți.

— Măcar recunoaște că n-are nici el, murmură slăbănogul.

— Mai bine ți-ai vedea de treabă, îi atrase celălalt atenția. Nu-mi plac de loc chestiile astea.

Ai ceva împotriva lui, spune-i.

Slăbănogul tresări și se uită speriat spre tovarășul lui:

– Nu cumva ai de gând...

Omul cu ochii de viezure îl privi cam disprețuitor:

– Zău c-ai merita!... Dar n-are nici un rost să ne pierdem timpul. Dacă nu descoperim în cel mai scurt timp ieșirea secretă... ne putem aștepta la orice deznodământ.

Fără să mai zăbovească, pătrunseră în castel.

3

Fata în alb stătea întinsă pe pat cu Philippe la picioarele ei. Ținea ochii închiși, iar brațele ei albe băteau aerul ca niște aripi. Un singur gând o obseda și încă n-avea puteri să-l treacă în caietul cu scoarțe de piele: *"...ziua de azi sau ziua de mâine va fi și pentru mine ziua hotărâtoare... Aș avea o singură dorință... implor atât de mult clipele să mi-o înfăptuiască... aș dori atât de mult... n-am nici măcar curajul s-o aștern pe hîrtie... i-o voi șopti încet, la ureche, lui Philippe..."*.

Așa că nimeni nu auzi dorința fetei în alb. Dar cine nu i-o cunoștea în camera aceea mare și albă de marmură? De câte ori n-o șoptise cupolei înalte și lespezilor supuse de la picioarele ei și firidelor lucitoare și pereților reci?

Fata în alb tresări:

– N-ai auzit nimic, Philippe? întrebă ea cu teamă.

Își încordă din nou auzul și așteptă în nemișcare. Clipele se scurgeau mute, se scurgeau încet. Philippe sări din pat și se îndreptă cu mișcări mlădioase spre ușa acoperită, postîndu-se ca un ghem în fața ei. Molipsindu-se parcă de la alunecarea felină a lui Philippe, fata în alb porni după el. Când ajunse în fața ușii se opri:

– Sssst! șopti ea. E cineva în partea cealaltă...

Motanul i se lipi de picioare așa cum făcea numai cînd voia s-o liniștească. Fata în alb își alunecă mîna spre pătratul de marmură, își purtă fără zgomot degetele pe muchia nevăzută, prinse marginea ușii și trase brusc.

În deschizătura ușii se ivi chipul omului cu cicatrice.

4

După coridorul în formă de cruce, Victor înțelese că se află în castelul pe care-l descrisese fata în alb. Cireșarii ajunseseră la punctul unde se întretaiau cele două coridoare pardosite cu lespezi de marmură. Prizoniera le trimisese un plan foarte fidel. Fiecare ușă era trecută, distanțele erau surprinzător de precise, pînă și numărul lespezilor de marmură corespundea. Și cu toate acestea nici un semn, nici un zgomot, nici o urmă, nicăieri. Parcă de sute de ani nu mai trecuse nimeni pragul castelului. Era halucinant, totul. Enigma castelului și a fetei în alb începea iarăși să-i obsedeze, să-i îmbolnăvească pe cireșari. Crezuseră că ajungînd în castel totul se va lămurii, misterele se vor spulbera precum colbul de pe suprafețele de marmură. Și iată că, dimpotrivă, totul se întuneca, enigmele se îngroșau.

– Deocamdată să nu ne grăbim cu nici o concluzie, spuse Victor. Mai întii să cercetăm încăperile castelului. Să începem la inspirație.

Revenind de la capătul coridorului în formă de cruce, cireșarii se opriseră chiar între primele două uși din apropierea intrării: la dreapta sau la stînga?

– În care vrei, Ticușor, mai întii? întrebă Ursu. Tic rămase cîteva clipe în cumpănă. Apoi se hotărî:

– În dreapta.

Ușa mare, de metal, era acoperită cu un strat gros de rugină. Ursu împinse cu toate puterile și reuși s-o deschidă. Mîinile i se făcuseră roșii, iar izbitura brutală împrăstie pe marmura albă o pulbere ruginie.

– În camera asta n-a intrat nimeni, spuse Victor înainte de a-i trece pragul. Sau cel puțin, pe ușa asta n-a intrat nimeni de cîteva secole.

Cireșarii pătrunseră în încăpere: Un cub imens, alb, luminos, dar trist. Recunoșteau camera după planul fetei în alb. Aceleași dimensiuni, aceleași firide săpate în perete, aceeași coloană ciudată, de marmură, în mijlocul încăperii. Cu singura deosebire că încăperea lor era mobilată, sau fusese mobilată cîndva, la vremea ei. Cîteva jețuri roase amarnic de vreme erau așezate ca un evantai în preajma unui baldachin din care nu mai rămăseseră decît coloanele subțiri și împletite, de bronz, și scheletul acoperămîntului, iar dedesubt ruinele unui pat domnesc. Tot ce fusese cîndva stofă, pinză, piele, suprafață, culoare devenise pulbere. Mai atîrnau doar cîteva zdrențe cenușii, uscate și cițiva ciucuri arămii, pe care vremea și păsările răpitoare încă nu-i

destrămaseră. În apropierea unei firide, o masă de marmură neagră, cu picioarele curbate, de metal, își păstrase încă înfățișarea domnească. Pe masă adormise o amforă ciudată de argint înconjurată de zece cupe aurite, toate zvelte, toate într-un picior ca niște paznici. Într-o firidă se odihneau sub pulberea vînată vase de argilă smălțuite și puzderie de tacîmuri aurite.

Nimic, nici o urmă, nici o diră în pulbere nu arăta că pătrunsesese altcineva în încăpere.

Cireșarii priveau cu emoție, cu fiori, cu tăcere plecată acea pagină incremenită a istoriei. Numai gîndurile clocoteau în capul lor, gînduri multiple, și mai ales întrebări la care nu puteau încă să răspundă. Victor i se adresă lui Ursu în șoaptă:

– Încearcă tu să deschizi ușa de fier. Eu caut ușa secretă.

În timp ce Victor și Ursu se străduiau să deschidă cele două uși, ceilalți își apropiau privirile timide și incredule de lucrurile răspîndite în încăpere. Mai văzuseră pînă atunci în muzee obiecte asemănătoare, dar toate erau lustruite, curate, păzite de geamuri de cristal. Lucrurile lor păstrau însă colbul sfînt al istoriei pe ele, toate erau pline și învelite de răsufierea secolelor. Oare ce mină apropiase ultima dată gura amforei de cupele aurite și în sănătatea cui se închinase?

Glasul lui Victor îi trezi pe ceilalți din visul vechi cu colb și mucegai, cu fiori și enigme:

– Veniți în curte!

Victor reușise să deschidă ușa secretă, aproape în aceeași clipă în care Ursu deschisese ușa de metal. Cireșarii ieșiră întii în curtea interioară. Era aidoma celei pe care le-o descrisese fata în alb. Goală, pustie, înconjurată de ziduri înalte, cu neputință de escaladat. O colindară de la un capăt la altul, dar nu găsiră nimic altceva decît un bolovan scobit și cioplit pe margini care semăna cu o bancă.

Tinerii se întoarseră, închiseră fără zgomot ușile și reveniră tăcuți pe coridorul de marmură. Urmau să pătrundă în încăperea vecină, din stînga.

Noua cameră nu se deosebea de cea pe care abia o părăsiseră. Aceeași mobilă veche roasă de vreme, același colb, des, vînat, aceeași atmosferă tristă, apăsătoare. Pînă și în distrugere și ruină se asemănau cele două încăperi. Oare cine hotărîse toată acea moarte jalnică pînă la amănunt? Amfora de argint era și aici răsturnată pe masa cu picioare curbe de fier. Ușa secretă dădea și aici într-o curte interioară în care nici cireșarii, nici Tombi nu găsiră, cu tot zelul lor, nimic altceva decît banca masivă de piatră. Și aici, ca și în cealaltă curte, zidurile și lespezile neatînse spuneau fără echivoc că nimeni înaintea lor nu pătrunsesese în castelul de marmură.

Mai rămînea de vizitat aripa de nord a castelului. Acolo mai puteau să dezlege enigma cetății și a fetei în alb. Înainte de a intra în cele două încăperi, cireșarii cercetară cu atenție și migală coridoarele interioare. Crucea albă de marmură care despărțea în patru părți egale castelul nu avea decît o singură intrare, aceea pe care veniseră ei. O altă intrare sau ieșire nu izbutiseră să găsească la celelalte trei capete ale crucii. Ciocăniseră în ziduri dar în zadar. Le răspunsese un zgomot greu, dur, care nu lăsa nici o speranță.

Cireșarii erau gata pentru marele asalt. Ursu deschise ușa... Tic își acoperi ochii cu palma. Intrau în camera fetei în alb. Prichindelul își amintea în toate detaliile planul din mesajul prizonierii... Dar încăperea era goală, pustie. Nimic, absolut nimic nu se afla înăuntru. Nici măcar un scaun, o urmă în pulberea deasă, nici măcar o undă invizibilă care să le dea senzația stranie că trecuse altcineva înaintea lor pe acolo. Ieșiră în curtea interioară dar și acolo îi aștepta pustietatea. Doar un bolovan, undeva într-un colț și o grotă în care picura un izvor. Zidurile erau inaccesibile. În creasta unuia se zăreau cîteva scobituri ca niște crenele.

Le mai rămînea o ultimă speranță. În aer plutea inserarea. Amenințarea întunericului îi grăbi. Ultima cameră, cea din dreapta. Ursu deschise ușa... dar făcu repede, speriat, un pas înapoi. Văzuseră și ceilalți, chiar în apropierea ușii, două siluete uriașe cu armele gata să lovească. Războinicii rămaseră însă nemișcați. Numai armele lor sclipeau amenințătoare...

Ursu și Victor aprinseră brusc lanternele cu intenția de a-și orbi agresorii. Siluetele nu se clintiră nici de astă dată. Încremenirea lor dura de veacuri... Erau două armuri medievale reprezentînd doi cavaleri în poziție de luptă. Cireșarii pătrunseră încet în încăpere, cu toate lanternele aprinse. Era un incendiu, cu văpăi și reflexe cu puncte de jar, cu luciri reci, amenințătoare, era cel mai tulburător spectacol la care asistaseră vreodată.

Se aflau în camera armelor. Panoplii ciudate împodobeau pereții. Arme de toate mărimile și din toate timpurile sclipeau în raza lanternelor. Erau acolo buzdugane, ghioage țintuite, arcuri, arbalete, săbii, spade, iatagane, hangere, sulii, lănci, pumnale, halebarde, unele ruinate de rugină, altele păstrîndu-și încă rezistența și strălucirea. Sute și sute de arme acopereau pereții de marmură, imprăștiind umbre și luciri stranii în lumina lanternelor. O a treia armură, mai veche decît celelalte două, se înălța dreaptă în apropierea coloanei de marmură străpungînd aerul cu o sulii lungă, ruginită. Cu viziera ridicată, cavalerul părea că se opune intrării străinilor și suliița lui părea gata să se înfigă în pieptul îndrăznețului. În firide se aflau tolbe pline cu săgeți, unele de lemn cu vîrf de metal, altele de bronz sau fier, alături de căști și coifuri, de platoșe și scuturi, care

cîndva fuseseră stropite cu aur și argint și încrustate cu pietre prețioase.

Era o altă pagină de istorie acolo, încremenită și ea de secole; nimeni nu tulburase liniștea războinică a încăperii, nimeni nu locuise și nu locuia acolo decît doar cavalerii de fier nemișcați și tăcuți. Oare nu era totul un vis, o părere? Sau se puteau atinge și pipăi reliefulurile acelea de vis? Tic încercă să ridice un buzdugan și numai cu mare greutate izbuti să-l miște din loc. Degetele lui își lăsară tiparele în pulbera de pe mînerul buzduganului. Era prima urmă omenească după atîtea secole. Tot el descoperi într-un perete o firidă tăinuită care, deschizîndu-se, adună privirile și exclamațiile tuturor. Era o panaoplie numai cu pumnale și hangere, o colecție cu sute de piese, poate locul cel mai prețios din întreaga încăpere. Fiecare mîner era bătut cu pietre scumpe, îmbrăcat în aur și argint, ori împodobit cu încrustații de fildeș și alabastru, de jad și de chihlimbar. Unul din hangere, încovoiat ca un cosor, purta pe mîner semnele înaurite ale dinastiei selgiucizilor.

Cireșarii priveau totul cu ochi beți, dar erau atît de multe obiecte acolo, atîtea comori în marele tezaur al armelor, atîtea străluciri și atîția fiori, încît obosiră repede. Victor deschise ușa secretă și ieșiră cu toții într-o curte care nu se deosebea, la prima vedere, cu nimic de celelalte. Lanterna unuia dintre tineri descoperi totuși o scobitură într-unul din zidurile înalte ale curții. Ursu și Victor se îndreptară într-acolo cu lanternele aprinse. Scobitura se lărgea în zid, în stîncă, transformîndu-se într-o încăpere largă și scundă. De-a lungul pereților se afla un șir de bănci masive, de piatră, ca un inel rupt într-un singur loc, la intrare.

— Aici a fost, pesemne, camera de gardă, șopti Victor. Era noapte, și o dată cu întunericul coborîse parcă și oboseala și neliniștile și pocneau în sufletul fiecăruia și emoțiile atîta vreme închise. Simțeau nevoia odihnei, dar mai întîi nevoia unor vorbe care să liniștească și să umple pinzele speranței. Își aleseră camera de gardă ca loc de popas pentru noapte. Acolo își duseră bagajele. Din corturi și pături făcură saltele cu care acoperiră băncile de piatră. Urmau să petreacă prima noapte a victoriei ca niște ostași adevărați, bravi și viguroși, în camera de gardă a castelului, pe blocurile dure de piatră. Dar și oboseala și somnul erau departe. Simțîndu-se iarăși alături, cu unde care treceau direct de la unul la altul, fără obstacolele marmurii și ale surprizelor și ale metalelor amenințătoare, cireșarii se pomeniră apăsăți de întrebări chinuitoare:

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisii Dan fără ocol. Ori sîntem într-un castel fantomă, ori fata în alb nu e altceva decît o fantomă. Voi ce credeți?

— Sînt două fapte care se bat cap în cap, spuse Lucia. Unul, e planul castelului pe care ni l-a trimis fata în alb și care nu putea fi făcut decît de un cunoscător al castelului. De cineva care a trecut prin castel. La început n-am crezut în plan, dar acum, după ce am colindat castelul, am certitudinea că fata în alb n-a putut face planul decît după ce a văzut castelul. Atîtea amănunte nu puteau fi nici imaginate, nici reținute dintr-o povestire. Mă gîndesc mai ales la amănuntele de distanțe, de dimensiuni, la detaliile arhitecturale. Cine putea să-i povestească asemenea amănunte? Și al doilea fapt, la fel de sigur, e acela că nimeni nu a trecut prin castel înaintea noastră. Nu am găsit nici o urmă de urmă. Cum se împacă unul cu altul?

— Nu se împacă de loc, recunosc Victor. Și mai ales se duce și singura ipoteză mai plauzibilă, și anume aceea că o anumită persoană i-ar fi povestit fetei despre castel. Cine și cum putea să-i povestească atîtea amănunte cînd prin castel n-a trecut nimeni?

— Dar dacă fata în alb, sugeră Maria, a dat peste un plan al castelului, cine știe prin ce întîmplare, l-a copiat și ni l-a trimis nouă?

— În orice caz, presupunerea ta este cea mai logică dintre toate, spuse Victor. Poate chiar singura care ar părea că explică totul. Indicațiile sînt atît de precise, vorbesc de indicațiile pe care le dă fata în plan, încît te îndreptățesc să te gîndești la o asemenea concluzie: că au fost copiate după un document vechi.

— Nu se poate! se răzvrăți Tic. Atunci de ce circulă în regiune zvonul că fata?...

— Ei, tocmai acest lucru, dacă nu spulberă, clatină foarte serios ipoteza ta, Maria. N-ar fi altă ieșire decît aceea de a admite că fata singură a lansat zvonul cu răpirea. Dar de ce? Ca să ne atragă pe noi aici? Să zicem că ar fi așa. Mergem la absurd. Bineînțeles făcînd abstracție de documentul lui Zogreanu. Unde putea să ne atragă mesajul fetei și zvonul lansat de ea? Unde a ajuns Tic pe urmele mesajului? La Șoimeni; și dacă ar fi continuat, unde oare ar fi ajuns?

— Totuși la castel nu putea să ajungă! se împotrivi Maria, pentru că, după cum se vede, nici fata n-a ajuns la castel.

— Ești sigură?

— Victor, se amestecă Lucia, totuși fata n-a intrat în castel și nici altcineva. E un fapt sigur.

— Sînteți foarte, foarte sigure?

— Tu singur ai recunoscut, răspunse Maria, că nimeni n-a pătruns poate de sute de ani în acest castel. N-ai spus asta?

— Ba da!

– Atunci, iartă-mă, dar nu te mai înțeleg.

– Să recapitulăm, spuse Victor foarte calm. Primim un mesaj, de la o anumită persoană, care ne cheamă într-o cetate veche, necunoscută pînă acum. O dată cu mesajul primit și un plan foarte amănunțit al castelului. Dar persoana respectivă uită să ne spună locul unde se află castelul.

– De ce uită? sări Lucia. Oare nu pentru că nu-l cunoaște nici ea?

– Să lăsăm deocamdată răspunsul la această întrebare pentru mai tîrziu. Eu aș avea curajul să afirm că, dacă nu uita să ne spună locul unde se află cetatea, poate că n-am fi dat niciodată peste castel și n-am fi acum aici.

– Mi se pare illogică afirmația ta! i se împotrivi Maria.

– Stați să nu pierdeți șirul. Va să zică, uită să spună în ce loc se află cetatea. Cineva dintre noi crede în sinceritatea mesajului și astfel încep cercetările. Una din căi este și firul mesajului. Pe această cale merge Tic și ajunge la Șoimeni fără să dea însă de capătul firului. O a doua cale, greșită, cea a cercetării ruinelor de la Vulturești, duce întîmplător la descoperirea documentului scris cu mai bine de trei sute de ani în urmă de logofătul Zogreanu. Pe această cale, a documentului, mergem și noi și ajungem tot la Șoimeni.

– E foarte ciudat dar e posibil, spuse Dan, care începea să dea dreptate fetelor.

– Sau mai bine-zis: e foarte posibil dar e ciudat, il corectă Victor. Sau mai bine-zis: e ciudat, dar e foarte posibil.

– Accept! spuse Dan.

– Atunci, haideți să mergem la cel mai strict raționament. O persoană, A, găsește un document unic care spune că în locul X se află cutare lucru. În același timp, o altă persoană, B, primește un mesaj care spune că în locul X se află cutare lucru. Cele două persoane, A și B, se întîlnesc la punctul Y și se duc astfel împreună în locul X unde găsesc acel lucru. Ce rezultă din toată această poveste? Existența în timp a altor două persoane: autorul documentului și autorul mesajului, C și D. Putem foarte bine să raportăm această problemă la cazul nostru. Documentul și mesajul sînt două lucruri perfect distincte. Și totuși, ele duc la locul X.

– Dar nu duc amîndouă la locul X, îl intrerupse Lucia. Persoana B nu a ajuns la locul X.

– Pentru că nu a mers pînă la capăt, răspunse Victor. Dar să considerăm că a mers pînă la capăt.

– Cu logica mea nu pot accepta raționamentul ăsta! se opuse Lucia. Dar... poftim! Să mergem la absurd! Persoana B parcurge firul pînă la capăt. Ajunge ea oare la locul X?

– Foarte logică întrebarea, Lucia. Aici se oprește și raționamentul meu: ajunge oare persoana B la locul X dacă nu trece prin punctul Y? Iată deci că elementul Y începe să devină un element de primă importanță. Devine poarta de intrare la locul X. Dar... nu numai pentru persoana A, ci și pentru persoana B. Existența acestui Y, extrem de important, nu justifică oare și existența persoanei D?

– Da! răspunse Lucia. Dar nu neapărat existența ei în locul X.

– Ba da. Dacă punctul Y ar fi fost indicat în mesaj, existența persoanei D în locul X putea fi pusă la îndoială. Dar în momentul cînd punctul Y apare drept rezultatul unei ecuații matematice, transformîndu-se din necunoscută în cunoscută, nu mai poți pune la îndoială existența persoanei D în locul X. Fără D și X nu mai poate exista problema, nu mai poate exista Y. Numai alături de D și X poate exista Y. Sînt indispensabile în ecuație. Și în clipa cînd Y devine cunoscută, înseamnă că întreaga ecuație e valabilă, deci și D și X.

– Cred că raționamentul tău e cam sofisticat. Pare logic, dar...

– Dar ce? Judecă. Dacă $A+C+Y=X$ și $B+D+Y=X$, asta în mod matematic, nu ne rămîne decît să confruntăm X-urile. X-ul nostru, adică cel obținut de noi prin C, prin logofătul Zogreanu, e X pur, adică e rezultatul numai al acestei ecuații.

– Exact! sări Lucia. X-ul acesta e numai al nostru. În castelul nostru n-a pătruns nimeni altcineva decît noi, bineînțeles în ultimele sute de ani.

– Dar acest rezultat trebuie neapărat să distrugă cealaltă ecuație? S-ar putea ca și X-ul obținut prin D să fie pur.

– Asta nu, în nici un caz! se împotrivi Maria. Nu poate fi pur decît un singur X. Acesta pe care pășim noi.

– Ecuația cealaltă, glumi Dan, să fie sănătoasă. O fi ea valabilă, dar nu poate să dea același X.

– Atunci, spuse Victor cu un ton foarte ciudat, singura problemă e problema X-ului. Ca să împăcăm ecuațiile pe care voi le-ați recunoscut valabile, și *le-ați recunoscut valabile pe amîndouă*, nu avem altceva de făcut decît să-i dăm uneia, să zicem primei ecuații, drept rezultat X1 iar celelalte X2..., pentru că amîndouă au nevoie de un X.

– Doi de X?! se miră Lucia. Ori X, ori altceva.

– Nu doi de X, ci X1 și X2, accentua Victor. Doi de X, însă doi de X gemeni.

– Nu mi s-a întâmplat asta în matematică, se împotrivi iarăși Lucia. Unde ajungem cu asta?

La a admite existența ambilor X.

– Și dacă X înseamnă castel? întrebă Victor.

– La existența a două castele? rîse Dan.

– Sau, ca să terminăm, spuse Victor cu o voce foarte sigură, la existența Castelului celor două cruci. Așa spune Zogreanu. Curtea celor două cruci.

– Cum? întrebă Dan năucit.

– Algebra e de vină, se scuză Victor. Un singur X mare, format din doi gemeni mai mici. Un singur castel format din două cruci.

Tinerii erau uluiți. Enigma castelului celor două cruci le fusese dezvăluită fără pic de dubiu. Totul părea acum atât de simplu și atât de clar.

– Formidabil! răcni Dan. Două castele identice. De fapt un singur castel format din două pătrate asemănătoare... Când ai ajuns la descoperirea asta?

– În timpul discuției, recunosc Victor. Fără opoziția voastră teribil de logică, nici nu mi-ar fi putut trece prin cap. Și acum pare atât de simplu. Oul lui Columb!

– Dar asta înseamnă că mai există o intrare, în afară de cea pe care am venit noi! descoperi Lucia. Intrarea pe care a ajuns fata în castel.

– Fără îndoială! spuse Victor. Dar cu asta nu s-a terminat enigma castelului. Să nu uităm că e un singur castel, format din două părți, din două cruci. E deci absolut necesar ca o parte să comunice cu cealaltă. Unde e comunicarea?

– Dacă există două intrări în castel, interveni Maria, atunci cele două cruci nu pot să fie despărțite una de alta?

– Mi se pare imposibil! răspunse Victor. Un loc de refugiu trebuie neapărat să aibă și intrare și ieșire... Ceea ce, de fapt, se întâmplă cu castelul nostru. Din moment ce logofătul Zogreanu indică drumul pe care am venit noi drept intrarea în cetate, înseamnă că drumul pe care a pătruns fata în alb este ieșirea din cetate. Putem, cu asemenea date, să admitem că nu există un drum de legătură între intrare și ieșire? Ar fi absurd. Castelele comunică unul cu altul. Sigur!

– Dar pe unde! întrebă Dan. Tot castelul e atât de simetric, e atât de lipsit de fantezie. Nu-i ca acele castele din romane, cu mobile, cu fel de fel de arcade și șemineuri, cu ganguri și coridoare, cu bolți de piatră și tapiserii. Ce intrare secretă poți să ascunzi în zidurile acestea netede de marmură?

– Asta mă înnebunește și pe mine, mărturisi Victor. Unde să fie intrarea? Unde ar putea fi? Să începem prin eliminare...

– În coridoare sigur nu e! spuse Ursu. Zidurile sînt groase și dure ca stînca.

– Dar nici în curțile interioare nu poate fi, adăugă Maria. Aici, cel puțin zidurile sînt de-a dreptul stînca.

– Atunci nu rămîn decît încăperile! conchise Lucia. Într-una din cele 4 camere. În care?

– În care? repetă Victor.

– O să vedem la fața locului, se rugă Dan cuprins de oboseală.

Cireșarii acceptară fără cuvinte rugămintea timidă a lui Dan. Aveau ei nevoie de odihnă pentru eforturile pe care le făcuseră, dar mai ales pentru cele pe care nu le făcuseră.

CAPITOLUL XVIII

1

Omul cu cicatrice se sculase cu noaptea în cap. Dormise profund, odihnitor. Abia după ce se bărbieri îi trezi și pe ceilalți. Părăsi apoi încăperea luînd cu sine uneltele de care nu se lipsea aproape niciodată. Slăbănogul și viezurele nu se grăbiră să sară din pat. Își aprinseră cîte o țigară, apoi îi cuprinse chef de vorbă, și începură o discuție pe șoptite, așa cum se obișnuiseră.

– Nu ți se pare oarecum schimbat? întrebă slăbănogul.

– Ba da! Parcă i-ar fi venit inima la loc.

– Ufff! Poate-o să mai răsufliăm și noi puțin. Să-ți spun drept: mă cam săturasem.

– Poate... Numai să nu se mai ivească vreo chestie...

– Ai vorbit și tu cu ciobanul? Mare rău era să ne facă... În ultima clipă s-a salvat totul...

– Șeful zicea că patrula nu se mai întoarce, anunță cel cu ochi de viezure. Și chiar dacă se mai întoarce, nu ne mai prinde pe noi aici. El intrase serios la griji. Mai ales din cauza fetei...

– Te cred și eu, spuse slăbănogul. Fata era cel mai grav lucru în toată povestea asta... Oare

ce-o să se întâmple cu ea acum?

– Cu toanele lui, nu poți fi niciodată sigur...

– Aseară a stat o mulțime în preajma fetei, reluă slăbănogul. Ba mi se pare că a și intrat în camera ei în timp ce dormea...

– Ce vorbești?! Crezi că... ? Eu, în orice caz, nu mă mai bag în povestea asta. N-ai văzut ce era să mi se întâmple atunci, când cu moneda?... Zău c-am avut noroc... și inspirație.

– Tu chiar crezi că nu te-a simțit? Eu am avut altă impresie. S-a prefăcut...

– Fugi de-aici! Dacă mă simțea, cu toanele lui de-atunci, era mare jale...

– Să nu vină! tresări slăbănogul. Hai să ne sculăm!

Săriră amândoi odată din pat, se îmbrăcară la iuțeală, apoi alergară către izvor cu prosoapele pe braț. Când se întoarseră, îl găsiră înăuntru pe omul cu cicatrice. Amândoi înțeleseseră dintr-o privire că s-a mai înseninat la față, fără să i se fi atenuat însă veșnica lui încruntare.

– Am dat drumul la ieșire, dar nu e cazul să devenim dintr-o dată prea imprudenți, îi anunță el. Rar și cu ochii în patru...

– A plecat și ciobanul? întrebă omul cu ochii de viezure. Parcă a înnoptat pe aici...

– A plecat. Adineauri. L-am frecat nițeluș, că merita.

– Nu cred c-o să mai aibă chef de pălăvrăgală, după atâtea șuruburi, din atâtea părți, rîse slăbănogul.

– Da! spuse omul cu cicatrice. Mi-a jurat cu mîna pe inimă că s-a lecuit. Și chiar îl cred.

– Și patrula? se interesă viezurele.

– S-a liniștit. Prin urmare o să avem și noi liniște. Și-i păcat să n-o folosim. V-ați mai gândit?

– La intrare?! se prefăcu mirat slăbănogul. Toată noaptea. N-am visat decît intrări.

– Și... ? continuă întrebarea cu o notă de dispreț în voce. Nimic?... Ei, ce-ați spune dacă intrarea ar fi chiar în camera asta?

– Aici!? întrebară cei doi în același timp.

– Da!... Uitați-vă și voi în jur. Unde-ar putea să fie?

Omul cu cicatrice făcu un gest prin care părea că le dăruiește pentru vecie încăperea de marmură:

– Nimic nu vi se pare ciudat în camera asta? Hai! Uitați-vă și gândiți-vă!

Cei doi se uitau prin cameră ca doi nătîngi. Cunoșteau totul, fiecare plăcuță de marmură, fiecare centimetru al fiecărei plăcuțe. Ridicară din umeri nepuntincioși.

– Ați mai văzut vreodată o singură coloană într-o cameră? întrebă omul cu cicatrice. Și-ncă una fără nici un rost?

– În coloană? biigui slăbănogul.

– Am bănuț mai de mult... dar m-au ținut în loc ultimele întîmplări... Puneți scara!

Slăbănogul aduse dintr-un ungher al încăperii o scară metalică, ușoară, pe care o rezemă de coloană. Înarmat cu un ciocănel, omul cu cicatrice se urcă pe scară cu mișcări sigure și elastice. Cam pe la mijlocul scării se opri;

– Nici măcar nu-i atît de sus. Ia ascultați!

Bătu încet cu ciocănelul în coloană. Lovea pe rînd numai în două plăci de marmură, lipite una de alta. După fiecare lovitură, aștepta. Apoi începu să lovească de cîte două ori și de cîte trei ori în fiecare placă. Cei de jos nu auzeau însă nici o deosebire în răspunsul dat de plăcile de marmură.

– Tot nu auziți?... Ce vă holbați așa? Mai bine ați ciuli urechile. Reîncepu loviturile și iată că ascultătorii parcă distingeau niște nuanțe în zgomotele făcute de cele două plăci. Una din plăci scotea parcă un sunet mai desfundat.

– Țineți minte placa! Și în camera de vizavi, aceeași placă dă același sunet. Nu-i mare diferență de grosime. Cîteva centimetri, O placă poate să aibă 25 de centimetri, cealaltă 15 sau chiar 20. Dar prea mare e coincidența: chiar aceleași plăci!

– Oare s-ar putea deschide?

– Asta-i păcatul. Numai prin interiorul coloanei s-ar putea deschide. Probabil că e un mecanism. Pe aici numai dacă s-ar arunca în aer coloanele... Sînt prea groase... Sssst!

Era un ordin. De undeva răsuna un zgomot infundat. Nu era o părere, ci bocănituri în zid, foarte disticte. Într-o clipită, toți trei aveau în mînă securile acelea cu coadă lungă.

– Închideți imediat intrarea! le porunci celor doi.

Și se duse după ei pentru a-i supraveghea. Numai cînd îi văzu că nu sînt în stare să împingă un bolovan uriaș, plasat într-un sistem de pîrghii, apăru lîngă ei și puse umărul. Bolovanul se urni și acoperi ca pentru veșnicie orice cale de comunicare cu lumea de afară.

– Controlați încăperile cu cea mai mare atenție! Stînga! Dreapta!

Cei doi înțeleseseră. Slăbănogul urma să controleze încăperea din stînga, omul cu ochii de viezure pe cea din dreapta. Porniră amândoi în goană, cu toporiștile la brîu.

Cînd ajunse în fața uși care dădea în camera fetei în alb, omul cu ochi de viezure începu să-și controleze fiecare mișcare. Desfăcu mecanismul și descuie, fără zgomot, ușa. În cameră nu se afla nimeni. Închise ușa la loc, puse drugul de siguranță și se întoarse pe celălalt coridor. Așteptă câteva clipe, apoi pătrunse în curtea interioară, dar nu zări pe nimeni, nicăieri. Parcă-l pocnise trăsnetul. Unde putea fi fata? Dar parcă simți o fluturare undeva. Își ridică privirile. O zări sus, pe zid, la crenele. Dar și fata în alb îl văzu. Și începu să coboare, neliniștită...

2

În celălalt castel, cireșarii căutau de zor ușa secretă prin încăperile de marmură. Bocăneau în fiecare bloc, în fiecare lespede, în fiecare perete. Înghebaseră o scară rudimentară pe care se urcau cu schimbul și băteau în fiecare pătrat și apoi îi pipăiau cu degetele perimetrul și șanțulețele de legătură.

Prima căutare nu duse la nici un rezultat. De undeva parcă îi pîndea ceața resemnării.

— Totuși o comunicare trebuie să fie! se încapățină Victor. Unde? Unde? Fir-ar să fie!

— Eu cred că facem o greșeală, spuse Maria.

— Iar te îndoiești de existența celor două castele? o înfruntă Dan care, fluctuant ca întotdeauna, devenise adeptul cel mai fidel al teoriei lui Victor.

— Nu e vorba de asta, se apără sora lui Tic. Să ne gîndim la documentul logofătului, la intrarea în castel, la porțile păzite cu atîta cruzime și iscusință, fără să fie nevoie de vreun paznic, la ideea asta generală a construirii unei cetăți cu două castele surori...

— Ei bine, eu mă gîndesc, o persifla Dan, și nu văd unde vrei să ajungi.

— Vreau să ajung aici! se înfurie Maria. Vreau să vă scot din cap că intrarea ar putea să fie o simplă ușă în perete. Eu cred că-i mult mai ingenios concepută...

— Ai dreptate, Maria! încuviință Victor. Dar toată această simetrie severă a castelului ne obligă la cercetări banale, obișnuite. Ce să facem altceva?

— Ce-ar fi să vedem totul prin prizma simetriei? dădu Lucia glas primei inspirații.

— E o idee! se înveseli Victor. Dar necunoscînd intrarea, ce alte mijloace să folosim pentru a o descoperi?

— Să ne gîndim mai întîi! propuse Maria.

— Toată noaptea n-am făcut altceva, se destăinui Victor. Caut mereu ideea comunicării...

Caut să mă pun în pielea constructorilor... dar... vorba lui Dan; dacă ar fi măcar niște șemineuri, niște statui, niște ganguri și cămăruțe... Dar aici totul e mare, imens și descoperit. Nimic nu arată că s-ar putea ascunde o taină. De aceea sîntem nevoiți să ciocănim în pereți.

— Și dacă ușa secretă e la fel de groasă ca peretele, sau aproape la fel de groasă? întrebă Lucia.

— Asta ar însemna eșecul cercetărilor noastre, răspunse Victor. Eu sînt de acord să luăm de la capăt încăperile și să căutăm locurile simetrice. Poate că reușim ceva. Să vedem unde nu corespunde numărul lespezilor, al plăcilor de marmură, să comparăm camerele între ele pe dimensiuni și cifre, cine știe...

— Atunci n-ar fi bine să facem mai întîi un plan al castelului? spuse Lucia. Facem prototipul camerei, pe hîrtie, și-l comparăm cu fiecare încăpere în parte. Sînt sigură că o să meargă mai ușor.

— Un fel de pat al lui Procust! descoperi Dan. Să-i dăm drumul. Lucia schiță pe o foaie de hîrtie camera-prototip. Un cub cu latura convențională de 10 metri, alcătuit din cinci suprafețe drepte, pereții și podeaua și ușa boltită care însă nu intra în sfera cercetărilor. Fiecare suprafață era formată din 100 de plăci de marmură, cam de cite un metru pătrat fiecare. Patru pătrate de cite un metru, în mijlocul podelei, constituiau baza coloanei, iar trei dreptunghiuri, fiecare de cite doi metri pătrați, constituiau ușa de intrare și cele două firide. Astfel arăta prototipul unei camere.

Cireșarii tocmai erau pe cale să plece, cînd Ursu veni cu o altă propunere:

— Eu totuși cred că nu-i bine să excludem din principiu ideea că ogrăzile interioare nu ar putea să ascundă o comunicare secretă cu cealaltă parte a castelului...

— Te gîndești la ceva anume? îl întrebă Maria.

— Mă gîndeam că, în timp ce voi cercetați încăperile, eu și Tic am putea să facem același lucru în curțile interioare.

Ideea lui Ursu căpătă aprobarea tuturor și însuflețirea prichindelului. Tic nici nu se mai uită la ceilalți. Se lipi de Ursu și amîndoi, cu Țombi după ei, ieșiră în prima curte din stînga, în timp ce cireșarii de salon, în frunte cu Victor, intrau în încăperea din dreapta. Încăperea însă corespundea întrutotul planului Luciei. Nici o placă în plus sau în minus, nici o lespede stingheră. Rămîneau cele două firide. În locul plăcilor de marmură de un metru pătrat, firidele

erau alcătuite din bucățele mici de un decimetru pătrat. Ciocănită cu bastoanele în fiecare plăcuță, dar nici un sunet nu trăda prezența vreunui gol.

— Cred că în camera asta nu mai avem ce căuta, spuse Dan. S-o controlăm și pe soră-sa de vizavi.

Lucia mai zăbovi câteva clipe pentru a încerca o lespede de marmură din podea, care părea puțințel urnită de la locul ei. Dar ciocăniturile înfundate o lămuriră repede.

Cealaltă încăpere era și ea aidoma prototipului. Nici aici căutările nu duseră la altceva decît la enervări și blesteme. Simetria era fără cusur. În firide ascultară același zgomot înfundat. Părăsiră camera cam dezolați. Șansele de a descoperi intrarea li se redusese la jumătate.

— E absolut obligatoriu, spuse Lucia, ca în una din cele două camere care au mai rămas să se afle comunicarea secretă.

— Și dacă găsim și acolo aceeași simetrie? întrebă Dan.

— Atunci, ori nu există intrare secretă, ori nu ține de legile simetriei, ori există o anumită asimetrie pe care noi nu izbutim s-o observăm. Maria se uită la Victor, dar nu descoperi pe fața lui nimic altceva decît o expresie chinuită. Își mușca buzele de ciudă.

3

Ursu și Tic trecuseră prin toate curțile interioare, și la fiecare schimbare de prag simțeau că li se umflă și mai rău buzele. Numai ziduri nemiloase, stînci naturale, fără scorburi și cotloane, ziduri groase cît muntele, în care nu mai era nevoie să ciocănești. Se așezară, obosiți, pe banca de piatră din camera de gardă și meditau. Ursu sesizase o anumită schimbare în purtarea lui Tic și nu putea să-și explice cauza ei. Încă nu putea. Prichindelul nu mai era același. Istețimea și veselia care-i aduceau atîta argint viu în ochi și-atîta dibăcie în mișcări pieriseră, parcă deveniseră neliniște și amărăciune. O tăcere speriată înlocuise verva lui neobosită, iar privirile acelea neastîmpărate, duioase, scăpărătoare, încărcate mereu de alte nuanțe aveau parcă o singură culoare: se întunecaseră. El, Tic, neobositul, veverița, rămînea uneori cu privirea pierdută, parcă nici nu știa ce se întîmplă în jurul lui, unde se află, cu cine este. Enorm se schimbase prichindelul și se simțea bine numai alături de Ursu, sau poate că alături de el se simțea mai liniștit. Ursu era atît de bun. Ar fi fost în stare să-și riște viața numai pentru a aduce zîmbet pe fața cuiva. Lui Ursu i-ar fi putut spune tot ce simțea. Dar îl ținea ceva ca un clește fierbinte. I se părea că, dacă ar fi spus un cuvînt, cleștele l-ar fi prins rău înăuntru. Întrebă, aproape fără voia lui:

— Ursule, tu ai văzut-o pe fata în alb? Era în fața mea la meci. Și atunci noaptea, în poarta casei...

— Îmi amintesc... răspunse vlăjganul, mai mult ca să se afle în vorbă. Da... Mi s-a părut frumoasă...

— Foarte frumoasă, Ursule... oftă Tic. Nu știu cine dracu m-a pus să-i fac mereu în ciudă. Oare de ce am oftat-o mereu? Tu nu crezi că din cauza mea a fugit?... Așa mă gîndesc citeodată... Și-n loc să-mi pară rău, îmi pare bine...

— De ce, Ticușorule?

— Dacă a fugit din cauza mea... știi... și eu aș fi fugit din cauza ei... Cînd mă gîndesc c-am s-o văd, Ursule...

Lui Ursu i se strînse inima. Va să zică, asta era pricina cea mare! Cu ghimpi în inimă, luă prichindelul de după gît și-l apropie blînd de pieptul lui. Tic se lăsă furat de mîngiere. Închise ochii și se gîndi la fata în alb... Vlăjganul nu îndrăzni să-i spună un cuvînt; neliniștea și durerea îl sugrumau. Dacă ar fi avut o bucată de gheață la îndemînă i-ar fi topit-o pe frunte și abia apoi i-ar fi spus cîteva cuvînte rele, care să trezească. Tot Tic își reveni primul:

— Ursule, nu crezi că prin scobiturile alea din zid s-ar putea vedea ceva?

Ursu își aminti că într-una din curțile interioare se afla un zid înalt și neted ca un perete, cu niște deschizături în creastă, ca niște creneluri. A încerca escaladarea lui era o nebunie. Dar puștiul pusese atîta nădejde în întrebarea lui.

— Să încercăm, Ticușorule, poate cu o frînghie reușesc să ajung în creastă.

— Nu, nu! mă urc eu.

Vocea lui Ursu se făcu dintr-o dată rea:

— Tic! E un lucru prea serios ca să glumim. Adă o frînghie!

Prichindelul se supuse fără să cirnească și plecă în căutarea frînghiei. Ursu pătrunse în curtea interioară și se opri furios în fața zidului cu creneluri. Zidul avea vreo cincisprezece metri înălțime și era drept, parcă tăiat cu barda, dintr-o lovitură. Zări la mijlocul zidului un colțisor de piatră și mai sus, cîteva mici crăpături. Coborișul de sus, de la creneluri în curte, Ursu îl avea în cap, foarte precis, în toate amănunțele lui. Urcușul, în schimb, era încă o mare întrebare. Tic sosi cu un

colac de frînghie:

– Îți ajunge?

– Berechet! Va să zică... poate reușesc s-o strecor pe acolo... Colțul cred că ține. Dă-mi funia!

Tic i-o întinse. Ursu desfășură frînghia pe toată lungimea ei.

– Nu merge cu lațul. Vezi, Ticușorule? Colțul e prea mic și prea triunghiular. Lațul ar ieși din ele imediat. Sau, măcar de-ar ieși imediat. Ar fi bine. Să nu iasă pe la mijloc...

– Atunci, mai bine să lăsăm... Poate că descoperă Victor intrarea...

Ursu simți toată disperarea mascată din vocea prichindelului:

– Nu! Ar mai fi o soluție, dar o să ai și tu de furcă.

Tic era de-a dreptul bucuros:

– Fac orice... orice... Dacă-mi dai voie...

Dar n-avu curajul să termine fraza. Îi era teamă că-l va minia iarăși pe Ursu dacă-i va spune că ar putea să încerce ascensiunea deși nu prea vedea cum i-ar reuși isprava.

– N-o să-ți fie prea greu, dar nici prea ușor, mai spuse Ursu. Vlăjganul aruncă funia în așa fel că mijlocul ei se opri între colțul mic de piatră și zid. Smuci cu putere. Colțul rezista. În nodă un capăt al funiei de un bolovan mare de la baza peretelui iar un capăt rămase liber. Îi arătă și lui Tic ce are de făcut: să se străduiască și să țină lipită frînghia de zid, pentru că, depărtându-se, ar putea să iasă de după colțul de piatră și atunci... Puștiul înțelese cât de grea era ascensiunea lui Ursu și deodată simți că trebuie să-l roage să nu urce. Dar nu avu curajul.

Ursu începu cățăratură cu o prudență care părea frică. Știa că dacă nu forțează frînghia, dacă nu face mișcări neregulate, s-ar putea ca să se înțepenească între colț și zid, oferindu-i sprijin pentru ascensiune. Era poate unica șansă ca să ajungă la colțul de piatră. Și presupunerea lui sau dorința lui se adevăra. Frînghia înțepenise. Trebuia să facă eforturi duble, dar ciștița, în schimb, siguranță. Ajunsese destul de repede la colțul de piatră. Aici însă...

Tic îl văzu lipindu-se de zid, apucînd cu mîna stîngă colțul de piatră și înfășurîndu-și virful unui picior în funie. Susținîndu-se astfel, se împinse încet pe zid cu mîna dreaptă întinsă spre o crăpătură neînsemnată. Degetele intrară în crăpătură ca niște gheare, iar piciorul stîng se propti în colțul de piatră. Ursu făcu un laț cu mîna stîgă prinzîndu-și în el piciorul stîng. Lațul era atît de ingenios, că trăgea în sus frînghia după piciorul lui Ursu. Tic nu înțelese la început rostul aceluiași laț, dar cînd își văzu prietenul deplasîndu-se în direcție opusă, îi trecu în minte ca un fulger descoperirea. Ursu își legase funia de picior, pentru ca, în cazul unei căderi neașteptate, să rămînă suspendat undeva, de-a lungul zidului... o fracțiune de secundă numai să fie oprit în cădere, pentru a avea posibilitatea să-și refacă echilibrul...

Ascensiunea lui Ursu deveni un chin cumplit pentru Tic. Cele mai neînsemnate asperități ale zidului ajungeau prin încăpăținare feroce puncte de sprijin sigure și rezistente. Spectacolul era unic. Pe un zid înalt, neted ca o placă de marmură, o ființă omenească, sfidînd orice legi ale echilibrului, se cățara. Era imaginea unui înotător pe suprafața unei ape line, ca oglinda, înaintînd rar, cu încetinitorul, numai că apa era verticală. Și ființa înota încet, neverosimil... Tic avea mereu imaginea apei verticale în fața ochilor întredeschiși... Îl văzu pe Ursu apucîndu-se cu mîinile de o balustradă, înălțîndu-l în mușchi, parcă ieșind dintr-un bazin.

Vlăjganul ajunsese pe creastă! Răsufli de cîteva ori, jurîndu-se să nu mai facă a doua oară în viață o asemenea ascensiune. N-ar mai fi reușit. Era sigur. Își dezlegă imediat frînghia de la picior, trecînd-o după un colț mare și puternic de la capătul ei. Privirile i se rostogoliră brusc și fără voie într-o curte interioară, aidoma celei pe care o părăsise, cu același bolovan în mijlocul ei, cu aceleași ziduri. Vlăjganul își opri printr-un miracol o exclamație de uimire.

Chiar lingă bolovan se afla o fată în alb... Mergea cu capul aplecat. Un bărbat înalt, gros și puternic, o trăgea de braț. Fata în alb nu opunea nici o rezistență. Se lăsa dusă spre intrarea secretă. Dar în clipa cînd trecu pragul, Ursu își înălță capul iar fata își întoarse privirile. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Se zăriseră.

Fulgerător, Ursu se retrase. Tocmai la timp pentru a nu fi descoperit de privirile iscoditoare ale omului cu cicatrice. Cînd privi a doua oară în curte, dintr-o poziție invizibilă, îl văzu pe omul cel voinic ferecînd ușa secretă. Vlăjganul își trase trupul înapoi, se împinse pe marginea zidului, apucă frînghia în mîini și începu să alunece cu o viteză uluitoare. Tic avu senzația că Ursu se prăbușește...

Exploratorii din interiorul castelului terminaseră de cercetat și ultima cameră, și erau cît pe aici să dea drumul unui potop de blesteme, dar îi opri altă vijelie: apariția lui Ursu și Tic cu vestea cea mare. La început luară totul drept o glumă pusă la cale de Tic. Nu puteau să-și

inchipuie, nici în ruptul capului, că zidul de sticlă putea fi escaladat, dar când văzură fețele celor doi și mai ales când observară hainele lui Ursu roase și prăfuite, simțiră cum trăznește în preajma lor. Erau atît de năucii de ambele întîmplări, de nebunia lui Ursu și de scena văzută de Ursu, dincolo, încît le trebui destulă vreme ca să se reculegă.

– Știi ce meriți, Ursule? își dădu, în sfîrșit, drumul miniei Lucia.

– Fiindcă totul s-a terminat cum s-a terminat, interveni prompt Victor spre a o calma, merită, nici nu știu ce ar putea să merite. Dacă-ș fi în locul tău, aș cere tuturor să închidă ochii...

– Eu i-am închis, anunță Dan, și-mi astup și urechile!

Gluma lui Dan suna ca un clopoțel miraculos: inseninarea. Lucia se împurpura, Ursu începu să-și șteargă praful de pe haine cu un asemenea zel, că timp de cîteva minute nu-i mai văzu fața. Iar cînd reveni în poziție obișnuită, bineînțeles că fața îi era congestionată.

Cireșarii, de la primul pînă la ultimul, erau sub impresia unui singur gînd: să acționeze imediat. Și Victor, care ar fi vrut mai întii să dezlege enigma din celălalt castel, lăsă la o parte supozițiile și ipotezele:

– Trebuie să descoperim intrarea! Există aici, undeva și trebuie s-o găsim imediat! Am avea un atuu extraordinar în mînă. Vă dați seama?

– Da! spuse Lucia înfierbîntată. Da! Da! Știm cu toții ce-ar însemna să găsim intrarea. Am fi stăpîinii castelului, feriți de orice primejdie, am putea să salvăm fata, să dezlegăm toate enigmele de dincolo... Dar unde-i, unde-i afurisita asta de comunicare?

– În curte nu-i sigur! anunță Ursu.

– Nici în camere! adăugă Dan.

– Nici pe coridor! completă Maria. În văzduh nu poate fi. Atunci unde-i?

– O să mă omoare simetria asta scîrboasă a castelului, se tîngui Lucia. Pofitim! Ce-i asimetric în această încăpere? Spuneți și voi. Zidurile perfect asemănătoare, coloana drept în mijloc, firidele și ușa exact la locul lor... Simetria nu ne duce nicăieri.

– Atunci jos cu simetria! se răzvrăți Dan. Să căutăm altă lege.

– Care lege? întrebă Maria. Dacă ar fi ceva ciudat aici, am aplica o lege a ciudățeniei! Dacă ar fi ceva inutil, am aplica o lege a utilității. Nu văd nimic...

– Stai! o întrerupse Victor, Maria! Ai spus un lucru mare. Totul pare util. Dacă-i așa, ia să privim totul prin această prismă, prin această lege a utilității. Lucia! Dă-mi prototipul camerei.

– Ce să ți-l mai dau! îl știu pe de rost. Cinci suprafețe, fiecare de o sută de metri pătrați...

– Nu, nu, nu! Ce nu este util? întrebă Victor.

– Firidele, lespezile de marmură, ușa secretă, coloana... enumera Dan. E atît de sărac totul... Poate marmura... ce nevoie aveau de atîta marmură?

– Firidele erau necesare, reluă Victor. Lespezile de marmură, nici nu mai discutăm; ușa secretă leagă fiecare cameră de o curte interioară... Coloana...

– Dar coloana la ce servește? întrebă deodată Maria.

– Dacă ar fi una singură... spuse Dan.

– Într-adevăr, la ce servește? repetă Victor. O coloană... și drept în mijlocul încăperii!... Maria! E oare utilă coloana asta în cameră?

– Nu văd la ce-ar putea să fie utilă...

– Și totuși castelul acesta nu are nimic inutil, nici măcar un bolovan. Atunci ce rost au coloanele?

– Sînt inutile! accentua Maria.

– Atunci ce caută aici? Trebuie să aibă un rol în această simetrie și sărăcie utilă. Din moment ce nu susțin nimic, din moment ce nici măcar nu înfrumusețază camerele, nu pot avea decît rolul de a servi ca mijloace de comunicare.

– Cum de nu ne-am gîndit pînă acum? întrebă Lucia și mirată și mînioasă.

– Pentru că erau prea simetrice și prea uriașe! răspunse. Vorba lui Dan: dacă era una singură, ne și năpusteam asupra ei, dar așa, în fiecare cameră cîte una... Dacă nu venea Maria cu ideea utilului, nu știu cînd le-am mai fi descoperit. S-aducem scara!

Ursu tocmai venea cu scara. O rezemă de coloană, se cațără pe ea și începu să ciocănească. Înfundat, înfundat... Tic... Tic... Tic... Tec... Tec... Tec...

– Aici parcă-i o mică deosebire, sesiză Ursu. Auziți?

– Tic... Tec... Tic... Tec... Tic... Tec... Una din plăcile de marmură scotea un zgomot care se

deosebea, vag, de zgomotul scos de celelalte plăci lovite. Ursu o pipăi la toate marginile, reuși să-și bage degetele într-o crăpătură și trase. Placa nu se mișca. Trase cu toată puterea! Nimic. Atunci îi veni ideea să împingă. Placa de marmură se roti în jurul unui ax deschizînd o intrare prin care putea să pătrundă cu ușurință corpul unui om.

– Închide la loc, Ursule! spuse Victor. Acum trebuie să aplicăm legile simetriei!

– Crezi că și în celelalte coloane există asemenea căi de comunicare? întrebă Dan.

– Dacă aplicăm legile ciudăteniei, da! răspunse Victor. E cam ciudat să descoperim comunicarea chiar în prima coloană pe care-o cercetăm. Să vedem și în celelalte camere.

În încăperea vecină, care adăpostea sala de arme, cireșarii dibuiră cea de a doua intrare. Dar în celelalte două încăperi, cu tot zelul și meticulozitatea lor, coloanele nu dezvăluiră nici un secret, nu-și clintiră nici o placă de marmură.

– Asta-i, trase Victor concluzia. Castelul are două căi de comunicare. Și mi se pare că le-am descoperit pe amândouă, nu?

– Cu alte cuvinte, sesiză Maria gândul lui Victor, am devenit stăpînii castelului!

Tic îl trase de o parte pe Ursu. Ceilalți porniseră spre cele două încăperi cu toate secretele dezvăluite. Prichindelul își apropie buzele de urechea vlăjganului:

– Ursule... te rog mult... lasă-mă pe mine într-o coloană... zi... că te-ai lovit la picior... la genunchi...

Mai mult nu reuși să-i spună, pentru că Victor tocmai venea.

– Ursule! Pornim amîndoi în recunoaștere! Să nu mai pierdem nici o clipă.

Vlăjganul își privea cu disperare genunchii. Parcă se uita cum și-i freacă. Răspunse fără să-și ridice privirile:

– Nu știu ce am... Parcă mi-a anchilozat piciorul... Cînd am coborît de pe zid...

Victor nu mai avu răgaz pentru întrebări, tresăriri și spaime. Prichindelul sări ca o nevăstuică în fața lui. Privirile îi ardeau ca jarul, deși vorbea cu o nepăsare uluitoare:

– N-are nici un rost să știe Lucia, Victor. Fă-te și tu că ți-ai schimbat părerea și spune că merg eu în locul lui Ursu. Sint mai subțire, trec mai ușor prin gang, o convingi tu, ca să nu o necăjim, sâraca...

– Ursule, Ursule!... spuse Victor și mai uimit.

Dar nimeni nu mai avea timp să încerce să afle la ce s-a gândit Victor cînd a repetat numele vlăjganului. Se găseau toți cireșarii într-o încăpere albă cu o coloană la mijloc, dar Tic parcă rătăcea prin ceață și vocea care anunța că la prima recunoaștere va participa și el, o auzea parcă din depărtări.

Și deodată îl trezi o voce rea, care-i zbirnia la ureche și care se împotriva alegerii lui. Era Lucia, dar, din păcate, nu rămase singură. Sări și Dan și mai sări și nesuferita și mincinoasa care spunea că-l iubește.

– Să plece Ursu, spunea Maria. Eu nu-i dau voie lui Tic!

Prichindelul, totuși zăpăcit, și nu de tot în apele lui sprintene, se mulțumi să ia o mutră foarte jignită și nedreptățită. Îl chemă pe Țombi cu un gest scurt apoi spuse cu inverșunare:

– Dacă nici pentru o recunoaștere nu-s bun, o să vă dovedesc puțin că știu să mă întorc fără ajutorul vostru acasă. Hai, Țombi! Și tu, timpito, o să vezi...

– Stai! îl opri Lucia. Parcă ai fi un copil. Nu înțelegi?...

– Stai și tu! se încruntă Tic. Parcă ai fi o dădacă. Tu de ce nu înțelegi? Și să nu-ți închipui că am vrut să plec de-ade-văratelea. Am vrut să-ți arăt că te poți înșela. Ca și în chestia cu recunoașterea...

– Nici nu te gîndi! țipă Maria. M-ai făcut și timpită... O să urci ultimul în coloană...

Tic începu să se gudure pe lîngă Maria:

– Hai, zău Maria... De cîte ori nu te-am făcut și idioată și tot ți-a trecut supărarea. Timpită e mai puțin decît idioată... Lui Dan îi spun mereu.

– Și dacă mă opun și mai tare? se repezi Dan.

Cireșarii erau în camera goală. Tic privi îndurerat pereții de marmură, coloana... oftă lung, lung de tot.

– Dacă vă opuneți toți, n-am ce face. Măcar să văd cum arată intrarea...

Cu expresia ce mai jalnică pe figură, cu mersul unui om obosit, se urcă pe scară și se uită prin deschizătură. Deodată vocea i se schimbă. Și înfățișarea:

– Pssst! Ia uite o carte! Cum de n-ați văzut-o?

Toți făcuseră cerc în jurul coloanei. Tremurau de nerăbdare. Ursu îl ajută pe Tic să intre în interiorul coloanei pentru a aduce cartea. Prichindelul dispăru doar cîteva clipe. Capul care se ivi apoi în deschizătură era al altcuiva. Al unui învingător foarte tînăr și blond, cu un nas cîrn și cu argint viu în ochi:

– Cartea e grozavă, spuse el. Știți ce scrie în ea? Dacă Tic vrea ceva, gata! S-a terminat. Atît scrie. Auzi! Timpito și idioato! Parcă nu m-ai cunoaște! Ai tu noroc că țin la tine...

– În fața unui fapt împlinit, ridică Victor din umeri, nu mai avem ce face, decît doar să ne închipuim că și noi am vrut așa. Ursule, rămii tu aici pentru legătura cu Tic, iar Lucia ține legătura cu mine. Tic, la semnul Mariei pornim amîndoi.

Peste cîteva minute, Maria dădu semnalul de plecare. Cei doi cireșari porniră în același timp pe drumul subteran care trebuia să facă legătura cu castelul fetei în alb. Amîndoi își imaginau că

drumul va fi greu, întortocheat, plin de obstacole și surprize. Căile subterane erau însă tot ce poate fi mai simplu. După ce coborau sub nivelul podelei, înainta fiecare drept, ca un tunel. Numai când ajungeau sub încăperile celui alt castel urcau cițiva metri în interiorul coloanelor de acolo. Constructorii căilor de comunicație secretă se îngrijiseră de un singur lucru: să împiedice intrarea în castelul în care se afla camera de arme și în care locuia familia domnească. De aceea ușile de comunicație prin coloanele celui alt castel aveau un dispozitiv, în interior, care le închidea automat, după ce solul tainic părăsea intrarea. Se putea ieși prin ele, dar de intrat nu se mai putea intra; numai dacă un paznic de casă, aflat în interiorul coloanelor, deschidea ușile la un semnal convenit. Familia domnească avea deci o a doua ieșire în caz de primejdie. Dar prin acea ieșire nimeni nu putea pătrunde în crucea cea mare.

Tic și Victor n-aveau însă de unde să știe această taină. Ei înaintau ca niște melci, luminând drumul de jur-împrejur, oprindu-se la fiecare pas și ascultând. Dar se convinseseră amândoi că nimeni nu mai folosise, de foarte multă vreme, acele căi misterioase. Erau deci în deplină siguranță. Raza lanternei arăta fiecăruia un drum drept, liber, fără nici un obstacol. Drumul urca brusc pe o soară cu minere de fier, într-un cilindru înalt de piatră, care nu putea să fie decit interiorul unei coloane.

5

Fata în alb fusese iarăși închisă în camera ei. Era din nou prizonieră, împreună cu Philippe, în spațiul uriaș și tăcut ca un mormint de gheață. Altă dată ar fi plîns, ar fi izbit cu pumnii în ușa de metal, i-ar fi plîns lui Philippe tristețea care o sfîșia. Deși omul cu cicatricea nu fusese niciodată mai sever și mai neînduplecat, fata în alb uitase toate tristețile, toate spaimele, toate amintirile negre. O bucurie mare, caldă îi apăsa în valuri pieptul și-i înfiora inima. Caietul cu scoarțe de piele cunoștea pricina mării bucurii. Prizoniera i-o destăinuise: Nimeni altcineva n-o aflase...

Minunea pe care o aștepta fata în alb se ivise. Chiar în ultima clipă, cînd își pierduse orice nădejde, cînd intra din nou în închisoarea de marmură, chiar cînd îi pășise pragul, privirile ei descoperiseră pe creasta zidului chipul unuia dintre cei pe care îi aștepta cu atîta înfrigurare. Era chipul lui Ursu. Nu era părere, nu se înșelase!

Cireșarii sosiseră! Nu se întreba cum și cînd. Sosiseră! În ultima clipă!

— Ți-aduci aminte, Philippe? *"Și condamnații la moarte mai speră pînă-n ultima clipă"*. Am învățat ceva, Philippe. N-avem voie să părăsim speranțele! Pînă în ultima clipă.

Omul cu cicatrice, ferm și dur ca întotdeauna, nu observase tresăririle și apoi strălucirile din privirile fetei. Nici n-avusese timp să se uite la ea. Fata în alb aștepta în liniște. Cireșarii știau că e aici, știau că e prizonieră. Și afară era cald, frumos și castelul avea nevoie de voci, de pași sprinteni, de o nemaipomenită recepție.

Fata în alb se lăsă furată de vârtejul unui vals imaginar. Dansa în cercuri largi, tăcute. Nu se auzea nimic. Pașii nu făceau zgomot, nici mîinile care alintau aerul, nici faldurile rochiei albe. Marmura era obișnuită cu tăcerea, era stăpîna întregii tăceri, nu cuvînta niciodată altfel decit prin sclipiri reci, mute. Dar bătăile inimii deveniseră prea puternice, amenințînd liniștea incoruptibilă. Fata în alb își opri dansul și încercă să-și liniștească gîndurile pornite într-un cutreier prea luminos.

Lipit de baza coloanei, Philippe se transformase într-un arc. Fata tresări și urmări privirile de foc. Coloana! De-acolo veneau zgomote abia perceptibile. Dar zgomotele veneau din interiorul coloanei... și una din plăci începu deodată să alunece fără zgomot.

O față bronzată cu priviri adînci, cu întrebări în sprîncene, cu trăsături aproape bărbătești se ivi în deschizătură. Privirile de sus și de jos se întîlniră instantaneu. Ale fetei: speriate, cu luciri de vis și avînt; ale băiatului: surprinse, uimite, strălucitoare. Băiatul își duse tăcut degetul la buze, chiar în clipa cînd fata în alb voia să spună ceva. Cerea tăcere... Capul tînarului dispăru pentru cîteva clipe, apoi ieși din nou la iveală.

— Bine c-am observat la timp, spuse el în șoaptă. Nu pot să cobor. Ușa se închide automat.

Poți să urci pe frînghie?

— Cine ești? întrebă tot în șoaptă fata în alb. Victor?

— Victor!

— Victor? Ați venit toți? Și fetele?

— Toți! Îți arunc frînghia. Prinde-te bine! Te trag eu.

Fata ezită o clipă. Deși-i aștepta pe cireșari, apariția bruscă a lui Victor o surprinsese. Știa că mai are ceva de făcut, dar se agăță fulgerător de frînghie și începu să se cațere ca o pisică. Auzise pe cineva umblînd la ușa de metal.

Victor o prinse în brațe și o trase în deschizătură. Zmuci și frînghia pe care Philippe nu mai

avu vreme să se agate. Apoi împinse fără zgomot placa de marmură care se lipi de celelalte exact în clipa cînd pătrunse în încăperea pustie omul cu ochii de viezure.

6

Și Tic ajunsese în interiorul coloanei. Urcă fără zgomot scările de fier și se opri în dreptul plăcii care alcătua ușa. Inima prichindelului bătea cu putere. O va vedea în sfîrșit pe fata în alb. Cît îl invidiasse pe Ursu cînd îi spusese că o zărise în curte! Visase și dorise atît de mult ca el să fie primul care s-o vadă! Acum însă va trebui să o salveze. Chiar dacă va fi nevoie să înfrunte cele mai mari pericole. Nu se va întoarce dincolo fără fata în alb.

Însuflețit de gînduri eroice, Tic încercă să manevreze dispozitivul ușii. Mecanismul era vechi și făcea zgomot. De aceea își împărți operația de deschidere în etape scurte cu pauze între ele. Placa de marmură începu să se îndepărteze de celelalte, să se rotească încet, fără zgomot. Tic își scoase capul prin deschizătură și privi în încăpere. Zări trei pături de campanie, cîteva geamantane, rucsacuri, văzu trei fișicuri de monezi scinteietoare de aur. Zări chiar lingă coloană o masă plină cu pachete, cu hîrtii, cu pahare și termosuri: în altă firidă văzu o puzderie de obiecte, accesorii de alpinism, bastoane, ciocane, cuțite, vergele de fier, lanterne, baterii, securi, toate însă într-o rînduială perfectă.

Prichindelul luă o hotărîre temerară: își va da drumul în cameră. Cunoștea tot planul castelului, cunoștea amplasamentul încăperilor, specificul fiecărei camere, ușile secrete și mai ales cunoștea calea de comunicație secretă. Se uită încă o dată înăuntru, dar nu zări pe nimeni, nu auzi nici un zgomot. Din nefericire, Tic nu putea să vadă și în spatele coloanei. L-ar fi descoperit ascuns acolo, cu o secure în mînă, abia ținîndu-și răsufllarea, pe omul cu cicatrice. Tic nu-l văzu. De aceea își scoase tot trupul afară, se prinse cu mîinile de marginea deschizăturii și își dădu drumul, alunecînd pe coloană.

În clipa cînd atinse podeaua, Tic auzi ușa secretă pe care o părăsise, inchizîndu-se cu zgomot rău și simți două mîini de fier prinzîndu-l și răsucindu-i brațele.

7

Omul cu ochii de viezure pătrunse în camera fetei în alb. Intrase zîmbitor, cu gîndul că va face impresie. Dar nu zări pe nimeni nicăieri. Numai motanul îl privea dușmănos dintr-un ungher. Camera era goală, ușa secretă era închisă pe dinafară... Și totuși fata dispăruse. Cînd se convinse că dispariția fetei era tot atît de reală pe cît era de enigmatică se simți năpădit de spaimă. Părăsi repede încăperea, dar nu se duse direct la șef. Îl căută mai întîi pe slăbănog, într-o curte interioară unde-l lăsase la pîndă.

— A dispărut fata! îl anunță el îngrozit.

Pindarul făcu o mișcare de negație și teamă:

— El știe? I-ai spus?

— Nu! Și nu știu ce să fac! Dacă află...

— De unde a dispărut! îl zgîlții slăbănogul.

— Din camera ei... cu ușile încuiate pe dinafară.

— Atunci și coloana de acolo are o intrare secretă. Hai să-i spunem! Imediat!

Alergară amîndoi spre camera cu pături de campanie și cînd intrară înăuntru îl văzură pe șeful lor răsucind brațele unui omuleț cu păr blond, care se zvîrcolea sălbatec.

— E mic dar neastîmpărat ca o zvîrlugă, dumnealui, îi întîmpină omul cu cicatrice.

Își împinse prizonierul într-un colț mai luminos și-i cercetă fața. Își îngroșă vocea și răcni, parcă s-ar fi prăvălit o sută de tunete asupra încăperii:

— Ce cauți, tîlharule?

Imperturbabil, Tic nu scoase nici un cuvînt. Omul cu cicatrice se apropie mai amenințător. Ridică mîna în aer parcă pentru a-l lovi:

— Răspunde, pungașule! N-auzi?

Tic se uită țintă în ochii lui dar nu răspunse.

— O să văd eu dacă după douăzeci și cinci de curele pe spatele gol te mai ține curajul.

Spune, mă, cine te-a trimis aici și de unde vii?

Prichindelul luă o mutră nepăsătoare și parcă disprețuitoare, ceea ce mări furia omului cu cicatrice. Întorcîndu-se

spre cei doi pe care scena neașteptată îi amuțise și văzîndu-i cum stau nemișcați lingă ușă, strigă la ei:

— Ce-i cu voi? Ce-ați încremenit acolo? Numai statui mai lipseau în camera asta.

— Fata... îndrăzni viezurele.

– Ce-i cu ea? Ce s-a întâmplat?

– A dispărut!...

– Cum? urlă omul cu cicatrice. Și mai stați aici și vă holbați la mine?

Uitînd de prizonier, luă la repezeală o secure în mînă și se avîntă pe ușa cu cei doi după el. Slăbănogul însă nu-și pierdu firea cu totul și incuie ușa.

Rămas singur, Tic sări ca o veveriță spre ușa secretă, împinse cu toate puterile. Zadarnic. Ușa era închisă pe dinafară. Alt mijloc de scăpare nu avea. Prizonierul cîntări situația. Trebuia să facă neapărat ceva, să profite de absența celor trei. Deși dorise atît de mult să dea el primul peste fata în alb, era totuși bucuros că fata scăpase. O grijă i se luase de pe inimă... Dar ce putea să facă acum în situația în care se afla? Să stea cu mîinile în sîn? Nu!

Ochii lui cotrobăiau avizi încăperea și se ațintiră asupra firidei cu fișicurile de monzei. O idee mare îi trecu prin minte. Alergă spre firidă, privi o clipă monezile, apoi își roti ochii prin cameră, căutînd ceva. Și deodată ochii i se umplură de străluciri.

Acțiunea lui nu dură mai mult de două minute. Abia revenise în colțul în care fusese lăsat, că ușa de fier se deschise și cei trei îi pășiră pragul. Omul cu cicatrice era congestionat la față. Se repezi la prichindel gata să-l zdrobească:

– Tot nu vrei să spui, pungașule?

Cu o sforțare supremă reuși totuși să se stăpînească. Înțelese că trebuie să procedeze repede și calculat. Se adresă celor doi cu voce tot mai calmă:

– Lanțurile! Și incuietoarea de siguranță!

Slăbănogul scoase dintr-un rucsac un lanț gros la capătul căruia atîrna un lacăt mare și solid:

– Scara! îi porunci celui cu ochii de viezure.

I se aduse la repezeală scara. O rezemă de coloană, urcă pînă la mijlocul ei, apoi înconjură de cîteva ori cu lanțul porțiunea de coloană în care descoperise ușa secretă. Strînse lanțul cu ajutorul incuietorii de siguranță, în așa fel că ușa secretă nu se mai putea clinti.

– Lanternele și lanțul celălalt! porunci iarăși, după ce coborî pe scară.

Tic îi văzu luîndu-și lanternele de pe o măsuță de piatră, apoi scoțînd din rucsac un al doilea lanț și îndreptîndu-se spre ușa de fier. Înainte de a părăsi încăperea, omul cu cicatrice îl fixă cu degetul:

– Stai liniștit, că totul e în zadar. Ești un zălog foarte prețios! Aflu eu ce-i cu tine și cu cine ești...

Puștiul auzi distinct cum se fixează drugul de siguranță. Era prizonier... Știa însă că prietenii lui îl vor salva și mai știa că oamenii care-l făcuseră prizonier nu vor mai găsi monezile de aur cînd se vor întoarce. Într-adevăr, în firida de marmură nu se afla nici urmă de monedă.

8

Victor o lăsase pe fata în alb să coboare înaintea lui pe scara cu minere de fier. Îi luminase drumul cu lanterna și cînd fata ajunsese în gang începuse și el coborișul.

– Pot să vină după noi? îl întrebă fata cînd îl simți aproape.

Victor aprinse lanterna și luminează drumul pînă departe. Apoi îi răspunse liniștitor:

– Numai dacă sparg coloana. Ușa nu se deschide decît pe dinăuntru.

Fata îl apucă pe Victor de braț și-i spuse cu o voce tremurătoare:

– Nu se poate! Trebuie să mă întorc neapărat... Măcar pentru cîteva clipe. Am uitat ceva...

– Calmează-te! o întrerupse Victor. Dacă de-acolo nimeni nu poate veni după noi... În schimb noi putem pătrunde oricînd acolo. Castelul a fost special construit ca numai din aripa noastră...

Dar nici fata în alb nu-l lăsă să-și termine fraza:

– Eram sigură că mai există o aripă! E mai mare decît a noastră?

– Exact la fel! Seamănă cu planul tău ca două picături de apă.

– Ați găsit și comoara?

– Comoara!? A, da! E o sală de arme cu obiecte de mare preț. Dar de unde știi toate astea?

– Am dat peste un document vechi, ascuns în camera mea. Dar voi cum ați reușit să ajungeți aici? Am uitat să vă spun în mesaj...

– Am dat și noi peste un document vechi care ne-a dus însă la altă intrare... O să-ți povestim.

Amîndoi mergeau cu pași prudenți pe lespezile de piatră ale gangului subteran.

– Cine sînt oamenii care te-au făcut prizonieră? o întrebă brusc Victor.

– Voi n-ați aflat?

– Încă n-am aflat, dar am o bănuială...

Cei doi tineri ajunseseră la mijlocul tunelului. Fata în alb făcu un pas înainte pentru a merge cot la cot cu Victor.

— Ce bănuială ai? îl întrebă ea cu subînțeles.

Victor o prinse de braț cu mâna liberă. Dar nici n-apucă să deschidă gura că îl trăzni fulgerul unei presimțiri negre. Era prima reacție la atacul mișelesc. Pământul îi fugi de sub picioare. Fata în alb se *agăță* de gîtul lui într-un gest instinctiv de salvare. Amîndoi se prăbușiră în gol îmbrățișați, lipiți unul de altul, cu spaima morții în suflet.

9

În camera de arme, Lucia se plimba nervoasă printre armurile amenințătoare. Trecuse prea mult timp pentru o recunoaștere. Victor n-avea obiceiul să forțeze lucrurile și mai ales nu-i plăcea să lase în urma și în absența lui neliniști, întîrzierea i se părea prea mare Luciei, pentru a mai aștepta cu brațele încrucișate întoarcerea celor două iscoade. Ieși pe coridor și-i chemă pe ceilalți.

Ursu părea la fel de frămîntat. Îl rodeau remușcările că-l lăsase pe Tic să plece în locul lui. Cine știe ce i se întîmplase prichindelului? Încercă totuși să-și liniștească prietenii:

— Nu vă alarmați. Cine știe ce obstacole li s-au ivit în cale? Dacă vreți, eu pornesc pe urmele lui Tic.

Îl se răspunse din ochi, mai ales ochii celei atît de jignită de întîrziatul cel blond și nesuferit răspundea cu lacrimi. Vlăjganul se cațără la iuțea pe coloană și dispăru prin ușa secretă. Ajunse repede în gang și de acolo înainta cu prudență luminînd și cercetînd fiecare perete și fiecare lespede de piatră în parte. Trecu de mijlocul tunelului fără să i se întîmple nimic. Capcana era în așa fel construită că nu se deschidea decît atunci cînd cineva din castelul celălalt încerca să intre în castelul domnesc. Era o dublă măsură de siguranță împotriva oricărui străin și nechemat care ar fi rîvnit spre castelul domnesc.

Ursu ajunsese în interiorul coloanei, dădu peste ușa secretă și se chinu s-o deschidă fără zgomot. Mecanismul se supuse, dar ușa nu se clinti din loc cu toate opintelile lui. Nu mai era nici o enigmă. Vlăjganul înțelese că ușa fusese baricadată pe dinăuntru. Prin urmare, Tic căzuse în mîinile oamenilor de acolo. Ceea ce nu-și putea închipui Ursu era faptul că, umblînd la mecanismul ușii, declanșase instantaneu un dispozitiv de pîrghii care pune în funcțiune trapa de la mijlocul tunelului. Nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să se întoarcă imediat, să-l cheme pe Victor și să facă împreună un plan pentru salvarea prichindelului din mîinile necunoscuților.

Vlăjganul porni cu pași repezi înapoi. Gîndul că Tic e în pericol îi provocă dureri fizice. Cum se putea apăra prichindelul, cum putea să reziste împotriva unor nelegiuîți? Trebuia să-l salveze imediat și știa cum. Va trece în castelul celălalt, escaladînd încă o dată zidul cu crenele. Lumea îl va ierta că pentru salvarea lui Ticușor își călcăse jurămîntul. Va fi pentru prima și ultima oară în viața lui.

În clipa cînd ideea salvării lui Tic îl cotropise de tot, cînd se hotări s-o aplice fără zăbavă, vlăjganul simți căscîndu-se un gol la picioarele lui. Se răsuci instinctiv în aer, încercînd să prindă ceva. Nu reuși decît să-și recapete echilibrul, ceea ce însemna însă foarte mult în prăbușirea crudă și neașteptată.

10

Castelul nelocuit de aproape 300 de ani deveni dintr-odată teatrul unor evenimente nemaipomenite.

În partea nordică, aripa fetei în alb, trei oameni, mai mult deznădăjduiți decît furioși, se învârteau în jurul unui tinerel cu nasul cîrn și păr ciufulit, care la toate amenințările lor răspundea printr-o muțenie definitivă.

În aripa domnească, trei cireșari trăiau clipe unice prin cruzimea lor. Cei mai buni dintre ei dispăruseră fără urme. Dispăruse Victor, singurul care ar fi putut să despice cu mintea lui întunecimile, dispăruse Ursu, singurul care ar fi putut duce la capăt cel mai absurd plan de salvare, dispăruse prichindelul cîrn și ciufulit, singurul care le sfîrșia tuturor inimile.

Singurele ființe care ar fi putut aduce liniște, seninătate și poate chiar veselie în castelul rece de marmură se zbăteau neputincioase în două hrube adînci și întunecoase de unde nu putea răzbate în afară nici un strigăt de încurajare sau de ajutor. Ingenioasele capcane nu-și pierduseră memoria mecanică nici după secole de așteptare. Făcuseră prizonieri, așa cum le era menirea.

Deasupra cetății celor două cruci începea să filfie pasărea nopții cu aripile sale negre, înfricoșătoare, cu răsufările sale de spaimă.

CAPITOLUL XIX

1

Omul cu cicatrice își recăpătase stăpînirea de sine.

– Avem un zălog la fel de prețios, le spuse tovarășilor lui. Sînt sigur că "ăilalți" vor propune schimbul. Umblă sigur după comoară. Trebuie să mai așteptăm.

– Numai să fie legată apariția intrusului ăluia mut de dispariția fetei... Îndrăzni omul cu ochii de viezure.

– Prea s-au petrecut în același timp, ca să nu fie legate între ele.

Cei doi tineri erau impresionați de tăria "șefului". Slăbănogul i se adresă după cîteva clipe:

– Ce facem cu mormolocul?

– Îl închidem în camera fetei! răspunse sec omul cu cicatrice. Cînd pătrunseră în încăperea închisoare, îl găsiră pe Tic

Încremenit în ungherul lui de pedeapsă. Slăbănogul se postă în fața lui și-l fulgeră cu privirea:

– Dacă pînă mîine dimineată nu spui totul, te...

Gestul pe care-l făcu era foarte crud și hotărît. Tic își ridică ochii spre individul din fața lui, îl măsură din picioare pînă în cap și fața lui ca de mort îl cutremură scurt. Se feri repede coborînd privirile.

– Duceți-l, porunci șeful. Ai timp să te gîndești toată noaptea. Ai auzit, pungașule?

Slăbănogul îl zmuci pe Tic inutil, pentru că prichindelul nu făcu nici o încercare de rezistență. Tocmai cînd ajunsese la ușă, vocea îngrozită a omului cu ochii de viezure umplu încăperea:

– Monezile! Au dispărut monezile! Hoțul!... Stați!

Parcă-l cuprinsese demența. Ochii îi ieșiseră din orbite.

– Unde-s monezile? răcni el și se repezi cu pumnii strînși spre prichindelul înghesuit dar foarte indiferent.

– Stai! îl opri șeful. Nu pot să fie decît aici în cameră. Mai întîi controlați-l pe dumnealui pînă la piele.

Amîndoi se năpustiră asupra lui Tic, îi scotociră veșmintele, îl pipăiră peste tot, dar nu găsiră nimic. Repetară de cîteva ori percheziția pînă ce omul cu ochii de viezure se convinse:

– Nimic! N-are absolut nimic la dînsul. De înghițit nu putea să le înghiță.

– Atunci, duceți-l! Imediat!

Fiecare îl luă pe Tic de cîte un braț și-l transportară în camera fetei în alb. Nu părăsiră însă încăperea înainte de a-l amenința:

– Dacă pînă mîine dimineată nu spui totul, te facem bucăți! Tic îi salută politicos, înclinîndu-și capul, apoi se trînti pe pat pentru a-și aduna gîndurile.

Cei doi baricadară ușa dar nu se înapoiară pînă ce nu verificară și siguranța ușii secrete care dădea din camera lui Tic în curtea interioară.

Era întuneric de-a binelea. Mergeau amîndoi cu lanternele aprinse.

– Unde-a pus pungașul ăla monezile? întrebă omul cu ochii de viezure.

– Le-o fi ascuns undeva în cameră, răspunse celălalt. Nu ăsta-i baiul. Ce-o fi cu el și mai ales ce-o fi cu fata?

– Șeful parcă s-a calmat.

– Așa e el întotdeauna cînd e distrus. Chiar mă neliniștește starea lui. Cînd e nervos nu-i nimic grav, dar cînd pare liniștit... Să nu facă vreo gafă.

– Nici o grijă, îl asigură celălalt.

Cînd se înapoiară la sediul lor, găsiră luminările aprinse. Omul cu cicatrice încremenise, gînditor, lîngă firidă.

– Voi căutați monezile! se trezi el. Oare unde le-o fi ascuns pungașul? Căutați bine! Iau eu o să dau o raită prin castel.

– Trebuie să răscolim totul! spuse viezurele.

– Poate că nu, se îndoii slăbănogul. Să ne gîndim cam unde ar fi putut să le ascundă...

Camera o cunoaștem cum ne cunoaștem palma... Nu există altă ascunzătoare secretă decît acolo în firidă.

– Dar dacă le-a dat cuiva prin ușa secretă din coloană? tremură omul cu ochii de viezure.

Șeful se uită la el cu o nuanță de dispreț:

– În loc să i le fi dat cuiva, prin ușa din coloană, nu crezi că era mai simplu să le fi băgat în

buzunar și să fi plecat apoi cu buzunarele pline pe-acolo?

Cel întrebat își aplecă privirile, rușinat, prefăcându-se că începe să caute monezile.

— Ce-ar fi să ne uităm întâi prin bagaje? își dădu cu părerea slăbănogul.

Și pentru că nu-i răspunse nimeni, se apucă să cotrobăiască prin bagaje. Răsturnă prima raniță pe patul de companie.

2

Prăbușirea lui Victor și a fetei în alb fusese atenuată de închiderea mecanismului. Lespedea de piatră care avea rolul de trapă îi aruncase pe amândoi în hrubă ca un tobogan. Contactul cu pământul îi zdruncinase rău, mai ales pe Victor, care printr-un gest reflex o ridicase în brațe pe fata în alb, chiar în clipa atingerii, pentru a o feri de izbitură. Leșinul stîrnit de ciocnirea dintre oase și abdomen nu durase însă prea mult. Victor se trezise cu capul în poalele fetei în alb, cu fruntea și țimpletele lipite de palmele ei. După ce-și revenise în simțiri, primul lui gând fusese să caute lanterna. Dar mîna lui nu întilni pe podea decît cioburi și așchii de ebonită și sticlă și degetele fierbinți ale fetei în alb.

În hrubă era întuneric beznă, întuneric de mormînt, iar prizonierii nu aveau la ei nici o sursă de lumină, nici măcar bețele uscate ale omului primitiv. Și nu le trebuia decît o clipă de lumină ca să vadă locul în care se află. Cumplită situație! Nu știau dacă sînt pe marginea unei prăpăstii, sau înconjuțați de tășuri de fier, sau amenințați de prăbușirea unor bolovani, sau suspențați pe vreo platformă îngustă deasupra abisului. Ca s-o încurajeze pe fata în alb, Victor începu să-i povestească peripețiile prin care trecuseră cireșarii în drumul lor spre cetate. Timpul se scurgea și Victor era convins că Lucia și Ursu și ceilalți vor porni în căutarea lui. Fata îl asculta fără să-l întrerupă. Numai cînd Victor îi spuse cu voce timidă și cam nesigură ce credea el despre mesaj, despre castel, despre oamenii care-o făcuseră prizonieră, fata îi aprobă spusele prin exclamații uimite și tresăriri speriate.

— De-acum înainte n-o să te mai numesc fata în alb, îi spuse Victor. Te voi numi Laura.

După ce simți că Laura își recăpătase calmul, Victor o invită la o explorare temerară prin beznă.

— Eu merg înainte, iar tu mă ții de mînă, o dăscăli el. Îmi trebuie neapărat un punct de sprijin, sau mai degrabă ideea că există cineva lîngă mine care mă poate ajuta în cazul unui accident neprevăzut, al unei alunecări, al unei ezitări.

Laura înțelese totul și în loc de orice răspuns îi căută mîna. Astfel porniră amîndoi la o explorare, care, cel puțin pentru Victor, deveni o sursă de senzații stranii, netrăite, unice. Parcă era înconjurat de toate amenințările lumii, parcă-l așteptau pretutindeni tășuri și zimți și goluri și gheare și tentacule, dar mîna aceea mică, plină de zvicnete, care se înghesuise în mîna lui, și șoaptele care-i mîngiau și-i călăuzeau ceafa și obrajii și toată fierbințeala din spatele lui, care intra în el ca niște unde, și apropierea, și fiorii îl făceau să uite spaimele rele... dar îl încolțeau altele pe care nu le cunoștea.

Cutreierul celor doi prin beznă ținu multă vreme. Victor înainta încet, cu pauze după fiecare pas, căutînd reazem sau obstacole în întunericul misterios. În ciuda prudenței exagerate, cireșarul se împiedică de două ori. Prima dată cînd întilni un gol lăsat de alunecarea unei lespezi, și la tresărirea lui speriată simți un braț cald încolăcindu-i-se de gît și trăgîndu-l înapoi. A doua oară se împiedică mai rău, chiar în mijlocul hrubei și se prinse el de gîtul fetei, iar fata i se cuibări înfricoșată la piept. Dar acolo nu se afla nici un obstacol, nici un gol, nici un ascuțit din afară. Erau alte spaime, care-i ținură îmbrățișați și tremurînd multe clipe. Se treziră amîndoi și se îndepărtară unul de altul fără să-și deznoade mîinile. Și tîrziu, după ce liniștea și calmul se întoarseră în cubul de întuneric, se auzi vocea lui Victor:

— Sîntem într-o hrubă, un fel de închisoare, supusă și ea legii pătratului. Latura cred că e de vreo patru metri. În zidul din stînga noastră e o gaură de aerisire, însă mult prea sus. Înălțimea hrubei cred că e de vreo trei metri, poate trei metri și jumătate.

— Și podeaua? întrebă fata. E accidentată?

— Într-un singur loc a alunecat o lespede, răspunse Victor.

— Și eu am simțit la fel: într-un singur loc... tremură vocea Laurei.

Victor înțelese tîlcul întrebării și închise ochii, deși întunericul era gros, parcă se simțea în mîini. Încercă să-și oprească bătăile inimii, dar îl înfioră și mai tare adierea unor degete pe brațul lui. Și brațul înfiorat căută umerii fetei și-i apropie încet de pieptul lui.

— E atît de frig aici, Laura... dar ce s-ar fi întîmplat dacă n-am fi căzut aici?

Și fata în alb ținea ochii închiși:

— Nu, Victor! Trebuia să ne prăbușim aici...

Dar simți dintr-odată că visase prea mult și i se făcu teamă de răzbunarea zeilor. Se retrase

din îmbrățișarea lui, apoi șopti:

– Dar trebuie să și ieșim, Victor! Cine ne poate auzi?

– Nu trebuie să ne audă nimeni. Cred că de multă vreme ne caută cineva... tu nu-l știi pe Ursu, Laura... Nu se poate să nu ne găsească.

Amândoi își trimiteau speranțele după ajutor. Amândoi voiau lumină, voiau soare, voiau să se privească mult, fără să clipească, fără să cuvinte...

3

Ființa spre care zburau speranțele celor doi prizonieri era la fel de neputincioasă ca și ei, închisă și ea într-un cub de întuneric. Trapa îl azvirlise pe Ursu în gol, fără nici un avertisment. Printr-o scurtă răsucire, vlăjganul își recăpătase însă echilibrul. Raza lanternei sale coborîse luminînd podeaua, își calculase cu precizie flexiunea, aterizase prefect, parcă pentru a sări imediat. Dar trapa se închisese prea repede. Nu mai avu timp să se prindă cu mîinile de ea. Ajunsese prizonier într-o încăpere strîmtă și adîncă. Plafonul era la aproape trei metri și jumătate înălțime. Ursu îl cercetase cu lanterna și înțelesese că trapa, deși era foarte groasă, s-ar putea deschide printr-o simplă împingere.

Mica vîgăună era complet pustie. Nu zărise nici măcar un bolovan care l-ar fi putut înălța cu cîțiva centimetri. Trapa era prea groasă și se lipise prea bine de plafon, pentru a lăsa să se audă afară vreun sunet. Măcar o piatră să fi găsit... Ar fi aruncat cu ea în plafon și poate că ar fi auzit de cei de sus. Ursu mai descoperi într-un ungher al carcerei o gaură care servea pesemne la aerisire. Gaura era sus, în colțul opus trapei, nu departe de plafon și părea destul de largă pentru a se putea strecura în ea. Din fericire, vlăjganul avea la el un cuțit de excursie. Lovi cu el în zid, în colțul în care se afla gaura de aerisire, pînă făcu o mică scobitură în care-și putea sprijini virful piciorului. Își înfipse bine bombeul în mica scobitură, apoi făcu un salt disperat în întuneric și izbuti să-și agate degetele de marginea găurii de aerisire. Se înălță în mușchi, își lăsă greutatea corpului într-o singură mină, apoi scoase lanterna din buzunar. Raza lanternei îi descoperi un tunel îngust și drept care se oprea undeva într-un zid.

Ursu se împinse înăuntru și începu să înainteze prin tunel ca o reptilă. Numără în gînd cam vreo șapte metri, pînă cînd atinse cu fruntea capătul tunelului. Cotlonul era oprit de un zid artificial făcut din cărămizi și mortar, dar continua în sus printr-un cotlon strîmt prin care abia îi intra mîna: gaura de aerisire. Zidul de cărămidă îl atrăgea cel mai mult pe Ursu. Care era rostul lui acolo dacă nu acela de a bara o cale de comunicare? Barajul acela asimetric și arogant nu numai că-l enerva pe vlăjgan, dar parcă îl și provoca, îi ațîță degetele.

...Nu-și mai dădea seama de cîte ore se chinuia la demolarea zidului. Cuțitașul nu putea face mare treabă. Cuțitașul sfărîma mortarul, iar mîinile lui Ursu smulgeau ca un clește cărămidile din zid. Truda lui putea fi invidiată de toți stăpînii iadului. Numai ca să se debaraseze de o cărămidă smulsă trebuia să se învrtească și să se răsucească, să-și transforme tot corpul, pînă la virfurile picioarelor, în bandă de expulzare, împingea și cu nasul, și cu bărbia, și cu răsufulare. Zidul era gros, solid, temeinic, cum era totul în castel. Parcă devenise el întreg un burghiu, atît de chinuitor înainta. Deși praful de mortar și de cărămidă îi umpluse gura și gîtul, nu încetă nici o secundă sfredelirea. Lovea mereu, smulgea cărămidă după cărămidă, colț după colț din zidul tuturor iadurilor.

Deodată, cuțitașul, sau ce mai rămăsese din el, începu să scoată zgomote seci. Ursu ajunsese la capătul puterilor. Fără acel zgomot al speranței s-ar fi înăbușit acolo, pentru că de întors nu mai avea pe unde. Își adună toată energia și împinse mîna și mîna alunecă o dată cu zidul, sau cu ce mai rămăsese din el, în gol. Sfredelise bariera de piatră. Își strecură corpul prin gaura spartă de mîinile lui și se pomeni într-un tunel identic cu cel pe care venise el.

Vlăjganul își opri tîrișul prudent. Auzise parcă niște sunete... Înaintarea deveni tăcută ca o alunecare în apă... pînă ce mîinile lui pipăiră o muchie: ieșirea din tunel. Scoase cu gesturi neauzite lanterna din buzunar, întinse mîna în gol căutînd cu farul lanternei o direcție precisă. I se părea că aude un foșnet, undeva, jos, în stînga lui. Îndreptă într-acolo farul și apăsă brusc butonul împrăștiind o explozie de lumină.

4

În camera de arme, Lucia, Maria și Dan se străduiau de ore întregi să găsească un mijloc oarecare pentru a da de cei dispăruți, pentru a afla care e soarta lor. Lucia oprise orice coborîre prin coloană. Înțelese că intrarea e primejdioasă, că de acolo vin toate relele. Aștepta din moment în moment o apariție înfricoșătoare în cadrul ușii secrete. Spaima și tensiunea prin care treceau erau atît de mari, că multă vreme nici unul din cei trei abandonați nu izbuti să închege o idee

mai ca lumea.

Dan nu putea să-și imagineze că Victor încăpuse atât de ușor pe mîna necunoscuților, că nu fusese în stare să le dea măcar un semn de alarmă. Niciodată Victor nu făcuse un act nesăbuit, hazardat. Și mai ales nu înfrunța un pericol fără să-și avertizeze prietenii.

Lucia nu-și putea lua gîndul de la Ursu... Îl cunoștea prea bine, îi cunoștea gîndurile, îi cunoștea capacitatea unică de a acționa și de a se orienta fulgerător în clipele cele mai grele, și mai ales știa ce forță putea să declanșeze Ursu dacă era în joc viața cuiva.

Iar Maria... Imaginea lui Tic în mîinile unor necunoscuți, care nu puteau fi decît niște oameni rău și fioroși... parcă le vedea mutrele crude, hidoase, neînduplecate... Îi străpungea cu mii de ace inima. Și nu mai era în stare să se gîndească la alceva. Dacă ar auzi un glas care ar face-o idioată, nebună, orice, cît de fericită ar fi lumea!

Și mai era și Țombi, credinciosul cățel, pe care neașteptata dispariție a stăpînului îl adusese într-o stare jalnică.

Lucia își revenise prima. Încercă să-și liniștească prietenii, sau poate să se autoliniștească, să-și alunge disperările:

– Nu se poate să fie ceva grav, Maria. Mîntea mea nu vrea să accepte așa ceva...

– Oare mîntea, Lucia? îndrăzni Dan s-o întreprună. Sau poate...

– Nu, Dan... știu la ce te gîndești. Sigur că mă doare și sufăr... Dar judecați și voi. Dacă prietenii noștri ar fi ajuns în mîna necunoscuților, credeți că ăia s-ar fi mulțumit numai cu atât? Chiar dacă n-ar fi scos un cuvînt de la ai noștri, dacă n-ar ști că sîntem aici, oare n-ar fi venit ei încoace să se convingă că nu mai este nimeni?

– Poate că se tem, spuse Dan, fără convingere.

– Dacă sînt în stare să pună mîna pe Ursu, crezi că sînt oameni care se mai tem de ceva în lume?

– Atunci ce crezi tu? o întrebă Maria.

– Cred că s-a întîmplat ceva neprevăzut, că au căzut într-o capcană care nu are nici o legătură cu necunoscuții... cine știe! Camerele în care au pătruns poate că sînt închise...

– Atunci de ce nu se întorc?

– Poate că s-a stricat mecanismul ușilor, sau...

– Sau ce? se interesă Dan. Atunci n-avem altceva de făcut decît să pornim pe urmele lor prin comunicarea secretă.

– Nu! se opuse Lucia din răspuțeri. Primejia e aici, în coloanele astea nenorocite. Numai dacă n-o să găsim nici o altă cale vom încerca să trecem prin ele legați de frînghie... Pînă atunci...

Lumina zorilor pătrundea pe nesimțite în castel. Întunericul se topea și parcă renășteau speranțele în inimile cireșarilor abandonati.

– Maria, Lucia! descoperi Dan. Mai este o cale de comunicare cu castelul celălalt... Zidul pe care s-a urcat ieri Ursu.

– Ești nebun? tresări Lucia. Calea aceea este inaccesibilă!

– Dacă Ursu a ajuns acolo... se încapățină Dan.

Totuși tinerii se îndreptară spre curtea interioară. Ajunseseră în situația înecatului pentru care și un pai e o speranță de salvare. Era o speranță absurdă, dementă, și iată că acest crez absurd le oferi marea șansă. Pentru că, ajungînd în curte, văzură miracolul: de sus, de pe creastă, atîrna o frînghie. În graba lor, Ursu și Tic uitaseră, cu o seară înainte, să tragă frînghia jos.

Bucuria descoperirii îl amuți pe Dan. Uită că e grăsun, că încă nu i-a trecut febra musculară, că n-a făcut acrobații în viața lui, că poate să-și rupă picioarele și mîinile, că poate să-și spargă capul. Simțea asemenea fiori de vitejie în el, că nu voia să mai audă nimic:

– Eu urc, fetelor. Fie ce-o fi! Dacă Ursu a ajuns fără frînghie, eu de ce să nu reușesc cu frînghia?

Fetele se uită la el ca la un necunoscut. Niciodată nu-l văzuseră atât de hotărît. Dan era gata să-și înceapă temerara ascensiune.

5

În aceeași clipă în care aprinsese lanterna cu farul îndreptat în direcția în care auzise foșnetele, Ursu răcni cu o voce îngroșată care ar fi paralizat pe oricine numai prin puterea ei:

– Stai!

Dar cuvintele continuară printr-un hohot de rîs care cutremură pereții de piatră. Chiar în bătaia lanternei, stăteau, ținîndu-se de mîna, încremenite, lipite de zid, cu ochii măriți de spaimă, două ființe... Dacă ar fi întîlnit un crocodil sau un urangutan în hruba aceea, uimirea vlăjganului n-ar fi fost atât de mare. Numai pe Victor și pe fata în alb nu se aștepta să-i găsească acolo!

Victor care recunoscuse autorul cumplitului hohot, pentru că un singur om pe lume era în

stare să ridă astfel, răsuflă ușurat:

– Doamne! Ce spaimă am tras! Credeam că s-a terminat cu noi. Nu puteai și tu să răcnești mai altfel, Ursule!...

– Ursu! se bucură fata în alb, o dată cu Victor. Cum ai dat peste noi?

– Am spart un zid atât de gros, că tare mi-e teamă să nu se prăbușească temeliiile castelului.

– Și cum ai descoperit intrarea asta? întrebă Victor.

– Care intrare?

– Asta care te-a adus la noi... Doar n-ai venit numai prin zid.

– Aaaaa! O blestemată de trapă...

– Nu cumva ești și tu prizonier?

– Ba da! Întocmai ca voi. Tic e în mâna ălora, noi sîntem îngropați de vii... Nu știu ce-i cu cu ceilalți... Trebuie să se fi întimplat și pe acolo ceva... S-or fi năpustit armurile asupra lor. Vreun ienicer sau vreun tătar întîrziat...

Lui Victor i se părea cam ciudată veseliea lui Ursu, mai ales după ce-i văzu fața și miinile înroșite de cărămidă și singe.

– Ia spune drept, Ursule! Ai descoperit vreo posibilitate de ieșire?... Mai bine aruncă-ne frînghia că tremurăm de frig?

– Și cum o să vă încălziți cu frînghia? glumi iarăși Ursu. M-ar interesa și pe mine... pentru altă ocazie, fiindcă acum n-am frînghie.

– Dacă ai fi stat atîta timp ca noi, în hruba asta, se plînsese fata în alb.

– Adevărat! Eu n-am stat prea mult timp. Am spart zidurile castelului... Dar dacă nu le-aș fi spart poate că ne-ar fi rămas oasele aici.

– Ai găsit vreo ieșire pe drum? îl întrebă din nou Victor.

– Pe drum, nu. Aici la voi. Dar mai întîi trebuie să cobor. Coborîrea li se părea tuturor o tentativă de sinucidere. Ursu era cu capul înainte, spațiu ca să se întoarcă nu avea nici cît negru sub unghie, iar pînă jos erau cam vreo trei metri și jumătate. Dacă podeaua ar fi fost de pămînt s-ar fi aruncat pur și simplu cu capul în jos.

– Victor! Ia vino aici sub gaură și ține-te bine. O să-ți apăs puțintel umerii. Dar altfel nu pot să cobor.

Vlăjganul se lăsă încet cu capul în jos, reuși să-și oprească prăbușirea prinzînd muchia tunelului cu virfurile picioarelor, își lăsă apoi miinile în jos și atinse cu degetele umerii lui Victor. În clipa aceea i se desprinseseră și picioarele de margine... Era însă în plin salt, un salt mortal, nemaipomenit, în întuneric, pe care-l execută însă fără greș.

Imediat ce atinse podeaua, Ursu aprinse lanterna și se lăsă jos pe piatră. Se întinse cît era de lung.

– Ce-i cu tine? se sperie Victor.

– Sînt frînt! Mor! Dacă-ți spun că am bortelit un zid de vreo doi metri.

– Unde ai văzut ieșirea aici? îl întrebă fata în alb.

Ursu luminează trapa de sus:

– E aceeași pe care ați intrat. Trebuie împinsă puțin și sîntem liberi.

– Cine s-o împingă? se miră fata în alb.

– Cred că însăși persoana care întreabă! răspunse Ursu vesel. Facem o piramidă. Eu baza, Victor mijlocul, iar... dumneata... virful. Dar să mă mai odihnesc puțin...

6

În castelul celălalt, lumina zorilor surprinse aceeași agitație și tensiune. Cei trei bărbați întorseseră camera cu fundul în sus, răscoliseră și cotrobăiseră peste tot și prin locuri în care nu șaizeci de monezi dar nici măcar jumătate de monedă n-ar fi putut să încapă. Și cu toate acestea nu găsiră nimic. Ciocăniseră din nou în pereți crezînd că poate descoperise puștiul vreo ascunzătoare secretă de care ei încă nu dăduseră, dar pereții erau reci și indiferenți. Toată noaptea lanternele lor luminaseră colțuri și crăpături, interioare de valize și de rucsac, pantofi, cutii de conserve, lanțul de pe coloană, dar în zadar.

– Și totuși la el nu sînt! țipă omul cu ochii de viezure.

– L-ați căutat și-n încălțări? întrebă șeful.

– Și-n gură l-am căutat, și-n miini, și-n căptușeala hainei, numai dacă nu le-a înghițit.

– Atunci tot aici sînt, în camera asta! hotări șeful.

– Dar n-a rămas nici un colțișor necercetat, îndrăzni să-l contrazică slăbănogul.

– Dacă le-o fi pus înapoi în ascunzătoare? sări viezurele. Iată la ce nu se gîndise nici unul.

Tustrei își ațintiră privirile spre firidă. Omul cu ochii de viezure se apropie de ascunzătoare, desfăcu prima placă de marmură, apoi pe a doua și-și băgă miinile înăuntru. Și le retrase însă

repede înapoi. Mîinile îi tremurau ca varga. Ultima speranță fusese distrusă.

— Nu-s!

— Atunci unde dracu le-a ascuns? se înfurie șeful. Un pungaș, un mucos își bate joc de noi.

— Numai o explicație rămîne. Să le fi aruncat pe coloană! Omul cu cicatrice îl privi mînios pe slăbănog, dar se strădui să păstreze un ton calm:

— V-am mai spus o dată! Ca să le arunce pe coloană, trebuia mai întii să se deschidă ușa secretă. Ca să se deschidă ușa, trebuia să fie acolo, în coloană, o ființă omenească... Această ființă nu putea veni decît pentru a-l salva pe pungaș. Și cred că mult mai ușor puteau ajunge monezile în coloană prin buzunarle pungașului cel mic, decît aruncate.

— Și totuși...

— Aici sînt monezile, în camera asta, accentua șeful. Cîrnul ăsta trebuie să fie ori fiul celui mai mare hoț de buzunare, ori al vreunui scamator celebru. Cît am lipsit din încăperea asta prima dată?

— Fix trei minute! anunță slăbănogul.

— În aceste trei minute le-a ascuns. Asta-i culmea! Să ne punem în pielea lui. Unde le-ar fi putut ascunde în trei minute?

— Eu zic să-l aducem mai bine aici! îndrăzni viezurele. Să-l amenințăm cu tortura. Pînă la urmă va spune el.

Omul cu cicatrice alungă propunerea viezurelui cu o mișcare de dispreț.

7

Și pentru Tic noaptea fusese rea și cu chinuri. Singur, în camera imensă și tăcută, fără nici un semn de la prietenii lui, căzuse pradă unor gînduri negre. La un moment dat auzise niște foșnete în cameră și zărise undeva într-un colț două puncte de foc. Un fior îi trecuse prin șira spinării. Dar dezlegase repede enigma punctelor de jar, și-l strigase cu voce blindă pe Philippe. Motanul, simțind parcă în prichindel un prieten, se aciuase lingă el, pe pat. Torsul monoton și blana moale, de catifea îl mai liniștiră puțin pe prizonier.

Tic nu putea să-și răspundă la o întrebare teribilă. Pentru că o dată cu liniștea apăruse și o întrebare, care se transformase repede în obsesie chinuitoare: unde-l mai văzuse pe omul cu cicatrice? Figura lui incrunțată, statura lui vinjoasă și parcă și vocea lui groasă nu-i erau străine. Îl mai văzuse sigur undeva și nu de mult... Dar cu toate strădaniile sale, prizonierul nu izbutea să-și amintească. Unde? Unde? Unde?

Somnul nu voia să i se strecoare în pleoape și nici nu-l dorea. Și cum stătea lungit pe pat cu ochii închiși, un gînd neașteptat îl făcu să tresară... În patul în care stătea el, dormise atîta timp fata în alb. Motanul de la picioarele lui primise mîngîierile ei. Marmura albă și tăcută o urmărise cu toate strălucirile ei. Tic începea să se simtă într-o închisoare de vis. O moleșeală caldă pătrunse în gîndurile lui. Îl luă pe Philippe în brațe ca să-l mîngîie și să-l alinte. Parcă simțea pe blana lui moale urmele altor mîini pe care ar fi vrut atît de mult să le atingă... Încet... ușor...

Cu gîndul la fata cea dragă, în alb, cel mai tînăr dintre cireșari adormi blind, poate chiar în clipa cînd, într-o hrubă mică și întunecoasă de sub castel, mîinile fetei din vis primeau mîngîierea altor mîini. Și acele mîini care mîngîiau erau ale unei ființe pe care Tic o iubea cum iubea puțini oameni pe lume.

...Lumina zorilor îl trezi pe ciufulici dintr-un somn adînc cu vise calde. Tic își regăsi gîndurile, își aminti întîmplările prin care trecuse... Era prizonier, era în mîinile unor oameni rai... Sări din pat cu iuțeala unui fulger... Trebuia să se salveze! Nu mai putea suporta captivitatea. Saltul lui brusc răscoli perna și salteaua patului și descoperi undeva un caiet cu scoarțe de piele. Jurnalul fetei în alb... Tic îl deschise, și imediat ce citi primele rînduri, bineînțeles, fără să vrea, uită de orice obligație de pudoare și discreție. Începu să citească cu pasiune. Cînd își dădu seama că pătrunsesse taine nepermise era prea tîrziu. De acea reciti încă o dată jurnalul cu intenția de a găsi ceva anume.

Însemnările din jurnalul fetei în alb fiind foarte necesare pentru înțelegerea unor taine, iată că indiscreția lui Tic devine indiscreția tuturor:

"Sînt tristă, își începea fata în alb jurnalul. Deși mă aflu în castelul pe care-l visez de zece ani, pe care l-am căutat cu atîta înfrigurare în zilele și nopțile mele libere, trebuie să stau închisă, prizonieră, mută, înconjurată de oameni la fel de tăcuți ca pereții de marmură. Poate că-mi merit soarta, dar nu mai puteam rămîne închisă într-un orașel gălăgios în care orice prieten ar fi însemnat o durere pentru bunica... Nu pot s-o condamn, o înțeleg și o voi ruga mult, mult, să-mi ierte gestul... Dragă bunicuțo, o să-ți treacă tristețea dacă îmi voi culca capul încet în poala ta și-ți voi povesti despre castelul meu... Îți voi povesti mult iar tu vei fi fericită cînd îmi vei cunoaște și prietenii... Sînt

mult mai aproape de tine, bunicuțo, când nu stau tristă lângă tine... Poate chiar acum când sînt departe, prizonieră într-un castel rece... te simt atît de aproape... Nu-i așa că mă vei ierta și mă vei înțelege?

Cînd îmi amintesc spaima pe care am tras-o în prima zi!... Știam cum să ajung la Cetățuie, aveam planul precis al drumului de la gară la ruine, știam că o să-i găsesc acolo, dar cînd l-am simțit lângă mine... și cînd... i-am văzut fața, am știut că nu mă va ierta. Ca să-l înduplec m-am prefăcut că leșin... L-am auzit cînd și-a trimis asistenții să-mi pregătească patul, l-am văzut cum caută în trusa de medicamente, și cînd am zărit siringa în mîna lui m-am prefăcut că mă trezesc.

— Știam că te prefaci! mi-a spus dînsul. De ce-ai fugit din oraș? N-a vrut să țină seama de nici un motiv, nu mi-a ascultat nici cea mai mică rugămintă. Era neînduplecat, așa cum e întotdeauna cînd nu i se dă ascultare. Cînd i-am auzit vocea calmă, liniștită, mi-am dat seama că sînt pierdută.

— Vei sta închisă! N-ai voie să ieși decît în curte și cît mai rar. De altfel nici nu vei putea ieși, oricît te vei zbate. Totul e închis în jurul tău.

Am încercat să protestez. Știam că e în zadar. Vorbea prea liniștit pentru a-mi lăsa cea mai mică speranță. Mi-a spus doar atît: că nu vrea să mă expună la primejdii... și că mă va trimite acasă cu prima ocazie. Dar nu mi-am putut da seama imediat ce primejdii pot fi în castelul acesta vechi și liniștit... Și dac-ar da Dumnezeu să mai întîrzie prima ocazie!

El a vrut să luptăm unul împotriva altuia! Mă gîndesc la un plan de acțiune.

.....
Chiar a doua zi am făcut marea descoperire! Mă aflam în Castelul celor două cruci. Amîndoi îl căutam și îl visam. Cîte documente prăfuite n-am citit despre acest castel. Devenise țelul lui. De aproape 20 de ani îl căuta. Și în ultimii ani mă lua mereu cu el. Oare de ce nu m-a luat și în vacanța asta? Ce stupidă sînt! Eu n-am vrut!... Vorbește mereu de primejdii. Ce primejdii pot fi aici?

Dar n-am descoperit numai castelul meu în această zi. Am descoperit și ideea care mă va slava. Care va elibera pe prizoniera în alb. Le voi scrie cireșarilor, le voi vorbi despre castelul meu. Vor veni sigur. Și dacă vor veni și ei, atunci ne va lăsa să cutreierăm în voie castelul...

Sînt foarte, foarte tristă... Sărmanul Philippe... Se gudură la picioarele mele... Parcă m-ar înțelege și ar vrea să mă liniștească... Le-am scris cireșarilor... Oare va ajunge mesajul meu pînă la ei? I l-am dat unui cioban cu nasul ascuțit. Ce-o fi crezut oare despre mine cînd m-a văzut cocoțată deasupra prăpastiei și aruncându-i pachetul?... Și chiar dacă va ajunge mesajul, vor veni oare vreodată cireșarii aici? Cum de-am uitat? Lucrul cel mai de seamă l-am uitat. Sînt sigură că nu vor crede în mesajul meu... Vor crede că e o farsă... Îi chem la un castel necunoscut, fără să le spun unde se află castelul! Nu pot să înțeleg cum de-am uitat cel mai important lucru! Dacă măcar s-ar duce ciobanul cu mesajul în oraș... Să nu-l pună la poștă, sau să-l dea altuia și altuia... Am avut în mîna colacul de salvare... Oare voi mai avea și un al doilea?... Oricum, trebuie să fiu pregătită... cineva... mi se pare... Pasteur, spunea că întîmplarea cea fericită nu vine decît la oamenii pregătiți...

.....
Abia a plecat din cameră. E foarte încruntat. Mi-a spus că un cioban năving care l-a văzut cînd m-a luat luat în brațe (atunci cînd m-am prefăcut leșinată) s-a dus la post în sat și a povestit toată întîmplarea... Mă gîndesc la mutra pe care-au făcut-o cei de acolo cînd ciobanul le-a povestit întîmplarea. Pe mine m-a pufnit rîsul. Trebuie să fie ciobanul căruia i-am încredințat mesajul!

— De ce rîzi? s-a răstit el. Dacă s-a apucat să povestească și altcuiva? O să se scornească în regiune că s-au aciuat aici, la Cetățuie, țilhari și hoți de copii. Ce dobitoc! Nu putea să vorbească mai întîi cu noi?

A plecat furiș din cameră. M-a anunțat însă că are de făcut cercetări aici și că o să mă mute pentru un timp în altă încăpere "Tot închisă"! m-a avertizat el.

Ce zi groaznică!... Și începuse atît de frumos... Unul din asistenți, probabil numismatul, mi-a trimis un bilețel de încurajare și o monedă. Dacă ar ști el că se amestecă... Nu știu ce i-ar face, deși ține foarte mult la asistent și la fetița lui, blondă ca o păpușă.

El trebuie să-mi fi trimis bilețelul. Și moneda cu chipul lui Caligula pe dînsa... Oare a trimis-o din întîmplare? Caligula a fost un tiran, un despot... Cred c-a vrut să facă o aluzie. E inteligent și simpatic... Și e înnebunit după monezi.

Începuse frumos ziua... tocmai priveam moneda, cînd l-am zărit pe Philippe și apoi vipera... Am înghețat... Urâsc cu cea mai mare ură din lume șerpui... Dar cînd am văzut că-i viperă... Dragul meu Philippe... Mi-a salvat viața! Fără el nu mai apucam să scriu aceste rînduri... Pînă să dea peste mine, veninul și-ar fi făcut efectul. De ce mă ține închisă? Cum poate să fie atît de crud? Dacă mă mușca vipera nu puteam să ajung la medicamentele lui. De ce e atît de crud? De ce mă ține închisă? Îi voi spune în față cu răutate. Vreau să- doară! Poate că era mai bine să mă înțepe vipera... Ba nu! Nu!

.....

Am fost atît de nedreaptă cu el! L-am întristat și-mi pare foarte rău. Mi-a spus că tocmai din cauza asta mă ține închisă. Regiunea e plină de vipere. Sînt și exemplare rare de viperă cu corn a cărei mușcătură omoară în mai puțin de o oră. Mi-a spus că au fost atacați de multe ori. Și mi-a mai destăinuit un secret. Pe Philippe îl cheamă Boroș... E un motan din regiune. Oamenii spun că-i cel mai vestit omorîtor de vipere din părțile acestea. L-au dresat de mic niște vînători. Cu mare geutate l-a obținut pentru timpul cît stă la Cetățuie. De aceea l-a lăsat cu mine. M-a convins să nu-mi mai fie frică de șerpi cînd e Boroș cu mine. Boroș! Nu-mi place numele. Eu îi voi spune tot Philippe. Și ei au început să-l numească așa.

Cu toate acestea, încă nu vrea să-mi lase libertatea. Poate mai tîrziu, mi-a promis el. Am aflat, tot de la dînsul, că l-a muștrat pe numismat pentru că s-a amestecat în povesea mea.

— Ți-a trimis o monedă? m-a întrebat dînsul.

L-am mințit, i-am spus că nu. Dar sînt sigură că nu mă crede. N-aș vrea să fiu în pielea numismatului. Oare de ce e atît de sever cu asistenții? Eu știu foarte bine cît de mult ține la ei și cît îi apreciază!

Azi am făcut o descoperire grozavă. Am găsit un document vechi scris în litere chirilice. Mi-a plăcut mult ingeniozitatea cheii. Dacă n-ar fi tors Philippe lîngă mine, nu m-aș fi gîndit niciodată că se poate descifra numai prin scandare. Mi l-a luat în timp ce eram în curte. Seara mi-a spus că-i va fi de mare folos în cercetările lui... De ce nu-s cireșarii aici? Am întreprinde atîtea cercetări. Sînt sigură, sigură că acest castel e plin de taine... Dacă mă gîndesc mai mult, încep să mă conving că cireșarii nu vor mai sosi aici niciodată.

Sînt fericită, fericită, fericită... Adineauri am smuls de la el o promisiune. Mai am o zi și-o noapte. De mîine la prînz... sînt liberă. Voi fi stăpîna castelului! Mi s-a pus o singură condiție. Să fie mereu Boroș (ce urî nume!) cu mine. Dar eu l-am îndrăgit atîta pe Philippe că nu mă mai pot despărți de el. (Oare o să vrea să-l luăm acasă pe Philippe?) De mîine, Philippe...

Și cu toate acestea, mă cuprinde din cînd în cînd cîte un val de tristețe. Dacă ar fi și cireșarii aici... cîte n-am face! Dar cum să creadă ei într-un mesaj fără adresă... și cum să ajungă aici cînd nimeni nu știe despre Castelul nostru și cînd e atît de departe...!

.....
Orice speranță s-a destrămat. Cireșarii nu mai pot ajunge la timp. Sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni cînd eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puține... foarte puține... totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbîntat zguduît de lovituri rele... În aer putește ceva... Oamenii din jurul meu sînt neliniștiți...

Toți sînt sperați. Și ei și-au pierdut calmul. Patrula l-a anunțat, azi dimineată, că se zvonește despre o bandă de tîlhari în preajma Cetățuiei. I-au spus că regiunea începe să devină primejdioasă, că s-au mai aciuat și altă dată cete de tîlhari prin părțile astea... Cred că numai din cauză că țin foarte mult la el, au acceptat să mai rămînă aici cîteva zile, însă cu condiția fermă ca intrarea în castel să fie închisă în așa fel ca nici musca să nu pătrundă înăuntru.

.....
S-a sfîrșit cu visul meu de libertate... Aproape că sînt ferecată în cameră... N-am voie să ies de aici fără știrea lor. Și el și asistenții nu scapă nici o clipă din ochi camera și curtea mea. Oare de ce le e atîta teamă?... Din cauza mea?... Poate că totuși le-am adus multe neplăceri... Dar cum aș fi putut renunța să-mi vizitez castelul?... Atîtea zile pierdute! Nici o zi nu m-am plimbat liberă prin încăperile castelului meu... Dacă i-aș fi chemat de la început pe cireșari, sau dacă n-aș fi uitat să trec în mesaj locul castelului...

Am greșit... Eu sînt marea vinovată pentru tot ce s-a întîmplat, pentru tot ce mi s-a întîmplat. Dacă v-aș fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gîndurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe...

Stau închisă cu Philippe. N-avem voie să ieșim în curte. Patrula cercetează pas cu pas regiunea. Trebuie să fie ceva foarte grav. Le-a vorbit despre comoară și de atunci vin în fiecare zi la cetățuie. I-au spus să se pregătească se plecare. El e nervos. Nu-și poate continua cercetările. E convins că povestea cu hoții e un zvon lansat inconștient de cioban. De aceea e furios... Stau singură și camera pare că nu mai are nici un secret... mereu mă gîndesc că s-ar putea să fie ultima zi... N-am gustat nici o zi plină de libertate, nici o clipă de libertate, în castelul meu... Aș putea oare să plîng?

.....
Aceeși neliniște... Philippe a mai ucis o viperă... Am asistat la întreaga scenă. Vipera se țira pe piatră... Philippe a sărit asupra ei. Întîi a imobilizat-o. I-a pus o labă pe cap și alta pe trup. Pe urmă i-a băgat colții după cap. A decapitat-o foarte repede. Ah! ce scîrboase reptile! Și ce noroc cu Philippe...

Și-a făcut un post de observație la crenele... Cred că și-au pierdut prea ușor cumpătul. Cine ar putea să pătrundă în castel? Mai bine s-ar ocupa de cercetări... Dacă mîine ni se va cere să părăsim

regiunea?... Nu! Trebuie să-mi păstrez speranța. Pînă în ultima clipă.

.....
Și totuși el a avut dreptate! S-a întors ciobanul și cînd l-au luat oștenii la rost a mărturisit că i-a mai povestit unuia despre răpirea mea și despre tîlharii de la cetățuie. Cît de repede s-a răspîndit zvonul!

Sînt din nou fericită! Mi s-a dat în sfîrșit libertate. Pot să merg oriunde în castel, numai afară din castel n-am voie să ies. Bineînțeles, cu Philippe. Avem încă multe zile în față. Bucuria libertății îmi reînvie o speranță veche... Poate că totuși vor veni cireșarii... Atîtea minuni se întîmplă! De ce oare n-ar putea să dea peste castel... Dacă vor crede în mesaj, ar putea merge pe urmele lui și ar ajunge aici...

Dragul meu caiet, te voi umple de azi înainte cu lucruri vesele, cu povestiri și istorii... Dacă îl voi putea convinge pe el să povestească!... Știi tu ce frumos povestește?... Parcă vezi totul în culori, simți vremea cu toate legile, obiceiurile și oglinzile ei, vezi mișcări uriașe de oameni. N-am auzit pe nimeni să povestească atît de frumos. Și a trecut prin atîtea cetăți și castele... Știi tu cît de mult îl iubesc? Îl iubesc, îl iubesc...

Oare chiar niciodată n-o să-mi pot vizita castelul? Sînt aici de atîta timp și totuși mereu prizonieră. Întotdeauna mă aflu la cîțiva pași de libertate, dar niciodată nu-i pot trece pragul. A venit la mine cu o figură atît de încruntată. Niciodată nu l-am văzut atît de nervos. Mi-a spus că a auzit zgomote străine în castel... Crede că sînt hoți... Iarăși mi-a limitat granițele... N-am voie să părăsesc încăperea și curtea...

Oare ce s-a întîmplat? Cine a putut să fie? Ce-ar fi să încerc și să le dau o mînă de ajutor. Îmi voi lua în primire postul de observație de la crenele...

.....
Sînt din nou închisă în camera mea, sînt ferecată, parcă aș fi în lanțuri. Dar sînt atît de fericită! L-am văzut pe Ursu sus, pe creasta zidului. L-am văzut și m-a văzut. Au venit cireșarii! Au venit dragii mei prieteni! În ultima clipă. Am sperat pînă în ultima clipă... Cred că eu i-am adus aici, cu speranțele mele. Sînt salvată! Sînt liberă:

Au venit cireșarii... Vă aștept dragii mei...

Aici se termina jurnalul fetei în alb. Tic îl închise și deveni trist și gînditor. Dorise atît de mult ca fata să-și fi amintit de dînsul. Ar fi vrut s-o salveze din ghearele unor oameni răi... S-o ia de mînă și s-o poarte prin ganguri și încăperi secrete... Unde o fi acum fata în alb? Probabil că era în mijlocul celorlalți. Trebuia și el să scape din închisoarea asta rea... dar și caldă... În care petrecuse atîta timp fata în alb...

Prichindelul își amintea și unde-l zărise pe omul cu cicatrice, îl zărise în curtea școlii, alături de moș Timofte în ziua cînd o întîlnise, prima dată, pe fata în alb. Și moș Timofte era atît de bucuros lîngă dînsul, încît Tic își inchipui că trebuie să fie unul din cei mai de seamă oameni pe care-i dăduse școala.

Tocmai în momentul cînd Tic își amintea, parcă întristat, tainele, ușa de fier a camerei sale se deschise cu zgomot, lăsînd să intre înăuntru trei oameni furioși. Omul cu cicatrice se uită fix în ochii lui Tic și-l întrebă cu voce copleșitoare:

– Spui?

– Spun! răspunse prichindelul rîzînd. Dar cu condiția ca să desferecați coloanele...

Prichindelul nu destăinuî însă locul unde ascunsese monezile ci cu totul altceva. Spusele lui îi lăsară năuci pe cei doi asistenți și îl făcu pe omul cu cicatrice să explodeze într-un asemenea hohot de rîs, cum de mult nu i se mai întîmplase.

8

Întregul castel trăia evenimente neobișnuite.

După eforturi groaznice Dan, Maria și Lucia reușiseră să ajungă pe creasta cu crenele a zidului de piatră. Escaladarea îi obosise. Se așezaseră pe zid pentru a răsufla cîteva clipe. Ultima urcase Lucia. Trăsese frînghia după ea și se așeză alături de ceilalți.

9

Piramida înălțată de Ursu în hruba de sub castel își împlinise întocmai menirea. Ursu o dăscălise pe Laura să-și lipească palmele de zid pentru a menține echilibrul întregii piramide. Îi apusese, de asemenea, ca imediat ce va împinge trapa să caute să se agate cu mîinile de marginea deschizăturii. Cînd piramida ajunse sub trapă, Ursu îl apucă pe Victor de tălpi și-l ridică spre plafon. Fata în alb reuși astfel să împingă trapa și să se agate de marginea des-

chizăturii. Ursu și Victor se cățără pe trapă. Ajunseră, în sfârșit, sus, în gangul subteran, după o noapte de temniță.

Dezorientați, cei trei evadați porniră nu spre castelul domnesc ci spre crucea cea mică. Lanțurile fiind coborâte de pe coloane pătrunseră la repezeală... În camera fetei în alb.

Așa se face că în clipa când, sus pe creastă, Dan, Lucia și Maria își luară în primire posturile de observație de la crenele și își aruncară privirile în curte, asistară la un spectacol care pur și simplu le produse amețelă.

Două grupuri de oameni pătrundeau în curtea interioară pe două intrări deosebite. Unul era format din Ursu, Victor și fata în alb, celălalt din Tic, omul cu cicatrice și asistenții lui. Scena era atît de năucitoare și atît de neașteptată, mai ales din cauza veseliei care-i cuprinsese pe cei din curte, încît Dan își duse mîinile la gură și începu să strige:

— Hei! Nu uitați galeria!

Dar și pe cei din curte, mai ales pe Tic și pe Ursu care nu-și mai aminteau nimic despre frînghie, îi apucă amețelă la vederea înspăimîntătoarei galerii.

CAPITOLUL XX

Era dimineață. O dimineață caldă și strălucitoare care va rămîne neștearsă în amintirea cireșarilor. Maria și Lucia coborîseră în curtea interioară. Mai rămăsese Dan, sus, pe creastă, la crenele. Ursu îi ținea frînghia întinsă ca să-i ajute coborîrea. Dar nici n-apucă să facă prima mișcare, cînd Victor îl opri:

— Stai! trebuie să deschizi ușile din coloane. Au rămas închise amîndouă.

Acesta era adevărul. În graba și dezorientarea lor, Ursu, Victor și Laura uitaseră să lase ușile deschise. Comunicarea cu castelul domnesc era tăiată. Dan n-avea ce face, trebuia să primească misiunea. Își dădu drumul pe frînghie, viteaz și grăbit, dar din nefericire în cealaltă curte interioară, în Crucea cea mare. Fără vina lui, întîrzia la întîlnirea din curtea fetei în alb, tocmai în momentul cînd se dezvăluiau toate tainele. Și iată că această absență atît de motivată, poate chiar lăudată și elogiată, avu niște repercusiuni, dacă nu dramatice, cel puțin comice, și în orice caz neplăcute, pentru Dan. În formă de zile mari, bravul cireșar nu se mulțumi să deschidă mecanismul la o singură ușă, ci alergă să elibereze și cealaltă intrare. Ajunsesse tocmai la jumătatea drumului. Cînd păși pe lespedeă uriașă din mijloc, auzi în spatele lui răcnetul lui Ursu:

— Stai! Stai! E o cap...

Atîta auzi Dan. Restul cuvîntului se pierdu undeva în lume. El ajunsese sub pămînt, trimis de tobogan drept în fundul hrubei. Căderea bruscă îi produse mai multă spaimă decît durere. Numai abdomenul era foarte revoltat, și, pentru a-l împăca, bravul cireșar se tăvăli cîteva clipe pe podeaua de piatră.

— Și eu care credeam că mi-au încredințat o misiune de seamă... se tîngui Dan în timp ce-și căuta jultiturile. Ce mișei! Ce ingratitude!

Ursu ajunsese la trapă, izbuti s-o deschidă, și pentru că n-avea lanternă la el se mulțumi să întrebe:

— Hei, Dan! Ești rănit?

Dar nici un răspuns nu veni din hruba rece și întunecoasă. Vlăjganul își simți inima săgetată. Strigă din toate puterile:

— Daaaaan! Hei Daaan!

— Ho! C-o să-mi spargi urechile! Ce păcat că ești singur! Aș fi vrut să-i bag în sperietți pe toți... Va să zică așa; m-ați trimis la moarte... Mi-am rupt numai piciorul drept și două coaste. Și o claviculă...

Ursu știa că Dan nu e omul care putea să facă glume cu oasele rupte:

— Atunci te mai las puțintel acolo, pînă te vindecî de oase și de glume proaste...

— Stai! Stai că n-am nimic. Și scoate-mă, că am trecut printr-o spaimă soră cu moartea.

Tocmai sosise Victor cu frînghia. Ursu aruncă un capăt în hrubă, Dan îl prinse, și se simți ridicat în aer ca o păpușă.

— Dar tot eu mă duc să deschid intrarea cealaltă! spuse el, și într-adevăr fugi spre capătul coloanei ca un Hermes.

— Stai! îl opri Victor. Și capcana de dincolo e deschisă. Pe-acolo am ieșit noi.

Dan consideră însă totul o glumă și-și continuă fuga. Ursu îl prinse de umeri tocmai cînd se prăbușea în gol. Așa că ajunsese la timp în curtea întîlnirilor, la timp pentru a-l auzi pe Tic dezvăluind omului cu cicatrice enigma celor 60 de monede de aur. Toți erau ochi și urechi.

Tic trase mai întâi cu coada ochiului undeva, apoi se uită destul de obraznic, adică puțințel cam superior, spre cei trei bărbați care abia îi așteptau cuvintele:

– Sînt chiar la dumneavoastră! spuse el.

Toți făcură același gest reflex: își duseră miinile la buzunare. Dar nu găsiră nici o monedă. Bricege, ciocănele, lanterne, pachete cu țigări, tot felul de lucruri obișnuite. Asistentul cu ochi de viezure îl muștră prietenește pe Tic:

– Acum nu mai merg glumele. Ne-am făcut oameni serioși.

– Dar v-am spus foarte serios! se prefăcu ofensat prichindelul și iar trase cu coada ochiului undeva și cineva în alb nu părea că-și drămuiește uimirea și zîmbetele.

Privirile fetei parcă-l căutau pe Tic, și parcă-i trimiseseră și un semn de încurajare, așa că emoția îl obligă să dezvăluie enigma mai repede decît ar fi vrut el, fără pariuri și promisiuni, ehei! își făcuse un plan grozav.

– În lanterne... Își recunosc ciufuliciul vocea.

Neîncrezător, numismatul cu ochii de viezure desfăcu lanterna și văzu înăuntru bateria. Dar cînd răsturnă lanterna, o dată cu bateria alunecară și monedele. Fusese o adevărată lovitură de teatru! Arheologii își explicau, în sfîrșit, ce se întîmplase. În cele trei minute cît lipsiseră prima dată din cameră, prizonierul desfăcuse lanternele, scoase una din cele două baterii și pusese în locul ei monezi, cite douăzeci de fiecare lanternă. Arcul de la capătul lămpii ajutase la sudarea perfectă dintre monezi și baterie. Apoi aruncase bateriile scoase în colțul unde se aflau bateriile de rezervă și-și reluase, liniștiți și tăcut, locul în ungherul lui. Intrînd înăuntru, arheologii nu observară imediat lipsa monezilor. Erau prea grăbiți să pornească în căutarea fetei. Baricadaseră intrarea din coloană, își luaseră lanternele și uneltele de cercetare și părăsiseră încăperea ferecată. Astfel, obiectele care se transformaseră în ascunzișuri și tainițe se aflau în mîinile lor, și, mai ales, erau convinși că le avuseseră tot timpul asupra lor. Cu lanternele pline de monezi, căutaseră toată noaptea, prin toate crăpăturile!

– Dar tot mi-a fost teamă de ceva... mărturisii curajos cireșarul. Mi-a fost teamă să nu vi se consume bateriile...

Hazul îi molipsi pe toți. Șeful, mai ales, își pierduse orice urmă de încruntare de pe față auzînd ultimele cuvinte ale "pungașului cîrn". N-avea ce face. Trebuia să-i înconjoare umerii și chiar să-l apropie puțin de pieptul lui. Și bineînțeles să suridă, și chiar să ridă de-a binelea.

Pe Tic îl interesau însă mult mai mult reacțiile fetei în alb. O văzu veselă, rîzînd nestăpînită, și privindu-l mirată, sau poate chiar speriată, cu ochi mari care-l furnicau și-i tăiau respirația. Trecu întîmplător pe lîngă ea și descoperi cu bucurie că e aproape tot atît de înalt, și mai văzu că e îmbujorată, și își duce uneori mîna la piept, așa cum ar fi vrut și el, dacă nu i-ar fi fost teamă că îl vor observa toți.

Tînăra castelană nici nu-l vedea pe Tic. Făcu o plecăciune în fața tuturor, apoi își desfăcu brațele ca două aripi albe și spuse cu vocea ei de clopoței:

– Urmează recepția! Vă invit pe toți în sala de arme!

– Iar eu... se repezi Dan... bineînțeles dacă mi se permite, voi pleca înainte, pentru a anunța, ca un veritabil mare postelnic, sosirea înalților oaspeți.

Dan fugi înaintea tuturor, și numai după ce pătrunse în coloană întoarse capul pentru a-i liniști pe cei care veneau pe urmele lui:

– De data asta nu mai cad! Feriți-vă dumneavoastră.

Apoi dispăru în interiorul coloanei.

Fata în alb sosi înaintea celorlalți în sala armelor. Dan o întîmpină cu o plecăciune adîncă, anunțînd cu voce gravă, parcă pentru a impresiona și clinti armurile:

– Excelența sa, Castelana în alb!

Apoi o rugă cu voce foarte înceată;

– Te rog să-mi șoptești numele celorlalți, că habar n-am cum îi cheamă.

Castelana îi făcu un semn din ochi, iar Dan își reluă poziția solemnă. Venea omul cu cicatrice.

– Sosește... excelența sa... spune! o rugă el în șoaptă. Excelența sa... tatăl castelanei în alb!

După ce-i aruncă o privire feroasă Laurei, continuă:

– Excelența sa... Iuliu Vernescu! Marele vistiernic al castelului... Excelența sa... Adrian Filip... marele armurier al castelului...

Cînd îi zări pe cireșari, Dan făcu anunțurile pe cont propriu, obligîndu-și prietenii să intre într-o anumită ordine:

– Sosesc excelențele lor... *Ci-re-șar-rii!* Victor! vel logofătul cireșarilor (Nu prea merge *excelență* cu *vel logofăt*, își spuse Dan, dar treacă de la mine)... Maria! prietena cea mai dragă a marelui postelnic, îi găsi, în sfîrșit, un titlu... Lucia! marele vistiernic al cireșarilor!... Ursu! prea marele spătar!... Tic! Micul mare ispravnic!... și Dan! marele postelnic!...

Pătrunse pe ușă într-o atitudine demnă chiar de rangul de vel vornic.

Și începu veselial...

Dar mai întâi, arheologii se văzură nevoiți să sature foamea de cunoștințe a tinerilor. Erau atâtea bogății acolo, atâtea obiecte și documente necunoscute, atâtea mărturii istorice, dar mai ales atâtea emoții și fiori și evlavie și plecăciune... și, în sfârșit, acel pocnet necesar al tinereții și veseliei.

— Dacă nu găseați documentul lui Zogreanu, nu știu ce s-ar fi întâmplat... le spuse cireșarilor excelența sa, tatăl castelanei în alb, celebrul profesor de arheologie. Probabil că ar fi trebuit să spargem coloanele...

— Și să faceți cunoștință cu temnițele! își aminti Dan, cuprins de-o vervă de zile mari. De capcane tot nu scăpați...

Dar cine nu era în vervă în ziua aceea!? Cea de a doua expediție a cireșarilor se terminase cu bine. Îi întrista doar absența lui Ionel. Ei nu aveau de unde să știe că poate chiar în acele momente prietenul lor de pe malul mării era pe urma unor taine care, cindva, îi vor atrage acolo pentru a le încerca ultimele energii și a-i încărca de faimă.

Cireșarii se bucurau de coroana expediției lor și se dăruiau, fără zgîrcenie, cu toate emoțiile și melodiile din suflet alcătuirii de marmură.

— Dacă nu era ciobanul, spuse Lucia, nu știu dacă ar mai fi avut loc expediția noastră...

— Multă bătaie de cap și multe necazuri ne-a dat cu gura lui de muieră! își aminti tatăl castelanei în alb. Tare aș fi vrut să-i prind nasul între degete și să i-l string puținel...

Asistenții rămăseseră pedagogi. Mai rideau ei uneori la glumele lui Dan, dar risul li se prefăcea în tuse dacă observau privirile profesorului căutându-i sau dacă-i auzeau glasul undeva în preajmă.

Omul cu cicatrice se apropie de ei:

— Asta e cea mai sinceră și mai generoasă vîrstă a vieții... Dacă oamenii ar rămîne măcar cu amintirea ei... Oare prin ce constelații și-ar căuta pasiunile?

Tinerețea pocnea pretutindeni. Chiar armurile, cu toată răceala și nemișcarea lor disprețuitoare, începeau să-și găsească locul în acel iureș cald. Cavalerii de fier erau, de fapt, singurii martori verticali care puteau să jure că în nici o altă zi a veacurilor trecute castelul nu trăise o veselie mai pură. Dacă tinerii s-ar fi uitat la ei, din unghiuri neobservate, cu ochii întredeschiși, ar fi zărit poate în vizierele trase reflexe ciudate. Cu siguranță însă că Lucia ar fi explicat totul prin legi fizice stricte, ca un schimb de lumini între soare, marmură și metal.

Fata în alb, castelana care își găsisese cetatea și prietenii, își ducea mereu mîinile la piept parcă pentru a-și opri erupții și clocote. Ea îl căuta cu privirile pe Victor, și Victor îi căuta mereu privirile, și se apropiau mereu pentru a-și atinge mîinile sau umerii, și iar se depărtau, și iar se întâlneau privirile, și iar se apropiau.

Dar mai era o ființă în camera veselă cu pereții reci de marmură, care n-o pierdea din ochi pe castelenă. Îi urmărea fiecare mișcare, dorea să-i întâlnească măcar o dată privirile. Fata în alb era însă lîngă Victor, mereu lîngă el, numai lîngă el, și ființa care n-o slăbea din ochi înțelese totul.

Niciodată sala armelor și Castelul vulturilor nu trăiseră asemenea clipe de veselie senină. Doar într-un ungher, ascuns după o armură, un băiat cîrn, cu părul de aur încilcit, uitat de toți ceilalți, se lupta cu disperarea. Ursu îl zări și-l chemă cu toată dragostea lui:

— Ticușorule...!

Dar Ticușor nu răspunse. Își pierduse copilăria. Intrase în adolescență. Și, ca aproape toți copiii, pătrunsesese pe porțile largi ale dragostei. Iar întîmplarea hotărîse ca prima lui dragoste să fie tristă și deznădăjduită.

Sfîrșit